

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"PURE MAGIC." — *New York Times* bestselling author Elsie Silver

USA Today bestselling author

TARAH DEWITT

LEFT OF FOREVER

*This time they'll
get it right.*

A Novel

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ÖNCELİKLER

A Hayır vel

TARAH DEWITT

ST. FIART iN'ın s Ri FFİN
NEW YORK

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

**Bunu aldığınız için teşekkür ederiz
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin:** us.macmillanusa.com/piracy.

*Yılmayan umutlarına tutunanlar için.
Ben de, arkadaşlar. Eminim başarırız.*

Sevgili Yabancı,

Spunes'a tekrar hoş geldiniz. Ve eğer ilk kez geliyorsanız, bu küçük dünyayı ziyaret etmeye karar verdiğiniz için teşekkür ederim. İtiraf etmeliyim ki Wren ve Ellis'in hikayesi için zamanımızın çoğunu Spunes'da geçirmeyeceğiz, ancak bu küçük kasabanın kalbini oluşturan insanlar asla uzakta değiller.

Left of Forever, Savor It'teki yan karakterleri içeren, birbiriyle bağlantılı bağımsız bir kitaptır, ancak bu kitabın tadını çıkarmak için kesinlikle Sage ve Fisher'ın hikâyesini okumanıza gerek yoktur.

Aslında, *Savor It*'i yazmaya başlarken, Wren ve Ellis içgüdüsel olarak bana öyle bir sıçradı ki, rotadan sapıp onları hemen yazmamak çok zordu. Daha önce hiç bu kadar çabuk, bu kadar talepkâr karakterlerim olmamıştı. Bu deneyimden önce, bir seri yazmaya karşı olduğum biliniyordu çünkü bir yere bağlanmak istemediğimi düşünüyordum. Ancak Byrds'ın kendi planları vardı ve benim de peşlerine takılmama izin verdikleri için çok heyecanlıyım.

Sonsuzluğun Solunda birçok kişisel sebepten dolayı kalbimin kitabıdır. nedenler. Kocamla on yedi yaşımıdayken tanıştım. Birlikte iki baloya gittik, birlikte üniversiteye gittik, çok genç yaşta evlendik ve ön loblarımız tam olarak gelişmeden bebeklerimiz oldu. Birlikte kalmak ve birlikte mutlu olmak, mücadeleden payını almadan olmuyor. Ve biliyor musunuz? Çoğu zaman kötü adam sadece hayattır. Hayat, ilişkileri zorlaştıran koşulları ortaya çıkarır. Sağlıklı iletişim ve çatışma çözümü herkesin bahsettiğinden çok daha zordur. Wren ve Ellis gibi her zaman kendi dünyalarının liderleri ve bakıcıları olmuş iki insanın kendi mücadelelerinde nasıl yardım aramakta başarısız olduklarını çok kolay görebiliyorum.

Ancak, her ne kadar zorluklarla uğraşsa da, Hayat ara sıra şanslar da verir. Bazen ikinci şanslar. Ve kalıcı

Aşk eninde sonunda seçime bağlıdır.

Umarım Wren ve Ellis'i savunmasız olmayı ve hatalarını kabullenmeyi seçerken, daha önce yanlış yaptıkları tüm yollarla yüzleşirken ve onlara verilen şansı kullanırken izlemekten keyif alırsınız.

Umarım birbirlerini tekrar seçmelerini izlemek hoşunuza gider. Ben sevdiğimi biliyorum.

Sevgi
ler,
Tarah

İÇERİK UYARILARI

- Dış gebelik - sayfa dışında meydana gelir
- Geçmişte infertiliteye atıfta bulunan konuşmalar
- Açık dil
- Açık cinsel içerik
- Bilinmeyen bir karakterin yangın nedeniyle sayfa dışında gerçekleşen ölümü

OYUN LİSTESİ

- Taylor Swift'in Bon Iver ile birlikte seslendirdiği "exile"
- Taylor Swift'ten "How Did It End?"
- Hozier'den "Francesca"
- COTTA'dan "Keşkelerin Kralı"
- Noah Kahan'dan "Cadılar Bayramı"
- Hozier'den "Unknown / Nth"
- Taylor Swift'ten "happiness"
- Lorde'dan "Supercut"
- Lord Huron'dan "The Night We Met"
- The National'dan "I Need My Girl"
- Ben Woodward'dan "Ghost (Acoustic)"
- Josiah and the Bonneville's'den "Anti-Hero (Country Version)"
- Taylor Swift'ten "lomi"
- "evermore" Taylor Swift, Bon Iver ile birlikte
- Celine Dion'dan "It's All Coming Back to Me Now"
- Fleetwood Mac'ten "Silver Springs"
- Novo Amor'dan "State Lines"
- Wolf Alice'ten "Don't Delete the Kisses"
- Abby Cates tarafından yazılan "Roadtripsong"
- José González tarafından "Heartbeats"
- The National'dan "Eucalyptus"
- CeeLo Green'den "What Part of Forever"
- Nickelback'ten "Far Away"
- Beach House'dan "Take Care"
- Noah Kahan'dan "Her Yerde, Her Şey", Gracie Abrams ile birlikte
- Billie Eilish'ten "Birds of a Feather"
- Taylor Swift'ten "This Love"
- David Gray'den "Bu Yılın Aşkısı"

- Isabella Kensington'dan "Still into You (First Dance Cover)"
- Otis Redding'den "These Arms of Mine"
- Son of Cloud'dan "How to Love You Today"

PROLOGUE

BAHAR WREN

Ellis Byrd ile beş yaşındayken tanıştığımda, onun gelmiş geçmiş en ciddi çocuk olabileceğini düşünmüştüm.

Hayatımın ilerleyen dönemlerinde, Ellis'in bu konuda ciddi olması gerektiğini düşündüğünü öğrenecektim.

Her şeye, özellikle de okula, çünkü yaşıtlarından tam bir yıl sonra başlıyordu.

Yine de sonunda onu nasıl güldüreceğimi öğrenecek ve onun kaygısız olduğunu görmenin mutluluğunu yaşayacaktım.

Aslında, Ellis Byrd söz konusu olduğunda her türlü şeyi öğrenmeye devam edecektim ve bunların çoğunun aşkla bir ilgisi olacaktı.

Aşkın nasıl değişebileceğini öğrenirdim; arkadaşlıktan nasıl daha fazla, sonsuz hissettiren bir şeye. Aşk gürültülü ve süpernova sıcaklığında olabileceği gibi, yatıştırıcı ve sessiz bir şey de olabilirdi.

Aşk mucizevi ve tatmin edici olabilir. Sizi her şeyin her zaman en iyi şekilde sonuçlanacağına inandırabilir, çünkü aşk gerçekten her şeyin üstesinden gelebilir.

Aşk kalbinizin en yalnız yerlerine girebilir, ama onun yokluğu, doldurulması imkansız daha büyük, şekilsiz delikler bırakacaktır.

Aşkın size sahip olmayı hayal bile edemeyeceğiniz şeyleri verip sonra da daha fazlasını istemeniz için sizi nasıl kandırdığını öğrenirdim.

"Kahretsin." Mikrodalga'nın üzerindeki saati görüp hırlayarak kalemimi bir kenara fırlatıyorum, sonra da hazırlanmayı bitirmek için kıcımlı kaldırıp odama dönüyorum. Sanırım şimdilik bu kadarını yapabileceğim.

Bu küçük projeye şu anda başlamak muhtemelen en iyi fikrim değildi, hele de bir randevuya yetişmeye çalışırken - randevunun kendisi hakkında ne kadar ilgisiz hissedersenem hissedeyim. Ne yazık ki, bu güzel bahar sabahında önümde boş bir gün varken uyandım ve doğal olarak yaklaşık yirmi dokuz tanesine başladım (başlamaya vurgu yapıyorum)

oyalanmaya devam edene ve kendimi burada bulana kadar hiçbir şekilde vahim ya da acil olmayan şeyler. Bekleme Sendromu'na yenik düştüm. Oyalanmak için bir günüm vardı ve ben bunu fazla abarttım. Kötü zaman yönetimi becerileri için başka bir konuşma dili ekleyin.

Her şey günün erken saatlerinde Athena's Bookshop'a yaptığım ziyaretle başladı. Beni ikinci el kitaplarla karışık yeni kitap kokuları, kasanın üzerinde duran büyük bir buket karşıladı; lalelerle karışık papatya çiçekleri ve hala asmalarında duran minik çilekler. Gülümsedim ve geçerken bir parmağımın çiçeklerden birini gıdıklamasına izin verdim. En iyi arkadaşım, eski kayınbiraderim Sage, son birkaç aydır küçük kasabamız Spunes, Oregon'da (Forks, Washington ile karıştırılmamalı) çiçekçilik işi yapıyor ve bu buket de onun yerel mağazalarımızı süsleyen pek çok tuhaf eserinden sadece biri.

Athena'ya merhaba dedim ve raflar arasında dolaşmaya devam ettim, burada oyalanmamdan dolayı hızla Kötü Hisler'e kaydım ve kendimi kişisel gelişim bölümüne yönlendirdim. İronik bir şekilde, o bölümdeki kitapların çoğunun kullanılmış olduğunu fark ettim - bu, burayı haftada birkaç kez ziyaret etmeme ve üç kapı aşağıdaki fırının ortak sahibi olmama rağmen daha önce hiç fark etmediğim bir şeydi. Sanırım kişisel gelişim kitaplarının yanına ne kadar sık gittiğimin bir kanıtı.

Ama ben kitapların "kullanılmış" kısmına takıldım. Bu, bu insanların ihtiyaç duydukları yardımı aldıkları anlamına mı geliyordu? Kitapları bu yüzden teslim etmişlerdi, değil mi? Başarılı oldukları için mi? Hepsi, muhtemelen yüzlerini yıkadıktan sonra, Şimdi'nin Gücünde Ustalaşmış, Ehlileştirilmemiş Badass Yüksek Etkili İnsanlar olmalı! Bu muydu yani? Lanet yüzlerini mi yıkadılar?

"Aradığın şey nedir, Wren?" Athena ne zaman sormuştu Bir süre sonra beni yerde bağdaş kurmuş otururken buldu (yedi açık kitap ve etrafımda genel bir umutsuzluk havası). Cevap vermek için başımı kaldırdım ve bakışlarım onun arkasındaki bir postere takıldı.

"Belki de kendimi yazmaya zorlarsam sorunumun ne olduğunu bulabilirim."-Dodie Smith, *Kaleyi Ele Geçiriyorum*

Kelimeler adeta parlıyordu - karanlık bir odada yanan bir tabela. Kişisel gelişim kitapları, bu poster mesajı ve ilk elden deneyimlerin birleşimi zihnimde bir aydınlanma yarattı.

Athena'ya "*Kapanış*," dedim. Bir kapanış arıyordum. I boşanmamın kapısını nasıl kapatacağımı bulmak istiyorum. Eski kocam, oğlumun babası ve beş yaşımdan ayrıldığımız yirmi sekiz yaşıma kadar öyle ya da böyle sevdiğim adamlar... hatta belki biraz daha ötesiyle. Birlikte büyüdük, sonra ben on yedi yaşında hamile kaldığımda bu büyüme hızına hız kattı.

Hikâyemizin çok da benzersiz olmadığını biliyorum. Eminim daha çok klişelere dayanıyor. Çok genç çocuk sahibi olduk, çok genç evlendik. Birbirimizi yakalayıp tutamayacak kadar körelene kadar hayatın bizi parçalayıp törpülemesine izin verdik. Ve sanırım Spunes gibi bir kasabada, aranızdaki ömür boyu süren anıları zorlukla barındırabilecek kadar küçük bir yerde kapanışa ulaşmak kolay değildir. Ama her şey biteli yarım on yıl oldu ve ben hala ondan kurtulamıyorum.

En azından Sam'in iyiliği için son derece saygılı ve destekleyiciyiz. Çocuğumuz İyi Yumurta'nın tanımı olduğunda bu yeterince zahmetsiz. En kötü zamanlarımızda bile, Ellis ve ben Sam'in en iyi özelliklerimizin toplamı olduğu konusunda hep hemfikir olduk. Benim gevşek buklelerim ve kolay gülüşüm onda, Ellis'in boyu ve koruyucu ruhu onda. Yine de ikimiz de onun nasıl bu kadar zeki olduğunu bilmiyoruz.

Sorun şu ki, *benim* sorunum... Benim sorunum şu ki, ben hiç bir zamanlar Ellis'le yaşadıklarımla karşılaştırarak yaşayabileceğim her olası aşkı ölçmeyi bırakabildim. Bir de asıl sorunun ben olduğumdan endişeleniyorum. Belki de sadece puka kabuğu kolyelere ilgi duyan tedirgin edici, garip adamlar ve beni eski sevgililerinin iş yerine götürenler çünkü ben "sarışınım ve en iyi yerlerim kalın, onun tam tersiyim ve bu onu kesinlikle

kıskançlar" sadece ilgi gösterenlerdir çünkü bunlar benim de içimdeki kırılmışlığın kokusunu alabilenlerdir.

Hiç tanışmadan size yeniden bir şeyler hissettireni unutmayın bence. Belki de benimdir köşesi için bir puan daha.

Saçlarımı toplamaya çalışırken aynada irkiliyorum, sonra iç çekerek vazgeçiyorum ve ellerimi banyo tezgahına dayıyorum.

Kahretsin. Son birkaç yıldaki aşk hayatımı tekrar oynatmaya devam edersem kendimi bir randevudan daha vazgeçirmek üzereyim. Özellikle de geçen sonbahardan beri daha yoğun çabalarımı düşünürsem. Bu kapanış yolculuğu gerçekten o zaman başladı.

Gözlerim, o talihsiz maceranın el yazısıyla yazılmış kanıtlarının hâlâ durduğu makyaj çekmeceme takılıyor. Aniden nasıl bittiği göz önüne alındığında, muhtemelen o mektupları şimdi utanç verici bulmalıyım. Ancak, bu sabah kişisel gelişim kitaplarında bulduğum günlük tutma önerilerinin çoğuyla aynı şekilde, yazmak duygularımın bir kazısı olmuştu. Onları daha iyi inceleyebildiğim ve anlayabildiğim bir portal. Onlarda acı verici bir şekilde dürüsttüm, kendimden utanmadan çünkü bir bilinmeyene yazmanın güvenli bir yanı vardı.

Bugün Athena'dayken içimde, benim ve Ellis'in hikâyesini yazmanın içimde hâlâ gömülü olan her şeyi ortaya çıkarmama yardımcı olabileceğine dair küçük bir umut kıvılcımı çaktı. İşlerin nerede yanlış gitmeye başladığını da anlayabilirim. Sonlara doğru yaşadığım çoğu şey bulanıktı, sanki yaşarken hiçbir şey hissetmemek için elimden geleni yapıyormuşum gibi. Geriye dönüp baktığımda, olayların şeklini anlamak hala zor.

Yeniden başlamaya, geçmiş bir kenara bırakıp kendimi yeni bir şeylere açmaya çalışıyorum, ama sanki kapıda bir topuk sıkışmış ve onu tam olarak kapatamıyorum.

Yine de, eğer son deneyimler bir gösterge ise, piyasa da düpedüz boş.

Aslında düşününce, bu randevunun canı cehenneme. Bu adamla en son tanıştığımda, şehrin bir saat dışına çıktım (Spunes'un altmış mil yarıçapında buluşmaktan daha iyisini biliyorum) sadece sarhoş ya da son derece akşamdan kalma bir şekilde ortaya çıktı ve devam etmeden önce masaya belirsiz bir şekilde yerleştirdiği bütün bir baget taşıdı.

yemek boyunca yiyip bitiriyor. Otuzlu yaşlarda flört etmenin ne kadar büyük bir lağım çukuru olduğunu gösteren bu durum, maruz kaldığım diğer bazı uyumsuz erkek davranışlarına kıyasla hiç de önemli görünmüyordu.

Telefonumu elime alıyorum ama ekmek avcısı soyтарыı arayamadan çalmaya başlıyor. Sam'in iletişim fotoğrafını görünce gülümsedim.

"Hey, oğlum," diyorum. Şikayet edeceği güne kadar onu evcil hayvan ismiyle selamlayacağım.

"Anne, neredesin?"

Bir şeyler çiğnediğini anlayabiliyorum. Çocuğu en son ne zaman yemek yemezken gördüğümü hatırlamıyorum ama yine de bir fasulye sırtığı gibi sırtık gibi duruyor. "Evde. Ne var ne yok?"

"Tamam, güzel," diyor. "Yola çıkıyorum."

"Babama da gelmesini söyledim." diye eklemeyen hemen önce kapım çalıyor. Midem bulanıyor. "Sadece sana birlikte bir şey göstermek istiyorum," diye devam ediyor. "Merak etme. Bu iyi bir şey." Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum, derin bir nefes alıyorum ve dar koridorumdan geri yürüyüp Ellis için ön kapıyı açarken kendi gülümsememi yaratmak için elimden geleni yapıyorum.

Onu içeri alırken doğrudan göz temasından kaçınıyorum, bunun yerine telefonumda bir şeyler çalışıyormuş gibi yapıyorum. Varlığı bu küçük evde çok büyük hissettiriyor. Omuzları tek başına girişteki tüm odayı kaplıyor. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diyorum ve ona sıkı bir gülümseme gönderiyorum. "Sam'in

"Ama yolda."

Sadece başını sallıyor ve ben de koridora geri dönüp randevumu iptal etmek için aramadan önce kendimi odama kapatıyorum.

"He-llo?" Lyle, telefonunun gerçekten çalmasının dünyadaki en çılgın şey olduğunu düşündüren bir şekilde "He-llo" der.

"Hey, Lyle. Bunu yaptığım için çok üzgünüm ama randevumuza gelemeyeceğim. Zamanınızı boşa harcadıysam özür dilerim." En azından mümkün olduğunca kısa ve öz olmaya çalışıyorum, çünkü annem bana her zaman nezaketin çok az maliyeti olan bir zarafet olduğunu öğretti.

Lyle'in cevabı "Chili's'deyim" oldu.

"Tamam mıyım? Şey... Özür dilerim?" Özellikle de bir suşi restoranında buluşacaktık.

"Queso sosum var." Bunu bir teklif gibi söylüyor.

Başımı düşünceli bir kaş çatmayla eğiyorum. "Ne kadar cazip olursa olsun, yine de pas geçmek zorundayım." Sonra a k l ı m a başka bir düşünce geliyor. "Hey, Lyle, barda mısın?"

"Chili's'deyim."

"Evet, anladım. Ama barda mı oturuyorsun, Chili's'te mi?" Sabırla sordum.

"Oh." Etkileyici bir geçirti çıkarmak için duraklıyor. "Evet. Cipsim bitti ama bir kaşık buldum."

"Doğru. Hepimiz o yollardan geçtik, Lyle. Ama hey, bana bir iyilik yapar mısın? Telefonu barmene verir misin?"

Höpürdetiyor. Öksürüyor. Bir kez daha geçirir. "Mmsure," diyor.

"Teşekkür ederim."

Ön kapımın tekrar açıldığını duyuyorum ve barmen telefonu diğer ucundan açmadan önce Sam ve Ellis'in boğuk seslerini çıkarmaya çalışıyorum. Lyle'ı bir Uber'e ya da başka bir araca bindirmesini söyledikten sonra telefonu kapattığımızda hemen numarasını engelliyorum. Biri daha toz oldu.

Yine de kendimi hafiflemiş hissediyorum. Bu şeylerden biri aniden sona erdiğinde her zaman yaptığım gibi rahatladım.

Birkaç nefes alıyorum ve oturma odama gidiyorum.

Köşeyi döndüğümde, Ellis'in gözleri önce beni buluyor, çünkü elbette buluyorlar. Hep öyle oldu ve muhtemelen hep öyle olacak. Beni ilk bulan o olmasa bile, onun çekim gücü karşısında çaresiz olduğumu düşünüyorum, sanki aramızdaki tüm yaşam temel bir refleks yaratmış gibi. Gözleri beni boydan boya izleyene ve rahat ifadesi sert bir kaş çatmaya dönüşene kadar randevu kıyafeti giydiğimi hatırlamıyorum. Yanaklarım ısınıyor ve kısa, siyah sundress elbisemin eteklerini çekiştiriyorum - aniden kendimden utanıyorum, sanki bunu giymek için çok yaşlıymışım gibi. Çok genç yaşta anne olmak bu tür şeylere bakış açınızı değiştiriyor sanırım. Bir yandan kendimi yaşlı hissediyorum. Neredeyse yetişkin bir oğlum var. Diğer yandan, sadece otuz üç yaşındayım.

Önümde uzun bir hayat var. On dokuz yaşındayken ve küçük bir çocuğa tuvalet eğitimi vermenin sancıları içindeyken tüm "uygun" moda anlayışımı kaybettim. Topuklularımı aceleyle tekmeledim.

"Planlar yarıda mı kesildi?" Ellis hafifçe sorar.

"Hiç de değil," diyorum, tıpkı onun gibi kibar "çocuğun önünde" sesimi kullanarak, doğal olamayacak kadar bir oktav yüksek.

Çenesi göstermelik bir baş hareketiyle eğiliyor ve odağımızı Sam'e çeviriyoruz. Koreografimizde tanıdık bir adım daha.

Sam, Ellis'in karşısındaki sandalyeyi çekip yanındaki açık sandalyeye oturmamı işaret ediyor. Ellis'in beşinci yıldönümümüz için yaptığı küçük yuvarlak masanın altında ellerim birbirini kavıyor - geleneksel bir hediye temasına sadık kalmaya çalıştığımız zamanlar; ahşap yılı. Ellis'in keskin nefesi dikkatimi çekiyor, eğilirken burun delikleri açılıyor. Bir zamanlar bu parfümü çok severdi ama sanırım ona karşı hislerinin de değişmiş olmasına şaşımamalıyım. Yine de bu hareket sırasında boynunun dibinde bir şey fark ediyorum. Arkasında, derisinin üzerinde bir şeyin ucu. Dövme mi?! Bir gölge ya da ışık oyunu olmalı.

Her neyse. Şu anda onun potansiyel orta yaş krizi için zihinsel bir alem yapmayı göze alamam. Ya da ona ilham vermiş olabilecek herhangi bir kadın için.

Sam sırtıarak karşımızdaki yerine yerleştğinde ikimiz de kendimize gelmiştik. Yanaklarındaki utangaç lekeleri fark ediyorum ve kalbim göğsümde hıçkırıyor, beynim parçaları hızla bir araya getiriyor.

Arkasında bir yerden büyük bir zarf çıkarıyor, çeviriyor ve bize doğru uzatıyor.

"Kabul edildim," diyor. "Davis'e girdim."

Açgözlü ellerim kâğıtları yaklaştırıyor, *Memnuniyetle*, *Tebrikler* ve *Kabul Edildi* kelimeleri hızlı akan gözyaşlarının altında bulanıklaşıyor. Sonra Ellis'le birlikte sandalyelerimizden fırlıyor, kutlama sesleriyle masanın etrafını sarıyor, oğlumuzu kucaklıyor, uzuvlarımız ve kahkahalarımız birbirine karışıyor.

"Başardın," diyorum Sam'e mutlu bir burun çekişle. Hayalindeki okul, bağcılık ve enoloji programı için. Küçükken Sage teyzesiyle birlikte bahçeyle uğraşmayı hep sevmiştii ve bilimin dahil olabileceği tüm yolları öğrendiğinden beri bu işe hazırđı.

Sam'in cevabı "Başardık" olur. Sıkışmış kollarını Kucaklaşmamızın ardından beni ve Ellis'i kendi kucağına alıyor ve bizi sonsuza dek birbirimize çekiyor. Tekrar paketine bakmak için arkasını döndüğünde, Ellis ve ben göz göze geliyoruz.

"Başardık," diyor sessizce bana. Ve birden yine on sekizinci doğum günüm, yatağımızın ortasında uyuyan bir bebek, o ve ben Sam'in göğsünün inip kalkmasını dikkatle izliyoruz. Aramızda eşit oranda korku ve hayranlık yayılıyordu.

"O kadar mükemmel ki," demişti Ellis, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sam'in ellerinden birini inceledi. *"Bunu doğru yapmak zorundayım, Wren. Bir çocuk söz konusu olduğunda hiçbir şey berbat edilemez. Tüm ebeveynlerin çocuklarını ne kadar berbat ettiklerini bir düşün."*

"Yapmayacağız," dedim, kararlıydım. Parmaklarımı onunkilerle ördüm, başparmaklarımız aynı a n d a Sam'in tombul ayaklarından birini tutuyordu. *"Bunu yapabiliriz."* Yapmak zorundaydık.

Yanaklarımdan birkaç damla daha sıcak gözyaşı dökölüyor. Onları uzaklaştırıyorum ve Sam'in üzerine eğilmek için dönüyorum, avucumu omzuna koyuyorum. Göz ucuyla Ellis'in de aynı şeyi yapmadan önce tereddüt ettiğini görüyorum.

Şimdi, ellerimiz kazara Sam'in sırtına değdiğinde, hemen geri çekiliyorum.

"Haziran ayında oraya taşınmak istiyorum," diyor Sam.

Yüzüm kaşlarımı çattı. "Haziran mı?! Sömestr Ağustos'a kadar başlamayacak," diyorum.

"Evet, ama bir iş bulmam ve yerleşmem gerekiyor. Yurtlara girene kadar bir yer kiralayabilirim. Zaten barınma için bir sürü forum gördüm."

Elim göğsüme gidiyor, sanki altımda biriken ritmi sabitleyecekmiş gibi. Haziran çok erken geliyor. Yardım için Ellis'e bakma tehlikesi geçiriyorum ama onu masanın üzerindeki tahılı düşünürken buluyorum, bir heykel kadar katı.

"Sizi kamyonla takip etmemiz gerekecek," diyor Ellis, bakışlarımdan açıkça kaçınarak ve onun yerine haydutluk yaparak.

Şok ciğerlerimi sıkıca sarıyor. "*Biz mi?*" İnanamayarak soruyorum. Sam'in gerildiğini görüyorum ve hemen pişman oluyorum.

Ellis sertçe omuz silkiyor. "Bütün eşyalarını cipe sığdıramaz, zaten eşyalarını da aşağıda tutması gerekecek. Sen de onun evini görmek istersin, değil mi?" diye sorar. "Yerleştiğini görmek mi?"

Bir homurtuyu bastırıyorum. Bunu isteyeceğimi biliyor.

"Elbette." "Bunu bir gezi haline getireceğiz," diye ekliyor, aldatıcı bir rahatlıkla.

Ona yan gözle bakıyorum. Dişlerimi göstererek gülümsüyorum. "Sam'i birlikte bir geziye götürmeyi mi kastediyorsun? Mezuniyet gezisi gibi."

Sam'in omuzları kalktı. "Ehh, alınma ama oraya gitmeyi tercih ederim. Ailenle bir mezuniyet gezisi kulağa..." Açıklama yapmak yerine yüzünü buruşturuyor. "Alınmak yok," diye tekrarlıyor.

Omuz silkme sırası yine Ellis'te ama onunki daha sarsak. "Sorun değil," diyor, hâlâ beni inceliyor. "Sen ve ben dönüş yolunda kendi gezimizle kutlama yapabiliriz."

Gözlerimin döndüğünü hissediyorum. Doğaüstü bir şekilde durgunlaştı, gri ve kahverengi benekli irisleri kalbimi hızlandıran bir yoğunlukla bana bakıyor.

Sam'in önünde birbirimize karşı son derece nazik davranıyoruz. Sanırım bu ikimiz için de bir gurur kaynağı. Bu konuşmayı ince ve dostça bir şekilde geri çevirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Gülümsemem bir ton ağırlığında.

Kısa bir duraksamadan sonra, "Muhtemelen geri dönmek için bir uçak bulmam gerekecek. İzin alabileceğimden emin değilim, anlıyor musun?"

"Walter ve Martha'nın düğününden sonra olacak," diye karşı çıkıyor Ellis. "Sam'in oraya gitmesi beklendiğine göre" - şimdi onaylamak için Sam'e başını sallıyor- "ve turizm sezonundan önce. Zaten tatilini de o sıralarda yapmıyor musun?"

Çenem usulca açılıyor ve bir cevap bulmaya çalışıyorum. Bunu Sam'in önüne atmaya nasıl cüret eder! Sam, şu anda aramızda masumca gülümsemeye devam ediyor. Ve evet, o zaman yılın tek gerçek tatiline çıkıyorum, doğum günümünden bir hafta sonra, ama ne halt edersem edeyim

Onunla kendime işkence ederek geçireceğim. Tatiller ve aile günleri yeterince zor, ama Byrds'ün geri kalanından tamamen vazgeçmeye dayanamıyorum.

Ellis'le tartışarak bu geceyi Sam için mahvetmeyeceğim. Bu kadar zamandır onu kendi pisliğimizden korumayı başardık.

"Evet! Evet, bu harika olur!" Geçici olarak kabul ediyorum. Daha sonra alternatif bir çözüm bulmam gerekecek. Şimdilik buzdolabında sakladığım ballı keki çıkarıp dikkatleri oğlumuzu kutlamaya yönlendirmek istiyorum.

★ ★ ★

Bunu başardıktan ve her ikisi de akşam için ayrıldıktan sonra, birkaç mutlu gözyaşı daha döküyorum ve bir şişe şarabın tıpasını açıyorum.

Ama bir yudum aldığımda yine kâğıdı görüyorum - kâğıdımı. Daha önceki acemi projem, düzgünce kendi üzerine katlanmış, düzgün, net üçte birler halinde, beyaz tahta takvimimin yanına sıkıştırılmış.

Hayatım boyunca, onu katladığımı hatırlayamam.

BÖLÜM 1

Geçen Sonbahar

BÖLÜM 1

ELLIS

Bir akbabanın yanmış bir hayvan leşini gagalamasını izlerken midem guruldadığında yirmi dört saattir bir şey yemediğimi fark ediyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Kaskımı çıkarıp alnımdaki tuzu siliyorum, dönüp yanmış tepeye doğru ilerlemeye başlamadan önce ne kadar zamandır orada durduğumu merak ediyorum, botlarım kararmış toprakta çıtırdıyor. Görebildiğimiz kadarıyla her yer simsiyah. Gökyüzüne bakıyorum, yağmur işaretleri için yalvarıyorum ama sadece daha sonsuz puslu gri buluyorum. Uzaktaki bir helikopterin vızıltısını, birkaç motorlu testerenin vızıltısını ve yere çakılmadan önce bir takozun çatırtı ve yırtılma sesini duyuyorum.

"Mola zamanı," diye sesleniyorum yanımdaki çaylak itfaiyecilerden birine. Adını hatırlayamıyorum. Aslında neredeyse hiç isim hatırlamıyorum ama bu benim normal ekibim değil. Bu grubun başına nasıl geçtiğimden emin değilim, ama yine de herhangi birinin başına nasıl geçtiğimden hiç emin değilim. Kesinlikle benim tarafımdan bir arayış değil.

Mesaj yamaç boyunca iletilirken ve herkes zirveye doğru yürüyüşe başlarken etrafımda yankılanan bir rahatlama korosu duyuluyor.

Çaylak yanıma yetişirken hevesle "Paket gününü seviyorum," diyor. Onun zıplayan heyecanı bana kardeşim Silas'ı hatırlatıyor. Bu düşünce kuru ağzımı külle dolduruyor.

Adımlarımı uzatıyorum, ayaklarım birkaç ay önce bir dağın yamacından aşağı kayarken Silas'ın silüetinin alevler içinde kalışının anısını bastıracaktı gibi yere vuruyor. Bir entübasyon, indüklenmiş koma ve yoğun bakım ünitesinde birkaç hafta sonra; neyse ki

bazı yara izleri ve sınır tanımayan (sinir bozucu) doğası bozulmadan kurtuldu. Yine de onu seven bizler için görünmez yaralar bıraktı, bu yüzden düzenli ekibimin geri kalanı Spunes'daki evlerine geri döndüler ve biraz izin aldılar.

Ancak benim dışarı çıkmaya ihtiyacım vardı. Spunes'un etrafında oturmak bana sadece kontrol edemediğim ve düzeltmek için çaresiz olduğum her şeyi sürekli hatırlatacaktı. Tıpkı kalbi kırılmış kız kardeşimin hüzünlü gülümsemesiyle ayakta durmaya çalışması gibi. Geçtiğimiz yaz Sage'in sizi değiştiren türden bir aşka düşmesini hep birlikte izledik ve şimdi onun yas tutmasını izlemeye dayanamıyorum. Fisher ve yeğeni New York'a geri döndüler ve onların Sage'le birlikte Spunes'a ait olduklarını iliklerime kadar biliyorum ama... ama sanırım nadiren bildiğimi sandığımı kadarını biliyorum. Bir de Silas var, rehabilitasyon süreciyle ilgilenmemden bıktığını açıkça belli etti. Diğer kardeşim Micah ise Kaliforniya'da, benim ulaşamayacağım bir yerde beyzbol için elinden geleni yapmaya devam ediyor. Ve sonra, tabii ki... Wren var. Eski karım.

"Bugün menüde ne var?" diye soruyor çaylak nefes nefese.

"Ne?" Ses tonumdaki kızgınlığı gizleyemiyorum.

"Öğle yemeği için ne hazırladın?" diye soruyor, şaşırmadan. Üniformasındaki isim etiketinde *Kirby* yazıyor.

Bir küfür savurdum. Oteldeki kontinental kahvaltıdan birkaç şey almak istemiştım ve yanıma yiyecek almayı tamamen unuttuğumu şimdi fark ediyorum.

Kirby kıkırdıyor. "Öğle yemeği yok mu?"

Başımı sallıyorum ve çenemi sıkıyorum, midem yine şikayetlerini dile getiriyor.

"Evlendin o zaman, ha?"

Olduğum yerde durdum ve ona ters ters baktım. "Seni bu sonuca ne getirdi?" Hâlâ bir şeyin sadece yarısı olduğum bu kadar açık mı?

Kirby avuçlarını teslimiyetle havaya kaldırır. "Tecrübelerime göre, yemek yemeyi ve yiyecek paketlemeyi unutanlar evli insanlar oluyor. Hepsi bu kadar. Sanırım ya size hatırlatacak ya da sizinle ilgilenecek birinin olmasına alışkınsınız."

Homurdanıyorum ve kamyonu doğru devam ediyorum. Orada yiyecek bir şeyler bulabileceğimi hayal ediyorum.

"Bekle," diye devam eder Kirby. "Dur bakalım patron! Bakım paketi günü, unuttun mu?"

Bu doğru. Dönüyorum ve koşmaktan kendimi zor alıkoyuyorum, açlık beni acımasızca kemiriyor. Bize gelen yardım paketlerinin hepsinde yenilebilir şeyler yok ama yerel okullar, kiliseler ve çeşitli kuruluşlar bu uzun yangınlarda moralleri yüksek tutmak için ellerinden gelen küçük yardımları göndermeyi seviyor. Ya yiyecek için umut verici görünen bir tane bulmak için yığına erken gitmem gerekecek ya da bir pislik olup rütbemi geri çekmem gerekecek. Koleksiyonun etrafında toplanmış birkaç itfaiyeci görüyorum, el yapımı kartları ve cips paketlerini isli gülümsemelerle açıyorlar. Gözlerim birkaç metre ötedeki pembe bir kutuya takılıyor ve hedefimi belirliyorum, ayaklarım bir koşu gibi havaya kalkıyor. Tam bir kaptan arkadaşım kutuya uzanırken kutuyu çekip alıyorum. Şok olmuş bir kahkahayla elini geri çekiyor.

Pembenin benim rengim olduğuyla ilgili bir şeyler söylüyor ama ben çoktan uzaklaşıyorum, çakımı titreyen ellerimle çekip alıyorum. Bisküviye benzeyen bir şeyin görüntüsünü zar zor fark ediyorum, sonra yaslanacak bir ağaç bulup kuduz bir hayvan gibi hepsini ağızma tikiyorum. Ben farkına varmadan bir inilti kaçıyor ağızımdan. Daha ilkinin yutmadan ikincisine uzanıyorum ve o anda birden fazla şey gözümün önüne geliyor.

Birincisi, duyularımı istila eden bir dizi tat. Marionberry. Limon. Bir parça Earl Grey. Her biri üzerimden geçerken vücudum ağaç gövdesinden aşağı kayıyor, ta ki bir gümbürtüyle yere düşene kadar.

İkincisi, yalıtımlı pembe kutunun yan tarafındaki etiket. Bu logoyu, tasarımın içine işlenmiş iki güvercin silüetini biliyorum. Bu lanet kutuları da iyi bilirim. Her yıl Ağustos ayının turist sezonunda birçok geceyi bir fırında onları bir araya getirerek geçirdim.

Üçüncüsü ise aceleyle açılmış kutunun içinden çıkan bir mektup. Elimdeki çöreği düşürüyorum ama kendime rağmen yerden alıp tozunu alıyorum. I

Dört yılı aşkın bir süredir bunlardan yememiştim. O şeye bakıyorum, bu zararsız çöreğe. Bende bu kadar güçlü bir tepki uyandırmamalı. *Tanrım*, yapmaması gerektiğini biliyorum. Bu lanet olası bir hamur işi.

Ama aynı zamanda sallanan sandalyede uykusuz geçen geceler, yatağa dönemediğimiz ve onun yerine mutfağa sürüklendiğimiz cadı saatleri. Yeni yürümeye başlayan oğlumuz, gözlerimizden yaşlar akana kadar Right Said Fred şarkısıyla mutfak adasında dans ediyordu. Karım önlük giymiş, vahşi sarı ve bronz bukleler kravatlarından kaçıyor. Onu kıyafetlerinden sıyırmaya, vücudunun ailemiz için gerildiği izleri un tozlu parmaklarla takip etmeye yol açan eğlenceli yemek kavgaları.

Bu çörek her şeyiyle güzel, daha önce değildi.

Kutuyu yanıma koyuyorum ve zarfı çıkarıyorum. Titreyen parmağım ile kenarından tutup ayırıyorum ve içindeki kâğıdı çekip çıkarıyorum. Gözlerim hemen imzalandığı yere gidiyor: *Salem Meridian-Wren*'in göbek adı ve kızlık soyadı.

Sahiplenme dürtüsü içimi parçalıyor. Bu, geçen yaz kasaba toplantılarımızdan birinde biri ona kızlık soyadıyla hitap ettiğinde ve ben kendimi onlara (ve dolayısıyla tüm kasabaya) *onun hala bir Byrd olduğunu* hatırlatmaktan alıkoyamadığımda ikimizi de utandıran aynı duygu patlamasıydı. Boşanalı dört yıldan fazla oldu ama soyadı hala Byrd, yani... o hala bir Byrd.

Her halükarda, paketin Wren'in kendisinden geldiği açık. Annesi ya da Savvy's'deki diğer fırın çalışanları tarafından bir araya getirilmiş bir şey değil.

El yazısı tanıdık, ancak alttaki isim kombinasyonunu tanımasaydım sıralamadan seçebileceğim bir şey değil. El yazısını tanımalı mıyım? Bu, birlikte yazmayı öğrendiğim, bütün bir hayatı paylaştığım bir insan. Gerçekten bu kadar uzaklaşmış mıydık? Bunun bende neden sivri bir şey yutmuşum gibi bir his yarattığını tam olarak kestiremiyorum.

Sanırım modern teknolojiyi suçlayabilirim. Evliyken birbirimize el yazısıyla pek bir şey yazdığımız söylenemez.

Yani ... *mesafeli* olmak muhtemelen sonlara doğru geldiğimiz nokta için hafif bir kelime. Ve yeterince iyi ebeveynlik yapsak da, artık mesafeli olmanın ötesindeyiz. Bu bakım paketini buraya göndermesi bile bunu kanıtlıyor sanırım. Colorado sınırındaki yangında çalıştığımı bilseydi, buraya bir şey göndereceğinden şüpheliyim. Belki bir şekilde farkında olduğuna dair içimde hızlı ve kötü bir umut belirliyor ama onu da aynı hızla bastırıyorum. Bildiğim kadarıyla, ayrıldığımızdan beri birbirimiz hakkında olabildiğince fazla bilgi sahibi olmamak için elimizden geleni yaptık.

Gerçekten sadece bir kez hata yaptım. Boşanmamızın üzerinden altı ay geçmişti ki kendimi kaybedip Sage'e Wren'in biriyle çıkmaya başlayıp başlamadığını sorma hatasına düştüm ve onun solgunlaştığını ve gözle görülür bir şekilde rahatsız olduğunu gördükten sonra arkadaşlarımızdan ya da ailemizden herhangi birini tekrar böyle garip bir duruma sokma fikrine dayanamadım.

Hayır... Wren'in benim nerede olduğumdan haberdar olmak istemediğinden eminim, isteseydi bile bunu vekaleten Silas aracılığıyla öğrenmek zorunda kalırdı. İstekleri doğrultusunda onu rahat bırakıyorum, bu yüzden zaten hiçbir fikri yok. Ailemden hiç kimse burada olduğumu bilmiyor.

Kâğıdı o kadar sıkı tuttuğumu fark ediyorum ki buruşuyor ve hemen elimi gevşetiyorum. Derin bir nefes alıyorum ve okumadan önce çörekten bir ısırik daha alıyorum.

Sevgili Yabancı-

Bu mektuba nasıl hitap edeceğimi ne kadar düşündüm bilmiyorum ama Kimi ilgilendiriyorsa çok sert, Sevgili İtfaiyeci ise çok aptalca geldi. İtiraf etmeliyim ki Sevgili Yabancı ile başlamak bir şekilde klişe geldi, ama bildiğim kadarıyla sen tam bir pislik olabilirsin (bu arada bu mektuba vereceğin cevaba ya da cevapsızlığa göre karar verilecek), bu yüzden Sevgili Arkadaş ile başlamak sahte geldi. Belki de hiç de sevgili değildir ve Arkadaş? Gerçekten harika dostlarım var, bu yüzden bu unvanı ister istemez atayamayacak kadar yüksek tutuyorum.

Öncelikle, umarım çörekleri beğenmişsinizdir! Kimi kandırıyoruz, biraz olsun damak tadınız varsa tabii ki beğenmişsinizdir. Eğer yoksa, lütfen yalan söyleyin. Mükemmel durumda gelmeleri için onları paketlerken elimden gelen tüm özeni gösterdim. Eğer bayatsa, üzgünüm, ama lütfen bunu bana karşı kullanmayın. Gönderdiğimde kusursuz olduklarına sizi temin ederim.

Şimdi bu mektubu yazma nedenime (ve dürüst olmak gerekirse, çörek rüşveti altında size gizlice gönderme nedenime) gelelim... Gördüğünüz gibi, birinin bana bazı bilgiler vermesine umutsuzca ihtiyacım var.

Geçen hafta yangınla ilgili haberlerde, özellikle de Tahliye merkezlerinden birinde yaşlı bir çift, kaçarken yaşadıkları kaos sırasında bir çift atlarının kaçtığını gözyaşları içinde anlattı. Güzel bir alaca gri Clydesdale ve aynı güzellikte bir palomino çeyrek at. Kadın, bu atların nasıl özel bir bağı paylaştıklarından ve birlikte yaşadıkları onca şeyden bahsetti. Sizi tüm detaylarla sıkma riskine girmeyeceğim - zaten bu şeyi bütünüyle okumayacağınızdan yeterince endişeliyim, bu yüzden mümkün olduğunca kısa tutacağım. Atlardan biri panikleyip kaçtığında, diğeri de onu takip etti.

Sana yazıyorum sevgili yabancı (gördün mü? Artık o kadar da tuhaf değil ((Tanrım, umarım şansım katlanarak artar ve sen bir kadın olursun. Tanrı biliyor ki her itfaiyenin daha fazlasına ihtiyacı var (((Evet, bunun böyle olduğunu BİLDİĞİME güvenmeniz ve bana inanmanız gerekecek. Sahada ailem ve arkadaşlarım var.))). Ama sana yazıyorum sevgili yabancı, belki bana bu ikiliye ne olduğunu anlatabilirsin diye.

Lütfen siz evleri ve hayatları kurtarmakla meşgulken çılgın bir kadının bu bilgiyi bulmak için sizi rahatsız etmesine sinirlenmemek için elinizden geleni yapın. Sadece (baskıyı arttırmak için değil), ama her kim olursanız olun SİZ benim son umudumsunuz. Haberde açıklanmadığı için sahiplerinin isimlerini öğrenmeye çalışmak için haber kanalıyla iletişime geçtim. Her gün yorulmadan internette aradım. Bu kelimeyi karalarken bile, "yorulmadan" yanlış olmalı gibi geliyor çünkü YORULDUM. Uyumuyorum, bunun yerine uyanık yatıyorum ve onlara ne olduğunu merak ediyorum. Hatta doğrulama yapmadan girmeme izin verecek mümkün olduğunca çok yerel Facebook grubuna katıldım. Sevgili yabancı, bu gruplarda oynanan tüm banliyö pembe dizilerine yatırım yapmak için ne kadar az zamanım olduğunu size anlatamam! Sabah koşularına çıkan birinin insanların çimenlerine trou bırakıp kaka yaptığını biliyor muydunuz? Bu konuya fazla girerek mesajımdan uzaklaşmak istemiyorum, ancak bu insanların kaka failini yakalamak için kameralarını hazır tuttuklarını bilin.

Yine de sorunuma döneyim. Sadece kapanışa ihtiyacım var. Bilmem gerekiyor ki Bu iki güzel yaratık o dehşet verici olaydan kurtulmayı başardılar... ve ben de kurtulup kurtulamadıklarını bilmek istiyorum. Lütfen başaramazlarsa bana söylemekten çekinmeyin, sadece bilmek istiyorum. Bana cevap yazabilirsin.

ve kutunun üzerindeki fırın adresine postalayabilir veya orada yazılı olan numarayı da arayabilirsiniz. Hangisi daha rahatınıza gelirse. Size kişisel numaramı vermiyorum çünkü tam bir sapık olup olmadığınızı kim bilebilir?

*Saygılarımla
(umutlu), Salem
Meridian*

Not: Eğer yangına yakalanmışlarsa... en azından bana söyleyin... sonunda birlikte miydiler?

BÖLÜM 2

ELLIS

Yemek molasında mektubu kaç kez okuduğumdan emin değilim. En azından bir kutu çöreğin tamamını dalgınlıkla yememe yetecek kadar. İşe dönme vakti geldiğinde, karnım aşırı dolu ve her yerimde daha da ağır bir hisle ayağa kalkıyorum.

Sanırım bazı kısımlarını ezberleyecek kadar satırların üzerinden geçiyorum, çünkü günün geri kalanında zihinsel bir döngüde parçaları oynuyor. O kadar çok şey vardı ki. Özür dilemeyen mizahı, sayfalar boyunca çözülen hızlı bilinç akışı. Sözlerindeki endişeyi duyabiliyordum, talepkar olanları bile. El yazısını tanımamaktan *Sevgili Yabancı*'ya kadar pek çok şey de bariz bir şekilde yabancıydı.

Sanırım şu anda birbirimiz için gerçekten böyle olmalıyız.

Gün boyunca, mektubun göğsümde daha da ısındığına yemin edebilirim. Tüm kenarları yumuşayana kadar tekrar tekrar çıkarıyorum. Herkese bu hikaye hakkında bir şey duyup duymadıklarını sormaya başlıyorum. Bazıları duymuş ama daha fazla bilgi sahibi değil ya da atların bulunup bulunmadığını bilmiyor.

Günün sonunda, başka bir kaptana da aynı soruları sorduktan sonra, Kirby yanımdaki kamyonete kayıyor ve "Bunun sürekli baktığın mektupla bir ilgisi var mı?" diye soruyor.

Ağır bir nefes üfledim. Daha önce bu kadar sinsice çıkarmamış olmalıyım. "Kendi işine bak Kirby."

"Tüm bunlar olurken kuzenim yangının diğer tarafında çalışıyordu. Ben de haber klibini gördüğümü hatırlıyorum. Onu arayacağım."

sen."

Şimdi kendimi hıyar gibi hissediyorum. "Oh. Uh ... teşekkürler. Minnettarım." Çocuğa doğru döndüm ve onun kendini beğenmiş bir tavır takındığını gördüm.

"Bu arada benim ilk adım Lennon," diyor. "Ve bayana cevap yazmadan önce kuzenimi bekleme. Sadece cevapları üzerinde çalıştığını söyle."

Homurdanıyorum ama merak ediyorum. "Neden onun zamanını harcayayım ki? Paylaşacak bilgiye sahip olana kadar bekleyeceğim." Ve her halükarda ona cevap *yazmaya* niyetim yok. Yine de ona ihtiyacı olan cevabı vereceğim. Sonra da ona mesaj atıp ya da arayıp haber vereceğim. Belki mektubunun elime geçmesine garip bir şekilde gülebiliriz.

"O zaman bir hanımefendi mi?"

Kirby sorar. "Evet, yani?"

"Oh, buna bayıldım!" diye ciyaklıyor. "Yani, çeşitli nedenlerden dolayı öyle olması gerektiğini biliyordum. Özellikle onu tutuş şeklinden. Özlem dolu bakışlar. Herkesten cevap isterkenki o hafif çaresiz halin. Kâğıt üzerindeki sözcüklerde, birinin eliyle yazılmış mürekkepte çok samimi bir şey var, değil mi? Genel duygusal kabızlık halinden heteroseksüel olduğunu varsayıyorum."

"Ne? Evet, ama-"

"Biliyordum!" Bir kahkaha attı. "Tanrım, ben iyiyim. Oh, lütfen, lütfen, *lütfen* bir mektup arkadaşı durumu başlatın! Gençken Kanadalı bir erkek arkadaşım vardı. En iyisiydi." Ön cama bakıp suratını asıyor. "Düşündüm de, belki de gerçek hayattaki ilişkilerimin hiçbirinin yürümemesinin nedeni budur. On üç yaşında bir Quebecli ile hiç tanışmamamıza rağmen yakaladığımız yakınlık seviyesine ulaşamadılar."

Birkaç şaşkın vuruştan sonra boğuk bir iç geçirdim. "Her neyse. Cevap almadan ona geri yazmayacağım." Kamyoneti çalıştırdım ve yola koyuldum.

Kirby göz ucuyla bana bakıyor ve başını sallıyor. "Bağışlayın beni efendim. Ama en son ne zaman önemli bir mesaj beklediniz?" diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Aslında tek bir zaman bile hatırlamıyorum.

Yüz ifademden cevabı anlıyor ve ekliyor: "Ben de öyle düşünmüştüm. Bir mesaja cevap beklemek bile bir mikrodalga dakikasını kısa gösteriyor. Eğer bu kadın bir mektup yazmak için zahmete girdiyse, zaten *en az* iki gündür cevap bekliyordur. Ve tıpkı iyi bir mesaj adabı gibi, en azından yanıt vermeli ve o kişiye meşgul olduğunuzu ya da en kısa sürede geri döneceğinizi vb. bildirmelisiniz. Bu gerginliği azaltır."

Bana Silas'ı hatırlatması konusunda fikrimi değiştirdim. Lennon şimdi bana Sage'i hatırlatıyor. Aşırı gözlemci ve girişken küçük kız kardeşi.

"Yani bana bunun yapılacak en kibar şey olduğunu mu söylüyorsun? Cevap yazmak mı?" Ve onunla sahte bahanelerle iletişim kurmam için bir bahane değil.

Neşeyle başını sallıyor. "Evet. Yapılacak en kibar şeyin bu olduğunu söylüyorum." Peki o zaman. Bunu dikkate almalıyım, değil mi?

Yolda düşündükçe bunu yapamayacağımı daha iyi anlıyorum. Odama döndüğümde ona mesaj atmam gerekecek.

Ekibin geri kalanıyla birlikte otomata ya da restorana gidemeyecek kadar yorgun bir şekilde otelin asansörüne doğru yürüyorum, sonra da kendimi odama sürüklüyorum. Masaya oturduğumda mektubu çıkarıyorum, tekrar okuyabilmek için ışığı açıyorum... sonra telefonum hemen çaldığında sarsılıyorum. Arayanın Sage olduğunu görünce bir endişe nabızı daha atıyor. Beynim felaket tellallığı yapmaya başlamadan hemen cevap veriyorum.

"Sage?" Kendi kulaklarıma neden suçlu gibi geldiğimi bilmiyorum. "Ellis, merhaba," diyor neşeyle.

Omuzlarımdan gevşediğini hissediyorum. "Her şey yolunda mı?" Yine de soruyorum.

Küçük bir kahkaha atıyor. "Evet. Evet. Aslında iyiden de öte. Fisher ve Indy geri döndü."

Bu sevinç o kadar ani ve yabancı ki karşımdaki aynada kendime dönüp kaşlarımı çatıyorum. Temkinli bir şekilde geri bastırıyorum. "Başka bir ziyaret için mi?" diye soruyorum.

"*Temelli*, Ell," diyor gülerek ve ben bir iç çekiyorum. Bir alışkanlık; ebeveyn markalı sorular kafamın içinde uçuşuyor. *Nerede yaşayacaklar? Nerede çalışacak? O fazla cömert kalbini korumaya devam mı ediyorsun?* İkisinin de yetişkin olduğunu biliyorum ama Sage'in yanına bu kadar çabuk taşınmasının akıllıca olacağından pek emin değilim.

Ben ne bilirim ki? Ben bir başarı hikayesi değilim. Üçüncü derece ile anı mahvetmemeye karar verdim.

"Sevindim, Sage. Senin adına sevindim," diyorum onun yerine.

"Teşekkür ederim, Ell," diye usulca cevap veriyor. "Umm, yani... bu yüzden arayıp sormak istedim, gelmeden önce bana bir haber verebilir misin? Bud'in yakında yeni ayakkabılar alacağını biliyorum ve normalde araman gerekmediğini de biliyorum -tabii ki gerekmez- her zaman uğramanı sevdiğimi biliyorsun ama..."

Benim ve Wren'in atına bakmaya gelmeden önce nadiren ararım ama oraya gittiğimde beni eğlendirmesini beklemiyorum. Sage boşandıktan sonra Bud'ı yanına aldı, böylece Wren ve benim için tarafsız bir zeminde kalabilecekti ama o hâlâ bizim sorumluluğumuzda. Beynimin bu isteği anlamlandırması bir dakika sürdü.

Sonunda olduğunda inliyorum. "*Tanrım*, Sage. Endişelendin mi? Seni ... erkek arkadaşınla yakalayayım mı?"

"İki aydan fazla bir süredir ayrıldık. Yaşamama izin ver. Sadece seni düşünüyorum."

Benimki biraz acılı olsa da ikimiz de gülüyoruz. Böyle şeylerden utanmayacak kadar çok şey yaşadık birlikte. Arka planda Fisher'ın boğuk sesinin "*Al, bunu dene*" gibi bir şey söylediğini duyuyorum.

"Sorun değil evlat," diyorum ona. "İyi eğlenceler."

"Fisher cioppino yaptı," diyor yine gülümseyen sesiyle. "Ve teşekkürler, Elly. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattığım an, yalnızlık beni boğuyor. Hem çok mutluyum ve rahatladım, hem de çok mutsuzum.

Wren'i özlemeyi bırakmaya çalıştım. Onun alanına saygı duymak, birbirimizi daha fazla incitmeden oğlumuzu büyütebilmemizi sağlamak için çok uğraştım. Ama aylardır kırılıyorum. Sanki zaman dayanıksız bir barajmış gibi, her şey sadece inşa ediyormuş gibi görünüyordu ve her şey vermeye başladı. Bir zamanlar bana ihtiyacı olan tüm insanlar artık yok. Ya da yakında olmayacaklar. Ve Silas'ı neredeyse *kaybediyordum*. Neredeyse başarısız oluyordum. Kahretsin, Wren'in hastanede köşeyi döndüğünü gördüğümü hatırlayınca irkildim. O anda ne kadar zamandır uyanık olduğumu bilmiyorum, sadece Sage'in oraya gelmesini beklemem gerektiğini biliyordum, böylece onun için güçlü olabilir, kız kardeşim ve erkek kardeşim için her şeye sınırsız sarılabılırdim. Ama kısa bir süre sonra Wren'in yüzünü gördüm, o vahşi sarı bukleler ve sıcak çikolata gözleri ve sanki onlarca yıl uzak kaldıktan sonra evi görmek gibiydi. Yıllarca sert zeminde uyuduktan sonra yatağa düşmek gibi ve ben... kendimi kaybettim. Onu özledim. Onu özliyorum. I-

Kahretsin.

Hayır, yapamam. Onu özlemeye hakkım yok. Ayrı ve kontrol altında kalmamızı sağlayan güvenli, liminal alanlar oluşturduk. Dağınıklık yok, daha fazla acı yok. Oğlumuz için bunu sürdürmek zorundaydık.

Fiziksel olarak kendimi bölümlere ayırmaya ve her şeyi yerine yerleştirmeye başladığımı hissediyorum.

Ona cevap yazmaya karar verdim. Onu tanıyorum ve atlar söz konusu olduğunda sahip olduğu yumuşak noktayla bu işin peşini bırakmayacağını biliyorum. Kirby'nin önerdiği nazik şeyi yapacağım ve bu arada ona ihtiyacı olan bilgiyi vereceğim. Aslında en güvenlisi bu. Benim olduğumu bilmesine bile gerek yok. Endişeleneceği kadarıyla, hala ayrı ve kontrol altında olacağız.

Masanın üzerindeki kâğıda uzanıyorum ve çantamdan bir de kalem çıkarıyorum. Çoğu insanın kalemle nasıl yazdığını bilmiyorum. Nadiren bir şeyi ilk seferde doğru yaparım ve kelimelerden daha fazlası üzerinde silgi kullanmayı çok isterim.

Ve sonra cevabıma başlıyorum.

Sevgili Yabancı, diyorum. Mektubunda belirttiği her şeye aynı şekilde yanıt vereceğim, ancak ona yanlış isimle hitap etmek konusunda çizgiyi çekiyorum.

Öncelikle çörekler için teşekkür ederim. Görünüşe göre mükemmel bir damak tadına sahip olduğumu bildirmekten mutluluk duyuyorum, çünkü çok lezzetliydiler. Sorunuza gelince, hazırda bir cevabım olmadığı için üzgünüm ama en kısa zamanda size bir tane getireceğim. (Özellikle de herhangi bir baskı yapmadığınız için)

Bilin diye söylüyorum, tüm bu yıkıma rağmen burada ne kadar çok mucize gördüğümü bilseniz şaşırırsınız. Çoğu zaman karşılaştığımız şeyleri açıklayamıyoruz. Daha önce yanmış bir tarlada zarar görmemiş bir tavuk kümesi bulmuştum. Kömürleşmiş toprağın ortasında mükemmel korunmuş bir bahçe. Yanmış bir odun yığınının altında birbirine sokulmuş, tamamen sağlıklı ve el değmemiş bir çift yeni doğmuş yavru. Bence hala hayatta olduklarına dair umut beslemekte bir sakınca yok. Zaten umudun endişeyi yok etme gücü yoktur.

Saygılarımla,

Nasıl imzalayacağımı tartışıyorum. Onunki gibi gizli bir şey kullanmak istiyorum, ama aynı zamanda anlayamadığım bir nedenden dolayı bir tür ipucu da veriyor. Sonunda

-L

Sözlerimi bitirir bitirmez midem guruldamaya başlıyor ve çaresizlik içinde ekliyorum,

Not: En iyi araştırmamı çikolatanın etkisi altındayken yapıyorum.

Dönüş adresi için otelin adını ve oda numarasını "Misafir L" olarak yazdım, çünkü bu karşılıklı yardım grubu aracılığıyla gelecek ay için rezerve ettiğim uzun süreli konaklama. Zaten oteli aradığında ona benim adımla verecek değiller ya.

Muhtemelen durup hissettiğim her şeyi yeniden değerlendirmeli, bir kutu çöreğin ve anıların beni nasıl her zamankinden daha aç ve yalnız bıraktığını düşünmeliyim.

Bunun yerine resepsiyondan bir pul alıp göndermelerini rica ediyorum, ellerim titriyor ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

BÖLÜM 3

ELLIS

Cevap vermesi dört gün sürdü. Zar zor uyuduğum, yemek yemek için mücadele ettiğim ve kendimi deli gibi işe verdiğim dört gün. Yanlış bir şey yaptığıma ikna oldum ve Wren'i arayıp itiraf etmek üzereydim ki otel odasının telefonu çaldı ve resepsiyon bana bir paketim olduğunu söyledi.

Odamdan çıkarken yansımamı görüyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Kirliyim, yüzümdeki çizgiler ve ellerim kir ve isle kaplanmış. Rüzgâr hızlandı, yangını da beraberinde yayıyor ve biz de bu şeyin üstesinden gelmek için çabalıyoruz. Muhtemelen Lennon'ın kuzeni de bu yüzden kayıp atlar hakkında bize daha fazla bilgi veremedi.

Alt kattaki tezgâhın üzerinde pembe bir kutu gördüğümde karnımdaki beklenti şiddetle zıplıyor ve nihayet alana kadar check-in yapan bir grubun arkasındaki sırada huzursuzca kayıyorum. Nihayet elime geçtiğinde odama geri götürecektir sabrım yok ve bunun yerine onu lobideki bir masaya taşıyorum.

Kirli parmaklarım kutuyu yırtıyor ve beynim ilk önce neyi alacağım konusunda kararsız kalıyor; içindeki mektubu mu yoksa tanıdığım kara orman turtalarını mı?

"Az önce *inledin* mi, Kaptan?" diye omzumun üzerinden Lennon'ın sesi geliyor. Hay sikeyim. "Bir şekilde hem inleme hem de hırlamaydı," diye ekliyor kıkırdarak. Şimdi gözümün köşesinde gezindiğini görüyorum. "Bunu özel olarak açmak istemediğine emin misin?"

"Eğer çeneni kapatırsan sana bir tane veririm," diyorum sivri bir bakışla.

Dudaklarını birbirine yapıştırma taklidi yapıyor ve ben de ona küçük kurabiye sandviçlerden birini uzatıyorum. Kibarca alıp karşıma oturuyor ve ben de zarfı açıyorum, bir ısırık aldığında inlemesine (ve tahmin edilebileceği gibi) "'Oly fuck" demesine aldırmiyorum. Çok iyi olduklarını zaten biliyorum.

Sevgili (küstah) Yabancı, diye başlıyor mektup.

Mektubunuz beni nasıl bir yolculuğa çıkardı. "Vay canına, ne kadar kibar bir adam" diye düşünerek başladım (kadın olduğunuza dair yorumuma yanıt vermediğinize göre erkek olduğunuzu varsayıyorum), ama sonra sondaki o şok edici küçük şantajla beni vurdunuz ve bu gerçekten doğrulandı. Şimdi önüme daha fazla umut koyarken aynı zamanda daha fazla ikram için balık avlıyorsun. Bunun zehirli bir döngüye dönüşmesini ne engelleyecek?! Ya ben gece gündüz ellerini ovuşturan ve unlu mamuller için uğraşan tatlı bir büyükanneysem? Kendini iyi hissediyorsun Benden faydalanmak mı? :)

O gülen suratla ilgili bir şey beni güldürüyor ama sonra Lennon'ın beni izlediğini hatırlıyorum. Yüz hatlarımı pasif bir hale getiriyorum.

Tüm ciddiyetimle, bu küçük mucizeleri bulabildiğiniz için çok mutluyum. Hayatım boyunca Batı Yakası'nda yaşadığım için çok fazla korku hikayesi biliyorum. Yangının önüne çıkan her şeyi nasıl yok ettiğini gördüm ve duydum. Açıkçası, bu tür bir ölümü hayal edemeyecek kadar çok kez kendimi sıcak şeylerle yaktım. İyi bir yanığın acısı tüylerimi diken diken etmeye yeter.

Boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor. Yanmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Fiziksel acı söz konusu olduğunda çivi gibi sert olsa da, fırında maruz kaldığı yanıklara karşı her zaman özel bir zayıf noktası vardı. Ne zaman hoşuna gideceğini düşündüğüm bir fırın eldiveni görsem ona alırdım. Güzel ellerini ve bileklerini gölgeleyen her yarayı da bilirdim.

Yıkımın hepinizin peşini nasıl bırakmadığını da gördüm. Hayatımda çok sayıda ilk müdahale ekibi tanıdım. Bu yüzden siz bu küçük merhametleri aramaya devam ettiğiniz sürece, ben de atlar için umut beslemeye devam etmek için elimden geleni yapacağım. (Ayrıca bunun bana üç katlı bir pastaya ya da pişmiş Alaska'ya falan mal olmamasını da umacağım. Size nasıl güvenli bir şekilde ulaştıracağımı bilmiyorum).

Bulacağınız her türlü bilgi için şimdiden teşekkür ederim. Bu arada ben de yerel Facebook gruplarını dolaşmaya devam edeceğim. Turbo-turder'ın sıçacak daha yeşil çimler bulmuş gibi görüldüğünü duyduğunuza sevineceksiniz! Geçen hafta rapor yok!

*Hala içtenlikle umutluyum,
Salem Meridian*

Mektubun sonuna geldiğimde küçük bir iç çekiyorum. Onu tekrar bu şekilde *duymak-okumak-çok* güzel. Onun şakacılığı ve o alaycı, samimi zekâsı. Ayrıldığımızdan beri sürdürdüğümüz kırılmış nezaketten çok uzak. Tüm bunları nasıl söylediğini, paylaşmak istemediğim halde korkunç bir şey gördüğümü anladığında ya da kaçınılmaz olarak yorgunluğumu gizleyemediğimde gözlerinin nasıl sempatik bir şekilde kıstığını hala hayal edebiliyorum.

"Kuzeninden haber aldın mı Kirby?" Gözlerim hâlâ kâğıdın üzerinde, kelimelerin tüm şekil ve kıvrımlarında gezinirken soruyorum. Küçük bir horlama sesi çıkardığı sırada başımı kaldırıyorum, yarısı yenmiş ikram hala kucağında. Tanrım, zavallı çocuk. Benden belki on yaş daha genç ama iş arkadaşlarımin ve ekibimin çoğuna kıyasla kendimi düpedüz yaşlı hissetmediğim bir zaman hatırlamıyorum. Bu yangın sona erdiğinde, kaçınılmaz olarak aile evlerinin yıkıldığını, tarihin kaybolduğunu ve akıl almaz miktarda harabeyi gördükten sonra, o da kendini daha yaşlı hissedecek. Bunu düşünmek göğsümde bir sızı yaratıyor.

Belki de bu yüzden, onu itip kakarak uyandırdıktan ve odama döndükten sonra Wren'i tekrar yazmaya karar verdim. Kendime atları öğrenene kadar yazmayacağımı söylemiştim ama... ama belki de o hafifliğe ulaşmak istiyorum. İyi bir şeye bağlı kalmak iyidir, değil mi? Üzerinde uzun süre düşünemeyecek kadar yorgun olabilirim.

Sevgili Yabancı,

Mucizeleri bulmak kolaymış gibi davranmayacağım. Bazen çok ama çok aramam gerekiyor. Bazen onları aramaktan bıkiyorum. Siz de hiç böyle hissettiniz mi? Tüm iyi şeyler için bu kadar çok aramanız gerektiğine içerlediğiniz oluyor mu? Anlamadıysam özür dilerim. Bugün uzun, ağır bir gündü ve çok ama çok yorgunum. Görünüşe göre resmi açıklama bunun kundaklama ile başlatıldığı yönünde. Bir ilkokulun küle döndüğünü görmek çok zor.

ve insanlığın ne kadar anlamsızca acımasız olabileceğine kızmamak mümkün değil. Bütün bir kasaba yok oldu, peki ne için?

Senden bir mektup almak günümün en parlak noktasıydı, Yabancı. Sanırım bu benim küçük merhametim, belki de? İlk seferinde paketini herkesten kurtaracak kadar şanslıydım ve şimdi bize bak. Şantaj, casusluk ve tabii ki en kötüsü, yerel banliyölerin çevrimiçi topluluğundaki sahte üyeliğinle tamamlanan kendi küçük suç çetemiz var.

Size söz veriyorum, ikram olsun ya da olmasın, bu ateşin etrafındaki herkese bir şey duymaları ya da rastlamaları halinde bana atlar hakkında bilgi vermeleri için haber gönderdim. İyi ya da kötü, her şekilde paylaşacağıma söz veriyorum.

Yine de sormak istedim... Biz hala ararken bana tekrar yazmaya açık olabileceğinizi umuyordum? 200 bin dönümün üzerinde ve zorlukla kontrol altına alınmış bir alanda, sanırım en az birkaç hafta daha burada olacağım. Ama... bunun güzel bir yanı var. Gündem yok, sadece sevgili yabancılar biraz teselli buluyor. Söz veriyorum, sadece açıkça istendiğinde sapık oluyorum.

Zamanınız yoksa sizi anlarım. Hayat çok yoğun ve günler artık nadiren yeterince uzun geliyor. Kız kardeşim

Geri dönüp Sage ile ilgili kısmı silmem gerekiyor. Onun şimdiki zamanda yaşama becerisinden ve bunun onu tanıdığım en başarılı insanlardan biri yaptığından bahsetmeyi planlıyordum. Onu sildiğimde hızlı bir suçluluk duygusu hissediyorum. Aldatıcı olmak istemiyorum, tam olarak, ama bu zayıf şeyi, her ne ise, korumak istiyorum.

Mektubu şöyle bitiriyorum:

Ayrıca umutlu,

-L

Sevgili L,

Sanırım bu mektup ikramlar eşliğinde gelmediği için, gerçekte neyle ilgili olduğunuzu görmek için bir deneme olacak. Ama itiraf etmeliyim ki yazmaya devam etmek isteyebileceğini de umuyordum. Bence bu da güzel. Gündem yok, katılıyorum. Sapıklık hakkındaki yorumun çok cesurca! Bildiğiniz gibi ben, her gün itfaiyeci takvimine bayılan doksan üç yaşındaki bir nineyim.

Bunlardan birini yazdığım zaman. Belki de Tinder'ı çözemedim ve senden elle çizilmiş bir penis resmi istemek için çalışıyorum?! Blöfünü görürsem ne yapacaksın?!

Vay canına, gerçekten sesli gülüyorum. Burada, bilinmeyen bir yerde bu tür şakalar ve yorumlar yapmanın bu kadar kolay olması biraz garip. Bu şekilde kalması için bazı kurallar koysak mı? Büyük detaylar yok. Gerçek isim yok mu? (Oops, sanırım benimkinin başından beri sahte olduğunu itiraf ettiğim yer burası-karışıklığı önlemek için hala oradan hitap edebilirsiniz).

Etrafımızda olup bitenler hakkında konuşabiliriz. Ben seni en son dedikodulardan ve önemsiz haberlerden haberdar ederim, sen de içini dökmek istediğin her şeyi paylaşabilirsin.

Saygıları
mla,
Nosferatu

Sevgili Korkunç Gruffalo Kadın,

Garaj satışı katliamını ya da ev sahiplerinin kan dökmesini duymaktan daha çok istediğim bir şey yok. Küçük kasaba "skandalları" konusunda çok bilgiliyim, bu yüzden bu bana çok evime yakın gelecek, eminim. Ama sanırım kimlik belirtmekten kaçındığımız sürece biraz kendimizden de bahsedebiliriz?

Sizinle ilgili (daha iyi bir kelime bulamadığım için) umutlu bir şeyler duymak isterim. Bugün kendimi umutsuz bir gün gibi hissettim - şu anda iki kez sildiğim bir cümle. Baktan şeyleri paylaşmakta zorlanıyorum, farkındayım. Sanki bunları kağıda dökmek, agresif bir şekilde netleştiriyor. Bugün bir ceset bulduk. Tahliye etmesi söylenen ve bunun yerine kendi yangın hattını koruyabileceğini ve bu azgın şeyi uzak tutabileceğini düşünen bir adam (çünkü neredeyse her zaman öyledir). Neden bu kadar inatçı olduğunu anlamıyorum. Neden uzmanlara güvenmesin ki? Elimizden gelen her şeyi yapıyorduk ve hayır, yine de evini kurtaramazdık ama kahretsin, hala hayatına sahip olurdu. Evinin hayatını riske atmaya değer olduğunu düşünmesine neden olan koşullardan nefret ediyorum.

O aptal adamda kendimi gördüğüm için de nefret ediyorum. Kendi hayatımda bunu nasıl yaptığımı düşünüp duruyorum. Üstlenmemem gereken şeyleri nasıl üstlendiğimi, yardım kabul etmeyi nasıl ihmal ettiğimi ve bu yüzden neler kaybettiğimi.

Normalde bu büyük yangınlar sırasında verilen molaları dört gözle beklemem. Sanki aptal bir adam yangını kontrol altına almakta fark yaratacakmış gibi geri dönmek için sabırsızlanıyorum. Bir kereliğine de olsa bir haftalığına eve gitmeyi dört gözle bekliyorum.

Her neyse, bana kendinle ilgili umut verici bir şey söyle. Klişe görünse bile. Umutlarınızı ve hayallerinizi bilmek isterim.

Atlar hakkında bir şeyler duydum, ancak üzümlere belirtmeliyim ki bu kesin bir haber değil. Sadece hiç bulunamamışlar.

-L

Sevgili L,

Aptal bir adam çok şey yapabilir. Bence aptal bir adam bir şeyi başlatabiliyorsa, onu durdurmada kesinlikle bir fark yaratabilir. Beni pek tanımadığınızı biliyorum (son derece grotesk olduğum gerçeği dışında!!!), ama aynı zamanda mükemmel bir karakter yargıcıyım. Buradaki yazışmalarımıza dayanarak, sizinkinin güçlü olduğuna bahse girerim. En dağınık olduğumuz noktaları incelemek ve dürüst olmak VE tekrar açılmak çok fazla güç ve cesaret gerektirir. Hayatımda pek çok kez çuvalladım, ama burada sadece biz olduğumuz için size karşı dürüst olacağım... Sanırım sadece kalbime barikat kurmayı öğrendim. Sanki bu diğer insanları benim kırık parçalarımın koruyacakmış gibi. Bu mantıklı mı? Bu konuda çok belirsiz kalmak zor, ama şunu bilin ki en çok incittiğim ve en çok hayal kırıklığına uğrattığım insanlar aynı zamanda en çok sevdiklerim. Yaptığım en cesurca şey, iyi olan ama artık ikimizi de mutlu etmeyen bir şeyi bırakmaktı. Bazen hala pişman olduğumu düşünüyorum ama... incinmenin farklı türleri var. Keskin ve hızlı bir şekilde verdiğiniz türden -duygusal künt travma gibi- ve bir de damarlarınızda yavaş yavaş biriken zehir gibi başka bir tür var. Bence sevgiyi esirgemekle başlıyor, ama belki de acıyı esirgemekle de başlıyor.

Tanrım, bunu daha çok kendim için bir günlük yazısına dönüştürdüm, değil mi? En iyi arkadaşım hevesli bir günlükçü ve her zaman bir şeyler yazmanın bazı şeyleri ortaya çıkarmasına ve anlamasına nasıl yardımcı olduğundan bahsediyor. Kendini şaşırtmayı nasıl başardığını. Sanırım bir şeylerin peşinde.

Umarım jalapeño ve cheddar bisküvileri telafi eder, ama aynı zamanda sunacak bazı ilginç haberlerim de var. Benim küçük kasabamın en önemli iki karakteri AŞIK oldu! Sanırım yıllardır gizli bir aşk hikayesi yaşıyor bile olabilirler, ancak dışarıdan bakıldığında kimse bunu bilemezdi. Kadın ticaret malları dükkânının sahibi, adam da lokantanın sahibi. Kadın adamın başının etini yiyor, adam kadının başının etini yiyor, kadın kazara (iddiaya göre) arabasıyla ona çarptı ve acil servise giderken sonsuz aşkını ilan etti. Söylentiye göre kardeşim onları dün soyunma odalarından birinde çirkin bir şey yaparken yakalamış!

Umutlar ve hayallere gelince... Burada biraz afalladım. Uzun zamandır bu tür bir soru sorulmamıştı. Dürüst olmak gerekirse hayalimdeki kariyere sahibim. Yaptığım işi ve yaşadığım yeri seviyorum. Dünyanın en iyi

En havalı çocuk. Beş tane harika çocuğun olsa da umurumda değil, benimki seninkinden daha iyi. Üzgünüm:|

Seyahat etmek isterdim. Geri dönecek bir evim olduğunu bilerek yeni yerler görmek isterim. Bir İtalyan villasında şarap içmek ve bir İrlanda barında dans etmek istiyorum. Sahile yakın bir yerde yaşıyorum ama her zaman soğuk ve sarp. Hiç sıcak, altın kumlu bir sahile gitmedim. Hiçbir yere gitmedim, gerçekten.

Birini yeniden sevmek istediğimi düşündüğüm günler oluyor. Ama dürüst olmak gerekirse? Bu konuda çok emin değilim. Hayatta mutlu olmak için romantik aşka ihtiyacımız var mı bilmiyorum ve konu bu olduğunda bakış açımın her zaman biraz çarpık olacağından endişe ediyorum. Ben büyük aşkımla büyüdüm, bu yüzden belki de kalbim onunkinin etrafında şekillendi.

Babam, ben aradaki farkı anlayamayacak kadar küçükken beni terk etti ve annem de dolu dolu bir hayat istemedi. Son derece bağımsızdır, istediği zaman istediği hobiye dener. Harika arkadaşlıkları var. ve toplumuna ve dilediği herkese verecek bolca sevgisi var. vermek. Başka insanların da bu romantik, ruhu parçalayan türden aşkı kaybettiklerini gördüm; ölüm, ihanet ya da... hayat onlara her ne verdiyse, o şeyi ellerinde tutmalarını imkânsız kıldı. Kalbi elinden alınan birinin yarım bir kalple işlevini yerine getirmeye çalışmasını izlemek gibiydi. Bunu tekrar riske atmak isteyip istemediğimi gerçekten bilmiyorum - böyle bir şeyden sağ çıkmak zorunda kalmak.

En tükenmez aşk bile her zaman mutluluk anlamına gelmez. Sonunda. Bunu doğrulayabilirim. Şimdi her şeye dönüp bakabiliyorum ve kendi kişisel tarihimdeki güzelliği ve bize verdiği iyi şeyleri görebiliyorum, ancak yine de nihayetinde nerede öldüğünü tam olarak belirleyemiyorum, anlıyor musunuz? Ve eğer bu TMI ise özür dilerim, ama yine, güvenli alan ve tüm bunlar - bence seks bile sonunda mahvoldu. Harikaydı, beni yanlış anlamayın, ama aynı zamanda başka türlü olmadığımız zamanlarda bağlantı kurmak için bir koltuk değneği gibi hissettirdi.

Ayrıca bunun acısının ve gizeminin geçmişte kalmasının en iyisi olduğunu düşünüyorum, en azından benim için. Sence bu beni korkak mı yapıyor? Belki de sadece alaycıyım. Belki de hala umuda tutunmanın tehlikeli olduğunu düşünüyorum.

Peki ya siz? Umutlarınız ve hayalleriniz neler?

*Saygıları
mla,
Gollum*

BÖLÜM 4

ELLIS

Mektubu, elimde spor çantamla otel lobisinde yürürken, bir haftalık tatil için eve doğru yola çıktığım sırada geldi. Bu arada yangının mucizevi bir şekilde kontrol altına alınması ihtimaline karşı tüm eşyalarımı toplamış ve ben yokken başka bir şey olursa diye postalarımın iletilmesi için uzun süreli konaklamaya kaydolmuştum. Kamyonuma bindiğimde hemen cevap yazamayacağımı bildiğim için mektubunu neredeyse hiç açmadım. Şimdi araba kullandığım ve gözlerimi yoldan ayırmamam gerektiği için keşke açmasaydım diyorum.

Kendimi... kahretsin, yıkılmış hissediyorum. Sanki yeni iyileşmiş bir yarayı deşmişim gibi. Ve elektriklenmiş, sanki tüm sistemim bir şoka maruz kalmış gibi. Bu bağlantıyı bu şekilde çalmak berbat bir fikirdi. Kendimi biraz hasta hissediyorum.

O benim için bir yabancı; bunu kısmen haklı çıkarmak daha kolay çünkü Bu onunla yeniden tanışmak gibi. Ama aynı zamanda değil. Kardeşinden bahsettiğinde, aslında benimkini kastettiğini biliyordum. Sakinleşir sakinleşmez arayacağım kişi de Silas, böylece bahsettiği Martha ve Walter gelişmesinin ayrıntılarını da öğrenebilirim.

Kahretsin, kenara çekip tekrar okumam lazım.

Seyahat etmek gençken hayalini kurduğumuz bir şeydi, ancak "piyangoyu kazandığımda şunu ya da bunu yapacağım" dediğiniz gibi, hala ulaşılamaz hissettiriyordu. Başka hayaller için bunu bir kenara bırakmış olabileceğini düşünmek beni kahrediyor.

Sonsuza dek mutlu yaşayacakları ve çocuklarla dolu bir eve sahip olacakları hayaller de aynı şekilde kurudu.

Ama nerede yanlış gittiğini bulamadığını söylemek? Tam olarak ne zaman olduğunu, tam olarak kaç ay boyunca negatif test yapıldığını biliyorum: otuz altı. Bir tanesinin pozitif çıktığı tarihi biliyorum ve ne kadar mutlu görüldüğünü ve sevinçli gözyaşlarından birinin dudaklarımdaki tuzlu tadını hatırlayabiliyorum. Ektopik olduğu ortaya çıktığında hastane masasında neredeyse öldüğü günü ve saati tam olarak biliyorum ve aylar sonra gözlerinin altındaki koyu halkaların rengini rahatsız edici bir netlikle hatırlayabiliyorum. Ona artık denemek istemediğimi söylediğimde nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Vazektominin onu hayatımızdan tamamen çıkaracağını düşünmüştüm ama işler daha da kötüye gitti ve kızgınlığının ağırlığı yaşayan, nefes alan bir şey haline geldi. Sonra annesi hastalandı ve aramızdaki mesafe büyüdü ve *lanet olsun*, buna dayanamadım. Öfkesini ikimiz için de yeterince kaldırabileceğimi düşündüm ama bana zar zor bakıyor, benimle zar zor konuşuyordu. Her gece bedenimi kendi bedenine çekiyordu ve ben onu bulmaya çalışıyordum ve tekrar tekrar *bizi* bulmaya çalışıyordum, ama sanki ikimiz de hayalet gibiydik. İkimizin de her gün duygusal yumurta kabuklarının üzerinde yürüdüğümüzü hissedebiliyordum ve ayrılmak istediğini söylediğinde, o kadar yorgundum ki ben de ayrıldım.

Kamyonetin hoparlörlerinden telefonum çalıyor ve yerimde zıplayıp boğazımı temizledikten sonra Silas için Cevapla tuşuna basıyorum.

"Alo?"

"Etkilendim," diyor. "Farkında mısın, iki haftadan fazla oldu ve sen beni bir kez bile aramadın?"

Umarım göz devirmemi duyuyordur. "Bana gezinmeyi bırakmamı söylemiştin, Si."

"Ve sen *dinledin*," diyor. Sanki bu durumdan rahatsız olmuş gibi.

"Nasıl gidiyor?" Ben soruyorum. "Söyledikleri tüm yara terapilerini ne yapıyorsun?" Derisinin parçalandığı yerlerin çok sıkı iyileşmemesi ve kısıtlayıcı hale gelmemesi için belirli hareketler yapması gerekiyor.

"Evet, evet. Kendimi ufak tefek işlere veriyorum ve büyük bir çocuk gibi kendi kışımı falan siliyorum. Ne halt ettin sen?"

neler yapıyorsun? Micah da senden haber alamadığını söylüyor ve Sage de şu anda bunu fark edemeyecek kadar meşgul."

Ona işe gittiğimi söylemek, berbat başa çıkma becerilerimi itiraf etmek gibi geliyor. "Sadece... işleri yetiştirmeye çalışıyorum."

Sessizliği ağır basıyor. "Kesinlikle yalan söylüyorsun." "Söylemiyorum." En azından teknik olarak.

"Öylesin, ama devam et ve sırlarını sakla. Bira içmek ister misin?"

"Elbette, Frodo. Yarın. Öğlen mi?"

"Kulağa hoş geliyor." Sonra da veda etmeden telefonu kapattı.

Ani sohbet, düşünce sarmalımı daha az çalkantılı bir şeye yönlendirmeyi başardı, bu yüzden kendimi rahat bırakıp tekrar otoyola çıktım.

Bu kadar iyi bir şeyi nasıl mahvettiğimizi hatırlamaktan nefret ediyorum ama sanırım tüm bunlardan kaçınmak için zihinsel ve duygusal sınırlar koymaya çok fazla enerji harcadım ve bir şekilde yeniden taze ve hassas hissettirse de, kendimi daha yakından incelemek isterken buluyorum. On yedi ve on sekiz yaşlarında çocuk sahibi olmayı bir şekilde başardık ve bu aşkı başka hiçbir şeyin yaklaşılamayacağını bildiğim kadar gerçek bir şeye dönüştürdük ve yine de dağıldı ve nedenini ve onu neden hala bu kadar çok özlediğimi bilmek istiyorum.

Belki de haklıdır ve bu acıyı geçmişte bırakmak daha iyidir, ama... Son birkaç yıldır bunu yapmak için elimden geleni yapıyorum ve bu hiçbir şeyi değiştirmede.

Ayrıca bir kağıda sadece seks kelimesini yazmasının bende yarattığı etkiden de nefret ediyorum. Aklım hemen onunla en son ne zaman birlikte olduğuma gidiyor. Birbirimizi bu kadar erken tanıdığımız için mi, yoksa bu zevk ve dürüstlük markasını birlikte keşfettiğimiz için mi bilmiyorum, ama Wren ile seks her zaman daha fazlasıydı. Sadece *daha fazlası*. Muhtemelen onunla bu kadar uzun süre birlikte olmak doğal olarak daha fazlası anlamına geliyordu, ama sanırım uzun vadede seksin bir kısmı işlevsel hale geldi. Verimli. Kısırlık yıllarında duygusal olarak karmaşıktı. Ektopik ve vazektomiden sonra daha da karmaşıklaştı.

Yine de, onun için neyin işe yaradığını biliyordum ve o da benim için, harika, tutkulu ve olması gereken her şeydi, ama sonra o zamanlar da vardı. Diğerlerinin arasında göze çarpanlar, hala kemiklerimi kaba bir tür şehvetle ısıtacak şekilde beni rahatsız ediyor.

Sanki son dört yılda kadınlarla yaşadığım çok az ve kısa süreli aşklar siyah beyaz olarak da yaşanmış olabilir - Wren'in bu uzak düşünceleri bile renkli yaşarken, statik dolu bir şey. Her bir duyumda, seste ve tatta da. İkimizin de sona yaklaştığımızı bildiğimizi düşündüğüm o son zamanın tepesindeki anıları göz kırparak uzaklaştırmaya çalışıyorum. O noktada nadiren birbirimize dokunuyorduk ve acaba bunun nedeni kendimizi unutmak için kandırabileceğimizi düşünmemiz miydi, belki de bu ayrılmamızı kolaylaştırırdı. Bir yanımda, temel bir düzeyde, bunun son kez olduğunu bildiğimizi düşünüyor - ki bu saçma bir düşünce gibi görünüyor, ama ... kahretsin, anı beni ele geçiriyor ve kendimi onun kabarmasına bırakıyorum.

Annesinin doğum günü partisinden saatler sonra, herkesin eve gittiği saat çoktan geçmişti. Sage hafta sonunun geri kalanında Sam'i yanına almış, bir tür dikkat dağıtma planları yaparak Wren ve beni evimizde yalnız bırakmıştı.

En başta bir şey fırlatmasını istememiştim. Acil ameliyatının üzerinden altı aydan fazla zaman geçmişti ama onun altı dakika bile yavaşladığını düşünmemiştim. Kendini annesine bakmaya adanmıştı. Onu randevularına götürdü ve iyileşmesi gerekirken bile fırında fazladan çalıştı. Şimdi de benimle yalnız kalmaya bile tahammül edemezken elli kişilik bir parti veriyordu.

"Ya bu onun sonuncusuysa, Ellis?" diye çıkmıştı. daha gösterişsiz bir şey yapmak. Ondan sonra bıraktım. Savvy'nin hastalığı o zamanlar bir gizemdi ve verebileceğim doğru hissettiren bir cevap yoktu.

Parti başarılı oldu ve annesi harika bir gün geçirdi, çünkü Wren söz konusu insanlar olduğunda sınır tanımıyor. Ve şimdi, evimizde yalnız başımıza, temizleyecek ya da kaldıracak başka bir şey yoktu, ama o

hala yatağa gelmiyordu. Onu önce kanepede, sonra da mutfakta sessizce beklemeye çalıştım ama varlığım onu daha da sinirlendirdi, bu da benim sinirlerimi bozdu ve her hareketini sessizce takip etmeme neden oldu. Saat gece 2'yi geçiyordu ama görünüşe göre buzdolabını temizlemek istiyordu, ben de onu takip ettim. Tupperware çekmecesini yeniden düzenlemeye başladı, ben de yanında durdum ve kapağı olmayan her şeyi attım. Kızgınlığının arttığını hissedebiliyordum, nefesinin altından hırladığını duyabiliyordum ve havada öfkeli gözyaşlarının tadını alabiliyordum ama onu öylece yalnız bırakamazdım. Yatağa gitmesini istiyordum, aramıza ördüğümüz duvarları yıkmak istiyordum. Elimden geldiğince ona tekrar ulaşmak istiyordum ve onunla ilgilenmeme izin vermesini, annesinin iyi olmasını ve bizim mutlu olmamızı istiyordum. Ve temizlik yapmayı bırakmasını istiyordum.

O bir şarap kadehini tezgahtan o çoktan çekip aldı. temizlendi ve tekrar başladı, çok sert.

"*Wren,*" diye uyarmaya çalıştım ama sesim boğazımda düğümlenmişti, çok sessizdi. Cam kırılıp avucuna saplandığında küçük bir çığlık attı.

Etrafından dolanıp bileğini tuttum ve içgüdüsel olarak kırıkları kontrol etmek için yüzüme götürdüm. Bileğini çekip almaya çalıştığında içimde çaresiz ve sahiplenilmiş bir şey kükredi ve *Tanrım*, geriye dönüp baktığımda kendimi bir tür vahşi gibi hissettim. Küfrümün kamyonetimin kabininde sekerek yankılandığını uzaktan duyuyorum ama hâlâ anılara takılıp kalmış durumdayım. İnce bileğini daha sıkı kavradım ve avucunu ağzıma götürüp öfkeyle üzerindeki kanı yaladım.

Gözleri güneş elbisesi kadar karardı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, ısırdı, dili dişlerime sürtündü. Çıkardığı her kısa, iniltili nefesi yutmak istiyordum, dudaklarından çıkmadan önce her küçük hıçkırığı çalmam gerekiyordu. Dolgun göğsünü benimkine bastırdı, meme uçları tüm kıyafetlerimizin içinden hissedilecek kadar sıkıydı. Elleri gömleğimden yukarı çıktı ve tırnaklarını sırtımda öyle bir gezdirdi ki tısladım. Avuç içlerinin hala kanadığını hissedebiliyordum ve benden de biraz kan almasını umuyordum, hayvani bir yanımda ikisinin birbirine karışmasını umuyordum.

ve onu bir şekilde bana geri başladım. Kıçını ellerimle sıktım ve şekillendirdim, onu kendime doğru eğdim ve sürükledim. Vücudumla yalvarıyor ve yakarıyordum ama ne için olduğunu bilmiyordum. Gömleğimi yırtıp açtı ve düğmeler fayansın üzerine saçıldı; pantolonumu aşağı iterken aynı anda çılgınca önlüğünü çözdüm ve o zaman gerçekten yalvardığımı fark ettim. *Lütfen* diye tekrar tekrar bağırmam, *evet* demesiyle tekrar tekrar buluştu. Ta ki dönüp masamıza doğru eğilene, külotu ayak bileklerinden birine dolanana ve elbisesi beline kadar sıyrılana kadar.

"*Şimdi*," diye hıçkırdı, gözleri kapanmıştı. Titreyen ellerini yumruk yaptı.

Onu bu şekilde almak, gözlerinin ya da ellerinin üzerimde olmaması ilkel hissettiriyordu. Tekrar bana bağlanmasını istedim. Bileklerini beline doğru topladım ve önlüğünün ipleriyle birbirine başladım, sanki onu da kendime bağlayacakmışım gibi. Ve lanet olsun, *inledi*. Sesi... Kollarımın üzerinde tüylerimin diken diken olduğunu fark ettim, o sesin önce ısındığını, sonra eridiğini ve şimdi bile içimde sertleştiğini hissediyorum. Bacaklarını birbirine kenetledi ve tekrar ayırdığında o kadar kaygandı ki ay ışığında kalçaları parlıyordu. Dizlerimin üzerine çöküp son bir kez tadına bakmalıyım. Bunu düşününce ağızım sulandı. Ona ne kadar mükemmel olduğunu, ne kadar güzel olduğunu, kızardığını, ısladığını ve ihtiyaçtan pembe pembe şiştiğini söylemeliydim.

Bunun yerine, kalçalarını birbirinden uzaklaştırdım, uzun bir hamleyle içinde kaybolmadan önce kendimi ona karşı ıslattım, sanki olabildiğince çabuk kalbine ulaşabilirmişim gibi. Nefesleri boğuk boğuk geliyordu. Nefes alabildiğimden bile emin değildim. Sıcak ve rahattı ve beni çok sıkı tutuyordu ve ben onu tam anlamıyla içeriden tutuyordum ve hala çok uzak hissediyordu. Her şey çaresizliğe dönüştü ve ihtiyacım omurgamı çok hızlı bir şekilde delip geçiyordu, kalçalarım ona çarpıyordu. Yaklaştığımda yavaşladım, onu gördüğümde bir dizi küfür mırıldandım, vahşi saçlarının yelpazesinden, bilekleri bağılydı ve ben durduğumda kendini bana karşı becermeye başladığında omurgası eğiliyordu. Ellerimi onun üzerinden çektim.

Kalçalarını tuttum ve birini onu bağlı olduğu yerden kaldırmaya yardım etmek için kullandım, diğerini klitorisile ilgilenmek için kıvırdım, sert parmaklarımın onun en yumuşak yapraklarını yarmasına ve kaymasına izin verdim. Dişlerimi omzuna gömmek ve bunu sürekli kılmak istiyordum. Hiç bitmesin istiyordum, puslu beynim sonsuza dek sadece bunu yapmanın binlerce yolunu icat etmeye çalışıyordu. Ta ki onun ilk çırpınışını hissedene kadar, o vurucu nabız beni alt edemeyeceğim bir ritimle sıkıştırıyordu ve ben duramadan kendimi onun içinde kaybediyordum. Keşke adını söyleseydim, keşke bana yaptıklarını, tüm düşüncelerimi ve ona yapmak istediğim her şeyi, ne kadar tatlı ve iyi olduğunu söyleseydim. Keşke kafamdaki her iyi ve kötü şeyi söyleseydim. Ama sonra gözlerim mutluluktan bembeyaz oldu, aynı anda hem geliyor hem gidiyordum ve paramparça olup toz haline geliyordum. İçinden çıkmaya başladığımda hala serttim, sonra kalçalarımı eğdiğimde rahatsız bir canavar gibi homurdandım ve içime boşaldığımı hissettim. Tamamen dışarı çıktığımda onu bileklerinden kendime doğru çektim, başı kalbime doğru eğilirken kalın kalçalarının üst kısımları hala masanın kenarına baskı yapıyordu. İki parmağımı içine sokarken aynı anda boynuna atıldım, iniltisinin boğazından yukarı çıktığını ve uygunsuz sesini duyduğumuzda dudaklarımda titreştiğini hissettim. Bacakları o kadar şiddetli titriyordu ki, onu oraya sabitleyen ve dik tutan tek şeyin bedenim olduğunu biliyordum. Bağlı ellerinin yanında, aramızda sıkışıp kalan sikim yeniden acı verici bir şekilde sertleşmişti. Tanrım, sırlıslık olmuştum. Parmaklarımı içinden çıkardım ve pürüzsüz kalçasının etrafında bir iz bıraktıktan sonra elimi önlüğünün arkasına gizleyerek önden ona doğru kaydardım ve dağınık bir şekilde daireler çizdim. Dizleri büküldü ve ayakta durmasını sağlamak için ona daha sert vurdum.

"Yapamam, yapamam!" diye haykırdı, ısırarak bir küfür savurdu. Elim gömdüm

burnunu bal kokulu saçlarına soktu ve daha hızlı kaydırıldı.

"Evet, yapabilirsin. Buna ihtiyacın var. Benim de ihtiyacım var. Al onu, Wren."

Bir araba etrafımda hızlanırken bir korna çalıyor ve aşağıya baktığımda otoyolda saatte 25 mil hızla gittiğimi fark ediyorum. Pantolonumun içinde hırıltılı bir şekilde zonkluyorum ve tekrar kenara çekmek zorunda kalıyorum. Zar zor

Şakaklarımdan ter damlarken, sert ataklarla ve soluk soluğa boşalmadan önce kendimi elimde tutuyorum.

Isıtıcıyı kapatıp, utanç ve panikle karışık bir duyguya kapılarak hızla ortalığı toplamaya başladım. Saate bakıp sadece bir saattir araba kullandığımı gördüğümde hafif histerik bir ses çıkardım. Beynimdeki Pandora'nın kutusu her neyse onu açmam, anıların ve özlemin spiral çizerek serbest kalması altmış dakikadan az sürdü.

Ne yazık ki 17 saatlik bir yolum var.

Kilometrelerce yılan gibi kıvrılan yol, uzun bir gün batımı ve lanet bir gün doğumu, artı bir ömür boyu sürececek anılar.

Ve her saniyesini karıma hâlâ aşık olduğumu kabul ederek geçiriyorum.

BÖLÜM 5

WREN

Gray. Gray. Gri. Spunes'da sonbahar ıslak ve griden başka bir şey değil ve ben bunu seviyorum. Sanki her şey zıtlık içinde daha parlak. Sonbaharda izin günlerimi iple çekiyorum, çünkü Haziran ayında doğum günüm için birkaç gün dışında, yaz turizm sezonu geldiğinde neredeyse hiç izin alamıyorum. Bu günleri mümkün olduğunca az iş yapmaya ve sadece çok hafif bir tempoda bir şeyler yapmaya adıyorum.

Yavaşça uyanıyorum, pencereden mütevazı arka bahçemin sisli manzarasına bakıyorum, sis dalları çimenlik boyunca uzanıyor ve rüzgârla dalgalanan ağaçların etrafında kıvrılıyor. Battaniye bulutunun içinde oylanmak isterdim ama kahve kokusu ve Sam'in mutfaktaki ayak sesleri beni çağırıyor, bu yüzden kalın bir bornoz giyip pijamalarımın altlarını sıcak çoraplarımın içine soktuktan sonra bize kahvaltı hazırlamak için dışarı çıkıyorum. Onu çoktan bir kase mısır gevreğine dalmış buluyorum ve iç çekiyorum.

"Omlet ister misin diye soracaktım?" Dedim.

"Evet, lütfen," diyor parlak bir şekilde bir lokmanın etrafında. "Ama"-bir lokma daha yutuyor-"sadece çabuk olursa. Indy'ye onu bırakacağımı söyledim."

"Döndüğü için mutlu musun?" İlgisiz olmaya çalışarak soruyorum. Bana bilmiş bir bakış attı. "Biz sadece arkadaşız."

Kıkırdıyorum ve yumurtaları kırmaya başlıyorum, şimdilik konuyu kapatıyorum. "Son başvurunun yaptın mı?"

"Elbette." Kasesini yıkamaya başlar.

"Seninle gurur duyuyorum," diyorum ona, sabahın bu erken saatinde ikimizi de utandırmamak için ciddiyetimi yumuşatmaya çalışarak.

"Biliyorum," diyor utangaç bir şekilde kaşığını incelerken.

"Bunu kutlamalıyız. Eminim Sage Teyze Fisher'a bize güzel bir şeyler hazırlatabilir?" Tabağa bir omlet koyup ona doğru uzatıyorum, masa benim küçük mutfağında bir kol mesafesinde.

"Evet, ben de isterdim," diyor. *Ama* havada sessizce asılı kalıyor. "Yine de bu hafta sonu babama gideceğim. Onu iki haftadır görmedim."

"Gerçekten mi?" Bu beni biraz şaşırttı. Velayet düzenlememiz Sam'le her zaman serbest bir şekilde olmuştur, ama burada daha fazla kaldığında bile, o ve Ellis birbirlerini her zaman görmeye özen gösterirler, özellikle de Sam ehliyet aldığından beri.

"Burada internet daha iyi ve tüm uygulamaları ben yapıyordum." Omuz silkiyor ve omletini kocaman bir ısılıkla bitiriyor. "Pekâlâ, gitmem gerek. Seni seviyorum." Yanağıma bir öpücük konduruyor, tezgâhın üzerindeki cloche'un altından bir elmalı kek çalıyor ve ardından kapıya doğru atlıyor, benim gülerek "Seni seviyorum" değişim peşinden geliyor.

O gittikten sonra günün geri kalanı için yavaşça hazırlanıyorum, aklımın yarısı elimdeki görevde, geri kalanı da garip, gelişen mektup arkadaşları durumumda. Bu her neyse, sanırım benim için iyi. Yazdığım son mektup, bir çürüğün üzerine bastırmak ya da bir kasi derinlemesine germek gibi hissettirdi - acı ve rahatlamamanın garip bir karışımı. Ve kelimenin tam anlamıyla iki boyutlu bir ilişki olsa da, bunun içimde uzun süredir uykuda olan bir umudu harekete geçiren bir bağlantı olduğunu fark ediyorum.

Evet, fırınımla seviyorum ve annemin önümüzdeki birkaç yıl içinde resmen emekli olacağını ve burayı kendi işim olarak devralacağımı biliyorum ve kalbim Sam ve onun gidip yapacağı her şey için o kadar dolu ki Wonka fabrikasındaki yaban mersinli kız gibi şişmediğime şaşıyorum, ama ... sanırım yıllardır ilk kez, dışarıda hala sadece kendim için dört gözle bekleyebileceğim bir şey olduğunu hissediyorum.

Ayrıca bu adamın benim için at çiftini bulacağına dair -açıklanamaz olsa da- tam bir inancım var. Ve bunun için de Tanrı'ya şükrediyorum, çünkü mahalledeki Facebook gruplarından gelen eğlenceli dedikoduların hiçbirisi, içinde bulunacak iç burkan üzüntüyü telafi edemez

yerinden edilmiş hayvanlar sayfası. Tanrım, eğer Sage o sayfayı görseydi, Spunes asi hayvanlar tarafından istila edilirdi.

Arkadaşımı ve onun çeşitli canlılara olan ilgisini düşünmek günüm için bir plan yapmama ilham veriyor, bu yüzden vahşi saçlarımı evcilleştirmeye çalışmaktan vazgeçiyorum ve onun şirin Spunes dilimine gitmeden önce başıma bir bere geçiriyorum.

Yirmi dakika sonra garaj yoluna girdiğimde Sage'in devasa İrlanda kurt köpeği verandadan aşağı iniyor. Sağ taraftaki çayırda gri bir kuyruğun ucunun seğirdiğini görüyorum ve üç bacaklı kedisinin ava çıktığını anlıyorum.

Köpeğe sopa niyetine bir ağaç dalı fırlatıyorum ama tam ahıra doğru yola çıkmadan önce evin üst kat pencerelerinden birinde bir hareket gözüme çarpıyor. Tekrar baktığımda, sanırım bir başın üst kısmını seçebiliyorum.

Garip... bugün hafta içi, yani Sage lisede ders vermiyor. Çayırın karşısındaki Fisher'ın kiraladığı komşu eve bakıyorum ve kamyonetinin hâlâ orada olduğunu görüyorum, yani belki de onun evindedir. Ama neden benden saklanmaya çalışsın ki? Küçük kasabalar ve işgüzarlar hakkında bazı çekinceleri olduğunu biliyorum ama kendi isteğiyle taşındığına göre adamın iyileşmiş olduğunu düşündüm.

Evet, aslında, siktir et. O benim en iyi arkadaşıma aşık. Benimle arkadaş olmak zorunda.

Ön merdivenlerden çıktım ve yumruğumu kapıya vurdum. Hemen bir dizi gümbürtü ve boğuk sesler duyuluyor; daha önce hiç duymadığım bir koşuşturma ve kıyafet giyme sesi. Ayak sesleri ve ardından Sage'in kendisi geliyor, üzerinde pazen bir bornoz, saçları karmakarışık, teni kızarmış ve nemli bir parlaklıkla kaplı bir şekilde kapı aralığında beceriksizce eğiliyor. Gülümsememin saç çizgime kadar yükseldiğini hissediyorum.

"Neyin peşindesin?" Ben soruyorum. "Okul günü olduğunu unutun, Bayan Byrd?"

"Hastayım. Aramak zorunda kaldım," diye mırıldanıyor.

O tanıdığım en kötü yalancı. Bütün Byrd'ler öyledir. Hepsinde aynı şey var. Kaşlarının arasında bir çizgi.

Sert bakışlar, ama korkmuş gibi genişleyen gözler.

Başımı eğiyorum ve sempatik bir şekilde somurtuyorum. "Ah, zavallı aşkım. StreptoCOCKus'a mı yakalandın?"

"Ne?!"

"Sadece onun yapabileceği bir iğneye mi ihtiyacınız var?" "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bana naz yapma. Ne tür bir ateşin olduğunu biliyorum. Bütün gün yatakta kaldığın ve hiç dinlenemediğin türden." Neşeyle kıkırdıyorum. "Erkek arkadaşınla okulu asıyorsun."

Kapıyı daha da açmadan önce omzunun üzerinden istifa etmiş bir bakış fırlatıyor ve aynı şekilde aşktan buruşmuş, yanakları öfkeden kızarmış ve kapüşonunu ters giymiş Fisher'ı görüyor.

"Şükran Günü tatilinden önceki Cuma günüydü. Zaten hiçbir şey yapmıyorduk," diye itiraf ediyor Sage utangaç bir tavırla. Bir kahkaha daha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Hey, Wren," diye sıcak bir selam veriyor Fisher. Ama bakışları tekrar Sage'e dönüyor ve onun profilinde öyle bir geziniyor ki ben de kızaracakmışım gibi hissediyorum. Sanki tüm vücudu *iç çekiyor*. Ona insanların taze çikolatalı kruvasanlarıma baktığı gibi bakıyor, sanki onu parçalara ayırmayı ve dilinin üzerinde nasıl eriyeceğini hayal ediyor ve ... ve Tanrım, yalnızım. Biriyle yatmam lazım.

Ama bundan daha fazlası olmalı. Ben bunu yaptım. *Boşanmanın* hemen ardından kendimi dışarı çıkmaya ve bedensel ihtiyaçlarımı karşılamaya adanmıştım - burada önemli olan kelime denemektir. Çabalarım kasvetli sonuçlarla karşılaştı.

Göğsümdeki bu balonlaşma hissi yeniden fiziksel rahatlık istemek değil. Daha çok o tehlikeli umut, üflenmiş şeker kadar narin. *Bunu* istiyorum. Tekrar değer verildiğimi ve istendiğimi hissetmek istiyorum, birisi için tekrar böyle hissetmek istiyorum. Bunun farkına varmak beni kararsızlaştırıyor, sanki iki yöne çekiliyormuşum gibi.

"İçeri gel de bize kahvaltı hazırlayayım mı?" Fisher teklif ediyor ve bu teklif içimde taze bir acıya yol açıyor. Onlar zaten öyle bir *çift*, öyle kaynaşmış bir birliktelik ki, teknik olarak onun evi olduğunda teklifte bulunacak kadar rahat. Onun adına sevindim ve kendim için üzüldüm.

Bir başka rahatsız edici duygu. Sage beni dikkatle inceliyor ve ben de ifademi yumuşak tutmaya çalışıyorum.

"Hayır, hayır." Onlara el salladım. "Yağmur başlamadan önce Bud'ı gezintiye çıkaracağım."

Fisher kapının yarısına kadar uzanarak gökyüzüne bakıyor, küpelerinden biri ışıktaki parlıyor.

"Sanırım o zaman biz de yola koyulmalıyız," diyor. "Örnek sandalyeleri almam ve Martha'ya onaylatma maskaralığından geçmem gerekiyor." Sırıttıyor.

"Benim minibüsü al," diye teklif ettim. "Arkaya sığarlar ve böylece hava erken başlarsa ıslanmazlar."

"Emin misin?" diye sorar Sage.

"Evet, Bud'ın ahırını temizlemek ve onu temizlemek istiyorum, her neyse, bu yüzden bir süre kalacağım."

Giyinip minibüsümlle yola çıkıyorlar, ben de Bud'ın kışlık paltosunu fırçalamaya koyuluyorum, tatmin olmuş viyaklamaları ve hırlamaları arasında ona tatlı sözler mırıldanıyorum.

Diğer hayvan seslerinden oluşan bir kakofoni havada çınlıyor. Sable mutlulukla havlıyor, kazlar anırıyor ve eşekler anırıyor. Sage ve Fisher'ın bir şey unuttuklarını ve her neyse onu almak için geri döndüklerini düşünerek açık ahır kapılarından dışarı adım atıyorum ve Ellis'le yüz yüze geliyorum.

BÖLÜM 6

WREN

Yirmi metre öteden bile onu gördüğümde zihnimdeki çarklar durma noktasına geliyor. Onun da aynı şeyi yaptığını söyleyebilirim. Elleri iki yanında yumruk haline geliyor, geniş omuzlarının hatları sertleşiyor. Kamyonetine özlem dolu bir bakış atıyor ve soğuk havada gümüş rengi kıvrılan uzun bir nefes veriyor.

Kaçmak istediği için onu suçlamıyorum. Bir yanımda gitmesini ve bizi garip bir değiş tokuştan kurtarmasını umuyor, özellikle de sonuncusu düşünüldüğünde.

Birkaç ay önce hastane koridorunda kollarımda parçalanışını hatırlayınca göğsüm parçalanıyor, Silas için ne kadar korkmuş olması gerektiğini ve kendini o şekilde kaybetmesine izin vermek için ne kadar gergin olması gerektiğini biliyorum. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve kollarımda olduğu anda kalbimin sanki yerinden fırlayıp ona ulaşmak istercesine kemiklerime çarpmasını unutmaya çalışıyorum. Sıcaklığını ve parmaklarımın arasından kayan saçlarının hissini.

Hayır. O şimdi dönüp bana doğru yürürken bunları düşünmeme izin veremem.

Onun dikkati altında olduğum yerde sıkışıp kaldım, başka tarafa bakmayı reddettikçe daha da kötüleşiyorum. Bu, dikkatle oluşturduğumuz, konuşulmamış kurallarımızı yok ediyor. Birlikte asla yalnız kalmıyoruz ve Sam'le bir şey konuşmamız gerekmedikçe nadiren konuşuyoruz. Sislerin arasından bana doğru kararlı adımlarla ilerlerken kesinlikle uzun süreli, yoğun bir göz teması kurmuyoruz. Adımları sessiz ama yine de her birini karnımda hissediyorum.

Yaklařtıķķa daha fazlasını görüyorum... Bok gibi görünüyor. Gözleri kan çanağı, altlarında mor hilaller var. Kimse onu zayıf ya da sıska sanmaz; adam hayatı boyunca hiç yerinde duramamış ve bunu gösterecek görünür bir güce sahip. Ama benim hoşuma gitmeyecek kadar zayıf. Kirli sakal-bıyık kombinasyonu sakala dönüşmüş, eskiden sevdiğim çenesindeki yarığı gizliyor ve saçını kestirmeye şiddetle ihtiya ı var. Ellis asla güzel değildir. Burnu belki bir derece fazla güçlü, çenesi ve kaşları sert hatlara sahip. Gözleri kardeşlerinininki gibi büyük ve berrak değil, ama aynı imzaya sahip, çarpıcı gri, yakından bakıldığında kahverengi çizgiler var. Yine de ağzı. Ne pahasına olursa olsun kaçınmam gereken şey ağzı. Tüm inatçı sertliğinin içinde gülümsemek için yapılmış bir ağız var. Fısıltıyla yapılan şakaları ve yavaş, uyuşturucu öpücükleri tene bastırmak için. Ağzı, ne kadar komik ve çekici olabileceği de dahil olmak üzere milyarlarca sır barındırıyor. Bu her zaman benim sırrımış gibi hissettirdi. Ellis  yle bir yakışıklı ki, yeni bir şey fark etmeden önce onu parçalar halinde  z ms yor ve her şeye yeniden başlamanın heyecanını yaşıyorsunuz. şu anki kadar sert görünse bile, yıkıcı.

Nefret ediyorum. Mantıksızca  z l yorum.

"Hey," dedim. Kafamın içindeki duygusal anarşiye kıyasla ne kadar aptalca, zavallı bir kelime.

"Hey," diye mırıldanıyor. Sesi kısık ve gözlerinin etrafında çizgiler var.

Silas, Ellis hakkında fazla konuşmamaya  zen gösterir; bu, arkadaşlığımızın saygıdeğer bir koşuludur. Ama geçen gün Ellis'in onu rahat bıraktığını ağzından kaçırdı. Onu şimdi gördüğümde, bunu yapmanın ona pahalıya mal olduğunu anlıyorum.

Bazen Silas'ın Ellis'in üzüntüsünün kardeşleri kadar kendisiyle de ilgili olduğunu hatırlamaya çalışmasını diliyorum. Onları b y tmek zorunda kaldı; ağabey ve baba rollerini üstlenirken Sam'e de genç bir baba oldu. Silas'ın alevler içinde yok oluşunu izlemenin ona ne yaptığını anlayamıyorum.

"Ben, uh," diyor Ellis, beni girdaplı düşüncelerimden çekip çıkararak. "Bud."

Tanrım, bir zamanlar bu adam için ölebilirdim. Şimdi tek hecelere ve yapmacık sessizliklere indirgendik. "Doğru. Yeni ayakkabı zamanı geldi mi?" Bir nalbanta seve seve para ödeyebileceğimi ona en az on kez söyledim. "Aslında onu gezdirmek için buradaydım. Başka zaman gelirim."

"Sage bana burada olduğunu söylemedi ve minibüsünü de görmedim," diyor.

"Ne?"

"Araban. Ön tarafta değil."

Oh. Neden benimle yalnız kaldığını açıklıyor, yani: yapmazdı. Burada olduğumu düşünmedi. Anladım. "Sage ve Fisher ödünç aldı. Starhopper'ın alması gereken bazı mobilya örnekleri varmış ama yağmur yağacağı için kamyoneti kullanmak istememişler."

Anlayışla başını sallıyor, gözlerimi kaçırıyor ve sakallı çenesini kaşıyor.

Sormaktan daha iyisini biliyorum ama yine de soruyorum. "İyi misin?"

Yüzünden bir kalp atışında sayısız şey geçiyor, en önemlisi de dehşet gibi bir şey. Benden gelen basit bir soru yüzünden. Bunu onunla yapamam. "Başka zaman gelirim," diyorum tekrar ve gitmek için etrafından dolaşıyorum.

"Kal," diye gürlüyor. Omuzlarımı geri çektiren, farkındalığımın bir parmak ucu gibi boynumdan aşağı akmasına neden olan emredici bir yanı var. Ellis bırakın talepte bulunmayı, ihtiyacı olanı bile *istememez*. "Uzun sürmez. Yağmurdan önce bir araba bul," diye açıklıyor.

"Pekala."

O demirhaneyi ısıtmaya ve Bud'ı hazırlamaya başlarken ben de beceriksizce etrafta dolanmaya devam ediyorum. Ellerimi köpeğin paltosuyla ya da gördüğüm herhangi bir aletle meşgul ediyorum. Bud tüylü başını aşağı yukarı sallıyor ve Ellis'in Carhartt yeleğine dişlerini geçirmeden önce heyecanla kişniyor. Alçak sesle kıkırdaması kaburgalarımın saplanan bir mızrak gibi.

"Uslu dur," diye mırıldanıyor ve vücudum istemsizce titriyor. Cebinden bir küp şeker çıkarıyor ve Bud'ın onu avucunun içine almasına izin veriyor.

"Bunları hâlâ ona veriyor musun?" Ben soruyorum.

Büyük bir avucunu atın boynundan aşağı sevgiyle kaydırıyor. "Bunlar gerçek şeker değil. Serena'nın ofisinden aldığım daha sağlıklı yiyecekler."

O toynak sehпасının üzerinden kayarken ben de kayıtsız bir ses çıkarıyorum. Serena kasabanın veterineri.

Biz gençken Ellis. Onun ilk kız arkadaşıydı, o ve ben *sadece* arkadaşken, ve dansa götürdüğü diğer tek kızdı. Onun ilk... her şeyiydi aslında. Serena'yla aramız uzun zaman önce düzelmiş olsa da, kıskançlığın tebeşirle çizilmiş izlerini hâlâ görebiliyor olmam garip. Ama yine de aralarında bir kıvılcım olup olmadığını merak ediyorum, işte o zaman kıskançlığın alevlenmeye çalıştığını fark ediyorum ve kendimi onu bir kenara itmeye zorluyorum. Sanki eski ben gitmiş ama yeni ben de henüz tam olarak ortaya çıkmamış gibi ve bu durum kafamı fena halde karıştırıyor. Tek bildiğim, en azından onun hayatına devam etmesinden mutlu olabileceğim bir yere gelmek *istediğim*, ki bu benim için başlı başına büyük bir adım ve o mektuplar için yeni bir minnettarlık dalgası hissediyorum.

Yine de, açıkçası onunla flört hayatı hakkında sohbet etmekle ilgilenecek kadar iyi ayarlanmış değilim.

"Yani... Silas iyi gidiyor," diyorum sessizliği doldurmak için.

Bud'ın toynaklarından birini bacaklarının arasından kaldırıyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Öyle mi?" Tırnakları çıkarıyor ve eski ayakkabının kenarlarını kesmeye başlıyor. "Öyle olmasa bile kimseye bir şey söylemeyeceğinden endişeleniyorum."

Bunu nereden aldığını sanıyorsun? Neredeyse ağızımdan kaçıracaktım. "O derdi ki

Bana bir şey söyle," diye onu temin ederim.

Homurdanıyor ve eski metali çıkarmayı bitiriyor ve sanırım hepsi bu kadar. Birkaç dakika boyunca sadece Bud'ın gürleyen sesleri ve toynak törpüsünün yumuşak tıslaması vardı, ta ki bana tekrar bakana kadar. "Onun arkadaşı olarak kalmaya sevindim, Wren," diyor. "Teşekkür ederim."

Adımı dudaklarında duymak ve ses tonundaki tuhaf kesinlik düşüncelerimi karıştırıyor. Onun için de bir değişim olup olmadığını merak ediyorum. Belki de kollarımdaki çöküşü, ikimizin de aramızdaki bu belirsizliğin ötesine geçmeye başlamamız için bir tür katalizördü. "Bu çok büyük bir girişim değil. O benim için de iyi bir arkadaş." Hafif bir konuya uzanıyorum. "Walter ve Martha'ya olanlardan bahsetti mi?"

Maşayla sıcak nalı yakalamadan önce Bud'ın kışına içten bir şaplak atıyor. Toynağı tekrar kalçalarının arasına çekmeden önce yüzünde anlaşılabilir bir ifade vardı. "Hayır, ama yarın onunla bir bira içeceğim. Eminim şu anda aynada dramatik monoloğunun provasını yapıyordur." Parlayan metali toynağa yerleştirdiğinde buhar bir bulut halinde yükseliyor. Yeni çivileri çakma ve bitirme işini hızla yapıyor, kollarının üstündeki yuvarlak kaslar gömleğinin altında çalışıyor. İşini bitirdiğinde yüzünde küçük bir sırıtma belirliyor ve bana komplocu bir bakış atıyor. "Tabii önce bana söyleyip onu mahvetmek istemiyorsan?"

Gözlerimi deviriyorum ve yanaklarımın elmalarının yukarı kalktığını hissediyorum. "Hayır. Siz çocukların dedikoduyu ne kadar sevdiğinizi biliyorum." *Olamaz.* Az önce eski kocamla flört mü ettim? Dizginleme zamanı. "Onları O'Doyle'un soyunma odalarında bir şeyler yaparken bulmanın acısını çeken kişi o." Ellerimle müstehcen bir şey taklit ediyorum ve botu yere takılıyor.

Ağzı buruşuyor. "Bu konuda gereksiz yere ayrıntıya girecek," diye yakınıyor.

"Mm-hmm," diye onaylıyorum. "Öyle olacak. Walter'a bir daha asla aynı gözle bakamayacağım. İçinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

O ayakkabıların geri kalanını bitirirken ben sessizce bekliyorum. Ne kadar yorgun göründüğünü görmezden gelmek zor. Benim ve kasıtlı olarak yavaş geçirdiğim günlerin aksine, izinli olduğu zamanlarda hep aşırıya kaçardı. Kendisi ve ekibi izinli olduğu için muhtemelen kasabanın diğer ucundaki eski evimizin etrafında binlerce projeye uğraşıyor. Bud'ın bir zamanlar yaşadığı küçük bir ahır var, ama sadece kısa bir süreliğine.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, bir at almanın aramızdaki boşluğu doldurmak için aptalca, son çare bir girişim olduğunu görmek kolay.

Gerçi gençken ata binmek benim tek ders dışı aktivitemdi ve sanırım bir zamanlar bana verdiği hissin aynısını arıyordum. Güven ve ortaklık belki de. Sizi sizin onları önemseyen kadar önemseyen bir yaratığa bağlı olmanın getirdiği özgürlük ve sınırsızlık hissi. Kolay, basit iletişim ve net anlayış.

"Sam başvurularını bitirdi mi?" Ellis, Bud'ı eyerlememe yardım ederken bana sessizce soruyor.

"Evet, öyle yaptı." Ve artık bizi birbirimize bağlayan hiçbir şeyin olmadığı, aramızdaki oğlun bile kendi başına olduğu o sınıra çok yakınım. Artık doğrudan bağlantı yok. On sekiz yaşımızdan beri militanlaştığımız ortak üniversite fonu hesabı bile yok. Sadece ortak dostluklarımız ve sessiz bir genişlik. Benden çok ona ait olan arkadaşlıklar, çünkü hepsi onun ailesi.

Bu duygudan uzaklaşmam, bu sabah geriye uzanmak yerine ileriye bakmaya çalışırken sahip olduğum o umutluluğa geri dönmem gerekiyor.

Sertçe yutkunuyorum ve kendimi eyerin üzerine atıyorum. Ellis dizginleri bana verdi. Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama onun yerine uzanıp baldırımı sıkıyor. Bu küçük temastan dolayı nefesimin kesilmesinden nefret ediyorum. Daha sonra bunu hayal edeceğimi, kafamda canlandıracağımı ve o hissi yeniden yaratmaya çalışacağımı bilmemden nefret ediyorum. Kot pantolonumun içinden geçen avuç içi ve elinin gücü.

"Şükran Günü'nde burada görüşür müyüz?" diye soruyor. Bud'ı geri çekip uzaklaşmadan önce başımı sallıyorum, nefesimi tutabildiğim kadar uzun tutuyorum ve tek bir damla gözyaşı akmasına izin veriyorum.

BÖLÜM 7

ELLIS

"İkiniz de buranın açık bir restoran olmadığını biliyorsunuz, değil mi? Kelimenin tam anlamıyla henüz işletmeye açılmadık," diyor Fisher, bir gün önce aldığı örnek masalardan birine otururken Silas ve bana. Starhopper güzel bir şekilde bir araya geliyor. Eski kasaba havasını bazı modern tasarımlarla -tuğla duvarlar ve metal kaplamalar- birleştirmişler. Uzun bir pleksiglas duvarın arkasında, biranın üretildiğini anladığım bir dizi devasa metal silindir yer alıyor. Güzel bir veranda alanının yanı sıra yukarıda bir güverte ve bir yıldız izleme kulesi var. Silas ve ben gözlemevinin etrafında dolaşırken, o da bana kasabamızın kendi kendini atamış yüce lideri (ve ticaret malları dükkanı sahibi) Martha O'Doyle'un yerel lokanta sahibi Walter ile ilişkisini sıkı bir şekilde başlattığını anlattı.

"Yemek kokusu aldık," diyor Silas Fisher'a, parmağıyla sayarak. "Geçen hafta zaten biranız olduğunu öğrendim" -ikinci ve üçüncü parmağını uzatıyor- "ve kız kardeşimizle *çıkıyorsunuz*." *Çıkmaktan* daha açık bir şeymiş gibi bahsediyor.

Fisher bana düz bir bakış attı. "Ne istersin?" diye soruyor.

Gülümsemeye çalışıyorum ve omuz silkiyorum. "Bizi şaşırt."

"Herhangi bir alerjiniz var mı?" diye soruyor kuşkulu bir iç çekişle.

Silas çenesini ellerinin arasına alıp ona bakıyor. "Hayır! Hey, Walter ve Martha'ya olanları duydun mu?"

Fisher, "Sage dün gece seni hoparlöre verdi, böylece bize tüm bunlar hakkında çok renkli bir monolog sunabilirsin Silas, yani evet," diyor.

"Kahretsin, doğru ya." Silas kıkırdar. Dedikodu tacirliğinden oldukça gurur duyuyor, hareket edene kadar koltuğunda zıplıyor

tısladı ve irkildi.

"Ne acıyor? Doktorların sana söylediği her şeyi yapıyorsun, değil mi?" diye sordum.

Fisher bize biralarımızı getirdiğinde bana sert bir bakış fırlatıyor. Fisher, "Geçen gece o kadar çok acı çekiyordu ki yemek boyunca terledi," diyor. Silas sert bakışlarını ona çeviriyor. "Çorbasını neredeyse hiç içmedi," diye ekliyor Fisher.

"Bu ayrıntıyı paylaştığın için teşekkürler Fisher," diyor Silas.

Fisher, "Dün gece ben kız kardeşinle balkabaklı gnocchi yemeye çalışırken paylaştığın pek çok detayın intikamı," diyor. Kaşlarını kaldırıp Silas'ın cevap vermesini bekliyor, sonra cevap gelmeyince arkasını dönüp mutfığa doğru yürüyor.

"Çok hızlı bir şekilde biraz fazla rahatladı, değil mi?" Silas homurdanıyor.

"Bunu ondan bedava bira ve öğle yemeği sızdıran adam söylüyor," diyorum.

"Bahşış bırakmayı planlıyordum! Onu herhangi bir serseri paspasta kurtarmak için bir senet de dahil."

Homurdanıyorum. Geçtiğimiz yazın başlarında, Fisher'ın kiraladığı evde gecenin bir yarısı bir robot süpürge patladı ve o da davetsiz misafir olduğunu düşünerek 911'i aradı. Olay yerine gittiğimizde bu konuda pek de nazik değildik. Sage sonunda yan kapıdan geldi ve bizi kovdu.

Silas'ı tekrar inceliyorum, tam da elindeki yanık izlerinden birine hafifçe tiksintiyle bakarken. Her zaman huzursuzdu, ama şimdi ona doğru gelmeyen bir tedirginlik var. Sanki çok küçük bir ceket giymiş ya da kaşındıran bir şey.

"İyi olduğuna emin misin?" Ben soruyorum.

Öfkeli bir ses çıkarır. "Beni yakaladın kardeşim. Martha O'Doyle'un ne kadar çevik olduğu konusunda kıskançlıkla savaşıyorum. Böyle dizlerimin üzerine çökmeye çalıştığımda, sağ bacağımın derisi sıcak etin üzerine gerilmiş Saran Wrap gibi hissediyorum."

"Tanrım, Si."

"Aşk ve şehvet içindeki yaşlı insanlardan bahsetmişken," diyor. "Biriyle mi görüşüyorsun? Hâlâ neden bu kadar gizemli olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Senden ancak üç yaş büyüğüm ve bir kez daha geri çekilmemi *istedi*." Biradan doyurucu bir yudum alıyorum.

"Evet, ama yaşlı gibi görünüyor, konuşuyor ve davranıyorsun. Ve bana cevap vermediğini fark ettim," diye yanıtlıyor küçük pislik.

"|-"

Fisher her birimizin önüne birer kâse koyuyor ve yalan söylememe fırsat vermeden sözümü kesiyor. Silas'a ne açıklamak istediğimden henüz emin değilim.

"Havuçlu jalapeño çorbası," diyor Fisher. "Başlangıç için."

"Elinizde tuz, biber ve acı sos var mı?" Silas sorar ve eğer bakışlar öldürebilseydi Fisher onu yere sererdi. "*Kahretsin*, şaka yapıyorum Boyardee. Bu arada küpeni beğendim. Ama diğeri nerede?" Kaşığını çorbanın etrafında döndürüyor. "Yemeğimin içinde bulamayacağım, değil mi?"

Fisher'ın yüzü kendini beğenmiş bir hal alıyor. "Kız kardeşin takıyor," diyor. "Bir keresinde evinde düştüğünden beri takıyor." Silas'ın dudağı kıvrılır. "Bunun nasıl olduğuna gelince? Hayal gücünüzü kullanmanıza izin vereceğim." Silas'ın sırtını sıvazladı ve bana döndü. "Üzgünüm, Ellis."

"Sorun değil." Gülüyorum ve Silas Fisher'ın geri çekilen haline bakarak kaşlarını çatıyor. "Haklısın. Sinir bozucu oluyorsun," diyorum.

Birasını bitirir. "Hayır, *sen* sinir bozucusun. Sende bir şeyler var, biliyorum," diye tükürür. "Tuhaf, cadı hisleri olan tek kişi Sage değil, tamam mı? Sende bir sorun olduğunu *hissede biliyorum*." Huysuzca çorbasını höpürdetiyor, koltuğunda tekrar kıpırdanmaya başladığında gözleri acıyla kısılıyor.

Yine de onun ifadesi... birayı ağızımda acılaştırıyor. Sanki onu da acımdan koruyamazsam yine başarısız olmuşum gibi.

"Şu anda benim için endişelenmene gerek yok Si. Kendin için endişelen ve iyileş."

Kaşığı porselen kâseye çarpıyor. "Kahretsin, Ellis. Artık benim ebeveynim değilsin. Benimle kardeşin gibi konuş."

Koltuğumda geriye yaslanıyorum ve onun sert yüzünü inceliyorum. Haklı; ona ebeveynlik yapmak benim için bir varsayım ve konuşacak birine ihtiyacım var. Sorun şu ki, onun arkadaşlığının ortasında kalacağını biliyorum.

Wren ve bana olan sadakati yüzünden ona söyleyeceklerim konusunda seçici olmam gerekiyordu. Boğazımı temizledim, bakışlarımı bira bardağıma sarılmış olan elime yönelttim, başparmağım bugunun içinde daireler çiziyordu.

"Wren'i özlüyorum," diye sessizce itiraf ediyorum. "Onu geri istiyorum."

Çok uzun süre sessiz kaldı. Ona tekrar baktığımda, onu şaşırttığım açık. "Özür dilerim," dedi. "Beklediğim bu değildi."

Sinirli bir şekilde başımı sallıyorum. "Hala kardeşçe önsezilerindeki karışıklıkları çözmeye çalışıyorsun sanırım? Ne bekliyordun ki?" Fisher tekrar beliriyor ve bir sepet dolusu ekmeği kararsızca masaya bırakıyor.

"Ekmek," diye açık açık söylüyor. "Calabria biberli tereyağı, fesleğen tereyağı ve sıcak bal tereyağı." Tekrar dönerek uzaklaşıyor.

Silas elini uzatmadan her şeyi yanıma çekiyorum ve ona sert bir bakış atıyorum. "Eee?"

Burnundan iç geçiriyor. "Dürüst olmak gerekirse, biriyle görüştüğünü, ilişkinin ciddileşmeye başladığını ve Wren'le yakın olduğumuzu bildiğin için bana söylemeye korktuğunu düşündüm."

Ekmeği bıraktım ve masanın ortasına doğru ittim. "Bu yüzden sana söylemekte tereddüt ettim ama... evet. Yanlış sonuç," diyorum.

Kollarını kavuşturmuş, hesap yapıyor. "Neden şimdi? Neden, dört yıl sonra?"

Ona mektuplardan bahsetmeyi kendime yediremiyorum. Zar zor sakladığım bir şeyin kilidini nasıl açtıklarını. Utanç verici geliyor, sanki bir şey çalmışım gibi. Onun yerine "Bilmiyorum," diyorum. Sadece bir kısmı olsa bile yine de gerçek bu. "Hâlâ anlamaya çalışıyorum."

Sepetten bir parça ekmek alıyor ve sıcak ballı tereyağını öfkeyle üzerine sürüyor. "İnanılmazsın, biliyor musun?" diyor bıçağı bırakıp başını sallamadan önce. "Özür dilerim. Bana açıldığın için minnettarım, tamam mı? Yapamazmışsın gibi hissettirmek istemem. Ama zamanlaman berbat, Ellis." Büyük bir ısırik alıyor ve etrafından konuşmaya devam ediyor. "Ve ne istediğini bilecek kadar duygularınla temas halinde olduğunu sanmıyorum."

"Bu ne demek oluyor Silas?"

"Bir düşün," diyor zorlukla yutkunarak. "Bu sadece senin tanıdık bir şey istemen ya da öyle bir şey. Bağlantın kopmuş ve o da ufuktaki tek tanıdık şey ya da öyle bir şey."

"Onun hakkında böyle konuşma," diye feryat ediyorum. "O benim için soyut *bir* şey ya da fikirmiş gibi davranma. O benim karım."

Elindeki ekmeği yere atar. "Ama değil, Ellis. Dört yıldan uzun bir süredir öyle değil."

Kelimeler içimi şu süslü tereyağlarından birini bıçakla kesmekten daha hızlı kesiyor. Ellerimi kucağıma götürüyorum, bardağı avucumun içinde ezebileceğimden endişeleniyorum.

"Hıyarlık etmeye çalışmıyorum," diyor daha yumuşak bir sesle ve uzun bir nefes veriyor. "Ben sadece... Ben sadece senin her şeyi *düzeltmeye* çalıştığını düşünüyorum. Bozuk bir şeye katlanamıyorsun, bu yüzden bazen gerçekten bencilce o l a c a k kadar kendine yükleniyorsun ve bence şu anda çok fazla şey senin kontrolün dışında ya da sensiz değişiyor ve sen bununla başa çıkamıyorsun. Seni tanıyorum ve ne kadar saçma olursa olsun, bana olanlar için kendini suçladığını biliyorum."

"Bu benim hatam," diye çıkışıyorum ve boğazımda bir yumru oluştuğu için utanıyorum. Söylediği diğer her şeyin ne kadar doğru olduğunu biliyorum ama böyle hissetmiyormuş gibi davranamam. "Sadece daha yakın olmalıydım demek istedim. Seni bir yerlerde kaybettim ve bu asla olmaz. Ne kadar kaotik olursa olsun her zaman nerede olduğunu biliyorum. Ama seni bulamadım, sonra buldum ve sen-" Dönüyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Yerin onun altından çöktüğü, ateşin onun yerine yükseldiği görüntüsünü kapatmaya çalışıyorum.

"Bunun bir kaza olduğunu anlamana nasıl yardımcı olacağımı bilmiyorum, Ellis. Bunun senin hatan olmadığını kalın kafana nasıl sokacağımı bilmiyorum."

"Ben senin sorumluluğunda değilim, Silas. Bu senin başına geldi, benim değil. Benim için de endişelenmenize gerek yok."

"Dostum, siktir git," diyor inanamayarak gülerek. Sanki bana yumruk atmış gibi çenemin geriye gittiğini hissediyorum. Silas'ı hiç bu kadar kızgın görmemiştim,

Özellikle de böyle sessiz. "Yine yapıyorsun," diyor. "Her şeyi üstleniyorsun. *Ben* de artık senin sorumluluğun değilim Ellis. Tek başına yangınla mücadele ederken üstlendiğin bir şey değilim. Ben yetenekli bir yetişkinim ve ben... İşimde yetkin ve *iyiydim*." Yine ekmeğine saldırıyor. "Çok şeyin değiştiğini biliyorum ve bunun kolay olmayacağını da biliyorum. Bunun seni sarstığını biliyorum ve sakın bana bir daha senin için endişelenmememi söyleme, yoksa yemin ederim aklımı kaçıracım."

Devam etmeden önce bana uzun ve düşünceli bir bakış attı. "Sage'in yuva kurduğunu ve hepimiz gibi senin de onun için mutlu olduğunu biliyorum ama bunun bir *değişiklik* olduğunu da biliyorum. Micah'ın gitmesi yeni bir şey değil ama onun için endişelendiğini de biliyorum. Ve Sam'in üniversiteye gitmeden önce okuldaki son yılında olması, muhtemelen başa çıkılması kolay bir kavram değildir. Bu muhtemelen hepsinden daha büyük bir sorun.

"Ama kardeşim, Wren sonunda hayatına devam etmeye hazır gibi görünüyor. O-"

Bir ses çıkarıp elimi kaldırıyorum ve duyamayacağım bir şey söylemeden önce durması için yalvarıyorum.

"Hayır, Ell. Bence bu önemli." Yüz ifadesi acıya dönüşüyor. "Şu anda benimle çıkmaya çalışmaktan bahsediyor, evet, ama bundan daha fazlası var. Aslında yeniden *umutlu*. Yeniden kendisi gibi. Ve evet, sen onu farklı tanıyordun ama hepimiz neredeyse tüm hayatımız boyunca arkadaşlık, bu yüzden ben de neden bahsettiğimi biliyorum. Yani eğer sizinle ilişkisini yeniden canlandırmak istediğine dair herhangi bir işaret vermediyse... Bunun adil olacağını sanmıyorum. Birdenbire, mucizevi bir şekilde bu gerçeğin farkına varman ve kaçınılmaz olarak yapmaya çalıştığın gibi her şeyi kendi başına halletmeye kalkışman bence adil değil."

"Ama ya yapabilseydim?" Mırıldanıyorum. "Düzeltilmek yani. Denemeye değmez miydi?" Göğsüm onsuz boş, çorak bir mağara. Benim kalbim de onunkinin etrafında şekillendi ve asla geri dönmeyecek.

Üzerinde çalıştığı lokmayı bitiriyor ve bana tekrar bakmadan önce Fisher'dan bir bira daha istiyor. "Fizik tedavide bana yaptırdıkları tüm esneme hareketleri ve egzersizler"-egzersizlere parmakla tırnak işareti *ekliyor*-? Bunların hepsini evimin rahatlığında kendim de yapabilirim.

kendi evimde. Ama uzmanlara gidiyorum ve gitmeye devam edeceğim çünkü herhangi bir kötü alışkanlık geliştirsem ve bir şeyleri yanlış yapmaya başlarsam bunu yakalayacaklar. Beni düzeltecekler. Onların uzmanlığına güveniyorum." Fisher taze biralari önümüze koyuyor, tekrar yürümeye başlamadan önce şıpırdayıp dökülmelerine neden olacak kadar sert bir şekilde. "Teknik olarak bunu kendi başıma düzeltebilirim," diye devam ediyor Silas, vücudunun en çok yanık alan yarısını işaret ederek. "Kendi başıma güçlenebilirim ama her şeyi berbat etme, yanlış iyileşme, enfeksiyona ve bir dünya sefalet davetiye çıkarma riskim var." Birasına doğru somurtuyor. "Serçe parmağımda bir daha asla tırnak olmayacak."

Bir içki alıyorum. "Özür dilerim kardeşim. Bunun en sevdiğin olduğunu biliyorum."

"Güzel erkek ayaklarım vardı," diye homurdanıyor. "Eminim hâlâ harikadırlar."

Omuz silkiyor ve boğazımda garip, zonklayan bir ağrı hissediyorum. "Göründüğünden daha akıllısın, biliyorsun," diyorum ona.

Gözlerini kısarak pencereden dışarı, sisli güne bakıyor. "İyi bir örnek oldu," diyor, neredeyse yakalayamayacağım kadar alçak sesle. "Ve hala gerçek uzmanlar kadar bilge değilim," diye ekliyor, bana tekrar bakıyor, dizi masanın altında zıplıyor. "Fizik tedavinin yanı sıra, sendika düzenli bir terapistle görüşmem için de ödeme yapıyor. Sadece iki kez gittim ama yardımı oluyor Ell. Fisher'ın da biriyle konuştuğunu biliyorum."

"Domuz göbekli bánh mi sandviçleri," diyor söz konusu adam, tabakları küçük bir süslemeyle önümüze koyarak. "Size başka bir şey getireyim mi? Hizmet etmek için yaşıyorum." Sabırsız bir bakışla ikimizi de mızraklıyor.

"Aman Tanrım, Ell, az önce ne fark ettim biliyor musun?" Silas diyor ki. "Bu adam bizim için Şükran Günü yemeği pişiriyor." Gülümsüyor ve sandviçinden bir ısırık alıyor, parçalanmış bir havuç ağzından düşerken Fisher'a bakıyor.

Fisher kollarını arkasında kavuşturur. "Öyleyim. Ve bilmelisin ki yeşil fasulye güvecine müsamaha gösterilmeyecek."

"Duhh fuuuuhhg?!" Silas ağzı dolu bir şekilde öfkeyle sızlanıyor. "Bu benim favorim!"

Fisher'ın ifadesi bunu biliyormuş gibi seğirdi. "İğrenç ve zaten ağır olan yemeğin üstüne bir de oburluk katıyor. İstiyorsan kendin yap."

Silas'ın yüzü kızgın. "Kesinlikle bahşış bırakmayacağım."

"Çalışan bir kasam yok," diye tersliyor Fisher. "Ben buranın sağlık müdürü bile değilim. *Açık değiliz!*" Ellerini öfkeyle havaya kaldırır.

"Silas'ın söylemek istediği şey," diye teklif ediyorum, "ögle yemeği için teşekkür ederim. Bira için de. Şükran Günü'ne ne getirmemiz gerektiğini bize bildirin." Aklıma başka bir düşünce geliyor. "Ama sakın... sakın tatlı yapmayın, tamam mı?"

Fisher'ın başı öne eğilir, alnında hafif bir şaşkınlık ifadesi belirir.

"Neden?" Silas bana şüpheyile soruyor. "Zaten artık Wren'in tatlılarını yemiyorsun."

Fisher aramıza bakıyor ve yüz hatları bana acıyarak kırışmadan önce anlayışla yumuşuyor.

"Bu yıl gideceğim," diyorum. Vakit geldi.

★ ★ ★

Silas ve ben bir süre sonra Starhopper'dan ayrılıp sisli sonbahar havasına adım attığımızda telefonum çalıyor. Arayanın Lennon olduğunu görünce sesli mesaja yönlendiriyorum.

"Bir şeyi tekrarlamak istiyorum," diyor Silas, bu uçurum parçasındaki geniş çimenliğin etrafını saran patikaya ulaştığımızda. "Yeniden mutlu olmayı ya da Wren'le mutlu olmayı hak etmediğini düşündüğümünden değil Ellis. Herkesin kendisi için istediği şeye sahiptir, bunu biliyorum. Ve evet, daha önce hiç bu kadar aşık iki insan görmemiştim... Ama aynı zamanda hiç bu kadar aşık iki insanın aşkı kaybettiğini de görmemiştim." Başını kaldırıp ayağa bakıyor. "Hayalet gibiydiniz. İkiniz de öyleydiniz. Eski hayaletleri kurcalama. Şimdi olmaz. Bırak o bok gömülü kalsın ve kendin için başka bir yerde mutluluk bul. Bırak o da bulsun."

Çok soğuk bir nefes alıyorum, ciğerlerim içten içe yanıyor. Sadece başımı sallıyorum. Sarılıyoruz ve ben onun yanıklarından kaçınmaya dikkat ediyorum.

omuz. "Seni seviyorum," diyebildim. "Ve ... yapmayacağım." Kendimi onu tekrar hak ettiğimi hissedebileceğim bir yere getirene kadar olmaz. O da beni tekrar istemedikçe olmaz.

"Ben de seni seviyorum."

Geri çekilip uzaklaşmasını izliyorum, sonra telefonumu cebimden çıkarıp Lennon'ın aramasına cevap veriyorum.

"Hey! Sesli mesajımı dinledin mi?" diyor neşeyle. "Henüz değil, üzgünüm." Burnumu çektim. "Ne oldu?"

"Sanırım hava durumunu da kontrol etmediniz?"

"Kirby, bu kadar gerilim yeter." Birden o kadar bitkin düştüm ki doğru düzgün göremiyorum.

"Tanrım, huysuz. Pekâlâ, üzücü haber şu ki beni bir daha göremeyeceksin. Yeterince harap olmana izin vermek için duracağım." Devam etmeden önce dört saniye bekliyor. "İyi haber şu ki, yağmur sonunda buraya yağdı. Yangın neredeyse kontrol altına alındı, bu yüzden ekstra ekipleri geri çağıracaklar."

Bu durum karşısında hissettiğim ilk şeyin saf bir rahatlama değil de ılık bir panik olması çok aydınlatıcı. Dikkatimi dağıtacak bir şey yok. Mektuplara devam etmek için bir neden yok. "Bu harika," diyorum zayıfça.

"En iyi haber?" diyor Kirby. "Atlar bulundu."

BÖLÜM 8

WREN

Şükran Gününden önceki Salı günü öğleden sonra erken saatlerdi ve annem hazır turtalarını alan insanların yoğunluğundan sonra eve gitmişti bile. Fisher'ın yeğeni Indy dışında dükkânda yalnızım, o da tezgâha gelip hiçbir şey almadan vitrine bakıyor. Benimle bir şey konuşmak için cesaretini topladığını hissediyorum ve kasaya dördüncü gidişinden önce gözle görülür bir şekilde gücünü toplamasını izliyorum. Ama "Wren, ben-" dediği anda kapının zili çalıyor ve postacımız içeri giriyor, dudakları beni onaylamayan bir bakışla büzülmüş.

"Colorado'daki 'Misafir L'den bir mektup daha," diyor ve zarfı gösterişli bir şekilde uzatıyor.

"Ah, teşekkür ederim," diyorum. Onun ve Indy'nin yüzlerindeki ifade "tamamen sakin" izlenimimde başarılı olamayacağımı gösteriyor. İkisi de merakla bekliyorlar.

"Pardon ama posta servisine bahşiş falan mı vermeye başladık?" On iki yaşımdan beri tanıdığım aynı postacı kadına soruyorum. Belki yeterince üstüne gidersem, meraklı olmayacak kadar sinirlenir. "Beklediğiniz şey bu mu?"

Gözlerini deviriyor ve omzunun üzerinden bana el sallıyor. "Şükran Gününüz kutlu olsun," diyor.

"Sen de," diye karşılık veriyorum. Sonra yine Indy ile yalnız kalıyorum. Kimsenin önünde açmayacağımdan eminim, ama onu buradan apar topar çıkarmak da istemiyorum.

"Ne diyordun?" Elimden geldiğince nazikçe soruyorum. Önlüğümün içine koymadan önce gözleri mektuba kayıyor.

"Bu biraz garip ama..." Kollarını kavuşturup önce ayaklarına, sonra omzumun üstündeki bir noktaya bakıyor. Görünüşe göre doğrudan bana değil, herhangi bir yere. "Sadece, bazen bana annemi hatırlatıyorsun ve bunun son derece kişisel bir soru olduğunu biliyorum ve cevaplamak istemiyorsan sorun değil, ama son zamanlarda merak ediyorum, bilirsin, ve bazen ona bir şeyler sorabilmeyi diliyorum. Sanırım en çok özlediğim şey onunla konuşmak. Bunu yaşamış başka birine sormanın bana yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Bebeğim, her neyse, sorun değil. Elimden geldiğince cevaplayacağım," diye söz veriyorum.

Gözleri şimdi benimkileri buluyor ve derin bir nefes alıyor. "Merak ediyordum da, gençken Sam'i *neden* yanında tutmaya karar verdin? Bunun dini bir şey falan olmadığını biliyorum. Bunu neden bilmek istediğimi bile bilmiyorum." Yan tarafa bakıp küçük tırnağını çignemeye başlayınca göğsümde bir şey keskin bir şekilde çarpıyor. Tatil mevsimi her zaman acıyı garip şekillerde harekete geçirir. Indy'nin annesinin de onu küçükken kaybettiğini ve küçük kasabalarının o kadar nazik olmadığını da biliyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Korkarım cevabım bana özel ve yardımcı olur mu bilmiyorum. Herkesin cevabı her zaman kendine özel olacaktır, tatlım. Ama yine de sana söyleyeceğim, eğer istersen?"

Başını salladı, ben de devam ettim. "Bende *hipofiz* denilen bir şey var. *adenom*. Hipofiz bezime baskı yapan küçük, iyi huylu bir tümör ve bu yüzden gençken hiçbir şekilde normal bir döngüye sahip değildim. On dört yaşımdayken bulduk ve bana asla çocuk sahibi olamayacağım ya da bir gün hamile kalmak için olağanüstü önlemler almam gerektiği söylendi." Uzun bir nefes verdim. "Hamile kaldığımda, her ne kadar dikkatli olsam da, bunun tek şansım olabileceğinden endişelendim ve bu riski almak istemediğime karar verdim." Haklı olduğum ortaya çıktı.

"Bu yüzden mi kimse ... Bu yüzden mi herkes sizi destekledi?"

"Kimsenin bu konuda özellikle *heyecanlandığını* sanmıyorum," diyorum alaycı bir bakışla. "Hâlâ on yedi yaşındaydım. Ellis de geriye kalan tek ebeveynini yeni kaybetmişti." Düzensiz bir şekilde iç çektim. "Hayat bazen zorba olabiliyor. Ve bir zorba zaten zor zamanlar geçiriyorsanız umursamaz. Tecrübelerime göre, ona sürekli 'Ah, canımı yakıyorsun!' diye bağırmanın da sana bir faydası olmaz. Bence arkadaşlarınızı toplayıp onun karşısına dikilin ve bunu yaparken de gülümseyin."

Cam gibi gözlerle gülümsüyor. "Spunes'un artık benim de arkadaşım olmasına sevindim." "Aynen öyle evlat," diyorum. "Sık sık tuhaf, bazen yapışkan,

Huysuz ve tuhaf bir arkadaş, ama her zaman arkanı kollayacak bir arkadaş." "Teşekkür ederim," diyor sessizce.

"Sana sarılabilir miyim?" diye sordum.

Başını sallıyor ve ben de eğilip onu kucaklıyorum, tıpkı başka bir annenin, o benim olsaydı ve ben yok olsaydım yapacağını umduğum gibi. "Benimle her zaman konuşabilirsin, tamam mı?" Omzuma doğru başını salladığını hissediyorum.

Uzaklaştığında kıkırdıyor ve hızla gözyaşlarını siliyor. "Ben gidip Starhopper'daki Fisher'ı kontrol edeceğim," diyor ve kapıya doğru ilerliyor, anlıyorum. Aynı anda çok fazla kırılma utanç verici olabilir. "Perşembe günü görüşür müyüz?"

"Evet, Perşembe günü görüşürüz."

Zil sesi cebimdeki mektubun anısını tetikliyor, bu yüzden o güvenli bir mesafeye gelene kadar bekliyorum ve Kapalı tabelasının etrafından dolaşıyorum, sonra mutfağın arkasındaki küçük ofisime giriyorum. Mektubu okumaya başlamadan önce kendimi kontrol edebildiğimi kanıtlamak istercesine birkaç saniye beklemeye zorluyorum.

Sevgili Yabancı,

Kaşlarımı çatıyorum, iğrenç bir lakabı kaybettiğim için açıklanamaz bir hayal kırıklığı yaşıyorum. Daha fazlasını seçmiştim bile. "Duş giderini tıkayan şu kıl yumağı şey" en büyük rakibim olmak için yarışlıyordu.

Umutlar ve hayallere gelince, itiraf etmeliyim ki ilk olarak size sormuş olmama rağmen, bu soruyu kendim için yanıtlamaya hala hazır olmadığımı görüyorum. En son ne zaman etrafımdakilerin güvenliği ve mutluluğundan daha fazlasını umduğumu ve hayal ettiğimi hatırlamıyorum. Bu da muhtemelen beni bir aziz gibi gösteriyor. Ama değilim. Bunun çok açık olması gerekiyor.

Bazı şeyleri bilerek saklamış olsak da burada dürüst *davrandık* ve şimdi bunu değiştirmek istemiyorum.

Hayallere gelince? Karımla tekrar bağlantı kurmak istiyorum. Onun hayallerini öğrenmek ve onları gerçeğe dönüştürmek istiyorum. Kısıtlama olmadan sevmek istiyorum. İyi şeyleri çekinmeden söylemek ve kötü ya da zor şeyleri söylemekten de korkmamak istiyorum.

Ama keşfettiğim gerçek şu. Aslında her zaman korkuyorum. İşleri yanlış yapmaktan korkuyorum. İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum. Başarısız olmaktan o kadar korkuyorum ki, risk almak bir yana, harekete geçmemi bile engelliyor ya da her şeyi kontrol etmeye çalışmama neden oluyor etrafımda potansiyel bir risk oluşturuyor. Yarım asırdır yaşıyorum ve seviyorum. yıllardır ölçüyorum. Hayatımı kalemle yaşıyorum, çünkü ilk seferde bir şeyleri doğru yapabileceğimi düşünmüyorum. Belki de beni biraz acıdan kurtaracağını düşündüğüm için. Şimdiye kadar yanıldım.

Tek bildiğim mektuplarınızın içimdeki bir şeyleri yeniden ortaya çıkardığı ve bir çift at için beslediğiniz umudun benim için de bir tür umut kaynağı olduğu.

Zarfin içinde Major ve Kelpie'nin bir resmini bulacaksınız. Evden yaklaşık kırk beş mil uzakta, zayıf ve biraz yıpranmış halde bulundular, ancak her şeye rağmen sağlıkları yerindeydi. Hâlâ birlikteydiler. Sahipleri rahatlama duygusuyla kendilerinden geçtiler.

Teşekkür ederim sevgili yabancı, bana birkaç düzleştirilmiş ağaç parçası üzerinde verdiği bu bir avuç umut için. Bunun benim için ne anlama geldiğini muhtemelen asla bilemeyeceksin. Yangın yüzde 80'in üzerinde kontrol altına alındı, bu yüzden geri dönmeyeceğim, bu da bunun son mektubum olacağı anlamına geliyor.

Saygılarımla, Umutlu,

L

Melankoli kanar aracılığıyla Ben gibi bir mürekkep lekesi üzerinde
Kumaş,

Bir noktada başlayan ve gittikçe genişleyen bir şey. Bu yabancıya karşı hissettiklerime *romantik* diyemem, ama kesinlikle

bu şeyi romantikleştiriyorum. Onun evli olması bana yanlış geliyor... yanlış gelmemesi gerektiğini bilsem de. Kâğıt üzerindeki bu sözlerde flörtöz bir ton varsa, zarar gelmedi.

Hiçbir zararı yok.

İçimde uyandırdıkları aptalca umudun, yalnızlığın acısını dikenli bir şeye dönüştürmesi ve hemen onu çıkarmak istemem dışında. Ben... Sanırım biriyle tanışmak istiyorum, ama sanırım bunu gerçekten yapmaya *çalışmalıyım*. Sadece sıcak bir beden bulmaya çalışmak değil - bunun kolay olacağını ve beni boş hissettireceğini zaten biliyorum.

Korkunç ve yorucu bir dönemi atlatmış olan iki güzel atın yan yana resmine bakıyorum. Hemen Ellis'i düşündüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, sonunda kendi felaketimizi birlikte nasıl atlatamadığımızı.

Belki de hayatta kalmak için ayrılmamız ve kendi yollarımıza gitmemiz gerekiyordu. Muhtemelen bu çiftin sürekli bir arada kalmasını daha da zorlaştırdı. Farklı dayanıklılık seviyeleri, farklı ihtiyaçlar. Ellis ve bana olan şey sadece... doğaydı. Yapmamız gerekeni yaptık. Biz de at değiliz. Birbirimize duyduğumuz kızgınlık ve üzerimizdeki dağ gibi sorumlulukların dikkatimizi dağıtmadığı insanları hak eden yükümlülükleri ve bir oğlu olan insanlarız.

Bitti ve bitti.

"Yanmış bir keki fırına geri koyamazsın," diyorum yüksek sesle, annemin bulduğu bir deyim. Yapabileceğiniz tek şey öğrendiklerinizi bir kenara bırakıp yeniden başlamaktır. Bunun üzerine kafa yormak sadece zaman kaybettirir ve acıyı uzatır.

Ama ya yanmadıysa? Düşünüyorum. Ya sadece yanmadıysa? olması gerektiği gibi mi? Tarifi gözden geçirip nerede yanlış yaptığınızı bulamaz mıydınız-

"Dur," diyorum yine yüksek sesle. Mektubu katlıyorum ve kendimi zorla toparlıyorum. Artık kendi kendime mırıldanmak yok. Daha fazla mırıldanmak yok. Baştan başlamanın zamanı geldi.

Kendimi yeniden ayarlamak için mihenk taşım her zaman annem olmuştur, muhtemelen bu yüzden fırını kapattıktan sonra onun evine gitmek zorunda kalıyorum. Savannah Meridian, dört yıl önce MS teşhisi konmasına rağmen tamamen yılmaz. Başarılı bir işletme sahibi olmanın yanı sıra (yeni doğmuş bir bebeğin bekar annesi olarak başladığı) haftada dört gün yoga ve pilates derslerine katılıyor, resim yapıyor, doymak bilmeden okuyor, gönüllü çalışıyor ve sağlıklı bir sosyal takvim sürdürüyor.

Hayatımın büyük çoğunluğunda da sarsılmazdı. Fırın zor birkaç ay **geçirse** de, evimizde bir boru patlasa da, kızı on yedi yaşında hamile olarak eve gelse de, annem sakinliğini korumaya ve devam etmeye kararlıydı. Yıllar önce bir Cumartesi sabahı erken saatlerde onunla birlikte işe gittiğimde ve hamilelik haberim üzerine gözyaşlarına boğulduğumda, fırından tarçınlı çörekler çıkardı (çünkü ironi) ve soğukkanlılıkla bana ne yapmak istediğimi ve beni nasıl destekleyebileceğini sordu. Bir yıl çok erkendi ama o anda onun gözünde bir yetişkin olduğumu fark ettim.

Kendimi hiçbir zaman onun bir uzantısı gibi hissetmedim ve her zaman kendi kişiliğim olduğunu bildim, belki de bu yüzden fırında onun yanına katılmak bana herhangi bir kimlik krizi yaşatmadı. Annem çalışmak zorunda olduğundan ve bir iş sahibi olmak uzun saatler ve bunların dışında sınırlı enerji anlamına geldiğinden, evim kapitalizmden başka kimsenin hatası olmaksızın çoğu zaman biraz yalnız ve sessizdi. Ama Byrds'lerin evi ve Savvy Bakes arasında gürültüye doyabiliyordum.

Gürültü ve sözde bir aile. Çünkü Savannah Meridian'a her zaman hayranlık duymuş ve onu örnek almış olsam da, onu yalnız olmaktan son derece memnun eden gen her neyse, ne yazık ki beni es geçti. İnsanlara her zaman daha çok ihtiyacım oldu. Her zaman onlar tarafından da ihtiyaç duyulmak istedim.

Annemin araba yoluna girip ön kapıdan içeri girdiğimde, bana doğru yürümeye başlamış olan annemden tuhaf bir "Oh!" sesi duyuyorum. Yüzünde parlak bir gülümseme olarak başlayan şey, daha az inandırıcı bir şeye dönüşüyor.

"Wren, tatlım. Merhaba," diye nefes alıyor, bir eli göğsünde düzleşiyor. Bana taparcasına sevdiği (tek) kızı değil de potansiyel bir ev istilacısıymışım gibi bakıyor. "Burada ne işin var?"

"Seni mi görmek istedim?" Garip bir şekilde kıkırdıyorum. "Meşgul müsün?"

Ela gözleri ve son derece açık teniyle benimkinden çok farklı olan yüzü özür dilercesine buruşuyor. "Üzgünüm, tatlım. Bazı planlarım var." Ellerini çırpıyor. "Ama çok hızlı bir ziyaret için zamanım var sanırım. İçecek bir şey ister misin?"

Önce kapıya sonra da ona bakıyorum. Yüzü tamamen makyajlı ve gri kazağını önlüğünün arkasından tek omzuna atmış. "Birini ya da bir şeyi mi bekliyorsun?" diye soruyorum.

Kıkırdanışına ara veriyor ve ellerini önünde birleştiriyor. "Öyleyim."

Tamam mı? "Kitap kulübün var mı?" "Yok."

"Başka bir cadılar meclisi toplantısı mı?"

Hoş olmayan bir ses çıkarıyor ve on üç yaşında sakız patlatan bir çocuk gibi gözlerini deviriyor. "O bir *cadılar meclisi* değildi, Wren Salem. Bütünsel bir bahçe grubuydu ve bitkisel ilaçlar ürettiyorduk."

"Bir kazanı karıştırıyor ve ustalıkla sarılmış bir kütüğü dolaştırırken hep bir ağızdan ilahiler söylüyordunuz."

"Baharda kaynayan bir tencereydi! Ve-" Bir alay daha. "Ve onu almak için orada olman gerekiyordu." Omuz silkiyor.

Sabırla göz kırpmıyorum. "Bana tahmin ettirmeye devam mı edeceksin anne?"

Aniden ayaklarının üzerinde biraz sallanıyor ve kolları kalkıp yanlarında donuyor. Yan tarafa, yerdeki bir noktaya bakıyor.

"Anne?" Hızlı bir panikle boğulurcasına söylüyorum. Bakışları boş bir şekilde benimkine kaydı. "*Anne?*" Tekrar söyledim, ona doğru uzandım.

"Ah, *kahretsin*," diye aniden homurdanıyor, dönüp mutfığa doğru yürüyor. "Akşam yemeğini fırına koymak için alarmım çaldı ve dikkatim dağıldı. Şimdi geç saate kadar yemek yiyemeyeceğiz."

Çırpınarak uzaklaşıyor ve ben de olduğum yerde durup kendimi toparlamak zorunda kalıyorum. İki yıldan uzun bir süredir remisyonda, ancak semptomları buna benzer şeylerle başlamıştı - rastgele donma, tökezleme - genellikle konuşma bozukluğunun önüne geçecek şeyler. Karıncalanmadan şikayet ederdi ve aniden uyuşurdu. Garip bir şekilde göz kırpmıyor ve aniden göremez ya da düz yürüyemez hale geliyordu. Uyanık olduğundan daha fazla uyuduğu günler olurdu. Sağlık sistemi boyunca milyonlarca yöne sevk edildik ve yönlendirildik, defalarca ertelendik ve cevaplar için savaşmak zorunda kaldık. Hastalığının gizemini koruduğu dönem, onun gerçekten sarsıldığını gördüğüm tek zamandı ve bu da beni çok sarsmıştı. Çok korkmuştu. Kimse bir şey bulamadığı için de öfkeliydi, bu da bazı günler gözlerimi onun adına öfkemin altında boğulmuş olarak açtığım anlamına geliyordu. Hiç kimseye ihtiyaç duymamış, her zaman yalnız ve aşırı çalışan, buna rağmen tüm sevgisini ve enerjisini isteyerek etrafa saçan bu kadının, gözlerimin önünde kendi temsilciliğinin elinden alınmasına öfkeliydim. Teşhis konulması neredeyse bir yıl sürdü.

Ama annem her zamanki gibi sorunun ne olduğunu ve neyle mücadele ettiğini anladığında, bunun için gökyüzüne **b a ğ ı r m a k l a** vakit kaybetmedi. Devam etti ve savaştı.

Aynı şeyi kendim için söyleyemem. Ne şimdi, ne de o zaman. Kocam evde benden uzaklaşmıştı. Son birkaç yıldır bana çok az ihtiyaç duymaya ve benden çok az şey istemeye başlamıştı. Oğlum dışında bana gerçekten ihtiyacı olan tek kişi, düzeltmek için çaresiz olduğum bir şeyle savaşıyordu ve ben tüm bunlar için çok kızgındım.

Kendimi toparlamayı başarıyorum ve annemi mutfakta buluyorum. Fırına bir bütün tavuk atıyor, kafeslenmiş ve çeşitli şeylerle süslenmiş.

"*Kavruluyorsun, ha?*" diye sordum. Yemek pişirmek ve fırıncılık düşündüğünüzden çok daha farklı şeyler ve onun her ikisinden de aldığı keyif eşit olmaktan çok uzak. "Kimi davet ediyorsun?"

Çenesi asil bir şekilde kalkıyor. "Benim... Şey. Bir erkek arkadaşım var." İç çekiyor.

Bu tahmin edeceğim son şeydi ve eminim yüz ifadem de bunu yansıtıyordu.

"O kadar da rezil olma," diyor ve bir bulaşık havlusunu bana doğru fırlatıyor. "Ve ortalıkta görünme. Birazdan burada olur." Beni kapıya doğru götürmeye başladı.

"Bu ... talibinle nerede tanıştın anne?"

"Gandon'daki spor salonunda. Adı David. Birkaç aydır görüşüyoruz ve ondan gerçekten hoşlanıyorum ve bu onun ilk gecelemesi olacak," diyor aceleyle, beni öne doğru okşayarak. "Onunla arkadaşım Diane ve ben pickleball'da onu ve arkadaşını ezdiğimizde tanıştım."

"Pickleball ligine ne zaman katıldın?!"

"Üç ay önce falan!" diye sızlanıyor. "Tatlım, seni seviyorum ama *Lütfen*."

"Tamam, tamam! Donuna kadar batırma." Beni kapıdan çıkarırken ona bir bakış attım. "Eğer giyiyorsan bile, seni yaşlı aşüfte."

Bulaşık havlusunu bana doğru savuruyor ve kapıyı yüzüme kapatmadan önce köşesinden yakalıyor.

Arabama kadar gülüyorum ve uzaklaşırken onun garaj yolundan aşağı iniyorum. Yalnızlığın tekrar üzerime çökmesi yaklaşık bir blok sürüyor.

Anneme ilham alacağımı umarak gitmiştim. Güçlenmeyi, belki? Yalnız olmanın, yalnız olmaktan farklı olduğunu hatırlayacağımı. Her zaman onun daha bağımsız olmasını diledim, ama belki de ön lobunuz tam olarak gelişmeden diğer yarınızı bulduğunuzda bu imkansızdır.

Onun yerine, artık kendi *arkadaşlarının* yanı sıra bir de *erkek arkadaşı* var. şeyler.

Bu arada ben de onun açtığı fırından payımı aldım ve tüm arkadaşlarım eski kocamın ailesi. Hobilerim arasında

Hala onunla paylaştığım ata biniyorum ve onu düşünmekten kaçınıyorum.

Ve ben mektup arkadaşı bile tutamıyorum.

BÖLÜM 9

WREN

Hayatım boyunca annem Şükran Günü'nü hep arkadaşlarıyla geçirmeyi tercih etti. Bana her zaman ailesinin en sevdiği bayram olduğunu söylerdi ve bu onun birisinin olmasını dilemesine neden olan tek bayramdı. Yalnızlığın onu yakalayacağı nadir durumlardan biriydi. Sevgililer Günü, Noel ya da Yeni Yıl değil. Şükran Günü. Günün, tüm yemekleri doğru zamanlamak, günün tüm sesleri arasında dönmek, tüm kokulara ve tatlara dalmak ve çıkmak arasında koreografik bir dans gibi hissettiğini söylerdi. Eşi olmadan ev sahipliği yapmanın çok fazla iş gibi geldiğini ve o gün herkesin başkasına ait olduğu bir yere gitmenin çok üzücü olduğunu iddia etti. Evlendikten sonra bile, benimle Byrds'lere gelmek yerine, her zaman Martha O'Doyle'a gitti ve daha rahat bir şeyler yaptı. Genellikle bunco ve tatlılardan oluşan bir potluck. Bunun için onu hiç yargılamadım ama bu, bunu gerçekten anladığım ilk yıl olabilir. Bu yıl geleneksel kutlamasına erkek arkadaşını da getirdiğini biliyorum.

Sage'in evinde, kokularla birlikte odadan odaya süzülüyorum. ve kendini bir yabancı gibi hissetmekten kurtulamıyor. Indy ve Sam, Sage'in kanepesinde oturmuş, Indy'nin telefonu başında birbirlerine sokulurken, Sage ona içi oyulmuş bir balkabağının içinde Gary (bir kaz) ile yaptığı fotoğraf çekimini ve diğer çeşitli sonbahar manzaralarını gösteriyor. Kedi ve köpek Sable'ın yerdeki ekose yatağını paylaşıyor. Silas, güneşlenme odasına bir yemek masası yerleştirilebilmesi için oturma odasına taşınmış olan aşırı doldurulmuş sarı bir sandalyeye yayılmış durumda ve televizyonda sessizce futbol oynuyor. Silas

telefonuyla meşguldü ama beni mutfakta görünce yaklaşmam için eliyle işaret etti.

"Bir tahminde bulunman gerekirse," diye soruyor bana, "bu kız sakatlanmış canavar romantizminden mi hoşlanıyor yoksa Operadaki Hayalet'ten mi hoşlanıyor?" Güzel bir kızın arkadaşlık uygulaması açıkken telefonunu yüzüme tutuyor.

"Bilmiyorum. Neden?" Ve sonra fark ettim. "*Sakat* değilsin, Silas Byrd," diyorum sertçe. Başına gelenleri şakayla geçiştirmeye çalışıyor ama orada gerçek bir kırılma parıltısı görüyorum. Yapmacık yüz ifadesi karşısında benim gülümsemeyen yüz ifademi fark ettiğinde, rol yapmayı bırakıyor.

"Olmadığımı biliyorum." İç çekiyor, derin, kemik yorgunu ve alışılmadık derecede yaşlı. "Sanki bu konuda en az hassas şekilde konuşsam, belki daha az hassas olurum gibi geliyor. Sadece dışarı çıkıp birileriyle yatmam ve bandajı yırtıp atmam gerektiğini düşünüyorum. Daha iyi bir ifade bulamadım" diyor. Kendini güvende hissettiğinde her zaman acı verecek kadar açık.

"Silas, seni rahatsız eden hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin," diye cevap veriyorum. Bu sözlerim onu tedirgin edince, ona bir kemik atmaya karar veriyorum. "Ve dürüst olmak gerekirse Si, hiç sorun yaşamayacaksın. İnsanlar yaralı kahramanlara bayılır. Bunu benden duymadın ama muhtemelen bunu kendi yararına kullanabilirsin." Gözleri bir anda parladı. "Büyük güçle birlikte büyük sorumluluk da gelir, lanet olsun. Bunu akıllıca kullan. Dürüst ol." *Lütfen yalan söyleyip kadınlara o yara izlerini bir yavru köpeği ya da kediyi kurtarıken aldığını söyleme. Kendinize bundan daha fazla güvenin. Seçtiğiniz kişiye de daha fazla güvenin.*

Sage ve Fisher üst kattan içeri süzülür, saçlarını okşayıp kıyafetlerini düzelttikten sonra "birlikte bir şeyler aradıklarına" dair herkesin görmezden geldiği korkunç bir maskaralık yaparlar. Aşk bulutları o kadar kalın ki, içinden başkalarını görebilmeleri bir mucize.

Mutfakta bir zamanlayıcı çalışıyor ve ona doğru ilerliyorum, tam o sırada Ellis güneşlenme odasının kapısından içeri dalıyor. Elini sıyrıyor.

çizmelerini minderin üzerine koyuyor ve buğuyla kaplı ceketini çıkarıyor, hayvan kokusu ve yakacak odun kokuları etrafa yayılıyor ve yemeğin tüm kokularına karışıyor. Onu görmek her zamanki acıyı veriyor, ama bana doğru bakıp ağzı yarım bir gülümsemeye dönüştüğünde, kendimi refleks olarak gülümserken buluyorum. O bana bakıyor, ben de ona ve aramızdaki parçalanmış ve yıpranmış iplik her ne ise dayanılmaz bir şekilde geriliyor. *Hepiniz birbirinize aitsiniz, ben olsam da olmasam da,* diye düşünüyorum. *Ama ben de birinin tekrar bana ait olmasını istiyorum. Keşke hâlâ sen olsaydın. Hâlâ sen olmanı dilemekten nefret ediyorum.*

Tam bir şey söyleyeceğini düşünürken, ceketinin cebinden, duvardan çıkan bir mantar gibi görünen bir kancada asılı olan telefonu çalıyor. Telefonu alıp mutfağa giriyor.

"FaceTime'dan Micah arıyor," diyor cevap vermeden önce.

Fırından turtayı hatırlıyorum ve Micah'nın uçuşan kafası odanın içinde dolaşırken onu almak için dönüyorum.

"Tatlılara bir bakayım," dediğini duyuyorum Micah'nın. "Bir dakikalığına gözlerimi üzerlerine dikmeliyim."

Sam telefonu bana uzatıyor ve ben de ucuz bir otel odası gibi görünen bir yerde sırtını yatak başlığına dayamış, göğsünde bir kutu Çin yemeği tehlikeli bir şekilde dengede duran Micah'nın yüzüne bakıp gülümsüyorum.

"Bana onları anlat, Wren. Bana iyi ve kirli ver." Dudaklarını yalıyor.

"Emin misin? Sadece kendine işkence ediyorsun dostum," diyorum gülerek.

"Evet, bir bakayım," diye yanıtlıyor.

"Pekâlâ, tamam. Çikolatalı burbonlu cevizli yaptım," diyorum yüzümü buruşturarak.

"Fuuuuccckkkkkk," diye vahşice hırlıyor.

"Üzgünüm dostum. Armutlu frangipane tart da yaptım. Biliyorsun, bu yıl buradaki süslü şefle büyük silahları patlatmak zorunda kaldım" diyorum.

Hıçkırarak bir ses çıkarıyor ve kamerayı ona göstermek için çeviriyorum. Tekrar yüzüme getirdiğimde, etten bir parçadan başka bir şey değildi.

renkli bulanıklık, telefonu alnına bastırılmış.

"Şimdi gidip özel olarak ağlamam lazım," diyor boğuk sesi.

"Tamam dostum. Seni özlüyoruz."

Veda etmeden telefonu kapatıyor.

"Zavallı çocuk," diyorum kendi kendime.

Bir mesaj geldi ve içgüdüsel olarak açtım.

Elinde hindi budu tutan, tanımadığım güzel bir kadının fotoğrafı.

Huysuz kıcının benim için minnettar olduğunu biliyorum, diyor mesaj. En üstte *Kirby* adını görüyorum.

Ellis'in telefonu. Benim değil.

Beynimdeki sinapslar bir an bile ateşlenmiyor. Sanki kızılıcık konservesi içinde tutuluyormuşum gibi hissediyorum; kalbim, kafam ve uzuvlarım çamura saplanmış ve kurtulamıyormuş gibi. Ve her şey yeniden harekete geçtiğinde, bu çok hızlı ve çok büyük bir güçle oluyor, başımı döndürüyor. Telefonu yanıyormuş gibi tezgâhın üzerine bırakıyorum ve boğazımdaki safrayla nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Fisher ve Sage etrafımda çalışmaya başladılar. Fisher hindiyi alt fırında pişiriyor, Sage de iç harcı için kereviz doğramaya devam ediyor. Silas ve Ellis'in de sohbet ettiği, Sam ve Indy'nin okuldaki beden eğitimi öğretmenini ve onun üç inçten uzun şort giymeyi reddetmesi hakkında konuştukları oturma odasından futbolun tiz sesleri yükselirken, ben bir yerde sıkışıp kalmış, Ellis'in hayatına devam etmesinin yarattığı gerçeğe baş etmeye çalışıyorum.

Bu, geçen gün beni neden ahırda kalmaya davet ettiğini açıklıyor. Uzanıp bana dokunmasının neden ıstırap verici olmadığını. Bunu istediğim bir yere geleceğimi düşünmekle ne kadar yanılmışım? Onun için mutlu olabileceğim bir yere? Tekrar nefes alamıyorum. Ağır bir şey göğsüme oturuyor ve onu eziyor. Aşağı. Aşağı. Aşağı. Aşağı. Aşağı. Ve ben nasıl bir ikiyüzlüyüm? Boşandığımdan beri başka erkeklerle yattım. Yine de ciddi bir şekilde *çıkma*ya çalışmadım. Tekrar birileriyle çıkmaktan bahsetmeye zar zor başladım. Sadece geçen hafta pes ettim ve Silas'ın bakması için bir online profil oluşturdum.

Ben. Kesinlikle başka kimseyle sıcak bir tatil mesajını gerektirecek kadar bağlantı kurmadım.

Tanrım, o da çok tatlıydı.

"Hey, iyi misin?" Fisher dirseğıme dokunarak söylüyor.

Başımı sallıyorum, göz kırpyorum ve aşırı hareketli bir gülümsemeyle boğazımı temizliyorum. "Evet, özür dilerim. Bir anlığına dalmışım." Gülmeye zorluyorum.

Koridordaki banyoya kaçıyorum ve biraz soğukkanlılık arıyorum. Lavaboyu açıp suyun tıslamasını dinliyorum, sonra yansımamın nefes alışını izliyorum ki yaptığımdan emin olayım.

Böyle hissetmeye hakkım yok. Biz ayrıldık. Ne bekliyordum ki? Yakışıklı, kararlı ve son derece nazik biri ve bunların hepsi yüzeyde. Altında daha da fazlası var. Mutlu olmayı hak ediyor. Birbirimizi çok incittik. Aşkımızın ölmesine izin verdik. *Boşanmak istiyorum* sözlerini ilk söyleyen *bendim*. Vazgeçen ve ayrılmak istediğini itiraf eden bendim. Başka biri onu hak ediyor. Onun tarafından tatmin edilmeyi, onun tarafından korunmayı, onun tarafından seilmeyi. Onun tarafından seilmeyi.

Sadece daha önce bununla yüzleşmeme izin vermemiştim.

Gecenin geri kalanında elimden gelenin en iyisini yapıyorum, sohbeti sürdürmeye ve uygun zamanlarda gülmeye çalışıyorum. Onunla ilgili farkındalığımı mümkün olduğunca sessiz tutmaya çalışıyorum.

Tatlılar gelmeye başladığında bu sakın maske neredeyse tamamen düşüyor. Tıka basa doyduktan sonra hepimiz evin çeşitli yerlerinde, yayılmamıza izin veren her yer ve konumdayız. Önceki yıllarda bu durum Ellis'in tatlı yememesini kolaylaştırıyordu. Sanki hepimiz hala masada oturuyormuşuz ve o da benim gözümün önünde bir parça yemeyi reddetmek ve bunu başkaları için garip bir hale getirmek zorunda değilmiş gibi. Sadece kalkıp kendine servis yapmıyor.

Elinde bir tabakta bir parça turta ile oturma odasına geri döndüğünü gördüğümde, bu benim kalbim de olabilirdi. Daha sonra, bunun ne kadar mantıksız olduğunu göreceğimi biliyorum. Bunun sadece bir unlu mamul olduğunu hatırlayacağım ve kendimi daha derin bir anlamı olmadığına ikna edeceğim. Bunu fark edeceğim.

Ayrıca bu mektuplar aniden sona erdi ve açıkça hassas bir dönemden geçiyorum.

Ama... benim tanıdığım Ellis her zaman mutlaklarla ilgilenirdi. Artık birbirimize ait değildik ve bu acı verici ve karmaşık bir durumdu ve daha fazla karmaşa ve daha fazla acıdan kaçınmak için kaçınılabılır her türlü geçişten kaçındık. Onun için bunun bir parçası benim yemeğimi asla yememesi anlamına geliyordu. Bu gece, benim yaptığım bir şeyin tadını tekrar çıkarması, gerçekten hayatına devam ettiğinin bir kanıtı gibi geliyor.

Artık etkilenmiyor. Neden etkilensin ki? Ve ben neden etkileniyorum?

BÖLÜM 2

Mevcut-Bahar

BÖLÜM 10

ELLIS

Silas altı ay önce bunu söylediğinden beri ne kadar haklı olduğunu anladım.

Zamanlamam berbat.

Aslında, bunun hayatım boyunca benim için düzenli olarak böyle olduğunu fark ettim. Genç kız arkadaşımı hamile bıraktım. Ondan önce bile ona karşı hissettiklerimin arkadaşlığın ötesine geçtiğini kabul etmem uzun sürmüştü, zamanlamam olması gerekenden daha yavaş olmuştu. Silas'ın geçen yaz geçirdiği kazayı önlemek için ona zamanında ulaşamadım.

Bugün bile zamanlamam yanlış. Main Street'e istediğimden kırk beş dakika önce geldim ve kamyonetimde oturup güneşin deniz tabakasını kısa aralıklarla yakmasını izliyorum. Her seferinde Savvy Bakes'in zeytin boyalı tuğlaları üzerinde parlıyor ve beni içeri çeken bir fener gibi daha parlak bir yeşil renkte parlamasını sağlıyor.

Yine de, daha önce Wren ile bu konuda pek çok kez yanlış yaptıktan sonra, şimdi sabırlı olabilir ve biraz daha bekleyebilirim ...

Ve Silas'a bu sorunları dikkatime sunduğu gün ne söylediğimi biliyorum ama Şükran Günü'nde Wren'i gördüğüm andan itibaren kendimi hala denemeye ihtiyaç duyarken buldum. Yanıma bir dilim turta aldım ve yemekten sonra oturma odasında onun yanına oturmaya çalıştım, bir sohbet başlatabileceğimi ve onun yaptığı bir şeyden keyif aldığımı görmenin bana yardımcı olacağını düşündüm.

Olmadı. Benden her zamankinden daha fazla kaçındı ve o gece yakınlığımdan tamamen rahatsız olmuş görünüyordu. Ve ben bunu unutmaya çalıştım, gerçekten

Yaptım.

Kışı (yavaş çalışma sezonum) değerlendirdim ve yapmam gerektiğini bildiğim her şeye kendimi adadım. Fisher bana bir terapist önerdi ve onunla görüşmeye başladım. İşe gittim. İş yerindeki spor salonunu kullandım. Evde tamir edilmesi gereken şeyleri tamir ettim. Biri yardım istediğinde yardım ettim. Elimden geldiğince ailemi takip ettim. Sam'in başvurabileceği burslara başvurduğundan emin oldum ve Wren ile benim onun için ayırdığımız üniversite fonunu yöneten muhasebeciyle görüştüm. Fedakârlık yaptık ve harcamalarımızı dört yıllık okul ücretini karşılayacak kadar kısıtladık. Bir iş bulması ve ders kitaplarını kullanılmış olarak satın alması gerekecek, ancak gerektiğinde ona yardım edebilmeli ve destek olabilmeliyiz.

Aralık ayıydı, üniversite hesabını onunla tekrar konuşmak için bir bahane olarak kullanabileceğimi düşündüm, ama kendimi çok fazla kaptırdım ve önce aramadan evine uğradım. Sam beni karşıladığında şaşırды ve bana onun bir randevuda olduğunu söyledi. O gece uyumadım, daha sonra bu konuşmayı telefonda yapmayı tercih ettim ve her zamanki soğuk tavırlarının ötesinde hiçbir şey tespit etmedim.

Benim durgun sezonum Wren'in yaz turist ayları dışındaki en yoğun ikinci sezonu oluyor, bu yüzden kendimi Aralık ayı boyunca fırına gitmek için bahaneler uydururken buldum, hala orada aramızda tutunabileceğim bir şeyler olduğuna dair herhangi bir ipucu görmeyi umuyordum. İlk iki gidişimde, tezgâhta bir şeyler sipariş ettiğimde yıpranmış ve kafası karışmış görünüyordu, sonra ben sohbet etmeye çalışmadan arka tarafa kaçtı. Üçüncü gidişimde ise beni gördüğüne düpedüz sinirlenmiş görünüyordu.

Noel'e gelmediğinde, çok geç kaldığımı ve benimle bir daha bu şekilde bir şey yapmak istemediğini kabul etmeye başladım.

Arada sırada Sam ya da Silas ağzından bir şey kaçırduğında onun başka randevulara çıktığını duyuyordum. Her tepkimi kontrol altında tuttum. Kendime bunun mektuplar hakkında itirafta bulunmadığım için bir ceza olduğunu söyledim.

Onu *görmek* farklıydı. Starhopper'ın yılbaşında büyük açılış partisi vardı ve o gece restoranın güvertesine çıktığımda onu tanımadığım bir adamla gülerken gördüm, ceketini olduğunu tahmin ettiğim bir şey giyiyordu. Hemen arkamı döndüm ve aptalca bir şey yapmadan oradan ayrıldım. Kendime sadece iyi ebeveynler olduğumuzu, oğlumuz için birbirimize dünyanın en dikkatli mesafesini koyduğumuzu söyleyerek o kadar çok zaman harcamıştım ki. Gerçekten de kavga edemeyecek kadar korkaktım.

Tüm bunları terapistime itiraf ettiğimde, yeni bir bakış açısıyla görmeye çalışmama yardımcı oldu. Oğlumun annesine hala bu kadar saygı duyduğum için ne kadar şanslı olduğumu, çünkü boşanmış bir çift arasında böyle bir durumun nadiren yaşandığını söyledi. Kapanışı bulmaya çalışmam ve kendimle çıkmayı düşünmem için beni cesaretlendirdi.

Wren'e sonbahardan gelen mektuplardan bahsetmemi önerdiğinde, yine de söyleyemedim. Bunu açıklamak benim için zordu, ama sanki... sanki aramızdaki bir şeyi yeniden açmakla aktif olarak ilgilenmediğini görmek, bunu onun haberi olmadan yapmamı hem anlamsız hem de yanlış gösteriyordu. Paketini ve mektubunu almam garip bir şanstı, çünkü hayat böyle bir şey: ilişkileri zorlaştıran bir dizi koşul ve araya serpiştirilmiş tek tük şanslar. Sahip olduğumuz şanslar için mutlu olmayı öğrenmem gerektiğini düşündüm.

Şubat ayı gelip geçtiğinde, bunu daha fazla kabullenmiştim. Sahip olduklarımız için minnettarlık duymaya başladım. Bana kaybettiklerimi hatırlatsa da o mektuplar için bile minnettarlık duyuyordum. Artık gerçek bir kapanış yapabileceğimi hissediyordum, çünkü bunun için çalışmayı seçmiştim.

Kendimi gerçekten bizimki gibi bir aşk bulmasını umarken buldum. Hatta daha iyi bir şey bulmasını.

Yine de kendimi yeni birine bir şey verecek kadar kendime ait hissetmiyordum.

Mart ayında fırına hiç gitmedim. Düşünmeye ve hissetmeye çalıştığım tüm bu şeyler onu çok fazla görmediğimde daha kolaydı.

Sam arayıp ikimize de göstereceği bir şey olduğunu söyleyerek Wren'lerde buluşmamızı istediğinde baharın ikinci resmi günüydü. Beni içeri aldıktan sonra mutfağına girdim ve bir bardak su almak için dolabı açıyordum ki gözüme bir şey takıldı.

Adım, bir kağıda el yazısıyla yazılmıştı. Kesinlikle tanıdığım bir el yazısıyla.

Özenle hazırladığım tüm o bakış açısı bir anda yok oldu.

Muhtemelen, daha iyi bir adam geri kalanını okumakta tereddüt ederdi, ama eminim ki ben etmedim.

İşte tam o anda umut olduğunu anladım. Bir duyguya hiç bu kadar hızlı ve sıkı tutunmamıştım.

Zamanlamam gerçekten berbat olsa da, daha önce birçok kez işleri yanlış sırada yapmış ve neredeyse şansımı tekrar kaçırmış olsam da, bu sefer savaşmadan pes etmeyeceğim.

Wren'in uzaktaki Kapalı tabelasının etrafında döndüğünü görüyorum ve bu benim işaretim.

BÖLÜM 11

WREN

Sam'in üniversiteye kabul haberinden sonraki altı hafta büyük bir telaş içinde geçti. Ev ayarlamalarını tamamlamak (sonbahara kadar yurtlara giremeyeceği için bir odayı kir alıyor), Walter ve Martha'nın yaklaşan düğünleri için pasta ve diğer tatlıların deneme çalışmaları ve bu bahar yaşadığımız genel iş akışı arasında dikkatimi dağıtmayı başardım ve Ellis'in sürpriz yol gezisi fikrini düşünmekten başarıyla kaçındım.

Çoğunlukla.

Fırında yalnız kaldığımda -buraya ne kadar sık geldiğim düşünülüşünde gerçekten de ikinci evim- normalde meditasyon yapıyorum. Bugün, pop şarkılarının enstrümantal yorumlarını çalan bir müzik istasyonum var ve kapı tuzlu bahar esintisini içeri almak için açık duruyor. Annemi birkaç yıl önce tabelamızı yeniden yaptırmaya ikna ettiğimden beri pencerelerde çıkartma yok, bu yüzden manzaram caddenin karşısında ve birçok uçurumumuzdan biri boyunca uzanan parkın üzerinde engelsiz. Bebekken Sage'in Sam'i o patikada bebek arabasıyla gezdirmesini izlerdim. Ve bugün, liseden mezun oluyor. Bir aydan kısa bir süre içinde taşınıyor. Muhtemelen sonsuza kadar.

Kendimi nostalji kuyruğumdan kurtarıyorum ve boğazımda oluşan düğümü çözmek için homurdanıyorum. Kapıyı kapatmaya giderken adımlarım siyah-beyaz altıgen karolara çarpıyor ve Sam'in sınıfı için hazırladığım pastanın süslemesini bitirmek üzere mutfağa dönmeden önce Kapalı tabelasını çeviriyorum.

Bu gece ve Ellis'i görmek zorunda kalacağım diğer tüm etkinlikler arasında, yolculuğu daha fazla kabullenmekten kaçınmam.

Ya da en azından, bu konuda konuşmaktan daha fazla kaçınmam. Sage'i çağırmak zorundayım - Ellis'le ilgili bir şey söz konusu olduğunda yapmakta isteksiz olduğum bir şey.

Sage'in hem benim için bir arkadaş hem de Ellis için bir kardeş olarak objektif kalabilecek duygusal bant genişliğine sahip olmadığını düşündüğümünden değil. Öyle olduğunu *biliyorum* ama bunun zor olduğunu da biliyorum ve ona bu baskıyı yapmaktan nefret ediyorum. Başkalarının duyguları adına bir şeyleri üstlenmesini defalarca izledim, bu yüzden sevdiğiniz iki insanın mutluluğu söz konusu olduğunda bunun ağır bir yük olduğunu hayal ediyorum. Yine de ilişkimizin bu tarafında olmak konusunda pek tecrübeli değilim. Bir şeye ihtiyacı olan kişi olmak. Paylaşacak tavsiyesi ya da bakış açısı olan kişi olmayı tercih ederim.

Silas başka bir kaynak ama... o bir erkek ve Sage'in sahip olduğu daha incelikli, dokunaklı anlayıştan yoksun.

Her halükarda, bu benim bir kayıpta olduğum ve onun da benim en iyi arkadaşım olma yükünü taşıdığı gerçeğini değiştirmiyor, bu yüzden bu konuda daha fazla kafa yormak anlamsız. Bu gece Ellis'i tekrar görmeden önce kafamdakilerin bir kısmını temizlemem gerekiyor.

Telefonumu önlüğümünden çıkarıp kendime daha fazla zaman tanımadan Ara tuşuna basıyorum ve ellerimi boru işiyle meşgul edebilmek için omzumla kulağımın arasına sıkıştırıyorum.

"Hey!" diye cıvıldıyor birkaç zil sesinden sonra güneş ışığı sesi.

"Merhaba. Rahatsız edici bir şey hakkında konuşmam gerekiyor, o yüzden rahatınıza bakın."

"Anladım. Oturun." Bir hışırtı sesi ve ardından arka planda bir keçinin melemesi. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Sanırım keçi şahitlik ederse sorun olmaz. "Ellis, Sam'i Davis'e yerleştirdikten sonra birlikte bir yolculuğa çıkmamızı istiyor," diye geveliyorum. "Yalnız."

Sessizlik

.

"Sage?"

"Evet, buradayım," diyor. "Ben sadece... Nedenini söyledi mi?"

"Sormadım. Her şeyi Sam'in önüne attı, bu yüzden o sırada konuşmayı zorlamak istemedim."

Tek söylediği "Huh," oldu.

"Lütfen bunu biraz daha aç," diye ısrar ediyorum.

"Şey. Sadece şaşırdım, hepsi bu," diyor masumca omuz silktiğini hayal etmemi sağlayacak bir şekilde.

"Yok artık. Ve dükkana daha çok gelmeye başladı." Son birkaç aydır ziyaretlerinin azaldığını açıklamıyorum. En son Şubat ayında geldiğinden bahsetmek gereksiz bir ayrıntı gibi görünüyor. Sanki geri gelmesini bekliyormuşum gibi bir izlenim yaratıyor. "Çöreklerimi yedi."

O yumuşak bir nefes vermeyi bitirdiğinde ben de dekoratif bir krema çizgisini bitiriyorum.

"Bu. Yani... Wren, tatillerde senin unlu mamullerini bile yemiyor."

"Şükran Günü'nde yaptı," diye düzeltiyorum. "Ne?"

"Geçtiğimiz Şükran Günü'nde. Çikolatalı burbon cevizinden bir parça yedi. Bunun üzerine seninle defalarca anlamlı bir göz teması kurmaya çalıştım ama sen korsan sevgilinle göz göze gelmekle meşguldün."

"Daha sonra da bu konuyu açmadın!" diyor.

"Ondan sonra bunu bir şey yapmamaya karar verdim!" Savunmacı bir şekilde söyledim. "Yani Şükran Günü'nde tatlı yedi! Aman ne büyük olay! Bu konuyu açmak aptalca geldi!"

"Evet, ama... *çörekler* şimdi mi? Wren, sen yokken onları yemiyor bile. O... Sence seni geri almak istiyor mu?"

Kendimi granite çevireceğim ve bu kelimelerin beni satın almasına izin vermeyeceğim. Tanrı aşkına, onlar aromalı bisküvi. "Hayır. Bana çıkma teklif etmiyor. Konuşmak istemiyor. O... Ne değişt i?" Ve sonra, "Hayır. Bu hiç mantıklı değil. Tahminimce o *kadar* iyi ki arkadaş olabileceğimizi düşünüyor. Tabii..." Midem bulanıyor. "Tabii biriyle ciddi olduğunu ve bunu bana ayrıntılı bir şekilde açıklama ihtiyacı hissettiğini düşünmüyorsan?"

"Seni bir yolculuğa çıkararak mı?" diye soruyor inanmayarak.

Tamam, geçerli. Oğlumuzu bıraktıktan *sonra* birkaç gün içinde haberi yavaş yavaş vermek (böylece onu benimle olan en büyük bağından kurtarmak) pek olası görünmüyor. "Bilmiyorum ki! Ne değişti?" Tekrar söylüyorum.

"Bilmiyorum. İsteddiği zaman bir kasa olduğunu biliyorsun, ama..." Sözüünü kesiyor.

"Ama ne?"

"Yani, terapiye mi gidiyor? Belki bu onun bazı şeyleri fark etmesini sağlamıştır."

"O *ne*?!" Bağıriyorum. Sesimdeki suçlamayı zapt edemiyorum. Birbiriyle çelişen duygular göğsümde çarpışıyor. Haksız bir ihanet duygusu, sanki son beş yıldır onun özel hayatı üzerinde herhangi bir hakkım varmış gibi. Onun için mutluluk. Daha önce yeterli olamadığımız için acı ve pişmanlık. Geçmişte ne zaman terapi konusunu açsam, o zamanlar çok zahmetliymiş gibi davranıyor ya da her şeyi kendi başımıza çözebilecek kadar yetkin olmadığımızı düşündüğüm için kişisel olarak güceniyormuş gibi davranıyordu. Bir süre sonra, onu zorlayan kişi olmak istemedim. Zorlamak için çok yoruldum.

"Dürüst olmak gerekirse Wren, bunu bilmem gerektiğinden bile emin değilim," diyor Sage. "Tek bildiğim Fisher'dan bir tavsiye mektubu aldığı ve oradan devam ettiği." Ben önümdeki dev pastaya, üzerinde hardal sarısı ve bordo renklerle 2025 SINIFI yazan kalın krema harflerine bakarken o duraklıyor. Telefonu tekrar ayarlıyorum ve bir tepsi kapıyorum, böylece ön kasadaki pastaları toplayıp spor salonuna da getirebiliyorum. Ellerimle yapacak başka bir şeye ihtiyacım var ve boşa gitmelerine izin vermemeliyim.

"Yine de hala anlamıyorum," diye devam ediyor Sage. "*Şimdi* neden olduğundan emin değilim. Ona bir şeyleri yeniden keşfetmek istediğin fikrini mi verdin? Bir şeyleri yeniden keşfetmek istiyor *musun*?"

Aklıma geldiği anda döner kapıya arkamla bastırarak duruyorum. "Kâğıt," diyorum, sesim boş çıkıyor. İlk günlük yazım, gerçi daha sonra Athena'dan bir günlük satın almam gerekti, her ne kadar henüz tutarlı olmasam da

yazmayı düşündüm. Ama tezgahın üzerindeki o kağıt, Sam'in bize üniversiteden bahsettiği gece benden başka biri tarafından katlanmıştı.

"Kağıt mı? Ne kâğıdı?" Sage diyor ki, tam ben geri itip kapıdan çıkarken, tezgâhın arkasında beliren eski kocamın görüntüsüyle tokatlanıyorum.

BÖLÜM 12

WREN

Şok, telefonu göğsümden aşağıya doğru savuruyor ve ellerim hala tepsiyi tutarken, onu yakalamak için omuzlarımı öne eğmek zorunda kalıyorum... tam göğüs dekoltemde.

O an acı verici bir şekilde uzuyor. Ellis, dekoltemde rahatça durduğu yere bakıyor, sonra gözlerini tekrar yüzüme diyor.

"Wren?" Sage'in sesi geliyor. "Ne kağıdı? Neden her şey boğuk?"

İrkildim. Göğsümdeki yolculuk boyunca bir yerlerde hoparlör düğmesine basılmış.

Hâlâ Ellis'e bakarak, "Göğüslerimdesin," diyorum usulca. Saçlarını yeni kestirmiş ve tıraş olmuş. Gözlerim çenesindeki girintiye gidiyor ve ağzı kıvrılıyor. "Kardeşin burada," diye çabucak ekliyorum.

"Oh... OH. Pekala. Törende görüşürüz." Neyse ki diğer iki kardeşten biri olmadığı sonucunu çıkaracak kadar gözlemci. Dudaklarını yüksek sesle titretiyor ve telefonu kapatmadan önce "*Seni motora bindirmek güzeldi!*" diyor.

Ellis ve ben birbirimize göz kırptırıyoruz. Aramızda üç metre tezgah boşluğu ve otuz yıl var.

"Alabilir miyim?" diye soruyor, başıyla hâlâ telefonu sıkıttığım yeri işaret ederek.

"Pekâlâ," diye ciyaklıyorum.

Göğsümden ustalıkla alıp t e z g â h ı n üzerine koyuyor, çenesi titriyor.

"Her şeyi okula götürmek için yardıma ihtiyacın var mı diye bakmaya geldim," diyor bana. Sesi sanki

Sırtım çizildi. Sertlik ve kayganlığın mükemmel birleşimi, hissedilecek kadar derin. Çocuktan erkeğe dönüştüğüm zamanı hatırlıyorum. İlk kez duyduğumda yaşadığım yeni, kafa karıştırıcı heyecanı. Yıllar içinde başka pek çok yeni keşfi de hatırlıyorum. On beş yaşına geldiğimde onun adını söylemek birdenbire farklı hissettirmişti. Sanki ağızımda bir tat bırakmıştı. Onun arkadaşından çok daha fazlası olmak istediğimi nasıl fark ettiğimi.

"Ellis, konuşmamız gerek," diyorum sessizce. Tepsiyi tezgâhın üzerine koydum ve hamur işlerini yerleştirmeye başladım. Bugün annemle birlikte her zamanki gibi ahududulu limonatalı ve çilekli muhallebili tartlar yaptık.

"Kâğıdınızı tezgâhın üzerinde buldum," diyor aniden. "Eğer soracağın buysa." Bakışlarımız birbirini yakalıyor ve tutuyor. "Yardım etmek istiyorum ama aynı zamanda bu konuda konuşmak da istiyorum. Bu yüzden buradayım. Ve evet, okudum. Özür dilerim."

Kaşlarımın birbirine çarptığını hissediyorum. "Sesin hiç de üzgün gelmiyor."

Sırtışı bastırmakta zorlanıyor ve içimden aniden haşhaşlı bir keki suratında ezmek geliyor. "Mahremiyetinizi ihlal ettiğim için özür dilerim, ama yemin ederim bir kazaydı," diyor daha içten bir şekilde. "En azından ilk başta öyleydi."

Ben... Kahretsin, yine de utanıyorum. Bu adamın akla gelebilecek her şekilde içime girmiş olması ya da bir zamanlar kalbime ve ruhuma kazınmış olması umurumda değil. Zihnimi görmesi, bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra hâlâ orada yaşadığını görmesi farklı bir şey.

"Bu bir günlük çalışması," diye açıklıyorum gözlerini kaçırarak ve görevime geri dönüyorum. "Bu... Sam'in okula başlaması ve her şey, hayatın yeni aşaması ve tüm bunlar. Bu sadece... kapanış için yapacağım bir şey."

Kendimi ona bakmaya zorlayamıyorum ama aramızdaki boşluğun değiştiğini, gerginliğin arttığını hissediyorum.

"Ama sen değilsin," diye homurdanıyor Ellis. "Bu da zaten *kapalı* olmadığın anlamına geliyor. Tamamen değil." Başımı ona doğru çeviriyorum ve gözlerinde kısıtlanmış bir şey görüyorum. Birdenbire hiç de iyi nefes almamaya başladım.

"Bu bir soru mu?" diye sordum. Nefesim kesilir gibi oldu.

Ağır ağır yutkunuyor ve yüzünde yakıcı bir özlem ifadesi beliriyor. O an geçti ve aynı hızla toparlandı, ama gözlerimi kapatsam, sanki çok parlak bir şeye bakıyormuşum gibi, göz kapaklarımda neonla çizilmiş olarak hâlâ görürdüm. "Evet, bu bir soru," diyor.

Hemen telaşlandım. Tüm duyguların kendi karakterleri tarafından temsil edildiği o çocuk filmini düşünüyorum ve benimkiler isyan ediyor. Sandalyeleri fırlatıyorlar ve feryat figan yere düşüyorlar ve arka planda biri sürekli "NE DİYECEKSİN SEN!" diye bağıyor.

"Ellis, birileriyle çıkıyorum," diye devam ediyorum. "Tek bir kişi ya da ciddi bir şey değil, ama çıkmaya ve dışarı çıkmaya çalışıyorum ve kendimi yeni bir şeye açmaya çalışıyorum." Tepsiyi alıp kaçmak için dönüyorum. "Şu *mektup-dergi* olayına başlamamın tek nedeni buydu."

Tezgâhın etrafından birkaç toprak yiyen adımla geliyor ve beni arka mutfığa kadar takip ediyor. "Ama bizi aştın mı?" diyor ısrarla. "Öyle olsaydın, bizi yazmayı umursamazdın gibi görünüyor."

"Biz boşandık," diyorum çaresizce. "Biz çoktan vazgeçtik. Bir dakika, *sen* birileriyle görüşmüyor muydun?"

"Hayır," diyor şaşkınlıkla. "Neden böyle düşündün ki?"

Nabzımı avuçlarımda hissedebiliyorum. Gerçeklerden kaçmanın bir yolunu bulamıyorum. Her neyse, aptal kağıdımı zaten gördü. Bu ondan daha kötü değil. "Geçen Şükran Günü. Micah aradığında telefonun bende idi ve bir kadın sana kendi resmini göndermişti."

Kaşları havaya kalkıyor ve sanki bu onun için de yeni bir şeymiş gibi dudağı dışarı fırlıyor. "Adı neydi?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Hatırlamıyorum," diye yalan söyledim. Kirby. Genç. Sarışın. Açık kahverengi gözlü. Dudağının üzerinde küçük bir güzellik izi ve kümes hayvanları konusunda hevesli. Senin tipin gibi görünüyor. Beni öyle bir duygusal sarmala soktu ki, başka bir yöne gitmeye çalışana kadar önümü görebilmem aylarımı aldı. O zamandan beri akıntıya karşı yüzmek gibiydi. Ve ne kadar utanç verici

Bu mu? Onunla bir zamanlar nefes almak kadar kolay olan bir şey için bu kadar çok çabalamam gerektiğini. Kendimi ilk başta sadece onun için biriyle çıkmaya attığımı.

Yıpranmış bir iç çekişle omuz silkiyor. "Wren, iki yılı aşkın süredir kimseyle çıkmadım." Bir yanıt veremediğimde, şakasızca gülüyor. "Lütfen, Wren. Sadece cevap ver."

"Neye cevap vereyim?" Kısık sesle söylüyorum.

"Bir parçan hala bizi düşünüyor mu?"

Gözlerim köşeye sıkışmış bir hayvan gibi mutfakta geziniyor. Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Kibar bir mesafeyi korurken duygusal kara mayınlarının etrafında dönmek zorunda kaldığım, ona yakın olmayı bile zar zor kaldırabildiğim halde ailemi ve arkadaşlarımı elimde tutabilmek için arkadaş canlısı ve rahatsız olmama arasında kusursuz bir denge kurmak zorunda kaldığım beş yıl. Bir öğleden sonra fırın mutfağında her şeyi havaya uçurmak istiyor. Yine de ellerinin kendini tutuyormuş gibi kıvrılıp ceplerinin içinde açılmasını izliyorum. "Ellis, ben... başka insanlarla yattım. Hayatıma devam etmek için *her şeyi* yaptım." Sesim haince kırılıyor. Ne zaman ilerleme kaydettiğimi düşünsem, bir şey beni geri çekiyor.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki sonunda ona bakacak kadar sakinleştim. Baktığımda, nazik bir bakışla beni incelediğini görünce şok oldum. En ufak bir öfke belirtisi yok. Gülümsemesi yumuşak, bir özür gibi.

"Beni duydun mu?" Tehlikeliydim. "Başka insanlarla seks yaptığımı söyledim." Beni bu noktaya getiren şeyin ne olduğunu açıklayamıyorum ama sanırım ayrı hayatlar yaşadığımızı kabul etmesine ihtiyacım var. Belki de onun beni şok ettiği kadar ben de onu şok etmek istiyorum. Her neyse, bunu hayal etmediğimi bilmem gerekiyor. Başka insanlarla birlikte olmaya çalışıyorum. *Onsuz* olmaya çalışıyorum. "Demek istediğim, son beş yılda çok fazla hayat oldu." Kendimi ikna etmeye çalışıyormuşum gibi konuşuyorum.

Keskin bir nefes alıyor ve bana yaklaşıyor. "Wren, küçükken bana tüm o bebek kitaplarını okuttuğun zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor.

İfadem katlanıyor. "Ne? Evet mi?"

"Açıkçası, doğduğu anda pek çok şey pencereden dışarı çıktı ve adrenalin ve içgüdüyle koşmaya başladık, ancak özellikle şaşırtıcı olduğunu düşündüğüm bir şey, ne olursa olsun anatominizin sonsuza dek nasıl değişeceğiydi."

Öfkeyle ağızım açık kalıyor ve yanaklarım bembeyaz oluyor. *Ne oluyor lan?! "Tanrım,* Ellis, kalçalarımın bir daha asla toparlanamayacağını hatırlatmak ne kadar da gurur verici!"

Öfkem karşısında kıkırdaması on derece ısınıyor. "Sadece söylüyorum. Benim DNA'm seninkiyle karıştı ve senin kemiklerini değiştirdi, Byrd." Daha da yaklaşıyor ve kokumu içine çekiyormuş gibi gözlerini kapatarak tekrar nefes alıyor. Gözlerini açtığında gözbebekleri şişmiş, orada da çiğ ve açık bir şey var. Beni çekirdeğime kadar soyan bir şey. "Kiminle ya da kaç kez yattığın umurumda değil. Şu anda bir erkek arkadaşın olması bile umurumda değil. Biz birbirimize başka hiç kimsenin olamayacağı kadar aidiz." Nefesimin boğazına düğümlendiğini hissettiğinden eminim. Gözleri ağızıma kayıyor ve bir adım geri çekilmeden önce acı çekiyor. "Bugün bunu zorlamak istememiştim. Sam'in gecesi olduğunu ve bunu şu anda yapmamız gerekmediğini biliyorum. Özür dilerim." Ayaklarına göz kırpmıyor.

"Bana açıkça söyle," diyorum, ancak fısıltıdan öte bir sesle. Oyun oynamak için çok uzun zamandır birlikteydik ve tam kelimeleri duymaya ihtiyacım var. "Bu yolculuk. Sen... Bize tekrar bir şans verip vermeyeceğimizi görmek için mi?" Başını kaldırıyor ve gri bakışları platine dönüyor. Üç nefes aldıktan sonra, "Evet," diyor, sesi içkiye ihtiyacı varmış gibi sert çıkıyor. "Niyetim konusunda açık olmak istiyorum. Ama aynı zamanda birlikte yaptığımız bir şeyi de kutlamak istiyorum. Seninle eğlenmeye gitmek istiyorum Byrd. Sadece arkadaş olarak gitmek istesen bile."

Tezgâhın yüzeyinde bir desen çizerken eline bakıyor.

Midem kaburgalarımın arkasında yüzüyormuş gibi hissediyorum. "Ellis, hiçbir şey için söz veremem. I-" Cevabı bulabilecekmişim gibi odayı araştırıyorum. Bunun yerine, birlikte ilk büyük alışverişlerimizden biri olan endüstriyel mikserle takılıyorum. Beni bir ya da iki kez ya da belki yüz kez genişçe yaydığı kasap blok adası, beni alıyor

erimiş okolata dökölmüş gibi hissedene kadar tekrar tekrar ayırdım. Sanki anıları engelleyebilecekmişim gibi gözlerimi kapattım.

"Anlıyorum," diyor. Bu ses tonunun, Bud'ın kolayca ürkekleştiğı zamanlarda ona karşı kullandığı ses tonuyla aynı olduğunu fark ediyorum. "Tek bildiğim, ilişkimizin bittiğinden emin olmadığım." Hayal kırıklığına uğramış bir huff ile yana bakıyor. "Ya da en azından ben de kapanışı yaptığımdan emin değilim. Ve sonra, olaydan sonra, ayrı ayrı yaptığımız bu şeye o kadar alıştım ki... sanırım geri dönüş yolunun nerede olduğunu bulmak çok zorlaştı. Ya da öyle bir yol olup olmadığını. Birbirimizin yanında çok *dikkatli*yiz."

Yüzümdeki şaşkınlığı hissediyorum. Az önce benim ifade edemediğim şeyi ve o makaleyi yazmaya başlama nedenimi yineledi.

"Ben de Sam'i korumak istedim," diye itiraf ediyorum. Başka bir insan üzerinde kendi değerinizi hakkında endişelenmek çok zor. Özellikle de kendinizin çok genç olduğunu bilmek. Biz çok gençtik. Harika ebeveynler olmak için çok çalıştık. Birbirimizi hayal kırıklığına uğrattıktan sonra, tüm odağımı iyi bir anne olmaya vermek, sınırlı enerjimi eski bir eş olmaktan pişmanlık duymaya ya da ona kızmaya harcamaktan daha kolay hale geldi. Bu da kendimi ondan olabildiğince uzak tutmak anlamına geliyordu. "Birbirimizin yanında dikkatli olmak. Uzak durmak. Bu Sam'i korumamı kolaylaştırdı."

"İşte bu yüzden bunu şimdi yapmak istiyorum. Neden iyi bir zaman olacağını düşünüyorum, sanırım" diyor. "Peki ya herhangi bir noktada fikrinizi değıştirirseniz? İptal ederiz ve doğruca eve geliriz. Ne olursa olsun, birlikte arabada dokuz saat geçirebiliriz."

"Ya da fikrini değıştirirsen," diyorum.

Bana alaycı bir bakış attı. "Elbette. Eğer fikrimi değıştirirsem." Bakışlarını tekrar bana çevirip devam etmeden önce botlarını inceliyor. "Ama eğer değıştirmezsek, dönüş yolunda birlikte birkaç yere uğramak isterim. Sadece ikimiz. Uzakta oluruz. Şehir yok, Sam'in önünde rol yapmak yok. Kimsenin baskısı olmayacak. Sadece sen ve ben." Yaklaşıyor. "Bence sen ve ben görüşmeye değeriiz.

Bundan elde edilen tek şey daha mutlu bir son olsa bile. Kapanış." Sakalını özlüyormuş gibi elini ağzında gezdiriyor.

"Bıyığı kesmişsin," diyorum biraz şaşkınca.

Hafifçe şaşırarak göz kırpmıyor. "İstersen tekrar uzatırım. Şu anda konuştuğumuz gibi uzatıyorum." Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve çenesindeki gamzeye parmağını sokmamak için tepsiyi elimle itmek zorunda kalıyorum.

Onun bu yönüne karşı hep zayıf olmuşumdur. Bir şeye odaklandığında, o... o ezici. Bunu biraz konsantre, nazik bir çekicilikle birleştirirsen? Tamamdır. Bir şeye karar verdiğinde, bu konuda acımasızdır. Eskiden onda en çok hayran olduğum şeylerden biri buydu.

Bir fikir yeniden şekillenir ve bu kez bir yemek tarifi gibidir - çoklu tatlar çok katmanlı bir şeye dönüşür. "Ya aynı anda kendi projem üzerinde çalışmak isteseydim? Ya seni de benimle birlikte çalışmaya zorlasaydım?" Sesimdeki umudu dizginlemeye çalışıyorum.

Ellerini ceplerine sokuyor ve başını yana eğiyor. "Ne projesi? Ne demek istiyorsun?"

"Ya günlük tutma olayını birlikte yapmak isteseydim? Ya... ya yanlış yaptığımız kısımları gözden geçirmek istersem?" O terapide olabilir ama *biz* değiliz. Geçmiş yokmuş gibi mi davranmaya çalışıyor yoksa acı veren şeyleri de paylaşmaya istekli mi bilmem gerekiyor. Yeniden başlamak işe yaramıyor ama güzel, romantik planlarla güzel manzaralar arasında bir yolculuğa çıkmak da potansiyel bir geleceği ölçmek için doğru kurulum gibi görünmüyor. Sonsuza dek aranızda paylaşmanız gereken bir boka dönüştüğünü görmenin ne kadar romantik olmadığını bildiğiniz halde değil. "Bir şeyler yazmaya devam ederdim

-Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama aklıma hangi parçalar gelirse, sanırım."

"Onları okumama izin verir misin?" diyor.

Bundan çekiniyorum. Belki de günlük tutmak kendim ya da bilinmeyen bir varlık için olduğu için işe yarıyordur diye düşünüyorum. Tam olarak emin değilim. "Muhtemelen o değil. Ama yazmak yine de bana bir şeyler hatırlatacak ve...

Birçok şey hakkında nasıl hissettiğini. Bana karşı dürüst olurdun ve yanlış ya da farklı hatırladığımız şeyler varsa birbirimizi düzeltebilirdik. Her iki durumda da *konusmamız* gerekirdi. Hem de çok." Bu ifadeye uygun miktarda aşinalık katarak, bunun onun uzmanlık alanı olmadığını bildiğimi hatırlatıyorum.

"Bu hoşuma giderdi," diyor basitçe. Gözleri biraz vahşi, sanki yine öfkelenmekten kendini alıkoyuyor.

Çenemi kapatmadan önce gevşediğimi hissediyorum. "Ben de hiçbir şey planlamak istemezdim. Tüm düzenlemeleri senin yapman gerekirdi." Evliliğimizin son birkaç yılında, ne zaman tipik günlük yükümlülüklerimizin dışında bir etkinlik söz konusu olsa, bunu planlayan bendim. Hafta sonu gezisi mi? Ben. Randevu gecesi? Ben. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmanın zihinsel yükünü o kadar uzun süre taşıdım ki, artık yapamadığım an haritadan uzaklaştık.

"Tamamdır." Kollarını kavuşturuyor ve meydan okurcasına bir kaşını bana doğru kıvrıyor.

"Çalma listesini ben kontrol ederim," diyorum, bunun bir tür irkilmeye yol açacağından eminim.

"Kulağa harika geliyor," diyor açıkça.

"Kendi küçük indie filmimizdeymişiz gibi hissettiren bir grup hüznünlü halk müziği dinlemek isteyeceğim. Çok fazla akustik gitar. Belki bir mandolin bile olur." diye tehdit ediyorum.

"Mükemmel."

Buldum. Koz. "Yanımızda o önceden belirlenmiş soruların bir listesini getireceğim. 'Sizi Yeniden Aşık Edecek Yirmi Altı Soru' gibi bir başlığı olanlardan." Muzaffer bir edayla gülümsedim. Bu tür şeylerden *nefret ederdi*. Dikkatlice düşünmeye ya da üzerinde uzun uzun düşünmeye vakti olmadığı bir şey için onu zorlayan her şeyden. Gergin ve tedirgin olurdu ve parametreleri olan konuşmalardan hoşlanmazdı.

"Bazen yönlendirmelerin yararlı ve eğlenceli olabileceğini fark ettim," diyor. "Hazırlanmak için zamana ihtiyacın varsa bunları yüklemeye başlasak iyi olur." Tatlıları işaret ediyor ama ben hâlâ uğraşıyorum.

"Seks yapamadık!" Ağzımdan kaçırdım.

İki kaşı da havaya kalkıyor. Dönüp saklandığı yerden bir kutu alıyor ve pastayı içine yerleştirmeden önce hızlıca birleştiriyor. "Benim için konu bu değil," diye cevap veriyor sonunda, sesi kalın bir cızırtıyla.

Pastayı metal adadan kaldırıp park ettiğim arka sokağa açılan kapıya doğru ilerliyor, ben de onun önüne geçip kapıyı açıyorum. "Bana bu konuda hiçbir beklentin olmadığını mı söylüyorsun? Sadece ikimizin olduğu bir yolculukta bunların hiçbiri için zorlamayacak mısın?"

Bakışları daralıyor. "Evlendiğimizde bunun için zorlamadım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. *İtmek* istemedim." Dişlerimi emiyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun," diye tekrarlıyorum.

Kapının ortasında durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. "*Zorlarsan* teslim olmayacağıma dair söz vermeyeceğim."

Sinüslerimle alay ediyorum. "Bu bir sorun olmayacak. Benim için." Onunla buna katılmak çok dikkat dağıtıcı olurdu. Ben daha iyi biliyorum. Beni geçip minibüsü açmamı bekledikten sonra pastayı belirlenen yuvaya yerleştiriyor.

"Sen pişirmeden neredeyse beş yıl geçirmeyi başardım." Bu ifade ima ile gölgelenmiştir. "Kendime hakimiyetimi hafife alma, Wren."

BÖLÜM 13

WREN

Ben ortaya koyduğu her şeyi düşünürken Ellis tatlıları kamyonetime yüklememe yardım ediyor.

Kalbim sanki yepyeni kanatlar çıkarmış - tüyleri olmayan çıplak kanatlar - ve yuvanın kenarına doğru itiliyormuş gibi hissediyor. Boş bir yuva olmaya çok yakın olduğum düşünülürse, bu ironik bir durum. Tomurcuklanan paniğim açık olmalı çünkü son kapıyı kapatır kapatmaz onu bana temkinli bir bakış atarken buluyorum.

"Şu anda cevap vermek zorunda değilsiniz," diyor. "Birkaç haftamız var."

Ona bakmama izin verdim. *Gerçekten* baktım. Eskiden gözlerinin etrafında derinleşen gülme çizgilerinin zihinsel çetelesini tutardım, her yeni bir tanesi belirlediğinde gizliden gizliye heyecanlanırdım. Son birkaç yıldır yeni bir şey kazandığını sanmıyorum ve bu beni dayanılmaz derecede üzüyor. Yine de hala iyi görünüyor. Acı verici bir şekilde. Yine biraz kilo almış, keskin hatları azalmak yerine güçlenmiş. Şakaklarına aklar düşmüş, sağlıklı bir adam.

Çevremde kitapçıdan Athena'yı görüyorum, yanında kız kardeşi Venüs, kasabamızın baş kütüphanecisi. Selamlamak için kolumu kaldırıyorum.

"Merhaba hanımlar," diye sesleniyorum.

"Selam çocuklar," diyor Athena, Ellis ve benim otuzlu yaşlarda olmamıza aldırmadan. "Sam'e bu gece bizden gelen tebrikleri iletin."

"Yapacağım," diyor Ellis.

"Ona hediyesi için kütüphaneye gelmesini söyle!" diyor Venüs.

"Sorun değil!" Bağırıyorum. Kaldırımda ilerledikęe gülümsemelerimiz soluyor, omuzlarının üzerinden bize bakışlar atarken ileri geri fısıldaşmalarını izliyoruz. Ellis ve ben aynı anda iç çekiyoruz, yakalıyoruz ve sonra gülüyoruz.

"Dedikodu değirmeninin dönmeye başladığını neredeyse duyabilirsiniz," diyor.

"Onları umutlandırmak istemem, Ellis," diyorum. "*Kimseyi* umutlandırmak istemem. Kimse, çocuğumuzu üniversiteye başarıyla göndermemizi kutlamak için eve dönerken yolumuzu değiştiren ortak ebeveynler olduğumuz geręeğinden başka bir şey bilemez."

"Bu evet dediğin anlamına mı geliyor?" diye sorar. "*Ellis*."

"Şaka yapıyorum." Gülüyor ve ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Ben de kimsenin umutlanmasını istemem." Gözleri tekrar benimkilerle birleşiyor ve zaman esneyerek aramıza yerleşiyor.

"Onun liseden mezun oluşunu izlemek üzere olduğumuza inanamıyorum," diyorum huşu içinde.

"Onunla çok gurur duyuyorum," diyor inanmaz bir kıkırdamayla. Gülümsemesinde, "*Bu duygunun içinde ne var ki?*" gibi bir şey var.

"Ben de bizimle gurur duyuyorum," diyorum dürüstçe. "Her şeye rağmen." "Ben de öyle," diyor sesi kısık bir şekilde.

Bir süre durakladıktan sonra havayı yumuşatmaya çalışıyorum. "Çak bir beşlik falan yapalım mı?"

"Ya da başka bir şey," diye yanıtlıyor, sanki çoktan seçmeli bir soruymuş gibi. Ben daha ne olduğunu anlamadan beni kucaklıyor ve ben de eriyip otomatik olarak sarılıyorum.

Vücudunun benimkine değdiği her yerin dayanılmaz bir şekilde farkındayım. Her zaman biraz duman ve gençliğimizden beri kullandığı aynı sabun gibi kokması. Kot pantolonunun altındaki kaya gibi sağlam kalçalar, yanağımanın altında saçla tozlanmış olduğunu bildiğim sert göğüs. Kucaklaşmaya doğru eğildim, belki sadece yarım santim... çünkü çok iyi hissettiriyor ve o çok sıcak ve *lanet* olsun, zaten kendimle boğuşuyorum. Onun nefesinin kesildiğini hissediyorum ve benimki de kesiliyor,

Ama tamamen farklı bir nedenden dolayı. Bu sarılmaların üzerimdeki gücünü neden kaybettiğini ya da nasıl ayrı düştüğümüzü unutamıyorum.

Bizler birbirini arkadaş olarak seven çocuklar ya da istekten bunalmış gençler değiliz. Ve gençlik aşkı söz konusu olduğunda istisna olduğumuzu düşünen, aşkımızın ve evliliğimizin her şeyi fethedebileceğini düşünen parlak gözlü iyimserler de değiliz. Bizler birbirini sonuna kadar seven ve sonunda yine de birlikte olamayan savaş yorgunu yetişkinleriz.

Kucağından geri çekilip fırının arka kapısına doğru ilerliyorum.

"Bunu oraya götürüp üstümü değiştirmem gerekiyor," diyorum başparmağımla minibüsü işaret ederek. Gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Orada görüşürüz."

Sıkı bir gülümsemeyle başını sallıyor ve yanımdan geçiyor.

"Bana bir yer ayırır mısın?" Sessizce soruyorum. Bu bir iç şaka, yıllar içinde daha büyük bir şeye dönüşen o çok eski, küçük geleneklerden biri ve bir an için bunu unuttuğundan korkuyorum.

Durdu ama dönüp bana bakmadı. "Sana evdeki en iyi koltuğu ayıracağım, Byrd."

İçeri girip üstümü değiştirmek için onun gitmesini bekliyorum. Dükkanı kapatma işini bitirdiğimde tezgâhın üzerindeki bir şey gözüme çarpıyor.

Bu bir origami kuşu, mezuniyet töreni broşürlerinden birinden yapılmış ve tanınması boğazımdan aşağı bir duygu yumağı gönderiyor. Ellis altıncı sınıftan itibaren bunları hep benim için bir yerlere bırakırdı. Büyüdüğümüzde ve kağıtlar biraz daha sağlamlaştığında, benim için yaptığı daha renkli kuşları saklardım. Hatta bazılarını Sam'in çocuk odasının penceresinin dışındaki verandamızın tavanına asmıştım, sert su havasının değerli şeyleri nasıl mahvedebileceğini öğrenmeden önce.

★ ★ ★

Tatlıları lisenin spor salonuna bıraktıktan sonra Byrds'ü futbol sahasındaki sandalyelerin ön sıralarında buldum.

Ellis'in bana Sage ile arasında bir yer ayırdığını görüyorum. Micah'yı da ön sırada, Fisher'ın diğer tarafında gördüğümde mutlu bir şok yaşıyorum. Byrd kardeşlerin en küçüğü ve 1.80'lik boyuyla en uzun olanı. Simsiyah saçları şu anda gerçek bir kefal şeklinde kesilmiş. Dirseklerini kalçalarına dayamış oturuyor ve sanki dokuzuncu devrenin ortasındaymış gibi çimlere ayçiçeği çekirdekleri tükürüyor. Bana sarılmak için ayağa kalktığında yüzünü buruşturuyor.

"Tanrım, *Micah*," diyorum dudaklarımı bükerek. "İçki fabrikası gibi kokuyorsun. Cidden yeğenininin mezuniyetine sarhoş mu geldin?"

"Ne yazık ki hayır. Ama burada işimiz biter bitmez bunu telafi edeceğim." Zayıf bir gülümsemeye çalışıyor. "Dün Kaliforniya'da sarhoştum. Buraya aynı kıyafetlerle gelebilmek için ayıldım."

Silas yüzünü buruşturarak, "Sözleşmesi feshedildi," diyor. "Burnundaki halkayı gördün mü? Wren, lütfen ona çok gülünç göründüğünü söyle."

"İşimiz bittiğinde benimle eve geliyorsun, bir daha içmeye gitmiyorsun," diye homurdanıyor Ellis Micah'ın başının arkasından.

"Ama ben Ayı Baba'yla kalmak istemiyorum," diye mızızlanıyor Micah dudağını bükerek. Ve şimdi burnundaki küçük gümüş halkayı fark ediyorum.

"Benim küçük yerime sığmazsın." Gülüyorum. "Sam daha gitmedi."

"Sage'le kalamam," diye inliyor. "O ve erkek arkadaşı Noel'de birbirlerini dilleriyle öperek ve elleriyle besleyerek beni hasta ettiler." Ben bilemem. Geçen yıl Noel'de uzak kaldım.

"Silas'la kalamayacağın kesin," diyor Ellis. Ve haklıdır da. Silas ve Micah bir araya geldiklerinde tam bir kardeşe dönüşüyorlar ve gittikleri her yerde ortalığı karıştırıyorlar. Bırakın ikisini, biri krizdeyken bile onları ayrı tutmak en iyisi.

"Bu konuda sana yardımcı olamam, dostum," diyorum Micah'ya.

Micah bana, kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle, "Sen etrafta yokken çok huysuz bir herif, biliyorsun," diyor. "Yetişkin bir adam olarak aslında dinlememem gerektiğini bildiğim halde onu dinlemek zorundaymışım gibi hissediyorum. Ve evde hiç ödül maması bulundurmuyor." Sage dışında çilleri olan tek Byrd kardeşi o. Burun köprüsündeki çiller onu sürekli çocuksu tutuyor; boyu, yapısı ve çene çizgisi buna engel değil.

"Zavallı bebek." Yanağını okşadım. "Yarın uğrarsan seni eve kekle gönderirim."

"Ben de istiyorum!" Silas şikayet ediyor.

"Peki ya ben?" Sage araya giriyor.

Üçüne de gülüyorum, sonra Ellis'i onlara da sevgiyle bakarken yakalıyorum ve kalbimde bir çatlak oluşuyor. Bakışları tekrar benimkine döndüğünde, milyonlarca şeyle dolup taşıyor. Şimdi Sage'in evi olan yeri paylaştığımıza dair anılar. Hepimiz aceleyle yemek yerken ve gitmemiz gereken yere ulaşmaya çalışırken Bebek Sam masanın etrafında dolanıyordu. Silas'ın Micah'nın yatağının altına kirli bir bebek bezi atması ve bunun tüm zemini kokutması. Çocuklar çocuk yetiştiriyor ve yönetmeye çalıştığımız milyonlarca şeyle hokkabazlık yapıyorduk. Hayatımın en mutlu yıllarından bazılarıydı.

Yaşadığımız onca şeye rağmen hepimiz güvendeyiz ve *buradayız*.

Ama... bu ailede sağladığımız denge de yeniden güvende. Eski yaraları açarak buna herhangi bir şekilde zarar verebileceğimiz fikri beni tamamen dehşete düşürüyor. Ellis ve ben boşandığımızda, sanki onları da hayal kırıklığına uğratiyormuşuz gibi hissettim. Hepimizi rahat ettiren sınırları korurken, kendimi ondan koparmak için ona tekrar yakınlaşmama izin verebilir miyim bilmiyorum. Daha önce yapamadıysak, bu sefer neden yapalım? Farklı olan ne olabilir ki? Birdenbire şüphelerimin ağırlığıyla çimlere batıyormuşum gibi hissediyorum.

Fisher, Sage'e "Sana bir turta yapacağım, tatlım," diyor.

Micah ve Silas öğürüyor, inliyor ve gözlerini deviriyor, tam o sırada arkamda bir mikrofon kontrolü duyuyorum. Ellis ve Sage'in arasındaki yerime geçiyorum.

Biraz sonra müzik başladığında ve Sam ile sınıf arkadaşlarının korkunç hardal rengi önlükleriyle sahnenin yanında toplandıklarını gördüğümde, nefesimin kesildiğini hissediyorum. Boğazım düğümleniyor, duygularım birbirine karışıyor. Ellis'in yanımda hızla nefes alması durumu daha da kötüleştiriyor. Uzanıp elini sıkmak, parmaklarımı onunkilere geçirip birlikte yaptığımız en güzel şeyi kutlamak için can atıyorum. Ne zaman benim

Parmak eklemlerim kazara onunkilere değdiğinde, bunu diğer tđm vđcut eklemlerimde hissediyorum.

Sam sahneye çağrıldığında tđm sıramız iğrenç bir şekilde bağırmak ve ısıık çalmak için ayağa kalkıyor. Tekrar oturduğumuzda Ellis'e bakmaya cesaret edemiyorum, ne yapacağımdan korkuyorum.

Annem ve Indy kutlama sonrasında hepimizle spor salonunda buluşuyor ve burada çok sayıda fotoğraf çektirip çok miktarda pasta yiyoruz. Gecenin geri kalanında Ellis'le aramda mđmkđn olduğunca gđvenli bir mesafe bırakmaya zen gösteriyorum ama çocuklar kutlamalarına Kurucu Noktası'nda devam etmek ۆzere ayrıldığında ve temizlik görevinde sadece birkaç yetişkin kaldığında onu bir p kutusunun yanında buluyorum.

Elbette o da buradaki son kişilerden biri. Sđrekli istikrarlı ve hatasız gđvenilir.

Belki de bugđn Sam'in yuvadan ayrılacağı gerçeğiyle yۆzleřtiđimizden beri aklımı kurcalayan bilinmeyenin korkusudur... ama belki de yine o umut ipliğidir. Belki de her ikisidir. Her neyse, ayaklarım beni ona doğru gtđrđyor. Gz açıp kapayıncaya kadar ona ulaştım ve cesaretimi kaybetmeden önce ona sessizce, "Tamam. Bana anlat. Kaç gđn, tam hedef nedir, vesaire?"

Her iki elinde de dolu birer p torbasıyla karşımda dururken, "Bir hafta. Ve bunu seninle kutlamak istiyorum, Wren. Bugđn senin doğum gđnđn, hayatımızda bđyđk bir değişiklik olacak ve ben..." Omuz silkiliyor. "Seni çok özledim."

*Ben de seni zlđyorum. Benim için eksik olan şey
Daha doğru. İçimde senin yaşadığın yerde bir boşluk var.*

"Hedefler konusunda da dđrđst davrandım," diye devam ediyor. "İsteyip istemediğimizi görmek için bir hafta, bilmiyorum, sanırım tekrar çıkmak?" Tadı ktđymüş gibi ağzı bozuldu. "Tekrar birlikte olmak," diye dđzeltiyor. "Ama istemediğinize karar verseniz bile-"

"Ya da istemediğinize karar verirsiniz," diye tekrarlıyorum.
Daha nce.

Huzursuzca yer değiştiriyor. "İkimizden biri istemediğimize karar verse bile. Seni hala hayatımda istiyorum... daha fazlasını. Bu olanlardan daha fazlasını."

İtiraf etmek beni ne kadar korkutsa da, her ne olduysak benim için de yeterli değil. Onu hiçbir zaman tamamen unutamadım ve bunun bir nedeni olduğuna inanmak zorundayım. Belki de aramızda hep Sam olduğu içindir. Artık gerçekten uyumlu olup olmadığımızı kim bilebilir? Bizi bağlayan bağlar olmadan arkadaş olmak ister miydik? Bu yolculuk benim için de bir kapanış olabilir.

"Tamam," dedim. "Planla."

Başını sallamadan önce gözleri sessiz bir zaferle parlıyor. Bu bakış karşısında hissettiğim heyecan dalgası sinir bozucu ve neredeyse hızlı adımlarla uzaklaşıyorum.

Ve o gece eve karanlık ve boş bir eve döndüğümde, kafam, kalbim ve midem çok fazla şeyle doluyken, bunlardan birini biraz rahatlatmaya çalışacağımı düşündüm ve yazmaya oturdum, bu sefer Athena'dan aldığım günlüğe uzandım.

Ellis'ten aldığım ilk iltifat üçüncü sınıftayken gözlerimin ona bir ineği hatırlattığını söylemesiydi. İltifatları yıllar geşitikçe daha yumuşak ya da daha çiçekli hale gelmeyecekti, ama benim hoşuma giden de buydu.

Ellis'in iyiliği hamdı. Pratiksiz ve bir şekilde tamamen titiz. Hatta ne zaman Evlenme teklif ettiğinde ayrıntılı bir plan yapmamıştı. Üç gün boyunca bir yangında çalıştıktan sonra eve yeni dönmüştü ve ben dört yaşındaki Sam ile öğleden sonra uykusu çekerken odamıza geldi. Yatağa oturdu ve ben onun yumuşak gülümsemesiyle uyanana kadar başparmağını yanağımda gezdirdi.

"Evlen benimle," diye fısıldadı, gözleri akmamış yaşlarla parlıyordu.

Yine de bazen biraz daha romantizm diliyordum ve Ellis'i ikna etmeye çalıştığımda elinden geleni yapıyordu. Genellikle kendi alternatif yolunu bulurdu. Beklenmedik ve sonunda aynı derecede etkili bir şey.

Evlenmemiz söz konusu olduğunda, ailelerimizin bir düğünü karşılayamayacağını biliyorduk ama ben yine de adliye için kendi yeminlerimizi yazmamızı istedim.

"Bunu yapamam," demişti Ellis, hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Özür dilerim.

"Üzgünüm.

Doğru kelimeleri bulamıyorum ve hissettiğim her şeyi bu şekilde birkaç paragrafa sığdıramıyorum. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum." Bana kırık bir bakış attı. "Tek bildiğim, cennetin gerçek olduğunu öğrenseydim ve oraya ilk ben varsaydım? Bekleme odasında bekler ve sana yer ayırırdım."

BÖLÜM 14

WREN

Bir teslim tarihi ya da bir etkinlik yaklaştığında zaman her zaman olduğu gibi hızlanır. Mezuniyet ile Martha-Walter düğünü arasındaki hafta, o gün gelip çatıncaya kadar meşguliyetin içinde boğulur.

Micah'ın şehirde olması yine de bir nimet oldu. Sage ve ben son birkaç gündür sırayla onu Starhopper'daki düğün için hazırlık yapmamıza yardım etmekle meşgul ediyoruz. Devasa boyutlardaki eski profesyonel beyzbol oyuncusunun huysuzca bebek nefesi dallarını kesip çelenk haline getirmesini izlemek neredeyse tatlı masamda açtığı çukura değdi.

Sage restoranın yemek bölümünde yanıma geliyor ve birlikte onun bir gülü alıp gözleri kapalı bir şekilde uzun uzun koklamasını, sonra da kaşlarını çatarak gülü bir orta sehpaye yerleştirmesini izliyoruz.

"Sence durumu iyi mi?" diye sorar Sage.

Micah geçen hafta beyzbol takımlarıyla dolu bir çantayla evime geldi ve benden çantayı kasama kilitlememi istedi. Çantaya doğru başını sallayarak *"Artık ona bakamam,"* dedi sefil bir şekilde. *"Ellis'in tüm saklanma yerlerini zaten biliyorum, bu yüzden benden uzak tutmasına izin veremem. Hepsi kalırsa kısa sürede bulurum."*

"Evet, iyi olacak," diyorum Sage'e. "Sadece sevecek yeni bir şey bulması gerekiyor sanırım. Sonсуza dek aynı yoldan gitmişken yeni bir yol görmek zor, bilirsin. Ona biraz zaman ver." Umarım bir gün beyzbola bakar ve ona getirdiği güzellikleri hatırlar. "Sen nasılsın?" Ona soruyorum. Etrafımızdaki boşluk göz kamaştırıcı,

büyük ölçüde çiçek desenleri yüzünden. Önce odaya, sonra da Sage'e ve onun parlayan mutluluğuna gülümsüyorum. "Çok güzel görünüyorsun, dostum."

"Teşekkür ederim. Sen de öyle. Bea, Martha ve Silas'ın saçlarını yapıyordu ve benimkini de düzeltmeyi teklif etti," diyor.

"Silas'ın saçını mı yaptırması gerekiyordu? Aşırı görünüyor." Güldüm. O ve Ellis'in Martha'yı koridorda yürüteceğini duydum ama yine de.

"Sanırım Bea'nın üzerine titremesinden hoşlanıyor," diyor. "Sen nasılsın? Ellis'le konuşmanız nasıl geçti?"

Dinamiğimizin bu tarafında tekrar bulunmaktan dolayı bir an için sarsıldım. Ve gözlerindeki heyecanlı parıltıdan. Umutlarını kırmak istemiyorum, ama işler yolunda gitmezse daha sonra daha büyük bir karmaşa yaratmaktansa şimdi onları bastırmayı tercih ederim.

"İyiymi," diyorum. "Sanırım sadece daha iyi arkadaş olmayı denemek istiyoruz. İkimiz de iyi bir yerdeyiz ve yeniden arkadaş olmak istiyoruz."

"Oh!" diyor, gülümsemesi titreyerek. "Oh, güzel." Micah'nın yine tatlı masasına çok yakın dolaştığını fark edince ona doğru iki kez bakar.

"Pekâlâ, işinizin başına!" Onu alkışlayarak kovar, ardından merdivenine doğru yönelir ve yolda bir buket alır.

Tatlıları yeniden bir araya getirmeyi bitiriyorum, Micah'nın arakladığı yerlere yedek yeşillikleri yapıştırıyorum ve gözlem kulesine gidip tören için yerimi buluyorum.

Sam hemen ardından içeri giriyor, onu Indy, Fisher ve Sage izliyor... diğer konuklar da çok geride kalmıyor. İzmaritler sandalyeleri dolduruyor ve biz daha ne olduğunu anlamadan müzik başlıyor.

Silas ve Ellis, aralarında Martha olduğu halde içeri girdiklerinde, içimi yakan bir nefes çekiyorum. Ellis'i takım elbiseyle en son mezuniyet balomuzda görmüştüm ve şimdi onu takım elbiseyle görmek bana kılıç yutmuşum gibi hissettiriyor. Takım elbiseyi mükemmel bir şekilde dolduran güçlü ve geniş açıları, engebeli yüzüne yayılan yumuşak gülümseme. Gözleri her zaman olduğu gibi hemen benimkileri buluyor ve bu sefer kendimi bakmaktan alıkoyamıyorum.

Umut, inatçılığıyla acımasızdır. Alaycıdır. Daha önce birbirimizi bırakmayı seçtiğimizi ve bunun ne kadar yıkıcı olduğunu biliyorum. Birbirimizi

Kimsenin isteyerek ikinci kez riske atmayacağı türden bir acı. Yine de tekrar deneyip denemeyeceğimizi görmek istediğini bilmek kalbime sürekli bir umut akımı gönderiyor.

Yine de yeminler beni hatırlamaya zorluyor. Romantik atmosferler tehlikelidir. Bu senaryoların nasıl hissettiğimiz üzerinde bir etkisi olduğuna şüphe yok. Tekrar çalışıp çalışamayacağımızı görmek için puslu bir romantizm balonunun içine girmemize ihtiyacım yok, bunun geri döneceğimiz şey olmadığını biliyorum.

Cesaretimi toplamam kaç kadeh şampanya içmemi gerektirdi bilmiyorum ama resepsiyona bir saat kala kendimi cesur hissediyorum ve Venüs'ün Ellis'i yavaş bir şarkı için dans pistine sürüklediği yere doğru yürüyorum. Bir dansın zararı olmaz.

"Araya girebilir miyim?" diye soruyorum. Venüs'ün tüm ifadesi şok olmuş bir zevkle genişlerken, Ellis'in ağzı şaşkınlıkla aralanıyor. Kahretsin, yine ağzına baktım.

"Oh! Evet! Elbette canım. İşte buradasın, evet." Sanki bunu nasıl yapacağımızı unutmşuz gibi elimi eski kocamın omzuna, onunkini de belime koyuyor. "Şu limonlu keklerden bir tane daha istiyorum. Her zamanki gibi büyülü, Wren."

"Teşekkür ederim, Venüs."

Sonunda gözlerimi onunkilere diktiğimde, kulaklarımdaki uğultudan şarkıyı zar zor duyabiliyorum.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor açık açık. Sanki ona acı veriyormuş gibi geliyor, ki muhtemelen ben yansıtıyorum. Ona dokunmak ve avuçlarımı istediğim her yerde gezdirmemek acı veriyor ve bir dansın aslında ne kadar acı *verebileceğini* fark ediyorum. Sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi parmaklarının belimde genişçe açıldığını hissediyorum. Gözleri kayışlarımın her birindeki ve belimdeki fiyonkları izliyor.

"Beni hep yeşiller içinde severdin," diye cevap veriyorum. Yüce Tanrım, bunu neden yüksek sesle söyledim ki? İzin verilmeyen koca ağzım şimdi ne dökecek? *Onu giyerken seni düşündüm. Kravatlı şeyler giymemi nasıl sevdiğini ve paketimi açtığında beni nasıl bir hediye gibi hissettirdiğini hatırladım. Saçlarımı topladım ve dağınık bıraktım çünkü*

Boynumda çenemin altında beğendiğin bir yer var. Parfümümü hala seviyor musun? Siktiğimin şampanyası.

"Seninle yolculuk hakkında konuşmak istiyordum. En azından ne alacağımı bilmem gerekiyor. Ve bir bütçe belirlememiz gerekiyor."

"Bu benim fikrimdi, Byrd. Masrafları ben karşılayacağım," diyor.

"Hayır," dedim. "Bu işte eşit payımız olmalı." İkimizin de eşit derecede yatırım yaptığını ve çekip gitmekte aynı derecede özgür olduğumuzu bilmem gerekiyor. Koyu renk kirpiklerine takılıp kaldığımda sinirli bir öfkeyle bakışlarımı yana kaydırıyorum, kirpiklerin anısı tenimi gıdıklıyor. "Benim açımdan iyi düşünülmemiştii. Bütün planları sana yaptırmak. Bence gidip bir sürü romantik şey yapmamalı ve bunu ilerleyip ilerlemeyeceğimize dair örnek olay olarak kullanmamalıyız."

Ellerimizi hafifçe göğüs kafesine yaslamak için kıvrıyor, kahkahasının pufu saçlarımı okşuyor. "Kahretsin. Sanırım tüm o balmumu müzesi turlarını yeniden düşünmem gerekecek" diyor. Yine gülümsüyor ve gözlerinin etrafında o lanet olası çizgiler var.

"Komik olma," diyorum, ağzım kendime rağmen geriliyor. "Tandem bisiklet sürmenin komik bir yanı yok Wren," diyor.

ciddiyetle. "Ya da çıplak bedenlerimizin çikolata kalıplarını yaptırmak. Bizi gerçek boyutlu Paskalya tavşanlarına dönüştürme planlarım vardı."

"Bunu şu anda icat edebilmiş olmanız gerçekten rahatsız edici. Bunu daha önce düşündünüz mü? Buna cevap verme. Ve *çıplak* deme." Geri dönüş yapmaya çalışan bir başka eski içgüdü gibi, *onunla* şakalaşmak ve kızarıp bozarmasını sağlamak istiyorum.

Ayrıca *çıplak* vücudu da aklıma geliyor. Yanaklarım yanıyor.

Gözleri yumuşuyor. Başparmağını bileğimden aşağı doğru kaydırıyor. "Seni şaraphaneye götürmemi söyleyip duran senin oğlun."

"Sam seninle bu konuda konuştu mu?!" Çok yüksek sesle sordum. "Ellis, aklına bir şey gelmesini istemiyorum. I-"

"Onu kutladığımızı hatırlattım ve onsuz arkadaş olmaya alışmaya çalıştığımızı söyledim. Sanırım ikna ediciydim" diyor, çıldırtıcı bir sakinlikle. Rahatsız edici bir şekilde

Sage'e bir zamanlar birbirimizin zihnini nasıl bildiğimizin bir yankısı olan fib dedim.

Gerçeği çarpıttığına dair herhangi bir işaret arayıp bulamayınca -artık onları tanıyıp tanıyamayacağımı kim bilebilir ki zaten- bir iç geçirdim. "Sam ve üzüm bağlarının nesi var? Yasal olarak içki bile içemiyor. Şarabı kariyer yapacak kadar *seveceğini* nereden biliyor?"

"Garip bir çocuk." Ellis kıkırdıyor. "O da senin gibi." Ona alaycı bir bakış atıyorum ve o devam ediyor. "Bunu bir düşün. Arkasındaki bilimi seviyor. Bir sürü farklı şey yapmak için aynı malzemeyi biraz farklı yöntemlerle kullanmak. Fırıncılık gibi, gerçekten... Farklı çevresel faktörlerin tadı nasıl etkileyebileceğini de seviyor." Homurdanıyor. "Bana geçen yaz Kaliforniya'da çıkan yangınların üzümleri önümüzdeki yıllarda nasıl etkileyeceğine dair bir makale okudu."

Gözlerimi devirmeyi zorlukla bastırıyorum. "*Lütfen*. Bunun ona bir şey kazandıracağını düşünüyor. kızlar."

Bir kahkaha atıyor, göğsü elimin altında titriyor. "Muhtemelen yanılmıyorsun," diyor.

Şarkı sona eriyor ve kendimi onun kucağından çıkmaya zorluyorum.

"Sana e-posta atarım," diyor. "Ne?"

"Size gevşek bir güzergah taslağı e-posta ile göndereceğim ve değiştirilmesini istediğiniz herhangi bir şeyi veya işe yaramayan bir şeyi geri yazabilirsiniz. Seyahatin geri kalan detaylarına gelince... Söz veriyorum... alışılmadık olacak. Büyük, tanınmış yerlerin hiçbirine gitmeyeceğiz. Milli parklar yok."

Ona şaşkın bir bakış attım. "Bana daha önce *hiç* e-posta gönderdin mi?"

Kaşlarını çatıyor, elleriyle kalçalarını destekliyor. "Eminim daha önce bir şey için mecbur kalmışımdır?"

"Bana bir kez bile e-posta gönderdiğini hatırlamıyorum. Belki daha önce çıktı almam gerektiğinde bir şeyler göndermiş olabilirsin ama..."

Çenesini göğsüne indiriyor, sonra kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.
"Sanırım içimizde birkaç ilk kaldı."

★ ★ ★

Daha sonra Sam'in beni eve bırakmasına izin verdim, içkiler yüzünden hâlâ kendi başıma araba kullanamayacak kadar sarhoştum. Evim zaten iki milden daha az uzaklıkta, gerekirse sabah arabamı almak için yürürüm. Soyunduğumda ceketimin cebinden bir şeyin çıktığını görüyorum. Çıkardığımda düğün programlarından birinden yapılmış origami bir kuş gördüğümde feci şekilde ısınarak inliyorum. Ellis'e yaklaşıyor.

Çok uzun süren yatma rutinimi tamamladıktan ve yarının akşamdan kalmalığını (otuz yaşından sonra bunu tahmin etmek mümkün değil) önlemek için aldığım iki ibuprofen üzerine bir şeyler söyledikten sonra, telefonuma gün için son bir kez bakmaya karar veriyorum. Gelen kutumu yenilediğimde yine başım dönüyor.

Kimden: ellis.byrd@gmail.com

Kime:

wrenbyrdbakes@gmail.com

Konu: (Tamamen Romantik Olmayan)((ve çok genelleştirilmiş)) Byrds için Seyahat Programı

1. Gün: Davis'e 9 saatlik yolculuk. Sam'i paketinden çıkarma. (Bunu henüz çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Kahretsin, şimdiden ağlıyor muyum??) Sonrasında Santa Cruz'a sürüş (2,5 saat).

{Dream Inn'de 2 Gün, 3 Gece (ayrı otel odaları)}

-Burada olacağımız ilk gün için neredeyse hiçbir planım yok. Eminim bir gün önce o kadar çok arabada kaldıktan sonra sadece dinlenmek isteyeceğiz. Yandaki lunaparka gidebilir ya da plajda takılabiliriz. Gezinin 3. gününde (Santa Cruz'da 2. gün) Monterey Körfezi Akvaryumu'na gidebiliriz diye düşündüm. On yıl kadar önce Disneyland'e bir yolculuk yapmaktan bahsettiğimizde bundan bahsetmiştin. (Bunu hiç yapmadığımız için üzgünüm bu arada).

Herhangi bir akşam yemeği rezervasyonunun sadece romantik olmayan seçenekler olduğundan emin olacak (özellikle ciğer ve soğan arayacak)

4. Gün: Sahil boyunca Gualala'daki Montetesta Ranch & Vineyards'a sürüş (3,5 saat).

1 gece (ayrı evler)

-Aktiviteler burada: Sam'in seçimi. Doğum günün için planları o yaptı, bu yüzden onunla konuşman gerekecek. İçimden bir ses üzüm yiyeceğimizi söylüyor.

5. Gün: McArthur-Burney, CA'ya kadar sürüş (5,5 saatlik sürüş

süresi). 2 gece konaklama

6. Gün: Yürüyüş mü? Sadece dinlenmek ve kamp alanı manzarasının tadını

çıkarmak bana uyar. 7. Gün: Spunes'e eve dönüş.

Romantik olmayan aktiviteler: İlk olarak, tüm sürüş zamanı. En iyi tefekkürünü arabada yaptığını biliyorum, bu yüzden konuşmaya ihtiyacımız olmayacak. Eğer iyi olacağını düşünüyorsan Sam'le birlikte gidebilirsin. Aksi takdirde, romantik olmayan şarkı listelerini dört gözle bekliyorum. Hâlâ haftada bir *Yeni Ay* müziği dinliyor musun?

Otellerden hoşlanmadığınızı da biliyorum çünkü yakınıınızda mutfak olmayan bir yerde uyumayı doğal bulmuyorsunuz. Ne yazık ki, oğlumuzun gidip ve şimdi bu faturayı ödemek zorunda olduğumuz için, kaldığımız süre boyunca villa kiralamak bütçemizi aşıyor. Neyse ki, kaldığımız her yerde mutfak yok, bu yüzden zaten bu konuda iyi bir romantizm açığına girdim.

Ve en romantik olmayan şey: Kamp yapmak.* Ayrı çadırlarda. Geziyi kamp yaparak bitirmek pek romantik görünmüyor! (Mutfak yok vurgusu!)

*Feragatname: McArthur'daki yer Fisher tarafından tavsiye edildi, bu yüzden aslında oranın romantizmi hakkında yeterince konuşamam.

Yaptığım ilk şey telefonumun parlayan ışığına aptal gibi gülümsemek oluyor. Ellis'in bu eğlenceli yanı nadir ve özel bir şey ve böyle bir planın sorumluluğunu üstlenmesinden dolayı baş döndürücü bir heyecan hissediyorum. Bunu *özlemiştim*. Bana aynı ölçüde kontrol verirken bir şeyi kusursuz bir şekilde yönetebilmesini.

Durup kendime gelmeliyim. Şampanya midemi bulandırıyor.

İkinci yaptığım şey ise e-postanın altındaki tüm bağlantılara tıklamak. Santa Cruz oteli ilginç, zarif ve orta yüzyıl modernliğinde. Ayrıca tam sahilde. *Kahretsin, Ellis*.

İkincisi beni çiftliğin web sitesine götürüyor ve burada *yazlık* teriminin cömertçe kullanıldığını görüyorum. Daha çok yenilenmiş barakalara benziyorlar, küçük kapalı verandaları ve

oluklu teneke çatılar. Üzüm asmalarından oluşan kıvrımlı tepelerin karşısında düzenli sıralar halinde dizilmişlerdir. Odaların kendileri oldukça sade, ancak arazileri muhteşem. Bahçeler, teraslar ve hatta şirin bir gölet. Ana malikane, doğrudan Akdeniz kırsalından koparılmış gibi görünen dev bir beyaz sıva cepheye sahip. Çatıda pişmiş toprak kiremitler, hepsi de dize ışıklarıyla süslenmiş bir avlunun etrafına sevgiyle sıkışmış.

Tüm bunların romantik olmadığı konusunda şüphelerim var, ama sanırım geziyi kampta bitirmek işleri sağlam tutmalı ...

Son kamp yeri bir şekilde daha da kötü. Kelimenin tam anlamıyla *glamping*. Beyaz kanvas çadırlarda odun sobaları ve kabarık bulut yatakları var. Ormanın içinden geçerek kamp dükkânına ve uçuşunun kenarındaki restorana giden bir patika var ki ikisi de *-evet-* cehennem gibi süslü.

Kendime zaman tanımadan önce onun adına Çağrı düğmesine basıyorum.

"Alo?" diye uykulu, kum dolu bir selam veriyor. O huysuz, boğuk ses tonuyla birlikte bir anı dalgası beni altına çekiyor. *Onun* altında, şu anda yattığı yatakta, ellerim üstümdeki eski pirinç çerçevemizin millerini tutuyor. Dizlerinin üzerinde bacaklarımın arasında, içimde derin bir sürükleniş ve itiş ve kalçalarımındaki tutuş hissi.

"Gürültü yapabilirsin bebeğim, sadece sen ve ben varız."

Telefonu kapattım. Bir daha asla şampanyaya dokunmayacağım.

Beni tekrar aradı.

"Alo?" Boğuk bir sesle söyledim.

"Öyle mi? Beni aradın mı?"

Yalan söylemeyi düşünüyorum. Siktir et. "Bu yerlerin her biri cehennem kadar romantik, Ellis."

İç çekişi ensemdeki tüyleri diken diken ediyor, sanki telefonda statik elektrik varmış gibi. "İstediğin yerde istediğin kadar romantik olmayabilirim, Wren. Seni bir şelalenin içinden geçen bir helikopter yolculuğuna falan çıkarmayacağım." Yumuşakça gülüyor. "Yürüyüş yapmak isteyip istemediğini görebilirim." Hırlamam onu daha çok güldürüyor. "Bu senin

doğum günü. Bunu Founder's Point'teki bir Coleman'da geçirmeyeceğim."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "O doğum gününü *sevdim*," diyorum zayıfça. Onun planlamış olması hoşuma gitmişti.

Bir an için çok uzun süre sessiz kaldı. "Evet, o zamanlar başka bir şeye gücümüz yetmiyordu sanırım. Ama şimdi karşılayacağımı söylediğimde ciddiye aldım."

"Sorun o değil. Bu..." Tanrım, *ne* oldu? Bir şey planladı. Bir çaba sarf etti. Ben neden korkuyorum? İşe yaramasını ne kadar çok istiyorum? "Bu konuda olabildiğince soğukkanlı olmaya çalışıyorum." Beynimde hala parıldayan vızıltıdan bu açıklamayı yapmanın ironisini fark ediyorum.

Bir süre yine sessiz kalır. "Biliyorum. Bunu ben de istiyorum ama... Arka planın resmin geri kalanını etkileyeceğini sanmıyorum. Bu sen ve beniz ve kuralları ilerledikçe koyacağız. Zor şeylerin üstesinden gelmekten geri durmayacağıma söz veriyorum."

Yumuşak nefes alıp vermekten başka bir şey yapmadığım uzun bir aradan sonra "Tamam" diyorum.

Telefonu kapattığımızda, ona geri e-posta gönderdim.

Evet, biliyorum. "Rosyl'n" benim neslimin şarkısı.

BÖLÜM 15

WREN

Bu gün geldiğinde iyi olacağımı düşünmüştüm. Gerçekten de her zaman biraz gözlerim buğulanır ama oğluma sıkı sıkı sarılabılır, sırtını sıvazlayabilir ve giderken gülümseyebilirim diye düşünmüştüm. Onun adına mutlu olacak ve yaptığımız işten gurur duyacaktım.

Son dokuz saat boyunca biriken duygulara fena halde hazırlıksızdım.

Yıllar boyunca eski evimize sadece birkaç kez gitmiştim, bu yüzden güneş doğduktan hemen sonra Ellis'in araba yoluna girdiğimde -taze çakılları ve garajın üzerindeki pergola boyunca büyüyen aynı eski hanımeli sarmaşıklarıyla- eve tekrar gelmeyi hayal ederek içimi parçalayan özlemi durduracak kadar güçlü değildim. Onu olabildiğince çabuk söndürdüm ve Sam'in eşyalarını yüklemeyi bitirdim. Ellis'in gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyordum ama ona kısa bir baş sallama ve gülümsemeden fazlasını veremeyecek kadar gergindim.

Sam'in Kaliforniya'da kiraladığı oda gösterişli bir yatakhane, ancak daha az umursayamazdı ve en azından getirmesi gereken her şeyi azalttı, bu da yükleme sürecini oldukça hızlı hale getirdi. Spunes'un üzerinde gezinen yaz fırtınasının sisli püskürmesi, sanırım diğer herkesin yoluna devam etmesine yardımcı oldu.

Ellis'le kaldığı için Micah zaten oradaydı. Onu Sam'e sahte kimlik olarak kullanması için eski ehliyetlerinden birini vermeye çalışırken yakaladım ve ehliyeti elinden aldım. Silas ve Sage arabalarında başka kimse olmadan birlikte ortaya çıktıklarında Sam'in yüz ifadesi biraz düştü.

"Üzgünüm Sam," demişti Sage. "Indy hâlâ vedalaşma konusunda pek iyi değil."

"Sorun yok," dedi çok hızlı bir şekilde. Başını salladı ve su damlacıklarının etrafa saçılmasını sağladı. "Bana güzel bir mesaj falan gönderdi. Anlıyorum."

Silas yağmura ve kısıtlı gün ışığına rağmen güneş gözlüklerini çıkarmadı, burnunu çekerken çenesi çalışıyor ve ağzı titriyordu. "Büyük Dolly Parton'ın sözleriyle," demişti uğursuzca, sesi duyguyla boğulmuştu, "her gün yağmur yağıyormuş gibi davranın ve her zaman prezervatiflerinizi giyin."

Geri kalanımız homurdandı ama Sam ona sarılmadan önce güldü. "Teşekkürler amca."

Silas daha sonra açıkça hıçkırdı ve hepimiz vedalaştık. Bunun birden fazla şekilde bir veda olabileceği gibi kasvetli ve korkutucu bir düşünceye kapıldım. Belki Ellis ve ben geri döndüğümüzde daha kötü durumda olacağız. Belki de onu hissetmeden bu insanların hiçbirinin yanında olamayacağım ve bir daha asla aynı şekilde dayanacak kadar güçlü olamayacağım.

Ama belki de yeni ve daha iyi bir şey olacağız. Arkadaş mı? Daha fazla mı?

Umut, umut, umut. Umut, onu susturmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, gümbür gümbür atan Masal Kalbimdir.

Kasaba sınırına ulaştığımızda ilk gözyaşlarım döküldü. Küçük bir kalabalık meşhur hoş geldiniz tabelamızın etrafında toplanmıştı - Sage'in Sam'den biraz daha büyükken "Forks ile karıştırılmamalıdır" ibaresinin eklenmesi için dilekçe verdiği tabela. Pançolarının ve şemsiyelerinin altında ve çeşitli vedalarla süslenmiş su dolu posterlerin arkasında Walter ve Martha'yı, Venüs ve Athena'yı, hatta Bea Marshall'ı ve Sam'in sınıfından bazı çocukları tanıdım. Fisher Starhopper'a ara vermiş olmalıydı çünkü onun da el kaldırdığını gördüm. Kalabalığın en arkasındaki biri hiç el sallamadı, dikkat çekmemeye çalışmasına rağmen gözüme çarpmasının tek nedeni buydu. Şüpheli bir şekilde Hintlilere benziyordu ama yağmurun ve parlayan güneşin altında kim olduğunu kesin olarak anlayamadım.

Aydınlık ve yağmurlu, Spunes'un kendisi gibi oğlumuzun gidişini izlemek için mutluluk gözyaşları döküyordu.

O zamandan beri, Sam yolculuğun yarısını benimle geçirdi, kendimi ona yöneltmekten alıkoyamadığım soruların tamamını cevapladı, ben kendimi tekrarlamaya başlamadan ve sabrı tükenmeye başlamadan önce

Yaklaşık dört saat sonra, zamanı ikimiz arasında "eşit olarak paylaşmak" için Ellis'in kamyonuna geçti.

Yine de elimde değil. Sanki bir yerlerde zaman hızlandı ve her şey çok çabuk oluyor. Zaman bunu yapıyor sanırım. Çoğunu bir sonraki şeyi dört gözle bekleyerek geçirdiğinizde, altınızdan kolayca kayabilir.

Sam'e bunu bizden hiç hissedip hissetmediğini sormak istiyorum. Emeklemeye başladı mı ve ben hemen yürümesi hakkında bir şeyler söyledim mi? Tüm evrelerini bir kenara mı ittim? Geri dönüp eve gelmek ve başka bir eyalette yetişkin hayatına başlamadan önce birkaç yıl beklemek mi istiyor? Tanrım, bu ne zaman oldu? Tekrar oylanmak için dördüncü bir mola vermek istiyorum.

Tüm bu duyguların ve daha da önemlisi bunların ardındaki mantıksızlığın farkındayım, bu yüzden Sam'i (ve kendimi) utandırmamak için elimden geldiğince bastırıyorum. Keşke Ellis'e bakıp onun nasıl hissettiğini görebilseydim ama ikimiz de apartmanın otoparkına park ettiğimizde onu kamyonetinden çıkarken görür görmez... Aslında çok daha kötüyüm. Güneş gözlüğü takmıştı ve uzaktan çenesinin çalıştığını görebiliyordum. O da mücadele ediyor.

Hayatımızın yarısından fazlasını Sam'in annesi ve Sam'in babası olarak geçirdik. Bunun ötesinde kim olmamız gerekiyor? Bu rollere nasıl girdiğimizi yan yana mı öğreneceğiz? Kesin olarak bildiğim tek şey, bir arada kalmamızın beklenemeyeceği ve onun da dikiş yerlerinden yıpranıyor olmasına derinden minnettar olduğum.

Sam'in eşyalarını kamyonetten onun çok küçük odasına taşıyarak bir ritme giriyoruz. Üçümüz de çalışırken sessiz ve dalgınız, ta ki tek bir masa lambasını tırnaklarım avucuma yarım ay şeklinde batacak kadar sıkıca kavrayan ben kalana kadar. Beynim Sam'i hemen buradan götürmek için gerçekten bir bahane arıyor.

"Sam, sen o ranzaya sığıyor musun ki?!" diye soruyorum. Sesim yavaş sızan bir balon gibi çıkıyor.

"Fazla seçeneğim yok, değil mi?" diyor neşeyle. "Çoğu gece burada uyuyup uyumayacağımı bile kim bilebilir?"

Ellis'in çenesi iç çekerek göğsüne düşerken balon tekrar doluyor. "Şakanın sırası değil evlat."

İlk çığlık benden kopuyor ve her iki adam da elleriyle ne yapacaklarını bilemiyormuş gibi görünüyorlar.

"Özür dilerim!" Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. Artık geri dönüşü yok, gözyaşlarımın serbestçe akmasına izin veriyorum.

Sam tay gibi bacaklarını bana doluyor ve sırtımı nazikçe sıvazlıyor. Tanrım, o yetişkin bir adam. Ya bir daha bizimle yaşayamazsa? Bunun için yeterince hazırlıklı değildim. Muhtemelen çok şey kaçırdım. Ona hala öğretmemiz gereken çok şey var.

Ellis'in kollarına teslim edilene kadar bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmiyorum. "Onları öğrenecek. İyi iş çıkardık. Çok iyiydin bebeğim," diye mırıldanıyor şakağıma doğru. Hıçkırıklarımla ağlamaklı bir iniltiye dönüşüyor ama hiçbirimiz için daha az utanç verici değil. "Doğru seçimleri yapmak için tüm doğru araçlara sahip. İhtiyacı olan her şeye sahip. Bizden her şeyi isteyebileceğini biliyor. Bizimle her şey hakkında konuşabilir. Değil mi?" Ellis başımın üzerinden ona soruyor.

"Evet," diyor Sam. Sesindeki tutukluk boğazımdaki düğümü çimentoya dönüştürüyor. Histeriklerimle boğuşuyorum ve gözyaşlarımı silerek Ellis'in sıcak kollarından çıkıyorum.

Telefon cüzdanımı çıkarıp sulu gözlerle kartları okumaya çalışıyorum, ceplerinden birkaç tane çıkarıp Sam'e uzatıyorum. "İşte," diyorum boğazımı temizleyerek. "İşte sigorta kartlarınız. Bir diş hekimi bulup iki yılda bir yapılan temizliğinizi yaptırmak için dört ayınız var. I-" *Tanrım*, ağlamalar yeniden başlıyor. "Mükemmel dişlerinin çürümesine izin verme!" Feryat ediyorum. "Diş telleri için çok para harcadık ve... ve... diş bakımı herkesin fark ettiğinden çok daha önemli. Seni seviyorum ve seninle gurur duyuyorum." Ve böylece, koridorda tepinerek ilerlemeden önce onu bir kez daha sıkarak kendimden uzaklaşıyorum.

Derin hayal kırıklığıma rağmen, onu ilk kez anaokuluna bıraktığım, küçük bedenini benimkinden sıyrıp öğretmenine teslim etmek zorunda kaldığım zamanki gibi değil. Alabama kadar yol boyunca benim için ağladığını duyduğumda, sessiz gözyaşlarım perde perde akıyordu

Yanaklar. Ellis ve benim onu ortaokulun ilk günü için bıraktığımız zamanki gibi de değildi, Sam'in en beceriksiz olduğu ve Ellis ve benim en kötü olduğumuz zamanlardı. Sam belli ki bizim oylanmamızı utanç verici bulmuştu, ama bizi acilen "GİDİN!" diye kovmaya çalıştığında sesi spor sahasındaki spor ayakkabılar gibi kırılmıştı. O uzaklaşırken Ellis ve ben gülmekten kendimizi alamadık. Sanırım evliyken birlikte güldüğümüz son anlardan biriydi bu.

Bunun yerine, binadan çıkıp Ellis'in kamyonetine doğru yürürken ağlamak için avucumu ağızıma kapatıyorum. Kamyona ulaştığımda kilitsiz bırakmayı akıl ettiğini görünce aptalca bir minnettarlık duyuyorum.

Umarım Ellis kendini benden daha iyi toparlıyordur, umarım onunla güvende kalması konusunda bir tazeleme konuşması yapıyordur. İçki içmek, seks yapmak ve istediği zaman eve gelmek hakkında. Ne olursa olsun onu nasıl seveceğimizi ve rotasını değiştirmek istese bile onu kollarımızı açarak karşılayacağımızı. Tanrım, ya Sam gerçekten gergin ya da korkmuşsa ve ben de kendi duygularımın fırtınasına kapılıp onu ortada bıraktıysam? Her şeyi kendimle mi ilgili hale getirdim? Kahretsin.

Ellis apartmandan çıkıyor, cam kapıların önünde bir an duraklıyor, iri ellerini kalçalarına dayıyor, sonra tekrar yukarı kaldırıyor, iki avucunu da yüzüne indiriyor ve kamyona doğru yürüyor.

O yaklaştıkça ben de daha çok farkına varıyorum. Bu kamyonetin içine hiç girmediğimi fark ediyorum... hiç. Bir buçuk yıl kadar önce, Silas bana eskisinin tozlandığını söylediğinde almıştı. Yine de çok yoğun bir şekilde onun gibi kokuyor. Eski, tüm vücut tepkisini uyandıran bir şey. Ben bir Heinz 57 duygu şişesiyim, baş aşağı ve çalkalanmış, kaçınılmaz patlamayı bekliyorum.

Ellis kapısını açıp sürücü koltuğuna geçtiğinde kokusunun taze dalgası beni on kat etkiliyor. Güneş gözlüklerinin arkasından bana tereddütlü bir bakış atıyor ve çenem yeniden sallanıyor.

"Hiç de iyi değilim," diyor, sesi kendi kabuğuna dönmüş.

Bu itiraf o kadar yalın ve onun normal, son derece katı tavrına o kadar zıt ki, hemen bir ağlama krizine giriyorum.

Onun kahkahası benimkine katılıyor ve gözyaşlarımla arasından kendi gözyaşlarını sildiğini görüyorum.

"Kahretsin, bu nasıl oluyor şimdiden?" diye soruyor havalı bir kahkahayla. "Az önce onu senden kesip çıkarmalarını izledim. Yürümeyi *yeni* öğrendi."

"Ona hedef tahtası olarak Cheerios kullanarak tuvalete işemeyi öğrettim," diyorum.

"Az önce onunla uzun duşlar ve vücut kokusu hakkında konuştum." "Dün ona araba kullanmayı öğrettin!"

Yüz ifadesi özür dileyici bir hal alıyor. "Spunes civarında yakalanmaktan çok korktuğu için Yoos Bay'de prezervatif alırken ona rastladım."

Nefesim kesildi. "Şaka yapıyorsun! Ne zaman?"

Başını sallıyor. "İki yıl önce falan."

İnledim ve irkildim. Bunun muhtemelen gerçekleştiğini biliyordum, ama bu vahiy sadece her şeyin ben fark etmeden göz açıp kapayıncaya kadar geçip gittiğini doğruluyor.

Ellis ve ben bundan sonra sessizliğe gömüldük. Sanki tüm o anıları havaya fırlatmışız, başımız dönene ve yönümüzü şaşırana kadar aramızdaki zamanı eğip bükmüşüz gibi.

"İki buçuk saatlik bir uzatmaya daha var mısın?" diye nazikçe soruyor. "Tabii bize burada kalacak bir yer bulmamı istemiyorsan?"

Başlamak üzere olduğumuz şeyin ciddiyeti üzerime çöküyor. "Eğer sen sürmek istiyorsan, ben iyiyim. Çok yakın durursam gelip onu geri almak isteyeceğimden endişeleniyorum," diyorum yorgun bir kahkahayla. "Ama... sadece sürebilir miyiz? Konuşmaya hazır değilim. Henüz." Ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, vücudumdaki aptal kimyasallar bu adamla kendimi güvende hissetmeye yatkın ve şu anda tek yapmak istediğim uyumak.

Rahatlamış görünüyor. "Evet. Elbette," diyor. Gülümsemesi utangaç bir şekilde titriyor ve kendime bu seyahatin onun fikri olduğunu hatırlatıyorum,

muhtemelen o da gergindir. "Müziğinizi hoparlörle senkronize etmek ister misiniz?" diye soruyor.

"Elbette."

En sevdiğim sakın kafe istasyonlarından birini açıyorum, akustik cover'lar ve yapısöküm beat'lerle dolu. Müzik ve yaz günbatımı penceremden parlıyor ve üzerimde hızla sihrini gösteriyor. Deri koltuğa gömülüyorum, göz kapaklarım ağırlaşıyor.

"Yine ilk nereye gidiyorduk?" Uykuya daha yakın sallanırken kelimeler yavaşça dökülüyor.

"Sahile gideriz diye düşünmüştüm."

BÖLÜM 16

WREN

Ellis beni Santa Cruz'daki Dream Inn'in otoparkında uyandırdığında hava kararmıştı. Bir yatağa girmenin cazibesinin ötesinde pek bir şey hissedemeyecek kadar sersemim, bu yüzden kamyonun tahta kollar üzerinde iniyorum ve Ellis üç çantamdan ikisini omuzlarına attığında, bana topuklarımda sürünecek bir tekerlekli bavul bıraktığında ona karşı koymuyorum.

Ayrı, bitişik odalarımıza yerleştikten sonra kısa asansör yolculuğunu sessizce dördüncü kata çıkarak geçiriyoruz.

"Sam'i arayıp otelimize vardığımızı haber verelim mi?" Katımıza çıktığımızda sordum.

"Ona çoktan mesaj attım," diye yanıtlıyor.

"Oh, tamam." Tabii ki öyle. "Teşekkür ederim."

Önümde yine bir korku duvarı yükseliyor. Aramızda Sam olmadan neyi konuşacağız? Nereden başlayacağız? Belki de Sam gerçekten bağlantıydı ve şimdi bu sessiz boşluklara mahkûmuz. Belki de bu yolculuk boşa gidecek.

Belki de uzun ve duygusal bir günün yorgunluğu ve bitkinliği içindeyizdir. Buradayız ve artık geri çekilmem için çok geç. Kızımı yatağa koymam gerek.

Anahtarımı beceriksizce yuvasına sokuyorum, sonra Ellis'ten diğer çantalarımı almak için dönmeden önce bavulumu daha da beceriksizce içeri itiyorum. O da yanımdan geçip odama giriyor ve çantalarımı dikkatlice yere bırakıyor. Kapının önünde duruyorum, bizi içeri kapatmasına izin vereceğim konusunda kendime güvenmiyorum.

Arkasındaki pencereden süzülen ay ışığında silüetini gördüğümde bir an için kafam boşalıyor. O... mavi ışıklı bir odada, bir yatağın yanında. Uzaktan çok benzer görünen binlerce başka anıyı yanına yığabilirim.

"Teşekkürler," diye fısıldıyorum, gözlerimi çantalardan ayırmadan.

Bana ulaştığında tereddüt ediyor ve ben bu açıklığın ne kadar dar olduğunun hemen farkına varıyorum. Aramızda sadece birkaç santim varken, sıkı göğüs kaslarının şeklini, düz lacivert tişörtünün altındaki göğüs uçlarını seçebiliyorum. Hızlı bir nefes üflediğinde tatlı naneli sakız kokusu geliyor. Geciken beynim onun ağzına odaklanma hatasını yapıyor. Çenesindeki ağır saat beş gölgesiyle birlikte yeniden uzattığı bıyık. Tüylerim diken diken oluyor ve o kirli sakalın bana nasıl hissettireceğini hayal ettiğimde meme uçlarım diken diken oluyor.

"İyi geceler," diye mırıldanıyor. "Sabah görüşürüz."

"İyi geceler," diye mırıldanıyorum usulca, içime kapanarak.

★ ★ ★

Huzursuz nöbetler halinde uyuyorum. Muhtemelen araba uykusu yüzünden.

Daha çok damarlarımdaki çılgınca uğultu yüzünden, onun duvarın diğer tarafında, sadece birkaç adım ötede olduğunu bildiğim için. Gece birimiz yalnızız ve omzumdaki şeytan şimdiden zihnimin ön saflarında yer almaması gereken şeyler hakkında cıvıldıyor. Eski kocamla takılmanın bir oyalanma değil de bu yolculuğun önemli bir parçası olup olmayacağı gibi, ki bu da başlı başına çok oyalayıcı bir düşünce çizgisi.

Sabah açık panjurlardan içeri süzülüşünde, son birkaç yıldır baş başa kalmaktan bu kadar kaçındığımız için pişmanlık duyuyorum. Kendimi ona ve içimde uyandırdığı duygu girdabına karşı duyarsızlaştırmalıydım. Bunun yerine, penceremin hemen dışındaki dalgaların üzerinde parıldayan neon gün doğumu kadar taze ve parlak ve doğrudan bakmak da bir o kadar zor.

Çalar saatin saatini gördüğümde sessiz bir inilti çıkarıyorum. Sadece sabah 6:30. Sanırım hala fırın saatindeyim.

Ellis'e mesaj atıp gün için planının ne olduğunu öğrenmek için çok erken, bu yüzden zihnimin uyanması ve yeniden kalabalıklaşması için zaman tanımak yerine yazmaya karar veriyorum. Aklıma gelen ilk şey, hayatlarımızda biraz garip de olsa yeni bir başlangıç gibi hissettiren başka bir dönem.

Yedinci sınıfa gelene kadar, her zaman arkadaşım olarak bildiğim Ellis'in aslında bir erkek olduğunu tam olarak fark etmemiştim. Elbette her zaman farklı olduğumuzu biliyordum, ama o yıl beni vuran temel şekilde değil. Annem fırın işlettiği için benim çalışma saatlerim de buna uyum sağlamak zorundaydı. Bu da beni genellikle işe giderken Byrd ailesinin yanına bırakacağı, benim de okula gitme vakti gelene kadar orada bekleyeceğim anlamına geliyordu.

Ellis her zaman ben geldikten biraz sonra aşağıya inerdi. Çizgi film açar ve kendisi için ya da ben henüz yemek yememişsem ikimiz için mısır gevreği koyardı. Tamamen uyanıncaya kadar, tüm Byrd evi ayağa kalkıp gürültüyle canlanıncaya kadar birlikte sessizce otururduk.

O yıl okulun ilk günü onu görmek için özellikle sabırsızlanıyordum. Yaz boyunca onunla neredeyse hiç vakit geçirmemişim. Bir önceki yıl annesi vefat etmişti ve önceki yazlarda yaptığım gibi canım istediğinde yanına gitmek ya da benimle buluşmasını istemek bir dayatma gibi görünüyordu. O zamana kadar Byrd'lerin evi her zaman gürültü yapmanın güvenli olduğu bir yerdi. Her zaman birileri tartışır, güler ya da bir tür gürültü patırtı olurdu. Yumuşak, hareketli (genellikle yalnız) evimde tek çocuk olmakla karşılaştırıldığında, Byrds sürekli bir teneffüs gibi hissettiriyordu.

Ama... Ellis'in annesi öldüğünden beri evleri çok sessizdi, sanki hepsi kederlerinin canavarlarını uyandırmaktan korkuyorlardı. Ellis bunu üstlenmiş gibiydi.

Byrds'ün geri kalanından daha fazla. O her zaman arkadaşlarından biraz farklıydı. Yaş farkları çok büyük olmamasına rağmen kardeşler diye düşündüm.

Yedinci sınıfın o ilk günü Byrds'lerin evine girdiğimde Ellis'i mutfakta çoktan uyanmış, tezgahın üzerinde küçük bir öğle yemeği dizisi hazırlarken buldum.

Onu gördüğümde düpedüz şaşkına dönmüştüm. Onu son gördüğümünden beri beş santim uzamış olmalıydı. Ve o gün bana küçük bir gülümseme verip mutfak masalarında başını sallayarak "Krep yapacağım" dediğinde, sesinin tonunda yeni bir katman fark ettim, sanki altında bir yerlerde daha derin bir ton yakalanmıştı.

Telefonum aniden masanın üzerinde Ellis'ten gelen bir mesajla çalıyor. **Hey. Eminim çoktan uyanmışsındır, ama acele etme. Karşıdaki kafeye yürüyebiliriz diye düşündüm.**

kahvaltı için sokağa çıkın ve hazır olduğunuzda bugün sahili kontrol edin. İlginî çekerse belki tahta kaldırıma da gidebilirsiniz.

Açık sözlülüğü beni endişelendirmeye devam ediyor ve bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum.

Bir mesaj daha geldi. **Yarın akşam yemeği için rezervasyon yaptırmıştım ama bugünün geri kalanı için ufak tefek planlar yapmamın sorun olmayacağını düşündüm.**

Birdenbire daha belirgin bir güzergahı olmadığı için gergin mi oldu?

Kulağa hoş geliyor, *diye* cevap veriyorum, beş kez silip yeniden yazdıktan sonra, çok mu hevesli geldi diye düşünerek. **8'de gitmeye ne dersin?** Mesajı kalp işaretiyle onaylıyor ve sonra başparmak

işaretiyle değiştiriyor,

Bu da beni güldürüyor. En azından ikimiz de bu konuda beceriksiz davranıyoruz.

8 iyidir. Size lobide bir yer ayıracağım, diye cevap verdi.

Duşa giriyorum ve güne hazırlanıyorum, midemde kelebekler ve endişe savaş halinde. Zihinsel olarak nasıl prova edersem edeyim, günlük tutma yolculuğumu verimli bir sohbele dahil etmenin garip olmayan bir yolunu düşünemiyorum. Düşüncelerimi yazılı metne dökmek farklı bir şey, sanki beynimle elim arasındaki mesafe, istediğim şekilde ortaya çıkması için zaman tanıyor. Zihnim ile ağzım arasındaki mesafe çok kısa.

Her iki durumda da, geçmişî paylaştığım adamla geçmişî gözden geçirme fikrini ilk randevudan daha ürkütücü bulmam çarpık bir şaka.

Hava durumu uygulaması, Kaliforniya sahilinde cennet gibi bir Haziran günü olacağını söylüyor: yetmiş sekiz derece ve güneşli. Kıyafetlerimin altına mayo giyip giymeyeceğimi sormak için Ellis'e tekrar mesaj atıp atmamak arasında gidip geliyor. Devam etme kararı alıyorum ama bu işin lojistiği konusunda devam eden beceriksizliğin sabrımı en çabuk tüketen şey olabileceğini hızla fark ediyorum.

Saçlarımla bir şey yapmaya çalışmıyorum, çünkü tuzlu okyanus esintisi saçlarımı tekrar toplamaktan başka bir işe yaramayacak. Yine de iki parçalı elbisemi giyip boy aynasındaki yansımamı inceliyorum. Ellerimi kıvrımların üzerinde gezdiriyorum. Vücudumun yapamadıkları ya da yapamadıkları karşısında ihanete uğradığımı hissettiğim ya da bir süreliğine kendimi kapana kısılmış hissettiğim dönemlerden geçtikten sonra, şeklimle gurur duymaya özen gösteriyorum. Kalçalarımın cömert eğimleri ve güçlü ve yumuşak eşit parçalara sahip uyluklar. Dolgun göğüs ve geniş bel. Bir zamanlar bu yansımaya karşı duyduğum öfke parıltısını hatırlıyorum. Sanki aynı kalçalar ve göğüsler bir şekilde benimle alay ediyormuş gibi hissediyordum - boşa giden bir bolluk. Bu beden beni hazır olmadan on yedi yaşında anne yaptı ve ben de yetişmek için çok çalıştım. Ama sonra hazır *olduğumda* ve hatta bunu tekrar yapmak için çaresiz olduğumda, işbirliği yapmadı. Bu bedende yaşarken, onun içinde bulunurken nasıl olup da kontrolün tamamen bende olmadığını anlayamıyordum. Bütün gün ayakta durmasını isteyebilirdim ve o da bunu yapardı. Binlerce kez çömelmesini ve binlerce tepsi eşyayı kaldırıp taşımasını söyleyebilirdim, o da yapardı. Onu besleyebilir, şımartabilir ve güçlendirebilirdim ama yine de en çok yapmasını istediğim şeyi, istediğim zaman yapmazdı.

Yine de zaman vücudumu ciddiyetle sevmemi kolaylaştırdı ve ben de bundan zevk alıyorum. Hayatımda bir gün bile narin olmadım ve muhtemelen olmak istediğim o hassas yılları neredeyse hiç hatırlamadığım için kendimi şanslı hissediyorum. Kendi tenimde iyi hissetmek ve bedenimin yapabildikleri ve beni taşıdığı şeyler için minnettar olmak bir ayrıcalık. Bedenim bana hizmet ediyor, başka kimseye değil. Kapladığım alanı gururla sahipleniyorum ve belki de bunun nedeni kazandığım bakış açısıdır.

Kazandım.

Fiziksel olarak kendime duyduğum sevgi ve taşıdığım yaraların hepsi kazanıldı.

Belki ben de Ellis'le bu yolculuğu böyle düşünmeye başlamalıyım. Hikayelerimizdeki yara izlerini ve hassas noktaları biz kazandık. Bunlar saklamamız, utanmamız ya da garip hissetmemiz gereken şeyler değil.

hakkında. Bunu nasıl yaparsak yapalım ya da oraya nasıl ulaşırsak ulaşalım, onlar hakkında konuşmayı hak ediyoruz. Şimdi zaman perspektifi bizim tarafımızda ve bahse girerim bunu birlikte çözebiliriz.

Kendi içimizde kaybettiklerimizi aramak için bir haftamız var ve tüm bunlar ortaya çıktığından beri ilk kez ne bulabileceğimizi görmek beni heyecanlandırıyor.

BÖLÜM 17

WREN

Saat 7:45'te oraya gittiğimde Ellis çoktan lobiye inmiş, sırtı bana dönük büyük bir koltuğa oturmuştu. Onu yana doğru açtığı bacağından, erkeksi diz kapağı ve koyu renk kıllarla tozlanmış baldırından tanıyorum.

"Silas," dediğini duyuyorum kesik bir ses tonuyla. "Önemli değil. Seninle hiçbir ilgisi yok."

Kısa kesiyorum, alarm içime çöküyor. Bu yolculuğun kasabamızla ya da sevdiğimiz insanlarla bir ilgisi olduğuna inanmak istemeyebilir, ancak bunun onlar üzerinde de bir etkisi olacağı kaçınılmaz bir gerçek.

Ama o, tabii ki varlığını hissediyor, sinir bozucu derecede gözlemci bir adam. Başını sandalyenin kenarından uzatıyor, telefonu kulağından uzakta duruyor. Başparmağıyla hafifçe vurarak aramayı sonlandırmasını izliyorum, sonra ayak parmaklarımdan saç çizgime kadar beni süzdüğünü görüyorum.

"Hey," diyor sıcak bir şekilde, oturduğu yerden kalkarak.

Karşılığında ben de ona bakıyorum ve az önce bana yaptığı yavaş incelemeyi hemen anlıyorum. Onu standart botları ve kot pantolonu yerine ince şortu ve sandaletleriyle görünce... dudaklarımı birleştirerek bir sırıtış yakalıyorum. Yazın en yoğun olduğu zamanlarda bile Spunes'da günlerin kenarlarında serin bir nemlilik olur, öğleden sonraları sandalet ve mayoyla rahatça gezilebilecek sıcak birkaç saat yaşanabilir. Pasifik'in bu kısmı, özellikle de rüzgar güneşin sıcaklığını cildinizden alıp götürürken, gelişigüzel yüzmek için fazla soğuktur.

Ŗu halimize bakın, bir çift kasabalı başka bir eyalette turist kılığında. İçimden parlak bir his yükseliyor, belki burada da rahatlayabilir ve kendimizin güneşli versiyonlarını oynayabiliriz gibi.

"Cowabunga, dostum," diyorum gülerек.

Parmak ucuyla güneş gözlüklerini kafasından aşağı indiriyor ve küçük bir kıkırdama. "Velet," diyor tatlı tatlı ve ben bir derece daha ısınıyorum. "Hangi Barbie olacaksın o zaman?" diye takılıyor.

Kendi gözlüklerimi takıp burnumu kırıştırıyorum. "Aç Barbie." Elleri ceplerine kayıyor ve başını eğiyor. "Aynen." "Sen tanıdığım en kıllı Barbie'sin."

"Sarılıp yatmak için daha iyi."

Gülümsemem duraksıyor. İri, yakışıklı piç kurusu pedala basmış durumda ve muhtemelen bunu daha yavaş, daha güvenli bir rotada tutmalıyım, ama sanırım geri oynamayı tercih ederim.

"İnsanlar genellikle Barbie'lerine sarılmazlar," diyorum.

Gitmem için kapıyı açık tutuyor. "Hmm. Bu utanç verici."

Otelden yan yana, sandaletlerimiz kaldırıma vurarak, pırıl pırıl altın sarısı sabahın içinde yürüyoruz. Gün zaten hoş bir şekilde sıcak, güneş peygamber çiçeğı gökyüzünde parlak ve güçlü.

Bizi caddenin karşısındaki Café Co- op adlı işlek bir restorana götürüyor. Açık pencerelerle kaplı, sukulentlerle dolu çiçek kutularıyla kaplı, her yer neşeyle dolup taşıyor.

Ancak saat sekiz buçukta caddenin karşısındaki bir kilometre uzunluğundaki plaj insanlarla dolmaya başlıyor. Uzaktaki lunaparkın dışında sıraya girmiş bir kalabalık, dalgaların arasında gidip gelen deniz aslanlarının karanlık kafaları ve iskelenin etrafında dönen martılar görüyorum.

"Giderken alalım mı?" Kasaya yaklaştığımızda Ellis soruyor ve beni yolun karşısına bakarken görüyor.

Birkaç dakika sonra kaldırımda kumların üzerinde uzanan bir banka doğru ilerliyoruz, tam o sırada banktan inen başka bir çift görüyoruz. Adam Ellis'le bana bakıp elimizdeki kahve ve poşetlere başıyla selam veriyor.

"Şehirdeki en iyi latte, değil mi?" diyor.

Ellis sade kahvesini selamlamak için havaya kaldırarak, "Aslında ilk kez geliyorum ama eminim haklısındır," diyor. Diğer adamın gürleyen samimiyetine ayak uydurmaya çalışmasına bir kahkaha atıyorum.

Kadın usulca gülümsüyor ve homurdanıyor. İkisi de üzücü derecede yakışıklı. Uzun boylu, siyah saçlı ve güneş öpücüğü almışlar. Adam Ellis'in boyu kadar, 1.80 ya da 1.80, ama kadın da 1.80 civarında olmalı.

"Deacon, bırak da kahvaltılarının tadını çıkarsınlar," diyor sabırla adamına ve arkasına hızlı bir şaplak atarak onu sahile doğru merdivenlerden indiriyor. Bu küçük okşamayı kıskanıyorum. Gündelik şefkati çok özlüyorum.

Sonunda çiftin kum voleybolu sahalarından birine sürüklenip birkaç dakika boyunca ileri geri paslaşmalarını izliyoruz. Üzerindeki örtüyü çıkardığında, hamile karnının belli belirsiz şişliğini görüyorum. Ellis'in kolunun benimkine değdiği yerde gerildiğini hissediyorum.

"Hâlâ zor mu?" diye soruyor. "Görmek?"

"Birini hamile görmek için mi? Hayır, en azından artık değil," diyorum dürüstçe. "Bu... Benim için gerçek çocukları görmek her zaman daha zordu," diye itiraf ediyorum. "Ama artık hiçbirisi zor değil. Senin için zor mu?"

Vereceği cevap konusunda kendisiyle savaştığını hissedebiliyorum. "Hayır," diye mırıldanıyor sonunda. "Ama sanırım kötü hissetmediğim için kendimi kötü hissediyorum. Eğer bu mantıklıysa."

Sessizce başımı sallıyorum. Şimdi mantıklı geliyor. Gerçeklerden ve onca yıldan sonra. Bir çocukla fazlasıyla mutluydu. Daha fazlasını isteyen bendim. Sahip olduklarımız için minnettar olmam gerekirken ondan daha fazlasını isteyen bendim.

Kahvaltı simitlerimizi bitiriyoruz ve bir süre daha voleybol oynamalarını izliyoruz. Daha doğrusu, *onun* kumda sıçrayışını ve düşüşünü izliyoruz. Ancak kız, oğlanın kendisine ait olması gereken topar için her koşuşunda ve dalışında gözle görülür bir şekilde daha da sinirleniyor. Sonunda ona çıkışıyor ve öfkeyle topu kafasına fırlatıyor. Rakipleri kibarca beklerken, adam elleri ve dizleri üzerinde ona doğru sürünür. Kalçalarını kavırıyor ve öpücükler konduruyor.

Karnına doğru uzanıyor, açıkça affedilmek için yalvarıyor, bir yandan da direnmeye çalışıyor. Görünüşe göre isteksizce teslim oluyor, gülümsüyor ve şakacı bir şekilde adamın kıvrıkcık saçlarını çekiştiriyor. Adam ayağa kalkıyor ve kız kıkırdayıp onu itene kadar yüzüne daha fazla öpücük konduruyor.

"Onun oynamasına izin vermeli." Gülüyorum. "Belli ki yetenekli."

"Sadece korumacı biri," diyor Ellis. "Onun daha fazla incindim."

"Karşıdan karşıya geçerken yaralanabilir" dediğimde ona bakmıyorum. Bu tür şeyleri tahmin edemezsiniz."

Mırıldanıyor. "Onlar genç."

İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Onların bizden çok daha genç olduklarını sanmıyorum, Ellis." Yine de bahse girerim ki onlar hâlâ hikâyelerinin başlangıcına yakın bir yerdeler ve biz burada, bizimkinin sonunu beş yıl geçtikten sonra oturuyoruz.

"Onları okumama izin vermeyi daha çok düşündün mü?" diye soruyor boğazını temizleyerek.

Kaşlarımı çatıyorum, aklımdan geçen konuşma ipucunu yakalamaya çalışıyorum. "Günlüğüm mü?"

Başını sallıyor ama hemen ekliyor: "Ya da benimle sadece yazdığın şey hakkında konuşur musun?"

Arsız bir kaş kaldırma denemesi yaptım. "Çok mu meraklısın?"

İri kolları bankın üst kısmına uzanıyor, ön kolundaki kıllar enseminin gıdıklıyor. "Çok," diyor hafifçe, omuz silkerek başını bana doğru çeviriyor. "Bence eğlenceli olur. Onları okumama izin vermen. Ortaokulda notları birbirimize iletmek gibi." Ve şimdi sesi daha alçak, alaycı. *Flört ediyor.* "Her halükarda onları dinlemek isterim. Sanırım ne kadar çok başka hayat olduğunu unutuyorum. Tüm bu yetişkin işleri insana unutturuyor."

Ortaokuldaki notlarım saçma olurdu. O zamanlar, karşılıksız özlemin utanç verici bir seviyesini ortaya çıkarırdı. *Wren Salem Byrd Wren Salem Byrd Wren Salem Byrd*, ne zaman içimden gelse bir şeyler karalardım. Sanki duygunun kendisi bedenimin kontrol edemeyeceği kadar fazlaydı ve bir sayfaya akıtılması gerekiyordu.

"Bunu düşüneneceğim. Yani onları okumanıza izin vermeyi."

Onun umut dolu gülümsemesi karşısında aniden yerimde duramıyorum ve banktan sıçrayarak kalkıyorum. "Hadi yürüyelim," diyorum ve sahile doğru yürümeye başlıyorum. Hava değişmeden ve ayağa kalktığını anlamadan önce arkamda bir an tereddüt ettiğini hissediyorum. Ürkekliğimi hissettiğini ve onu yatıştırma dürtüsünü bastırdığını biliyorum.

Tanrım, aramızdaki tüm bu *bilgiler* utanç verici ve sinir bozucu. Ne kadar çok şey *bildiğimi* ve hala ne kadar az şey anladığımı görmek endişe verici. "Yazmaya başladım, bunun bana bir tür yardımcı olacağını düşündüm.

Olayların çirkin gerçeklerini hatırlamak yerine pek çok iyi şeyi hatırlamaya devam ediyorum" diye itiraf ediyorum. Merdivenlerin dibinde sandaletlerimi tekmelerken gözlerimi onlardan ayırmıyorum. Onun devasa, solgun ayaklarının da aynı şeyi yapmasını izliyorum. Onlara güneş kremi sürmesi için onu azarlamak geliyor içimden ama onun hoş mırıltısı beni durduruyor.

"İlk bir iki yıl ben de öyle yaptım," diyor sohbet eder gibi. "Hoşlanmadığım bazı küçük şeyleri düşünmeye çalışıyordum ve bunun yerine seni özliyordum."

Bundan, bilinmeyen bir şeyin bu küçük çekirdeğinden duyduğum haz o kadar büyük ki, yüzümün ne yaptığından korkuyorum. Geriye doğru yürürken dönüp ona bakabilmek için bir adım ileri atıyorum. "Ne önemsiz bir bok?" diye soruyorum. Yüz ifadesi gerginleşince ciddiyetle ekliyorum: "Ya şimdi konuş ya da sonsuza dek sus."

Cevabını düşünürken üç adım daha atıyor, hızını benimkine göre ayarlıyor ve ilerlerken ayaklarına dikkat ediyor.

Burada kum çok daha sıcak. Daha yumuşak ve kuru. Bir mil yanmış altın. Ayaklarıma nazikçe dokunuyor ama evdekinden daha kolay çıkıyor. Spunes'un kumu ıslak, kaba ve toprağın içine soğuk ve sert bir şekilde paketlenmiş. Yine de çekiş gücü daha kolay.

"Gizemli duşlar. Gizemli duşlar beni deli ederdi," diyor sonunda.

"Gizemli duşlar mı? Onlara bir *isim* falan mı verdin?" Şaşkınlıkla sordum.

Sırıttıyor. "Deluge of Dread biraz ağır geldi. Kırk beş dakikanızı ayırıp 'Silver Springs'i tekrar tekrar çalışıyordunuz ve

Neyi yanlış yaptığımı bulmak için çabalamam gerekirdi."

Başımı gülererek arkaya attım. Sanırım istediğim zaman dramatik bir yeteneğim vardı. "Adil ol. Bazen *gerçekten* sinirlendiğimde Alanis Morissette çalardım."

"Oh, inan bana, hatırlıyorum." Bir kahkaha ile boğazı düğümleniyor. "Bir süre şifre çözme konusunda oldukça iyiydim. 'Silver Springs' kötü bir delilikti. Alanis bir şekilde seni sinirlendirdiğim anlamına geliyordu. Celine Dion gerçek bir gizemdi. Bazen mutlu olduğun anlamına geliyordu, bazen de... Şey. Cheetos Puffs ve muhtemelen hem çikolatalı hem de fıstık ezmeli bir şeyler almamın faydalı olabileceğini belirtti."

Güneş gözlüklerinde kendi yansımamı yakalayana kadar durduğumuzu fark etmiyorum, yüzümde uyuşuk bir sırtıma beliriyor. "Şimdi her şey aklıma geliyor," diyorum.

"Aferin Byrd," diyor alçak sesle. Yüzündeki ifade bana bunun olduğundan daha komik olduğunu hissettiriyor. Ayağımı dürtüyor. "Ama ne demek istediğimi anladın mı?"

Arkamı dönüyorum ve onun yanında yürümeye devam ediyorum, bu sefer biraz daha yakın. "Anlıyorum," diyorum ona. İşin kötü tarafı kavgalar değildi. En azından o zamanlar iletişim kurmaya çalışıyorduk, ne olduğunu fark etmesem bile, duygularımı yönlendirmek için şarkının gücüne yaslanmam gerekse bile. Bunu hayal ettiğimde küçük bir kahkaha daha attım ve işte o zaman aklıma geldi.

Onunla kavgaya etmeyi özledim. Kavgaya etmeyi bıraktığımızda her şey soğudu.

Bankın suya doğru aç yaptığı yere doğru ilerliyoruz, sonra solumuza dönüyoruz ve parka doğru bir çizgi halinde, gelgitin kayarak geçtiği kenarda yürüyoruz. Dalgaların sabit iç çekişlerini ve çalkantılarını dinleyerek ilerlerken omuzlarımız ara sıra birbirine değiyor. Dikkatim önümdeki her şey ve sağımdaki adam arasında bölünüyor, zihinsel olarak geçmişimizin küçük bir parçasını benimle birlikte gözden geçiriyorum. Yirmi beş metre kadar sonra, yine bir kahkaha attığını duyuyorum.

"Ne?" Sormak zorundayım.

"Bir yıl festivale karnaval aletleri eklemeye çalıştıklarını hatırlıyor musun?" diye soruyor, sanki ona hatırlatmış gibi başını parka doğru eğerek. "Çim alana sadece iki tane sığdırabildiler."

"Ve bir tanesi de dönme dolap için dünyanın en üzücü bahanesiydi." O yaz tam bir fiyaskoydu. "Birlikte gittiğimizi sanmıyorum. O yıl seni neredeyse hiç görmedim." Aynı yaz, daha önce yazdığım sonbahara dönüşmüştü. "Seni tekrar gördüğümde yarım ayak kadar uzamıştın ve sesin değişmeye başlamıştı. Yedinci sınıfın ilk günü."

"Sekizinci," diye düzeltti. "Ben de seni o gün hatırlıyorum."

"Hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor.

"Ne hatırlıyorsun?"

Bir kahkahaya dönüşene kadar uzayan bir uyarı sesi çıkarıyor. "Kafamın içinde olmak istemezsin, Wren. Orası oldukça ilkel bir yer, özellikle de on dört yaşındayken."

"Burada tam olarak slam şiiri sunmuyorum, Ellis." Gülüyorum. "Lütfen."

"İyi ama seni uyarmadığımı söyleme" dercesine masumca omuz silkiyor. "Yeni varlıklarla ortaya çıktığını hatırlıyorum." Göğsüme doğru başını sallıyor ve elmacık kemiklerinin düzlemlerinin pembeleştiğini görüyorum.

O kızarıklığın görüntüsü beni büyülüyor. Ellis sayamayacağım kadar çok kez varlıklarımı yaladı, emdi ve burnunu soktu. Onları duyarlı varlıklar gibi karşıladı ve onlara aptalca şeyler fısıldadı, sanki onlar da fısıldıyormuş gibi kulaklarına götürdü, ben gülerken yüzünü onların arasına gömdü. Onların üzerinde uyudu. Isırdı ve iz bıraktı. Bu kadar bilinen bir şey için hala kızarabiliyor olması benim için bir keşif.

Gülümsememin hüzne dönüşmeden önce çiçek açtığını hissediyorum, başparmaklarımı küçük plaj sırt çantamın kayışlarına doluyorum. "Beni zerre kadar fark etmiş gibi davranmadın Byrd. Hem de birkaç yıl boyunca," diyorum.

"Benim için fazla iyiydin," diyor tereddüt etmeden. Ayaklarının dibindeki kumdan bir deniz kabuğu koparır ve denize doğru fırlatır.

Su.

Adımlarım kekeleyor, içimden küçük bir iç geçiriyorum. Bu her zaman bir sorundu. Ellis beni bir kaideye koymadı. Beni, bana ulaşmak için zorlanması gereken bir rafa koydu. Sanki kırılmamın daha zor olacağını düşünmüştü. Orada kaldım çünkü tüm suçu üstleneceğini bile bile beni parçalara ayrılmış halde görmesini göze alamazdım.

"Değildim," diyorum. "Hiç olmadım."

Kaşları güneş gözlüklerinin arkasında kıvrılıyor, ağzı daha yumuşak bir şeye dönüşmeden önce sert bir çizgiye oturuyor. Altınla çevrili uzak bir fırtına bulutu. "Öyleydin," diyor sessizce. "Hâlâ öylesin." Dönerek uzaklaşıyor.

"Ellis." Tekrar bana dönene kadar bekliyorum. "Eğer bu o zaman doğruysa, şimdi ne fark eder?" Kollarımı indirmeden önce iki yana açarak soruyorum.

İki adım daha yaklaşıyor, dikkatli, kasıtlı ve istikrarlı. O kadar yakın ki ona bakmak için arkama dönmek zorunda kalıyorum. "Şimdi mi?" diyor ve yemin ederim gözlerinin güneş gözlüklerinin arkasından dudaklarına indiğini, göğsünün sıcaklığını hissedecek kadar yakın olduğunu hissediyorum. "Belki de şimdi umursamayacak kadar bencilimdir." Oyalanıyor, nabızı boynunda atıyor ve dudakları hafifçe aralanıyor. *Şimdi* aniden beni öpebileceğini düşünüyorum ve tenimin altındaki her şey bembeyaz oluyor. Göz ucuyla bir elinin yana doğru büküldüğünü görüyorum, sanki bana uzanma dürtüsünü yeni durdurmuş gibi. *Yine de yap*, diye düşünüyor en pervasız yanımda. *Al onu. Bizimle nasıl olduğunu hatırlat bana. Yapmalı mıyım?*

Önce gözlerini kırıştırıyor, aynı anda boğazını temizliyor ve ben bir adım geri atarak transı bozuyorum. Aramıza biraz mesafe koymak için bir adım daha atıyor. Beni dikkatlice rafıma geri koyuyor.

"Bilmiyorum Wren," diyor, sesi paslanmış. "Tek bildiğim, birbirimizle işimiz bitmiş gibi hissetmediğim. Öyle mi?"

Hayır. Hayır, değil. Ufka bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Parka gitmek ister misin?" diye soruyor. Hâlâ bir metre uzakta, elleri ceplerinde.

Bir araca bağlanmak ikimiz için de ihtiyatlı olabilir gibi görünüyor. Dudaklarımın kalp atışları varmış gibi hissediyorum ve dalgınca onları izlemek için uzanıyorum. "Evet. Hadi gidelim."

BÖLÜM 18

WREN

Sanırım bir uzlaşmaya doğru (mecazi anlamda) daha amaçlı adımlar attığımızı bilseydim, rahatlayabilir ve aşırı analiz yapmayı ya da beynime hücum eden her duygudan ürkmeyi bırakabilirdim. Sahilden beton merdivenleri tırmanıp (gerçek anlamda) parka adım attığımızda aklıma bir fikir geldi.

"İki şey var," diye geveliyorum cesaretimi kaybetmeden önce. Kendimi uçurumun kenarından döndüren kişi ben olmalıyım, diye düşünüyorum. "Burada olduğumuz sürece günde iki kötü, önemsiz, zor ya da can sıkıcı şeyi paylaşsak nasıl olur? Sonra da geri kalanıyla istediğimizi yapmakta özgür olsak?" Yüzümü ona dönüyorum, vücudum neşeyle kalkıyor, sanki çanlar çalıyor ve bebek melekler mükemmel pamuk bulutlardan şükürler olsun diye şarkı söylüyor.

Sıradan şeylerden büyük hedeflere kadar kendimle böyle anlaşmalar yapmayı seviyorum. *İstediğim* bir şeye doğru ilerlememi sağlayan pazarlıklar. Yumurtama ıspanak koyarsam, peynirli danişin de tadını çıkarabilirim. Haftanın menüsünü şimdiden hazırlarsam, ertesi gün boyunca kanepeyle yatağım arasında gidip gelebilir ve akılsız reality TV'den başka bir şey izlemeyebilirim.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diyor kollarını geniş göğsünde kavuşturarak. "Seninle ilgili hoşlanmadığım şeyleri ya da yaptığın ve benim hoşlanmadığım şeyleri sana söylemem ve bunun bir şekilde seni geri kazanma amacıma hizmet etmesi mi gerekiyor?"

Bu cesur, açık sözlü ifadeyle (ve mükemmel bir zamanlamayla), sağımda alçalan Drop Zone yolculuğu ile eşzamanlı olarak midemde bir şeyler yukarı doğru fırlıyor. Çığlıklar havada bir korku filminin arka plan müziği gibi çınlıyor. "Evet," diyorum, sarsılmış bir halde. "Ama

Zor şeylerden kaçmayacağına söz vermiştin ve bak ne oldu-"

"Tamamdır."

"-bana gizemli duşlardan bahsettiniz, sonunda iyi bir şey oldu ve dürüst olmak gerekirse, ne zaman gazetecilik yapsam zaten böyle oluyor." Ben konuşmamı bitirene kadar onun onayı fark edilmedi. Yutkunuyorum. "Bazı şeyler o kadar... zararsız olmayacak."

"Bitti," diye tekrarlıyor yine de. "Ben sana bir tane verdim, şimdi sen de bana bir tane ver," diye emrediyor. Biraz hipnotize olmuş olabilirim çünkü şimdiden ona yaklaşıyorum.

Eğer ona çıplak ayaklarını parke üzerinde sürüyerek yürümesinden nefret ettiğimi söyleyebiliyorsa, ona dokunmama ve bu yolculukta onunla eğlenmeme de izin verebilirim. Eğer ona izin günlerinde rahatlayamamasından nefret ettiğimi söyleyebilirim, onu öpmeme de izin verebilirim. Hatta belki de... Hayır, hayır, bu düşünce tam olarak oluşmadan kızarıyor ve terliyorum. Kalbim göğsümde, tahta kaldırımın diğer ucundaki dönme dolap gibi dönüyor.

Kendini tutarak kalbimi kırdığı tüm yolları ona anlatabilirim, belki kocamı geri alabilirim.

Arada bir şeyle başlıyorum. "Keşke... uh. Keşke iltifat konusunda daha iyi olsaydın." Ope, o orada dururken, Bahar Tatili Ken kıyafeti içinde yakışıklı ve kararlıyken düşündüğümünden daha zor. Benim için ne kadar işe yaradığı acınası. Omuzları derin bir nefesle yükseliyor. "Yani saçlarıma adanmış mektuplar yazmana ya da her saat ayaklarıma kapanmana ihtiyacım yoktu ve zaman zaman beni takdir ettiğini kesinlikle *gösterdin*," diye ekliyorum. "Fiziksel olarak bazı parçalarımı... takdir ettiğini göstermekte harikaydın." Tanrım. Ensemde boncuk boncuk ter damladığını hissediyorum. "Bazen bazı şeylerin daha sık söylenmesi iyi olurdu. Ne gördüğünü ve aklından neler geçtiğini daha sık bilmek isterdim."

"Byrd, sen-" Uzanıyor ve beni birinin yolundan çekmek için bileğimi çeviriyor. Bu hareket bizi dayanılmaz bir şekilde

Tekrar kapat. "Nitelendirmene gerek yok. Benden ne istediğini söyle. Söyle ki bileyim."

Sıcaklık burada onun kokusuna bir şeyler yapıyor, bir fırının bir ikramı güçlendirdiği gibi güçlendiriyor ve ağzım aynı şekilde sulanıyor. Tuzu ve dumanı etrafımı sarıyor, içinde evden ona yapışmış olması gereken serin bir şey akıyor. Eli hâlâ bileğime dolanmış durumda. Onu öpmeden önce ona kaç tane kötü şey söylemem gerekiyordu?

"Ayaklarını yerde kaydırmadan nefret ederdim," diyorum boğuk bir sesle. Kulağa daha çok *dilimi göğsünde gezdirmek istiyormuşum* gibi geliyor. Gözlüklerimin ardından ağzına baktığımı görüp görmediğini merak ediyorum. Yavaşça çarpık bir sırtışa dönüşen ağzına.

"Sadece geleceğimi bilmeni istedim," diyor Mouth. "Gizlice yaklaşp seni korkutmak istemedim."

Burnumun içinden gülüyorum. "Oh, seni duyabiliyordum, tamam. İki kapıdan ve bir dizi merdivenden geçerken etrafta sıçradığını duyabiliyordum." Kahkahası içinden gürlüyor ve gözlerim sonunda serbest kalıp onunkilere kayıyor. Gülümsememin solduğunu hissediyorum. "Taşındığımda ilk başta çok sessizdi," diyorum ona. Ne de olsa özlemiştim.

Gülümsemesi hüzne dönüşüyor. "Sen gittikten sonra iki yıl boyunca evde müzik çalmadım."

Donuk, sürekli ağrı, bıçak gibi keskin bir acıya dönüşüyor. Acının gücüne karşı gözlerimi kapatıyorum, onun hayalini kurduğumuz evde yalnız olduğu görüntüsü. Müzik yok. Sadece soğuk, çıplak zeminde ayak sesleri.

Bileğimi nazıkçe çekiştiriyor. "Hey, hayır. Kahretsin. Yapmayalım... bunu yapmayalım." *Henüz değil* havada asılı duruyor. "Zaman geçti, Byrd. Artık buradayız. Seni üzen bir şey olarak daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum."

Boştaki elim bileğini kavıyor, elimden geldiğince sarmalıyor, sanki benim de ona tutunduğumu hissettirmek istiyorum. "Ben de seni üzen bir şey olmak istemiyorum." O kadar çok mutluluğumuz vardı ki. Zor şeylerin yanında bunu onurlandırmamak utanç verici olurdu. "Yine de balon dartında kışını tekmelemek istiyorum."

Yüzü esrarengiz. Sanırım rahatlama ya da belki minnettarlık?
"Pekâlâ. Üstüme fazla gelme," diyor.

"Asla."

Arkamı dönmek için hareket ettiğimde beni durduruyor ve çenesini kulağıma yaklaştırıyor. "Sen böyle bir yer için yaratılmışsın," diyor. Vücudum ürperti içinde patlıyor. "O altın sarısı saçların ve güneşin altındaki altın sarısı teninle. Pişirmeni özlediğimi sanıyordum... Bu hiçbir şeydi. Tekrar sana yakın olmak için açlıktan ölüyordum."

Bununla birlikte, yanımdan geçip oyunlara doğru ilerlemeye başladı ve omzunun üzerinden şaşkın ifademe sırtıttı. "Oyun yüzü, Byrd. Bir iltifatın seni oyundan düşürmesine izin verersen, onlara karşı aşırıya kaçabilirim."

BÖLÜM 19

WREN

Birkaç saat sonra, Ellis ve ben her birimiz en az yüz dolar daha fakir, efordan nemli ve iki devasa Care Bears daha zengindik.

"Al, şunu bir saniye tut," diyorum, benimkini ona uzatarak. Telefonumu çıkardığımda bana asık suratla bakıyor ve güler yüzlü ayıların suratını kendi suratına yapııştırıyor.

"Bunu Silas'a göndermek için sabırsızlanıyorum," diyorum resme, kıs kıs gülerek.

Uzun süre acı çeken bir iç geçirdi. "Biz gezintiye çıkarken buradaki arkadaşlarımızla ne yapmak istersin Byrd?"

Homurdanıyorum. "Sanırım bunu iyi düşünemedim."

"Hayır. Sen tek başına zafere odaklanmıştın." Kıkırdıyor. "Top- a-Pop'taki o zavallı çocukla dövüşmek üzere olduğunu sanıyordum."

"İki babanın büyük ödülü aldığını söyledi!"

"Bunu on kere hızlı söyle." Sanki ona bir şey fırlatmamı bekliyormuş gibi ayılardan birinin arkasına saklanıyor, sonra da iyi huylu bir şekilde omzuma vuruyor.

Küçük bir inilti çıkardım. "Çok gergindim, değil mi? İşte bu yüzden hiçbir şeyde rekabet etmiyorum." Sage'e yıllardır rekabete alerjim olduğunu söylerim.

"Hoşuma gitti. Her zaman sevdim," diye cevap veriyor. Neon-pembe ayının arkasından onu göremiyorum. Gülümsemek için dudakımı ısıırıyorum.

Ellis ve ben parkın çıkışına yakın bir yerde iki kız çocuğu olan bir aile görüp onlara ayıları ikram edene kadar beklemeye devam ediyoruz. Çok sevindiler ve anneleri de kibarca minnettar oldu. Evdeki çocuk eşyaları yığınının iki devasa oyuncak daha eklenmesine sinirlendiyse de bunu iyi saklıyor.

Gülümsememi küçük kızlardan sıyrıp Ellis'e dönüyorum ve tam da onun ağır bir bakış atıp güneş gözlüklerini tekrar yerine taktığı sırada ona bakıyorum. "Öğleden önce dondurma yemek için çok mu erken?" diye soruyor.

Bu ifadenin ne anlama geldiğini merak etmek yerine, biraz daha eğlenmeyi hedefliyorum. "Yediden önce çikolatalı-karamelli günah dağıtıyorum tatlım. Dondurma her zaman iyidir." Sevgi sözcüğünü kullanmamalıydım. Çok cesurca. Bunun üzerine sırtışı düpedüz muhteşemdi. "Bunu kafana takma."

"Ne için? Benimle flört mü ediyorsun?" Güneş gözlüklerinin altından gülme çizgilerinin yayıldığını fark ediyorum. Bir adım daha yaklaşıyor ve başını eğiyor. Kolunun benimkine değmesine izin verdikten sonra küstahça uzanıp vahşi bir bukleyi çekiştiriyor. "Bunu hayal bile edemezsin, Byrd. Öyle olmadığını biliyorum." Gözleri şakacı ama şakacılığı gitmiş, yerini bir davet almış. Tüm bunlar olurken saçlarımla oynuyor, orta parmağıyla başparmağı arasında hissini test ediyor.

Oh, kesinlikle öyle. Bunun ne olduğunu anladım. Bir değiş tokuş. Sonra Oyun turları, güneş ışığı ve pamuk şeker kokulu havayla çevrili bir ortamda ikimiz de kendimizi eğlenceli hissediyoruz. Eğer onu şımartırsam, o da bana karşılık verecektir. Gülümsememin yüzümdeki fermuarı açmasına izin veriyorum. Umarım bunu karanlık bir odada yavaş, metalik bir çıtırtı gibi hisseder.

Aniden saçımı bırakıp gülerек doğruldu, sonra ellerini ceplerine soktu. "Hadi gidip dondurma alalım. Senin almana bile izin veririm, *tatlım.*"

Sanırım az önce dalga geçildim.

Konilerimizi sabitledikten sonra Big Dipper'a başımla selam veriyorum. "En son ne zaman gerçek bir hız trenine bindin?"

"Yani o yıl O'Doyle'un otoparkında el kranklı brontozor gezintisi sayılmadı mı?" Güldüğünde boğazı düğümleniyor. "İlk yıl. Gandon İlçe Fuarı." Güneş gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "Wrangler'ı aldığın gece." Dondurmasını dilinin üzerinde döndürerek yalarken benim tepkimi izliyor. Gülmeye ve sinirlenmemiş gibi görünmeye çalışırken köprücük kemiğime bir sıcaklık yayılıyor. *Wrangler'ı aldığım gece, aynı zamanda park edip ilk kez Just the Tip oynadığımız geceyle aynı* anlama geliyor.

"Sam'e büyük olasılıkla içinde doğduğu arabayı kullandığını hiç söylememiş olmamız sence kötü mü?" Ben de kirli oynayabildiğim için soruyorum. Yanımda hafifçe boğuluyor, gözleri yuvarlaklaşıyor. "O Wrangler bazı şeyler gördü, haksız mıyım?" Vanilyamı güzelce ve yavaşça yalıyorum, memnun bir sırıtış dudaklarıma yapışıyor. "Güneş kremine ihtiyacın var mı tatlım? Biraz kızarmışsın."

Bana doğru pis bir bakış atarak kendini toparlıyor. "Evet, bebeğim, biraz SPF kullanabilirim," diyor, alçak sesle ve derinden. "Dondurmanı bitir de o güzel omuzlarına da rötuş yapalım." Sanki bir meydan okumaymış gibi çenesini kaldırıyor.

Benimkini geri kaldırıyorum. Dilimi ikramımın ucunda gezdiriyorum. O da kalanını ısıyor ve ağız dolusu gülümsüyor.

"Deli!" Ağlıyorum. "Beynini donduracaksın."

Bir süre sonra yutmayı başarıyor. "Güzel. Beynim aşırı ısınıyor," diye mırıldanıyor ve kel külahını en yakın çöp kutusuna atıyor. "Bu arada," diyor bizi roller coaster sırasına doğru götürürken, "o sorulardan bazılarına baktım."

"Ne sorusu?"

"Şu listelerden birini getirmeyi planladığını söylemiştin. 'Aşık Olmak İçin Yirmi Altı Soru' ya da onun gibi bir şey" diye açıklıyor.

"Ve sen de onları araştırdın mı?!" İnanılmaz bir şekilde gülüyorum. "Bu biraz hile değil mi?"

Omuz silkiyor, tüm masumiyetiyle. Tamamen pişmanlık duymuyor. "Cevaplarıma bir an önce başlamak istedim."

"Ellis Orion Byrd. Bu hile!" Ciyaklıyorum.

"Umurumda değil. İyi bir şeyler bulmak istedim," diyor açıkça. "Ayrıca, tam olarak hangilerini seçeceğini bilmeme imkân yoktu. Sadece Google'da biraz araştırma yaptım."

Şeytani biri. Kendini gerçeğe indirgeyip her şeyi ortaya döküyor. Bu cazibeye karşı savunmasızım. Aklıma Sage'in geçen hafta Fisher'ın ev yapımı krem şantiyle bir şeyler yaptığını anlatırken kullandığı tuhaf sözcüklerden biri geliyor. *Alçakça*.

"Ama," diye devam ediyor. "En sevdiğim ve ilginç bulduğum soru aslında bir soru değildi ama şu anda doğru olduğunu düşündüğünüz üç 'biz' ifadesi kurmanızı söylüyordu, örneğin... 'Lunapark treni için *sıradayız* ve... heyecanlı hissediyoruz." Bana sorgulayan bir bakış attı.

"Tamam." Cesaretle gülümsedim. "Devam et." Geri dönen ifadesi o kadar canlı ki, muhtemelen kız gibi bir kıkırdamayı bastırmak için dudağımı ısırıyorum.

"Bu yolculuğa çıktık ve henüz erken olduğunu biliyoruz, ancak kendimizi... ihtiyatlı bir iyimserlik içinde hissediyoruz?"

Burnumdan bir kahkaha kaçıyor ve başımı ona doğru sallıyorum. "Sen imkansızsın."

"Direnmek için mi? Teşekkür ederiz. Biz..." Göğsümün ağırlığı altında boynuma batan bikini kravatımı kaldırıp rahatlamak istediğimde sözünü kesiyor.

"Biz ..?" Soruyorum. "Biz neyiz?"

"Bana ne söyleyecektin?"

"*Doğru*," diye bağıyor, kollarını kavuşturuyor ve başparmakları dışarıda kalacak şekilde ellerini sıkıca yanlarına sıkıştırıyor. "Biz... güneşten korunma konusunda gerçekten endişeliyiz. Güneş kremi bana ver."

Ses tonundaki sertlik kravatımı düşürmeme neden oldu. Geri tepme sırasında hafif, boğuk bir ses çıkarıyor. Hat ileri doğru kaymaya başlıyor, biz de tekrar durana kadar onunla birlikte ilerliyoruz. Binanın gölgesine girdiğimizde ikimiz de güneş gözlüklerimizi kafalarımıza geri itiyoruz. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, beyninizin sıcak metale dokunduğunuzu fark ettiği o an, kol ve bacaklarımda bir şimşek çakması gibi hissediyorum. Avucunu uzatıyor ve yemin ederim titriyor gibi görünüyor. Yutkunmamı örtmek için dönüyorum.

"Sırt çantamda. Ön cebimde," diyorum.

Etrafı karıştırmasının yankılarını hissediyorum ve Tanrım, dokunmaya aç olmalıyım çünkü sadece bunun bana yaptığı şey için beni eğiyor olabilir. Avucunun içine fışkırttığında çıkardığı ses kesinlikle seksi değil, ama içimdeki heyecanı bastırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Erojen bölgelerimin her birinde sıcaklık hissediyorum. Eli nihayet kürek kemiklerimin arasındaki bir noktaya dokunduğunda sanırım gözlerim geri yuvarlanıyor.

Uygunsuz bir şekilde yavaş ve sert bir şekilde ovuyor, parmaklarının uçlarını düğümlere bastırıyor ve başparmağının pedini atletimin kenarının altından kaydırıyor, omurgamın yanındaki kaslara doğru kayıyor. İri elleri omuzlarımı kavradığında mırıldanıyorum. Bir eli bikini kravatımın altından boynuma doğru kaydığında dizlerimin bağı çözülüyor. Kafatasımın dibine masaj yapıyor ve muhtemelen orada saçıma güneş kremi bulaştırıyor olması umurumda bile değil - bu lanet olası bir cennet. Ona yaslanmak istiyorum, göğüslerimi avuçlamasını ve kaldırmasını ve bu ağrıyı hafifletmesini istiyorum, aynı masajı belimde de istiyorum, ben ona ters binerken beni sevmesini istiyorum-

"Affedersiniz," dedi bir ses. Ellis ve ben sarsılarak ayrıldık. "Sıra ilerliyor," diye ekliyor arkamızdaki adam. Kızını koruyucu bir şekilde bacağına yaslamış ve bize dehşetle bakıyor. Ellis ve ben göz temasından kaçınarak yer açmak için ileri atılıyoruz.

Sıra bize geldiğinde kalbim hala hızla çarpıyor, bu aynı zamanda nihayet kırıldığımız zaman. O homurdanıyor, ben kıkırdıyorum ve gözlerimi kapatsam, bir cipin küçük arka koltuğunda, dönme dolabın neon ışıkları uzakta parlarken gülüp şehvetle sersemlemiş çocukluğumuz gibi gelecek.

Kucak barı indiğinde ona baktım ve dedim ki, "*Biz* bu hız trenine binmek *üzereyiz* ve iyi olacağız. *Biz* bunu birlikte yaptığımız için mutluyuz."

"Biz iyiyiz" dediğinde gülümsemesi daha da genişliyor.

★ ★ ★

Parkta dört saat daha geçirdik, oyuncaklara bindik, oyunlar oynadık ve kızarmış yiyeceklerin tadına baktık. Erotik güneş kremi uygulama fiyaskosundan sonra, aramızdaki şeyler çoğunlukla PG dereceli kalıyor. Kahvaltı yaptığımız kafeden sandviçlerimizi aldıktan sonra elini sırtıma koyarak beni dışarı çıkarıyor ve daha önceki sığağın yankısını hissediyorum. Erken akşam yemeğimizi

açık veranda alanından geçerken bu sabahki çifte başlarını sallayıp gülümsüyorlar.

"Akşamın geri kalanında ne yapmak istiyorsun?" Buzlu çayımın son damllarını höpürdeterek içerken Ellis'e soruyorum.

Birden aklıma bir düşünce geliyor ve gerildiğimi hissediyorum. Umarım "Sen nasıl istersen" demez ve bir zamanlar yaptığı gibi sorumluluğu tekrar bana yüklemes. İyi ve rahatız ve ilerleme kaydediyoruz ve umarım bu kadar kısa sürede eski alışkanlıklarımıza geri dönmeyiz.

Kollarını iki yana açıyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor, karnının bir kısmı ortaya çıkıyor ve koyu renkli bir saç iziyle tozlanıyor. Güneşten bronzlaşmış tenine rağmen gözleri daha parlak. Etrafımızdaki koyulaşan, lacivert gökyüzüyle aynı tonda, limon rengi bir güneş tarafından aydınlatılmışlar.

Saat beş yönündeki gölgesini kaşıyor. "Sana yalan söylemeyeceğim Byrd. Erken bir gece geçirmeyi çok isterim."

Kahkahaya dönüşmeden önce neşeli bir ses çıkarıyorum. "Tanrım, hiçbir şey kulağa daha iyi gelmiyor."

Neredeyse hiçbir şey kulağa daha iyi gelmiyor.

Şu anda, güneşten pişmiş ve hoş bir şekilde doluyuz. Terden ve güneş kreminden yapış yapış olmuşuz, sürüşler sırasında sarsılmaktan hafifçe ağrımız var ve hafıza şeridinde gezinmekten yorgunuz. En uygun uyku koşulları.

"Ve yarın esnek. Uyuyabiliriz ya da sabah yola çıkmadan önce havuza girebiliriz. Hangisi iyi gelirse. Akvaryum on birde açılıyor ve arabayla bir buçuk saat sürüyor. Akşam yemeği rezervasyonumuz var ama yediye kadar değil" diyor. Bu bize bütün günü bırakıyor.

Dönüş yolunda Sam'le FaceTime'dan konuşuyoruz ve yüzündeki rahat ifadeden göğsüm sıkışıyor, sanki bizi yan yana görmek onu heyecanlandırıyor. Bu beni kesinlikle temkinli yapmalı, ama bunun yerine kalbimin o yalnız, umutlu parçası daha parlak yanıyor.

Tanrım, iyi duygulara çok düşkünüm, değil mi? İçinde kendimi kaybettiğim tatlı, derin duygular. Onları yiyecek formunda dağıtarak hayatımı kazanıyorum.

Odalarımızın yan yana olduğunu biliyorum ama beni kapıma kadar geçirdiğinde, sanki ilk randevumuzdan sonra beni eve bırakmış gibi hissediyorum. Beni öpmeye çalışacağını umduğum için biraz utanıyorum. Öperse, kalan tüm kısıtlama kalıntıları da kaybedeceğimden endişeleniyorum. Kendi kendini düzenleyen pazarlıklar yerine getirilsin ya da getirilmesin, fiziksel bir yönde çok hızlı hareket etmenin akıllıca olmayabileceğini düşünüyorum.

Ellerinden biri ensesini kaşıdığı zamanlar dışında elleri ceplerinde sıkıca duruyor. Bu boş koridorda daha önceki çalımlarından ya da alaylarından eser yok. Ona bu gün için kelimelerden daha fazlasıyla teşekkür etmek istiyorum, bu yüzden kendimi ikinci kez sorgulamadan önce sırt çantamı döndürüyorum.

"Al," dedim. "Okuyabilirsin." Fikrimi değiştirmemek için çantanın fermuarını kapatıp sırtıma geri koyuyorum.

Günlüğümü kırılğan bir şeymiş gibi iki avucunun arasına alıyor, yüz ifadesi şaşkın bir mutluluğa dönüşüyor. Günlüğü onun büyük, becerikli ellerinde görmek - nasırlı ama temiz, kalın parmakları körelmiş, düzenli uçlarla bitiyor - başımı döndürüyor. Birden felç edici bir utangaçlık hissediyorum ve neredeyse onu geri alıyorum. İnsanlar her gün yaptığım şeyleri tüketiyor, ama bu benim kalbimin kâğıda dökülmüş hali. Hemen çevirip açıyor.

"*AMAN TANRIM, HAYIR!*" Bağıriyorum. "Yapma! Benim önümde okuma!" Bileklerimi yanıyormuş gibi sallıyorum.

Sanki tutukluymuş ya da benim onu kapmaya çalışacağımı biliyormuş gibi tutuyor. "Tamam, tamam!" diyor. "Sabah görüşürüz!" Başını eğdi, elleri hâlâ havada. "Bugün seninle eğlendim, Byrd."

"Tamam," diye mırıldandım, inlemekle kıkırdamak arasında kaldım. "Ben de eğlendim. Teşekkür ederim." Yanaklarım o kadar gergin ki, kaburgalarımın bir şey çektiklerine yemin edebilirim.

Aynı anda gülüyoruz ve ben arkamı dönmeye çalışıp sırt çantam kapı koluna takılınca hemen geriye savrulmadan hemen önce parmaklarımı garip bir şekilde sallayarak ona el sallıyorum.

"İşte-" Öne atılıp yardım etmeye çalışıyor.

"Ben hallederim. Sorun yok." Kendimi beceriksizce kurtarıyorum ve anahtarımı yuvasına sokuyorum, sonra da kapıdan hızla içeri dalıyorum ve kapıyı olabildiğince hızlı bir şekilde arkamdan kapatıyorum.

Nefesimin altından bir mırıltı çıkardım. *Güm, güm*, kafamı kapıya vurdum.

Eski kocama karşı çok büyük ve yıkıcı bir aşk besliyorum ve umarım sonunda onun tarafından dümdüz edilmem.

Yine mi?

BÖLÜM 20

WREN

Ertesi gün boynumda bir bükülme ve sisli bir kafayla uyandım.

O kadar yorgun olmama rağmen tekrar uykuya dalmam çok uzun sürdü. Odamda volta attım, günü tekrar ettim ve günlüğü okuyup okumadığını merak ettim. Klimayı neredeyse nefesimi görece kadar kıstım, çok sıcak bir duş aldım, sonra buz gibi çarşafların içine girdim ve durmadan dönüp durdum. İtiraf etmekten utanıyorum ama bir ara kulağımı duvara dayayıp Ellis'in yan odada ne yaptığını duyup duymadığımı kontrol ettim, sonra da hareketlerini boğduğu için halı kaplı zemine sövdüm.

Gürültülü bir esneme sesi çıkarıyorum ve telefonumdaki saate bakıyorum, dokuzu geçmesine rağmen uyumayı başardığımı görünce şaşıyorum. Kalkıp odamda dolanıyorum ve bileğimin asık suratlı bir hareketiyle yatağımın üzerine birkaç kıyafet seçeneği atıyorum.

"Sanırım bugünlük boş boş bakacağım," diyorum kimseye kuru kuru. Karartma perdelerini açıp güneşe doğru yüzümü buruşturduğumda,

Havuz güvertesinin orada, görüş alanımın köşesinde bir şey hareket ediyor. Bu açıdan görebilmek için yanağımı cama dayayıp zorlamam gerekiyor ama... ama bu kesinlikle Ellis, jakuzinin içinde. Sadece başının üst kısmını ve beton kenarın üzerine katlanmış bir kolunu görebiliyorum. Ama o kolu nerede olsa tanırım, dört kat yukarıdan bile.

Gözümün önünden kayboluyor ve "Ah, kahretsin-" Onu tekrar bulmaya çalışmak için yüzümü cama vurduğumda irkiliyorum. Bir süre sonra yeniden ortaya çıkıyor ve ne yalan *söyleyeyim*, iyi görünüyor. Erken saatlerde parlayan güneş saçlarını bronz ve gümüş gibi gösteriyor. Bacaklar

ve şortunu nefis bir şekilde doldurduğunu bildiğim bir kalça, gölgeler oluşturacak kadar güçlü ve geniş omuzlar, bir sırt-

Sırtını. Onu gördüğümde soluğum teatral bir şekilde kesildi.

Sırtında dövmeler var. Kuşlar. Tam olarak beş tane. Görebildiğim kadarıyla hepsi siyah beyaz, ancak çeşitli şekillerde, boyutlarda ve uçuş ortasında poz veriyorlar. Havuzun kenarındaki şezlonga yerleşiyor ve kuşlar görüş alanımı kapatıyor ama göğsü ya da karnındaki güçlü kaslar görünmüyor. Emin olmak için çok uzak ama göbek deliğine sıkışmış bir su damlasının nefes aldığı anda derisinden aşağı süzülüğünü hayal ediyorum. Yanındaki sehpadan bir kitap - günlüğüm- alıp okumaya başlamadan önce su şişesinden bir yudum almasını izliyorum.

Kalbim zonklıyor ve göğsümün boşluğunda zıplıyor. Bu adam *ders çalışıyor*. O... o kadar ciddiye alıyor ki. Sadece bizi geri getirmek için ondan istediğim şeyi yapmaya çalışmıyor, aynı zamanda daha öncesinden öğreniyor. Göğüs kafesimde yavaşça bir daire çiziyorum ve bunun neden içimde yeniden korkulu bir uç yarattığını anlamaya çalışıyorum.

Sanırım tüm kayıp zamanlar hakkında da konuşmak zorunda kalacağımızı hatırlattığı için. Dün "*Biz iyiyiz*," demişti ve haklıydı. O artık iyi ve ben de iyiyim. Kendimizin bu yeni ve heyecan verici versiyonlarına adım atmak kolay olurdu. Birdenbire terapi gören ve dövmeleri olan bir adam oldu! Tanrı biliyor ki, dün yeniden keşfettiğimiz eğlenceli ve seksi rahatlıkla tam güçle koşmak, geçmişimizin çirkin parçalarını gözden geçirmekten daha kolay olurdu.

Ama ben o çirkin parçaları *istiyorum*. Arada kaçırdığım her şeyi de istiyorum. Dövmeleri ne zaman ve neden yaptırdığını bilmek istiyorum. Başka birinin ellerini onların üzerinde gezdirip gezdirmediğini bilmek istiyorum-

-*HAYIR*. Hayır, yok. Tanrıya şükür o gün fırında başka insanlarla nasıl seks yaptığıma dair gevezeliklerime karşılık vermedi. Bilmeme gerek yok. Bu konuda büyük insan olmayı kazanabilir. Zaten bu konuda hiçbir zaman başarılı olamadığımı biliyorum ama onun hayatıma devam etmesinden mutlu olabileceğim bir noktaya gelmek *istediğime* bile inanamıyorum. İnkâr ediyor olmalıyım.

Ya öyle ya da zaman ve mesafe bana bu yeteneği kazandırdı ve ben de bir günde her şeyi çözdüm. Tanrım, konu Ellis olunca kendimi hiç kontrol edemiyorum. Kendime zarar veriyorum.

Burnumu hâlâ cama dayamış olduğumu fark ediyorum ve kendimi toparlamaya kararlı bir şekilde bakışlarımı geri çekiyorum.

Ben olgun, otuz üç yaşında ve hayatının baharında bir kadınıam. Terapide olmayabilirim ya da dövmelemlerim olmayabilir ve olgunluk konusunda bazı katı sınırlara sahip olabilirim. Belki duygusal zekamı geliştirmek için alışılmadık yollara başvurmak zorunda kalmış olabilirim ama kendimin farkındayım ve bunu yapabilirim. Buna sadık kalabilirim. Daha fazla yazı yazacağım ve beynimden daha fazla anı çıkaracağım. Pazarlıklara sadık kalacağız. Günde iki kötü şey. Soruları internetten bakıp bulmuş olsa bile soracağım. Dürüstlük ve saygıyla cevap vereceğine güvenebilirim. Ve bunu yaparken kendimi sofistike ve ölçülü bir şekilde idare edebilirim.

Camdaki salyaları siliyorum ve güne hazırlanmaya başlıyorum.

BÖLÜM 21

WREN

"Bugünlerde Tanrı'ya inanıyor musunuz? Ya da evrene ya da onun gibi bir şeye?" Bir denizanası salkımı yanımdan geçerken Ellis'e soruyorum. Parlayan mavi suyun etrafında dalgalanan denizanalarının görüntüsü beni büyülüyor.

O hemen cevap vermeyene kadar bunun tuhaf veya rastgele bir soru gibi gelebileceği aklıma gelmedi.

"Uygun olurdu, değil mi?" diye cevap veriyor sonunda. Başımı kaldırıp ona baktığımda, o da büyülenmiş gibi cam geçide bakıyordu.

Akvaryumun biraz felsefe yapmak için mükemmel bir yer olduğu ortaya çıktı. Etrafımızın uydurma gibi görünen neon yaratıklarla çevrili olması, söylediğimiz hiçbir şeyin daha vahşi ya da daha tuhaf görünmeyeceği anlamına da geliyor. Elbette, benim onun yüce bir güce olan inancını sormam bir denizatından daha tuhaf değil.

Aramızdaki buzları eritmesiyle başladı, onunla otelin lobisinde karşılaştığımda beni kahve ve kahvaltılık burrito ile karşılamış ve *"Günaydın. Herhangi bir sosyal etkinlikten en son bizim ayrılmamızı sağlamandan nefret ederdim."* Şaşkınlıkla donup kaldığımda, *"Bu benim iki şeyden ilkiydi. Onları erkenden bayıltmaya çalışıyordum."*

Aptalca bir gülümsemeyi bastıramadım. *"Bazen bu kadar antisosyal olman hoşuma gitmiyordu ama canımız istediğinde bir partiden ya da bir şeyden özür dilemeden ayrılabilmeni özlüyorum. Bunu tamamen kanıksamıştım. Tek başıma İrlandalı vedasında ustalaşamadım,"* diye itiraf ettim. *"Ayrıca, izin günlerinde dinlenmemenden de nefret ederdim!"* Neşeyle gülümseyerek ekledim. *"Bu beni çok sinirlendiriyordu!"*

"Peki ya sen?" diye soruyor bana şimdiki zamanda. "Peki ya ben, ne?"

Kısa bir kahkaha attı. "Bana evreni ve yüce bir gücü sordun," diyor sanki yumurtalarını nasıl sevdiğini sormuşum gibi rahatça. "Ah, doğru ya."

Soru listesindeki sorulardan biriydi, Ama şu anda bunu nitelendirmem gerektiğini sanmıyorum. Birbirimize karşı eşit derecede rahat ve meraklı davranıyoruz, buraya kadar olan yolculuk rahat bir sohbet ve birkaç uzun bakışmayla dolu.

Cevabımı düşünüyorum ve başka bir denizanasının sürüklenip gitmesini izliyorum. Kalbi, beyni ya da kanı olmayan, yine de var olmaya ve bir amaca hizmet etmeye devam eden tuhaf ve zarif şeyler. "Sanırım yaşlandıkça, bazı şeylerin her zaman anlayışımın ötesinde olacağını bilmek bana iyi geliyor," diyorum. "Yıldızların ve ayın gelgitleri etkileyebileceğini ama benim üzerimde bir etkisi olmayacağını düşünmenin küstahlık olduğunu düşünüyorum. Bazı şeyler bizden daha güçlüdür." Omuz silkiyorum ve iç çekerek ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Ne düşünürsen düşün, sen bir Başak burcusun."

Gülmesini bekliyorum, ama sadece gülümsüyor ve önemli ölçüde başını sallıyor. "Evet, evet, biliyorum," diyor boyun eğerek. "Din değiştirdim. Bugünlerde bu konuda daha çok şey okuyorum ve grafiklere daha çok inanıyorum." Bana sırtlıyor. "Başak güneşi, Akrep yükseleni, Boğa ayı, bu arada."

Ağzım açık bir şaşkınlıkla gülümsüyorum. "Artık üç büyüklerini tanıyor," diye geçiriyorum içimden.

"Biliyor," diyor. "Ben de seninkini biliyorum. Her zaman burcuma falan bakmıyorum ama haritadaki şeyleri varsayılan ayarlar olarak düşünmeyi seviyorum sanırım." Uzaklara, maviliğe bakıyor. "İnsanlar deneyimlerinin toplamıdır ve hepimizin özgür iradesi vardır, ama hepsi uydurma *ol*sa bile, bence *neden* hepimizin olayları farklı ele aldığımızı biraz anlamak güzel."

Kalbimin Ellis şeklindeki köşesinde hissettiğim o sızı nabız gibi atıyor. Dün onu eğlenceli bir şekilde izledim, bugün ise farklı bir şekilde rahat. Huzurlu. Hayatının büyük bir kısmını roller arasında gidip gelerek geçirdi: kardeş, baba, koca, (isteksiz) lider. Onu bu şekilde görmeyi seviyorum, sanki oturup kendi düşüncelerini ve duygularını gözden geçirmesine izin veriyor. Onu çekiştirmek istiyorum

Karanlık oyuklardan birine girip onu değerli bir şeymiş gibi öpüyorum, ama bu sefer kelimelerle yetiniyorum, çünkü o kendi kelimeleriyle özgür davranıyor.

"Seni böyle görmek hoşuma gidiyor," diyorum.

Dönüp gözlerini kırıştırarak bana bakıyor, kaşlarının arasında ikiz çizgiler var. Tıraş olmamıştı ve iki günlük uzama onda her zaman en sevdiğim görünüm olmuştur. Pürüzsüz ve kalın bıyıklar, çenesinde ve çenesinde dağınık kirli sakallar, yumuşak dudaklar. Yüzünün yarısı safir mavisi, diğer yarısı ise gölgede.

Bir adım daha yaklaşıyor, ağzından mizah fışkırıyor. "Sandaletler, değil mi?"

Homurdanıyorum. "Tabii ki öyle," diyorum bilgece. "Ama... seni açık görmek de hoşuma gidiyor. Her zaman gözlemci oldun, bir şeyleri görmekte iyiydin. Ama her zaman bu kadar paylaşımcı değildin." Hafif bir ifade. "Aptalca görünmekten korkmuyorum sanırım."

Gözleri kulağımın kabuğuna yakın bir yere iniyor. "Evet, şey." İç çekişi saçlarını karıştırıyor. "Bir süredir terapiye gidiyorum. Silas'ın kazasından birkaç ay sonra başladım."

İfademi dikkatle kayıtsız tutuyorum. "Öyle mi? Beğendin mi?"

Kıkırdarak alay ediyor. "*Sevmek* güçlü bir kelime," diyor. "Sanırım bu da duygunun kendisinin beni kontrol etmesi yerine, bir şeyi neden hissettiğimi anlamamı sağlayan şeylerden biri." Yüzümde bir yol izlerken gözlerindeki bakışı çözemiyorum. "En azından çoğu duyguyu." Omzumun üzerinden başını sallıyor. "Deniz kuşları mı?"

"Ne yaptıklarını görmek mi?"

"Deniz kuşlarını görmek ister misin, Byrd?" diye açıklıyor, genişçe gülümsüyor, bakışları neşeyle çatırdıyor. Kulaklarımın ısındığını hissediyorum ve arkamı döndüğümde gözlerimi kendime çeviriyorum. Ritmimizi buluyor olabiliriz ama belli ki ben hâlâ biraz beceriksizim.

Bir köşeyi dönüp bankların ve oturma yerlerinin olduğu daha aydınlık bir bölüme geçiyoruz, sonra da etrafımızı saran kalabalıktan habersiz, martıların, mırraların ve istiridye kapanlarının (tabelaya göre nadiren istiridye yiyorlarmış) yüzüşünü ve uçuşunu sessizce izliyoruz.

"Beş dakika sonra beslenme zamanı," diyen bir anneye kulak misafiri oluyorum, onu önündeki bankta durması için kaldırıyor, böylece içeri giren insanları görebiliyor.

Ellis kısa bir *oof* sesiyle sırtıma çarpıyor. "Özür dilerim," diyor saçlarıma doğru. Elleri kendini tutmak için kısa bir süreliğine belime iniyor ve aniden içime girip çıkan her nefesin farkına varıyorum. "Kalmak mı istiyorsun, yoksa bizi buradan çıkarmamı mı?" diye soruyor. Keşke dönüp yüzünü görebilseydim, ama bunu yaparsam kalabalığın daha da yaklaşmasına ve kalçalarımın doğrudan onunkilere, önden öne doğru itilmesine fırsat vereceğini düşünüyorum. Boğazım kuruyor.

"Kalalım." Kışıma çarptığında önümdeki korkulukları sıkıca kavriyorum. Bir küfür mırıldandı. "Sorun değil," diyorum, kararsızlık numarası yaparak. Umarım sesimdeki hafif titremeyi fark etmemiştir. Elleri benimkilerin yanına, korkuluklara iniyor, beni içine hapsediyor, bizi aynı hizaya getiriyor. Derin bir nefes alıp tuttuğunu hissediyorum.

"Kokuyorsun..." Sözüünü kesiyor. "Siktir, çok güzel kokuyorsun." Sanki içinden kopup gelen büyük bir itirafmış gibi bunu mağlup bir nefesle söylüyor.

"Her zaman sürdüğüm şeylerin aynısı," diyorum omzumun üzerinden, şaşkınlıkla. Aynı losyon, aynı şampuan, aynı küçük parfüm. Eminim yanıımızdakiler duyuyordur ve belki de bu özel bir konuşma olmalı, ama umurumda değil.

"Biliyorum," diyor suçlayıcı bir şekilde.

"Artık sevmediğini sanıyordum. Sen..." Gömleğinin ince pamuğundan çıplak omuzlarıma kadar sıcaklığını hissedebildiğim şu anda bu benim için fazla bir itiraf. Ellerinin belimi tuttuğu yeri ve dizlerinin pürüzsüz sırtını gıcıklayan kıllarını hâlâ hissedebiliyorken. Kalça kemiklerinin sert çıkıntısını üzerimde hissetmek istiyorum.

"Kokular... kokular benim için en kötüsüydü," diye mırıldanıyor, çenesi at kuyruğumu okşuyor. "En uzun süre asılı kalıyorlar ve geldiklerini göremiyorsun, bu yüzden onlardan kaçınmanın bir yolu yok. Bir hayaletle yaşamak gibi. Bazen yukarı çıkardım ve orada olduğuna yemin ederdim, o kadar güçlü olurdu ki, hiçbir yerde olmazdı. Yağmur yağdıktan sonra daha da kötüleşirdi, bazı eski sporlar gibi.

yaralanma ya da başka bir şey." Alçak sesle gülmesi mizahtan yoksun. "Yatak takımlarını ve yastıkları değiştirdim ama yatağımız hâlâ senin gibi kokuyor."

Arzu ve daha karanlık bir şey karnımın derinliklerinde kaynıyor ve göğsüme doğru yükseliyor. Etrafımızda kahkahalar yükseliyor ve bir akvaryum çalışanının kuşlar hakkında konuştuğunu hayal meyal duyuyorum ama şu anda Ellis'in sesi ve etrafımdaki sıcaklıktan başka bir şey hissedemiyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve onu da görüyorum. Karanlıkta yatağımızda tek başına.

"Kasaba senin gibi kokuyor," diye devam ediyor. "Bir blok öteden fırının kokusunu alabiliyorum." Üzerindeki baskı hafifçe artıyor. "Yani, hayır. Artık hoşuma gitmiyordu, Wren. Sahip olamayacağım şeyleri istememe neden oldu."

Nefesimi tutuyorum, serçe parmağımı düzeltiyorum ve kalbim boğazımda, başparmağına dokunuyorum. Yakalıyor ve işaret parmağıyla tutturuyor. Deniz kuşları hakkında hiçbir şey öğrenmiyoruz, sadece birbirimizin nefesini içimize çekerek duruyoruz. Onun kalbi başımın arkasına çarparken benimki kaburgalarımın arkasında hızla çarpıyor ve bu ne kadar samimi bir his, gülünç. Kalçalarındaki soluk tenin tadına bakmıştım ve boşalırken nasıl ses çıkardığını biliyordum, yine de bu şekilde kasıtlı olarak dokunmak, güneş kremi ya da bahane olmadan, tamamen giyinik, bunca zamandan sonra yepyeni bir şeymiş gibi hissettiriyor.

Bir süre daha akvaryumun etrafında dolanıyoruz. Ellis güneş balığı tarafından o kadar büyülenmiş ki, mavi ışıktaki duran yüzünde huşu dolu bir ifadeyle ona bakarken fotoğrafını çekmekten kendimi alamıyorum. Sage'e bir demet su samuru fotoğrafı gönderiyorum, o da benden Ellis ve benim birlikte çekilmiş bir fotoğrafımı göndermemi istiyor, ben de görmezden geliyorum.

Santa Cruz'a dönerken In-N-Out'ta iki duble yiyoruz, ikimiz de kızartma tepsisine uzandığımızda eklemlerimiz birbirine sürtünüyor. Bu üçüncü kez olduğunda, bunu kasıtlı olarak yaptığımızı biliyorum, ki bu muhtemelen beni bu manyakça neşe yerine bir tür üzüntüyle doldurmalıydı, ama işte buradayız. Kamyonetinin hoparlörlerinden "The Power of Love" bangır bangır çalmaya başladığında ondan bir kahkaha tufanı koparıyorum. Ardından *New Moon* soundtrack'inin tamamını çalarak tamamliyorum.

"Boş zamanlarında ne yapacaksın?" Otele döndüğümüzde asansörden indiğimizde sessizliği bozmak için soruyorum.

"Kestirmek," diyor ve bunu bir esnemeyle noktılıyor. Şu ana kadar bu yolculukta da harika bir şekilde dinlenmediğini bilmek rahatlatıcı.

"Ciğer ve soğan satan yerin havası nasıl?" Kapıma geldiğimde sordum. "Böylece ne giyeceğimi bilirim."

Çenesini kaşıyor ve usulca gülümsüyor. "Bu... güzel. Aşırı süslü falan değil ama parmak arası terliklerimden kurtulacağım."

Ona alaycı bir surat ifadesi verdim. "Pekâlâ. Kulağa hoş geliyor."

"Tamam. Evet," diye kekeliyor, sırtıışı çocuksu. Oda anahtarını bulmak için cüzdanını karıştırıyor. "Birkaç saat sonra görüşürüz."

Bu gece seni ölesiye öpeceğim, sanırım. "Birkaç saat sonra görüşürüz," diyorum. "Oh, Ellis?" Kafasını kapıdan dışarı çıkarıyor. "Günlüğümü geri alabilir miyim?"

Ellis beni ilk kez on altıncı yaş günümde öpmüştü. Bir önceki ay tekrar normal, daha rahat arkadaşlığımıza geri dönmüştük çünkü ondan önceki dört ay ve üç hafta boyunca Ellis, Serena Lindhagen ile görüşüyordu ve daha mesafeliydi. Dürüst olmak gerekirse, ben de uzak durmuştum. Ne zaman onları öğle yemeğinde avluda birbirlerine yakınlaştırmak görsem reflü oluyordum.

Yine de birbirimizin etrafında eskisinden biraz daha fazla tökezliyor gibiydik. Onu bana yeni hissettiren şekillerde bakarken yakalıyordum. Yazın birkaç haftasında, Founder's Point'te büyük bir grup olarak buluştuk. Tüm Byrd kardeşler oradaydı, hatta Ellis'in diğer çocukları ileri geri beyzbol topu atarken deniz kabuğu toplamak için birlikte dolaştığı on bir yaşındaki Sage bile oradaydı. Spunes'da hava hiçbir zaman tam anlamıyla sıcak olmaz ama o gün en azından yer yer güneş vardı. Kumların üzerinde bir havluya uzanmış kitap okuyordum ki Silas ve Ian Carver beni birer ucumdan tuttu ve ben çırpınıp çığlık atarken beni suyun içine çekti. Kekeleyerek yukarı çıktım, su o kadar soğuktu ki kelimeler kifayetsiz kaldı. Nefes nefese kuma geri koştum ve Tam gülerken arkamda bir yerden Silas'ın "Kahretsin" dediğini duydum ve Ian'ın koşar adımlarla diğer yöne gittiğini gördüm.

Ellis birdenbire görüş alanımın köşesinden çıktı, Silas'a saldırdı ve onu sertçe bir dalganın içine itti. Silas teslim olmak için avuçlarını havaya kaldırdığında, Ellis onu ensesinden yakaladı ve yüzüne parmağıyla vurarak konuştu, dalgalar ikisini de devirmeye çalışıyor ve bacaklarının etrafında çalkalanıyordu. Rüzgârdan ne söylendiğini duyamadım.

Ama Silas'ın yüz ifadesinin korkmuşluktan kızgınlığa ve sakinleşmeye geçişini izledim.

"Ellis, ben iyiyim," dedim arkalarını dönüp bana doğru yürümeye başladıklarında. "Etrafta dolanıyorlardı."

Bana sinirli bir şekilde baktı. "Dur dedin mi?!" diye bağırdı.

"Şey, evet, ama bence bu, içeri atılmak üzereyken bağırarak için diz çökmüş bir şey-"

"Dur dedin, Wren. Durmaları gerekirdi." Bu konuda taviz vermeyeceği belliydi ve sanırım haklıydı da. Ağır ağır nefes alıyordu, tüm vücudu titriyordu.

"Özür dilerim Wren," dedi Silas.

"Sorun yok Si. Ben iyiyim," dedim. Ellis'e baktım ve tekrar "Ben iyiyim" dedim.

Hepimiz eşyalarımızı topladık ve arabaya doğru yola koyulduk, birkaç ay daha kendime ait bir arabam olmayacağı için ben de onlarla birlikte yola koyuldum. Micah ve Silas sahilde yol boyunca didiştiler.

"Her şeyi mahvetmek zorundasın, değil mi?" Micah öyle demişti. Silas onu itti ve Silas ıslak kumun içine düştü. Micah ayağa kalktı ve onu tekrar omuzladı.

"Yeter," diye bağırdı Ellis.

Sage kardeşlerinin arasına girerek, "Birbirinize vurmamanız için her biriniz bir elimi tutun," dedi. Homurdanarak da olsa itaat ettiler.

Ellis'in eski cipine doluşup eve doğru yola çıktık ama Ellis beni almadan önce tüm kardeşlerini bırakınca şaşırdım. Kendini açıklamadı, sadece yüzünde sinirli bir ifadeyle sürmeye devam etti.

"Neden bana kızgınmışsın gibi hissediyorum?" diye sordum.

"Değilim," dedi Ellis usulca. Yine de ön camdan dışarı bakmaya devam etti. Bana bakmıyordu. Hâlâ titriyordum, kaloriferini açmaya çalıştı ama eski bir arabaydı ve bir yeri bozuktu, bu yüzden soğuk havayı tenime üflemeğe devam etti ve daha da kötüleştirdi. O'Doyle'un otoparkında kenara çekti ve arka koltuğunda bana verecek kuru bir şeyler aramaya başladı. Gömleğinin altından vücudunun hareket edişine, boğazının güçlü sütununa baktım. Hiçbir şey bulamayıp bana tekrar baktığında, dişlerim gevezelik ediyordu. Emniyet kemerini çözdü ve orta konsolun üzerinden uzanarak avuçlarını kollarımda hızlı bir şekilde aşağı yukarı ovuşturdu. Tüylerimin diken diken olduğunu ve işe yaradığını görünce arabadan inip arka koltuğa oturdu.

"İşte," dedi ve kollarıyla onunla birlikte oraya sürünmemi işaret etti. İsteyerek gittim. Beni kucağına almasına ve etrafımı sarmasına izin verdim.

onun sıcaklığı. Yeni bir nedenden dolayı titrediğimi hissetmeye başladım. Ona bakmak için başımı arkaya yatırdığımda, başparmağını alt dudağımda gezdirdi.

"Dudakların... En azından artık mavi değiller." Kalbinin omzuma çarptığını hissettim. "Kuş," diye mırıldandı. Bana bazen Kuş derdi çünkü adım birdi. Garip bir şekilde, bu her zaman birbirimize ait olduğumuzun bir işareti gibi gelirdi. Sanki o heceyle bir şey istiyor gibiydi.

"Evet," dedim. Ve sonra beni öptü.

Yaşadığım en güzel doğum günüydü.

BÖLÜM 22

ELLIS

Tam bir saat erken hazırım ve kendime işkence etmeye ve odamın etrafında yuvarlanmaya geri dönüyorum. Onun yan odadaki hareketlerini duyabiliyorum ve bu benim tüm iç sistemlerimle oynuyor. Eskiden onu hazırlanırken izlemeye bayılırdım. Aynada yaptığı küçük somurtkan ifadeler ve vahşi saçlarını savurma şekli. Çenesinde bir gamzesi var ve alt dudağı tam olarak dışarı çıktığında kendini belli ediyor. Tam ağzının köşesinin altında.

Hepsini geri istiyorum. Çok fazla şeyi çok hızlı istiyorum.

Acaba hâlâ eskiden giydiğı iç çamaşırlarını mı seviyor? Pürüzsüz, dikişsiz ve neredeyse hiç yok.

Bedenimi geriye doğru yatağa fırlatıyorum ve yorganı yumrukluyorum. "Kes şunu," diye hırlıyorum tavana doğru.

Telefonum cebimde titriyor, yan dönüp kot pantolonumdan çıkarıyorum ve Silas'tan gelen bir mesaj buluyorum.

Konuşabilir misin?

Bu şerefsiz şimdi arayacağımı biliyor çünkü aksi takdirde beni meraklandırarak. Saatimi kontrol ediyorum. Lobiye inip bu sefer ne istediğini görmek için yeterli zaman. Duvarlar ince ve Wren'in kulak misafiri olma riskini almak istediğimden emin değilim. Silas'ın bu yolculuğa ne kadar önem verdiğine dair bir ipucu yakalarsa korkar.

Ve durmak bilmedi. Düşünde bizi dans ederken gördükten sonra beni köşeye sıkıştırması gerekti, ama dayanamadım ve ona tezgahın üzerinde bulduğum kağıttan ve onu nasıl

Wren'le aramızda hâlâ bir şeyler olduğu anlamına geliyordu. İlk başta bunun zorlama olduğunu düşündü ama sonunda ikna oldu ve beni desteklemeye başladı. Bu da *coşkulu* bir desteğe dönüştü.

Bu da o zamandan beri beni delirtmesine dönüştü.

Yola çıkmadan önce bile beni arayıp tüm planlarım hakkında bilgi veriyordu. İstemediğim bir sürü öneri sunuyordu. Kaplıcalar, özel tekne turları ve sahilde atlar.

Geçen sonbahardaki mektuplardan ona hala bahsetmedim... Paylaşırsam Wren'in mahremiyetini yeni bir şekilde ihlal etmiş olacağım gibi görünüyor. Zaten en başta yaptığımdan daha fazla. Garip bir şekilde sırrımı açtığım tek kişi Lennon Kirby. Bana atlardan bahsettikten sonra her şeyi itiraf ettim. Mektup arkadaşımın eski karım olduğunu söyledim. Onu hala sevdiğimi söyledim.

"Aman Tanrım, Kaptan. Bu kader," demişti. "Bu kaderdi. Sen birlikte olmak için yaratılmışlardır."

Bundan nefret ediyorum. Onunla tekrar şansımı kazanmak istiyorum. Onun da beni geri *istemesini istiyorum*. Tekrar birlikte olmamız söz konusu olduğunda başka hiçbir şeyin karar verici faktör olmasını istemiyorum. Bu yüzden Silas'ın maskaralıklarını benimle sınırlı tutmasını istiyorum.

Lobiye ulaşır ulaşmaz adını tuşluyorum. "Selam," diyor hafifçe.

"Ne var ne yok?" Ben soruyorum.

"Pek değil," diye takılıyor. "Neyin var senin?"

"*Silas*," diye homurdanıyorum. "Konuşabilir miyim diye sormuştun."

"Yapıp yapamayacağınızı bana söylemediniz."

"/-" Sözümlü kesiyorum ve telefonu kulağımdan uzaklaştırıyorum, derin nefes alıp veriyorum. "Aradım Si. Sanırım bu kendi kendini açıklıyor."

"Daha öpüşmediniz mi?" Telefonda atıştırmalık bir şeyler atıştırıyor, bir yandan da konuşuyor.

"Lanet olsun Silas, şu anda seninle bunu yapamam. Kırk sekiz saatten az bir süredir buradayız ve beş yıldır boşanmış durumdayız. Sakinleşmene ihtiyacım var. Hatta yalvarıyorum."

Bir duraklama. "Yani, hayır, o zaman?"

"Kapatıyorum."

"Hayır! Yapma!" diyor bir kahkaha atarak. "Micah Wi-Fi şifrenin ne olduğunu bilmek istiyor. En son buraya geldiğinden beri değiştirdiğini ve ona mesaj atmadığını söylüyor."

"İki gündür yoktum. Evde olduğum süre boyunca hiç sormadı. Meşguldüm!" *Bekle*. "Bu şu anda benim evimde olduğun anlamına mı geliyor?"

"Sanırım daha önce internetten uzak duruyordu. Ve evet!" Buzdolabımı açtığını ve eşyaları karıştırdığını duyuyorum. "Sage ve onlar da buraya geliyorlar. Micah üzülüyordu."

"*Moralimi bozmuyorum!*" Arka planda duyuyorum.

Avucumu gözlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Neden herkes *benim* Ev mi?"

"Çünkü verandanız çok güzel ve bira dolabınız dolu. Bu gece onu öpersen bana haber ver. Eğer seninle konuşabileceğim bir arkadaşımı kaybetmeye razıysam, sen de bunu berbat etmesen iyi olur."

"Güle güle Silas," dedim.

Cevap vermeden telefonu kapatıyor.

İki elimi saçlarımda gezdiriyorum. Hepsi bu yolculuğun gerçekte neyle ilgili olduğunu bilecek ve hepsi son derece ilgili olacak. Kahretsin. Bunu berbat etmesem iyi olur.

Resepsiyon bankosunun üzerindeki saate bakıyorum; 6:15 olmuş. Sadece on beş dakika kaldı. Ama tam odama dönüp biraz daha yürümek için ayağa kalktığımda Wren'in otelin barına girdiğini görüyorum. Çiçekli, dekolteli bir elbise giymiş, elbisesi inciklerine kadar iniyor. Sandaletleri ayak bileklerinden bağlı. O küçük deri fiyonkları görünce boğazıma bir inilti düğümleniyor.

Barda bir içki sipariş ediyor ve ben onun içkiyi tahtaya karşı daireler çizerek çevirmesini izliyorum. Gergin olup olmadığını merak ediyorum. Yanına gelip bara yaslanıyorum ve her zaman sevdiğim parfümünü içime çekiyorum. Karamel ve çiçeksi bir şey gibi, teninden tanımak dışında bilemeyeceğim. Yasemin olabilir. Altında ona ait bir baharat.

"Buraya sık gelir misin?"

Bir yudum almadan önce chardonnay'inin içine gülümsüyor ve bana bakıyor. Büyük kahverengi geyik gözleri ve kalp şeklinde bir yüzün içinde geniş bir ağız. Saçları omuzlarına dökülmüş, dalgalar ve bukleler halinde dalgalanıyor.

"Aynı fikirdeyim, ha? Sinirleri yatıştırmak için bir içki?" diye soruyor.

Hafifçe omuz silkiyorum. "Onun gibi bir şey." Geldiğinde barmenden eski moda bir bira sipariş ediyorum.

"Sen ne zamandan beri eski kafalı bir adamsın?" diyor kaşlarını kaldırarak.

"Daha önce değil miydim?"

"Hayır. Bira ya da sadece Jack ve Diet."

"Hmm." Kaşlarımı çattım. "Dürüst olmak gerekirse, emin değilim."

"Yapılacak bir sürü yeni keşif var" derken yüzündeki ifadeyi ya da gözlerindeki parıltıyı okuyamıyorum.

Bir süre sonra Uber'imizi beklemek için dışarı çıktığımızda, akşam aydınlık ve serin, gün batımı tuzlu bir gökyüzünde pespembe parlıyor. Wren'e baktığımda, kendimi ona uzanmaktan alıkoymak için avucumu göğsüme koymam gerekiyor. Gözlerinde ışıltı ve dudaklarında parlaklık. Köprücük kemiğini kesen taze bir bronzluk çizgisi. Boğazının dibinde küçük altın bir kolye duruyor ve ışıpta göz kırıyor.

Meraklı bir bakışla başını bana doğru eğiyor ve ben büyüleniyorum.

-Elmacık kemiğinin üzerinde dans eden bir bukleyle düpedüz büyülendim. İstedğim her şeyi söylemediğim ve daha sonra pişman olduğum tüm zamanları ve onun benim iltifatlarım hakkında söylediklerini düşünüyorum.

"Sana dokunmamak için kendimi zor tutuyorum," diye itiraf ediyorum. "Sen... sen her zamankinden daha güzelsin, Wren."

Ağır ağır göz kırıyor ve bana doğru adım atıyor. Elini uzatıp avucunu yüzümün yan tarafına koyduğunda nefesim kesiliyor. İçime çekip topuğunu öpüyorum, nefesim yine çok hızlı yükseliyor.

"Bana dokunabilirsin," diyor. Titreyen elimi boynunun omzuyla birleştiği yere koyuyorum ve yutkunurken başparmağımı boğazının çizgisinde gezdiriyorum. "Sadece yavaştan alalım."

Kokusu duyularımı sarıyor, içimdeki çılgınca bir şeyi yatıştırıyor. "Yavaşlığı severim."

Gülümsemesi çiçek açıyor, büyüdükçe göğsüm şişiyor. "Sevdiğini biliyorum."

★ ★ ★

Capitola'ya giderken elimi tutuyor ve sanki derimin altı gıdıklanıyormuş gibi hissediyorum, vücudumun her damarında neşe çatırdıyor ve püskürüyor. Her yerde havai fişekler. Restorana vardığımızda arabadan iner inmez parmaklarını tekrar kendiminkilere geçiriyorum.

"Bu nedir?" diye soruyor el ele küçük bir platformu örten bir çıkıntıya doğru yürürken. "Giriş nerede?"

"Aşağıya." Onu güvertenin sınırındaki çıkıntıya götürüyorum, böylece aşağıdaki uçurumun kenarını kucaklayan restoranı görebiliyor. "Aşağıya inmek için küçük bir teleferik yolculuğu yapacağız." Çay ışıklarıyla parlayan fenerler, binayı çevreleyen yemyeşil bahçelerin arasından geçen kaldırım taşlı yolları süslüyor. Binanın kendisi, kayalıkların üzerine sıkışmış zanaatkâr tarzı bir malikâneye benziyor. Ötesinde ve altında gelgit havuzları var, köpüklü dalgaların beyazlığı solan güneşe rağmen hala görülebiliyor. Dağınık sarı ışık, birden fazla katı kaplayan camlı pencerelerden parlıyor. Yan teraslardan birinde bir açık hava şöminesi var. İpli ışık küreleri de parlıyor.

Dudaklarını büzerek bana düz bir bakış atıyor. "O yer ciğer servis ediyor ve soğan?" diye soruyor.

"Yapacaklar," diyorum masumca. "Aradım ve sordum. Aradığımda eşek şakası yaptığımı düşündüklerine eminim. Açıkçası Wren, sadece seni güzel bir akşam yemeğine götürmek istedim. Eğer çok romantikse, sanırım bunu telafi etmek için yarın sana mutlu yıllar bile demeyeceğim, ama söz veriyorum, görüldüğü kadar süslü değil ve-"

Beni öpüyor. Beni öpüyor.

Kendimi toparlamam bir saniye sürüyor. Bir an donup kaldım, bir eli benimkini sıkıyordu, diğeri de

ensemden tuttu, böylece kendini bana doğru çekebildi. Bir araya gelmeden önce vücudumun içinde ve dışında bumerang yapıyorum.

Beni öpüyor. Beş uzun yıldan sonra dudakları benimkinde. Beş yüz yıl. Beni öpüyor.

Ben geldim.

BÖLÜM 23

WREN

Bir günden biraz daha fazla dayandım.

Ama sonra gidip bu kusursuz, tertemiz gecede, bu güzel yerde durup kendini açıklamak zorunda kaldı. Gözleriyle uyumlu kömür rengi düğmeli bir ceket, güçlü bacaklarına yapışan koyu renk bir kot pantolonla orada durmak zorundaydı. Tanıdığım en yumuşak adam olmasına rağmen güneşin öptüğü yüzü sert çizgiler ve açılarla dolu. Saçlarında yeni ağaran birkaç teli ve uçlarının ördek kuyruğu gibi boynuna doğru kıvrılışını fark ettim ve artık kendime engel olamıyordum. O kadar çok çalıştı ki. Çabalıyor ve çok içten ve her nasılsa ne kadar büyüleyici ve tatlı olduğunu unutmuşum. Onun tüm bu yönlerini nasıl unuttum bilmiyorum. *Onu özledim, onu özledim, onu özledim*, kafamın içinde dönüp durdu ve ağzımı onunkine götürmek zorunda kaldım.

Bir an için kaskatı kesiliyor, kımıldamıyor ve dudaklarını hissettiğimde içimden sessiz bir inilti kaçıyor. Yumuşak ve sert ve benim. Dilimin ucuyla bir tanesinin tadına bakıyorum ve bu onu sersemliğinden kurtarıyor. Elleri saçlarımın altına giriyor ve başımı eğiyor, üst dudağımı dudaklarının arasına aldığı anda kaba bir ses çıkıyor. Ben onu ısıyorum, o da beni yutuyor. Bu kesin tadı tanıyorum. Öpücüğün açısını ne zaman ayarlayacağını daha o yapmadan anlıyorum. Başka bir ses çıkarmadı, ama içinde bir milyon titreşim hissedebiliyorum, kıvılcım çıkarmaya hazır bir elektrik akımı. Saçlarını çekiştirmek için tırnaklarımı boynunun daha yukarisına geçiriyorum ve işte, sevdiğim o ses geliyor. Açgözlülükle yaladığım çakıllı bir uğultu

dilimin darbeleri. Onun fısıltılı *sevişmesini* bacaklarımın arasında bir şaplak gibi hissediyorum.

Raylardan yukarı çıkan küçük kırmızı teleferiğe gözüm ilişince onu saçından tutup kaldırıyorum.

"Ellis-" diyorum, üzerime atlayıp dişlerini alt dudağıma hafifçe geçirdiğinde boğuk bir sesle. Yüksek ve boğuk bir hıçkırık çıkardım. "Ellis, ... rezervasyon." Şimdi boynumda, çenemin altında beni kıvrandıran bir noktayı emiyor. Dudaklarıma ayırt edilemeyen bir mırıltıyla geri dönüyor.

"*Ellis*-" Tekrar deniyorum. "Akşam yemeği. Tanrım," dediğinde gülerek Başımı saçlarımdan tutup geriye yatırıyor ve boğazımın ortasındaki mükemmel ıslak şeridi yalamak için eğiliyor.

"Kendi ciğerimi kesip senin için kendim pişireceğim," diye dudaklarımdan içine konuşuyor. "Soğan toplayacağım."

Kahkahalarımla onu vahşileştiriyor. İçine çekmek ister gibi ağzımdan yudumluyor.

"Bilmiyorum, *oh*, bilmiyorum-Ellis. *Ellis*." Nefes nefese kaldım. Neredeyse çok ileri gittim. "Ellis. Ya bizi hemen otele bırak ya da beni yemeğe götür," diye emrediyorum.

Avuçlarımdan altında kaskatı kesiliyor ve küçük, ıslak bir patlamayla kendini benden kurtarıyor. Hâlâ yüzümü avuçluyor, buğulu gözleri vahşi ve arıyor, saçlarının bir tarafı iyice karışmış. Vücudumun ona doğru eğilmesine ve ne kadar sert olduğunu hissetmeme izin vermek gibi kritik bir hata yapıyorum. Ne kadar dolgun, kalın, büyük ve-

"Akşam yemeği," diye mırıldanıyor. Çenem somurtarak kapanıyor ve ondan kısık bir ses çıkıyor. "Yavaş," diye homurdanıyor.

"Akşam yemeği," diye tekrarlıyorum, zorlukla yutkunarak. "Ve ağırdan alıyorum," diyorum. *Tanrım, bu kimin boktan fikriydi?!* "Bunu kontrol altına almak için dört dakikalık bir teleferik yolculuğun var," diye ekliyorum, dudak parlatıcımın bir kısmını kılı çenesine sürmeden ve kucağından çıkmadan önce gözlerimin etkileyici ereksiyonuna **d a l m a s ı n a** izin veriyorum.

Teleferik ortalama büyüklükte dört kişi için yeterli büyüklükte ancak şu anki çıkmazımızı karşılamak için ideal bir alana sahip değil. Kontrolünü yeniden kazanmak için gözle görülür bir şekilde mücadele ediyor.

Bakışlarımla buluşmadan önce dudaklarım, boynum ve göğsüm arasında dans ediyor ve yeniden inliyor.

"Byrd, bana böyle bakmaya devam edersen başaramayacağız," diyor acı çekerek. Neredeyse ağlamaklı.

"Sana nasıl bakıyorum?"

"Sanki beni gerçekten canlı canlı yiyebilirmişsin gibi. Sanki planlar yapıyormuşsun gibi. Sanki o elbisenin altına girmeme ve ellerimi senin üzerinde gezdirip ıslak olup olmadığını öğrenmeme izin verecekmişsin gibi." Dudağımı ısıyorum ve gözleri kapanıyor, burun delikleri açılıyor. "Wren, lütfen bebeğim, gerçekten arkamı dönmeme ihtiyacım var," diye yalvarıyor. Dediğini yaptığımda, çaresiz, boğuk bir ses daha çıkarıyor. "Bu daha iyi değil," diye mırıldanıyor, bakışları bir marka gibi kıçımda.

Ellis'in bir teleferikte, alnını cama dayayarak benden uzağa bakarak üç sessiz dakika geçirmesinin nedeni budur.

Tepeden inip çift kapılı geniş girişe ulaştığımızda durumu düzelmişti. Bana uzandığında eli hâlâ kararsız, parmak uçları sanki bana daha fazla dokunursa tekrar tutuşacağından endişeleniyormuş gibi belime hafifçe bastırıyor.

Bir ev sahibi bizi büyük bir merdivenden indiriyor ve Redwood Salonu olarak bilindiğini söylediği geniş bir odaya götürüyor. Burası, üç tarafı tavandan tabana pencerelerle kaplı, avizelerle süslü bir tavana ve gece gökyüzünün ve okyanusun sınırsız manzarasına sahip dönüştürülmüş bir verandadır. Cam kenarına sıkıştırılmış bir köşe masada oturuyoruz ve sanki havada süzülüyormuşuz gibi hissediyoruz. Mum ışığı onun acımasız yakışıklı yüzünde titreşiyor. Bakışlarımız birbirini yakalayıp tuttuğunda, gözleri duru ve sıcak oluyor. Her şey sakinleşiyor, yoğun ve tatlı bir şeye dönüşüyor.

"Merhaba," diyor, bakışlarında bir vaat.

"Merhaba" diyorum, aramızdaki ilişkinin ne kadar iyi olacağını bilerek. Vücudumla ve ihtiyaçlarımla nasıl ilgileneceğini ilk elden deneyimlerimle biliyorum. Bunu bilmek beklentilerimi azaltmıyor ama biraz sabırlı olmama yardımcı oluyor.

"Bazı soruları kendim düşündüm," diyorum ona. "Önceden bakamayacağın şeyler."

Sessizce homurdanıyor ve sırtıyor. "Pekâlâ," diye yanıtlıyor. Sunucumuz geliyor ve spesiyalleri söyleyip içki menülerini beyaz masa örtüsünün üzerine yerleştirmeden önce aramıza bir sepet ekmek bırakıyor. O tekrar ayrıldığında, Ellis kaldığımız yerden devam ediyor. "Önce yemeklerimizi seçelim mi?"

"Demek ciğer ve soğan almayacaksın?" Şaka yapıyorum. İnandırılmaz bir şekilde.

Bir kahkaha attı. "Bu büyülü *restorandayız* ve iyi bir şeyler sipariş edeceğiz."

"Bir şakanın ne zaman ölmesine izin vereceğimizi de öğrenmemiz gerekiyor, değil mi?"

"Belki de öyle," diyor, gözleri menünün üzerinde geziniyor, sonra tekrar bana kayıyor. "Yine de bir şeyleri kalıcı hale getirmek her zaman daha iyidir."

Kulaklarımda bir vınlama var, sanki görünmez eller görünmez deniz kabuklarını onlara doğru yerleştirmiş gibi. Koltuğumda kıpırdanıyorum ve titrek bir nefesle menümü inceliyorum.

"Görünüşe göre buranın brunch'lar için ayırdığı meşhur portakallı ruloları varmış" diyerek bizi daha güvenli bir alana çekmeye çalışıyor.

"Geçen yaz birkaç kez portakallı rulo yapmıştım," diyorum, onları özlediği için biraz üzülerek. "Onca yıl fırından uzak durmak zorunda değildin," diye ekliyorum, her ne kadar ikimiz de son birkaç haftadan önce bunu istemeyeceğimi bilsek de. "Yani, içeri girebilirdin. En azından annemi ziyaret etmek için."

"Wren, anneni ayda en az bir kez görüyorum. Genellikle daha fazla." Ona bön bön baktım. "Ne?"

"Onun çimlerini hâlâ kim biçiyor sanıyorsun?" diyor. "Ya da evine çok yakın eğilmeye başladığında o ağacı kimin kestiğini?"

"Bana söylemedi."

"Çünkü bunu kendin halletmeye çalışırdın. Ve ikimiz de son birkaç yıldır Savvy's'i neredeyse tek başına işletmekle meşgul olduğumu biliyoruz." Gözleri ısınıyor. "Bu senin, tıpkı her zaman istediğin gibi."

Tırnaklarımı inceliyorum ve kıpırdanıyorum. "Hâlâ annemin. Her şeyi o başlattı."

"Ve sen her şeyi büyüttün ve her şeyi daha büyük yaptın. Her zaman yaptığın şey bu. Her şeyi alıp daha iyi bir şeye dönüştürebilirsin, Wren." Nefesini dışarı üflüyor. "Ve evet, cadılıkla uğraştığın ve yemeklerine sihir kattığın konusunda her zamankinden daha fazla şüphelerim var. Ama aynı zamanda topluluk da yaratıyorsun. Martha sana neden bu kadar takıyor sanıyorsun?" Sırtışı eğiliyor. "Kasabanın baş kadını olmak için onun en büyük rakibi sensin. İçeri girmedim çünkü seni bundan alıkoymak istemedim."

Ağzım kapanıyor ama yüzümün kızardığını hissediyorum. "Sen ondan uzaklaşmazdın," diyorum. Onu daha fazla görmek zor olurdu ama belki de buna alışırdım. Belki bunca zaman kaybetmezdik.

Masaya bakar ve başını sallar. "Evet, yapardım. En azından senin için daha az rahatlatıcı olurdu." Ağır ağır iç geçiriyor. "Bir aile istedin ve bunu başardın," diyor. "Beni hayrete düşürüyorsun."

Tanrım, bu kadar açık sözlü ve açık olmaya çalışması kafa karıştırıcı. Ciğerlerimin çiçek açtığını hissediyorum. "Sizler yokmuşsunuz gibi hissettirmemen büyük bir davranıştı. Kız kardeşin ve erkek kardeşlerin. Beni o aileden hiç koparmadın ve sana minnettarım."

"İkimiz de buna izin vermeyeceklerini biliyoruz," diyor. "Sen hâlâ bir Byrd'sün."

"Öyleyim," diyorum gururla. Tüm vücudu tepki olarak kalkmış gibi görünüyor. "Ve ikimiz de senin sayende bu kadar harika olduklarını biliyoruz."

Ondan sonra birbirimize iyi davranıyoruz. Ekmeğimizi yiyor, yemeklerimizi ve içeceklerimizi sipariş ediyor, kibarca sohbet ediyor ve herkesin evde neler yaptığına dair spekülasyonlarda bulunuyoruz. Jalapeño jölesi ve otlu crostini ile fırınlanmış Brie mezesini yok ediyoruz.

Spunes'daki turizm akını hakkında konuştuğumuzda, "Sizce Spunes, insanların mevsimleri fiillere dönüştürmesine neden olan yerlerden biri olacak mı? 'Oregon'un dağlık bölgelerinde *yazları* yaşıyoruz ama sonbaharda Aspen'i yenemezsiniz' gibi mi?"

Kıkırdaması beni haksız yere zeki hissettiriyor. Onu güldürmek sarhoş edici. "Aspen bir kış kasabası değil mi?" diye soruyor, kaşları çatık.

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Bilmediğimiz için sıkıcı mıyız?"

Bunu sorduğumda yüzünde neden aç bir ifadenin belirmediğini bir an için merak ediyorum, ama sonra bu "biz "in imasını fark ediyorum... sanki bu yolculuğun ötesinde, geçmişte ya da varsayımsal olarak değil de gerçek ve şimdiki bir şekilde varmışız gibi.

"Seyahat etmediğimiz için mi?" diyor, sonra kendi kendine cevap veriyor. "Hayır. Hayatımızın büyük bölümünde çalışmak zorunda olduğumuz ve geldiğimiz yeri sevdiğimiz için sıkıcı olduğumuzu düşünmüyorum. Günlerimize ya da yükümlülüklerimize dalıp gitmekle meşgul olmanın bizi basit ya da sıkıcı yaptığını düşünmüyorum. En azından *sizin* basit olmadığınızı biliyorum." Ağzının kenarında bir gülümseme belirliyor.

Yanaklarım ısındı. "Yani..." Cesaretimi toplayıp ne istediğimi sordum. "Sanırım okudun. Günlüğü mü?"

Başını sallıyor. "Bana izin verdiğin için teşekkür ederim. Kafanın içinde olmak hoşuma gitti." Mum ışığı yine dans ediyor ve gözlerini parlatıyor. "Yeminler için özür dilerim. Denemeliydim."

İfademin değiştiğini hissediyorum. "Bunu kötü bir anı olarak düşünmedim, Ellis. Bana o anda ne hissettiğini söyledin ve bu prova edilmiş ya da önceden planlanmış bir şey değildi ve bu yüzden benim için daha anlamlıydı."

"Biliyorum, ama... deneyebilirdim. Amaç buydu, değil mi? Bir uzlaşma bulmak. Bunları herkesin önünde söyleyemesem bile sana yazabilirdim. Deneyebilirdim ve o zamanlar neden bunu yapmak istemediğimi bilmiyorum. Şimdi çok aptalca geliyor." Sandalyesine geri oturuyor, kirpikleri yanaklarına doğru yayılıyor. "Sen benim en iyi arkadaşımydın ve ben hâlâ bazen her şeyi içime atıyordum."

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum.

Uzun bir iç çekmeden önce gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Sessiz tedaviler. Bugünkü ikinci şeyim bu."

"Şifreli müzikal duşlarımdan daha mı kötü?" Alaycı bir şekilde söylüyorum.

"Sen benimle kavga etmekten kaçtın, sanırım ben de seninle kavga etmekten kaçındım Byrd," diyor, gülümsemesi hüzne dönüşüyor.

O haklı. Onunla nasıl kavga edeceğimi hiç bilemedim. Sadece tanıklık edecek ya da öğrenecek iki ebeveynle büyümediğim için değil, Ellis'in benim için her zaman olduğu her şey yüzünden. Her zaman sizinle ilgilenmek isteyen bir adama, ona bu kadar ihtiyaç duymanıza içerlediğinizi nasıl söylersiniz? Hayatını başkalarının hayatını yöneterek geçirmiş bir insana karşı asla dağılmış bir halde olmak istemedim. Ona kızgın olmak istemedim, en başta neden kızgın olduğumu her zaman anlamadığım zamanlarda bile. Ve kimse size, sizi inciten kişi size karşı hâlâ *iyi* olduğunda ne yapmanız gerektiğini öğretmiyor. Beni aldatmıyordu, mükemmel bir babaydı ve evimizi ve refahımızı önemsiyordu. O kişinin işi evleri ve hayatları kurtarmaktan ibaretken, *"Bu kadar çok çalışmandan nefret ediyorum ve burada benimle olmamayı, başka bir yerde olmayı tercih ediyormuşsun gibi geliyor"* demek aptalca ve bencilce geliyor. Aramızda giderek büyüyen mesafenin sadece benim kafamda olduğuna kendimi ikna etmek daha kolaydı. Zor zamanlarımızda birbirimizi sevebileceğimizi düşünmüştüm ama belki de bu zor zamanları da savaşılarak atlatmalıydık.

"Seninle daha çok savaşıcağıma söz veriyorum" diyorum. Senin *için* daha çok savaşıcağım, çok. "İşler yolunda gitmese bile ..." Bu cümleyi bitirmek istemiyorum.

"Ben de seninle savaşıcağım," diyor, şimdi içtenlikle sırtarak. "İşler yolunda gitmese bile."

"Kendimizi makyaj seksinden mahrum bıraktık, değil mi?" Ben de öyle dedim. İki kötü şey yaptık ve bazı gerçekleri konuştuk. Gecenin geri kalanında onunla flört etmeyi fazla düşünmeyeceğim.

Suyundan biraz öksürüyor. "Hakkında harika şeyler duydum ama o konuda kendimi hiç soyulmuş hissetmedim."

Şarabıma gülümsüyorum ve bir yudum daha alıyorum.

Ondan sonra yemeklerimizin tadını çıkarmak için zaman ayırıyoruz. Onu yemek yerken izlemekten zevk alıyorum. Yemek yemenin ve onunla tekrar sohbet etmenin verdiği basit zevkin tadını çıkarıyorum. Byrds'lerden ayrılıp kendi evimize taşındığımızda bütün gün bunu dört gözle beklediğimi hatırlıyorum. Sam yürümeye yeni başlamıştı ve hala erken saatlerde yatıyordu ve bir süre için, bu yemeklerin onunla geçirdiğim tek zaman olduğunu hissettim.

Anne, baba, fırıncı, itfaiyeci ya da başkaları için oynadığımız rollerden ziyade yeniden biz olma zamanı.

"Bana daha önce ne sormak istiyordun?" diye soruyor bir ara, tabaklarımız temizlendiğinde. Boş içeceğinden bir buz küpünü ağzına döküyor ve arka dişlerinin arasında eziyor.

"Hmm," diyorum, hırıltılı bir mırıltı. Alkol ve yemek beni kızarmış ve cesur hissettiriyor. "Keşke yapsaydık dediğin ama hiç denemediğimiz bir şey var mı? Özellikle yaptığımız ve hakkında düşündüğün bir şey var mı?"

Loş ışıktaki gözbebekleri büyüyor. Nabzının boğazının dibine vurduğunu görüyorum. Adem elmasının yuvarlanışını izliyorum. Bir küp daha atmadan önce highball bardağının etrafında dönüyor.

"Yanlış anlamayayım diye soruyorum," diyor dikkatli ve karanlık bir sesle, "cinsel anlamda mı?"

"Evet."

Gülümsemeyen bir baş sallama. Bir çıtırtı daha. Yutkunuyor.

"Sadece seni boşaltmayı düşünüyorum," diyor, basit ve huysuz. Ve ben de tam olarak böyle olacağını biliyorum. Kirli, çiğ, saçma sapan. "Ama seni bağlamayı da düşünüyorum. Seni bir şekilde bağlamayı."

Hava kaçıyor, meme uçları o kadar sıkılıyor ki acıyor. Bir süre sonra hesabı bırakan garsonla göz göze gelemiyorum. Ayrılırken Ellis'e bile bakamıyorum. Teleferikte yine ayrılıyor, her birimiz ellerimizi arkamızda cama dayamışız, sanki onları tutuyormuşuz gibi. Santa Cruz'a dönerken Uber'de elimi tuttuğunda nefesim kesiliyor. Tenimde çizdiği her daireyi sanki açıklığımla alay ediyormuş gibi hissediyorum.

Onu bu şekilde ne kadar çaresizce ve ne kadar çabuk istediğimi görmek çok alçakgönüllü bir şey. Otelimize döndüğümüzde lobide eşit ölçülerde adımlarla yürümek için ne kadar çaba sarf etmem gerekiyor.

Asansöre bindiğimizde nefes nefese kalmış, ahlaksız bir enkaz gibiydim. Kapılar kapandığında kat numaramıza bir yumruk indiriyor ve bana doğru atılıyor. Muhtaç sesler, küfürler ve çaresiz, kavrayan ellerden oluşan bir çılgınlık içindeyiz. Özensiz, düzensiz öpüşmeler ve çok sert ısırıklar. Utanmadan onu kışından yakaladım ve

Böylece ona ihtiyacım olan yerde sürtünebiliyorum. İlk bir hırıltıyı göğsümün vadisine gömüyor.

Bizim katta kapılar ilk kez açıldığında bunu kaçırıyoruz ve o açma düğmesine tekrar basana kadar körlemesine uzanmak zorunda kalıyor. Sonra da beni kapılarımızın arasındaki duvara sıkıştırana kadar koridorda pinpon oynuyoruz.

"Benim yerim-" diyor, sıcak bir öpücük ve vahşi bir sırıtişla nokt alıyor. "Ya da senin?"

Çirkin bir inilti çıkarıyorum ve anahtarımı ona fırlatıyorum. Anahtarı hevesle içeri itiyor ve beni arkasından odama çekmeden önce kapıyı büyük bir gürültüyle açıyor.

"Kahretsin, burası senin gibi kokuyor," diye inliyor.

Bir şeyler geveliyorum ve ağzımla onu kovalıyorum.

"Sadece seni boşaltmalıyım. Sadece bir kez. Lütfen izin ver," diyor.

"Evet. Evet, amacım bu."

"Hayır ama seks yok demiştin. İlk geceden bunu bozmayacağım."

"Ne?!" Sesimin dehşete düşmüş gibi çıkmasından dolayı bir tür utanç duymam gerektiğinden eminim. Boğazının arkasından bir ses çıkarıyor ve bir eliyle çenemi kavlıyor.

"Hayır... seks. Bu ilk gece olmaz. Bunu doğru yapacağım."

"Tanrım, umurumda değil. Sadece ihtiyacım var-" İçimdeki düğümle eşleşen bir düğüm boğazımda düğümleniyor ve aynı anda açıklanamaz bir şekilde kafam karışıyor, çaresizim ve ağrıyorum.

"Biliyorum bebeğim, sus." Gözlerimin köşelerini, elmacık kemiklerimin yüksek düzlemlerini, çenemin ucunu öpüyor. "Biliyorum. Benim de ihtiyacım var. *Sana* ihtiyacım var. Hadi... hadi bir kademe yavaşlayalım."

Nefes alış verişlerimin dengelenmesini istiyorum, o bizi bir o yana bir bu yana sallarken yavaş, uyuşturucu öpücüklerle beni sarmasına izin veriyorum. O hassaslaştıkça ben daha çok titriyorum, duygularım azalmayı reddediyor.

"Bunu yapmakla aptallık mı ediyoruz? Bu kötü bir fikir mi?" Fısıldıyorum. Bunu tekrar bu kadar çabuk riske atmak istediğim için aptal mıyım? Bunu doğru yapıyor muyuz? Daha önce nerede yanlış yaptık?

"Hayır, sanmıyorum," diye fısıldıyor. "Biz sadece biziz."

Bir an için aptallığımızı onayladığını düşündüm. Biz biziz. On yedi ve on sekiz yaşında hamile kalan iki küçük kasaba serserisi. Kesinlikle kimsenin yaptığı en akıllıca şey değildi. Ama sonra onun haklı olduğunu fark ettim. Biz neysek oyuz ve birbirimiz için hep öyle olduk. Bedenlerimizin simyası ve tenimin hâlâ onunkini hatırlaması da bunun bir parçası. Bunu daha önce kendisi de söylemişti: DNA'mı değiştirdi.

"Titriyorsun," diyor, yürek parçalayacak kadar nazik bir şekilde. Başımı omzuna yaslarken bir avucuyla ensemden omurgamın dibine kadar okşuyor. Bud'ı da aynı şekilde teselli ettiğini hatırlıyorum ve acaba benim de kıcımlı okşayacak mı diye merak ediyorum. "Sen iyi misin? Sadece benim, Wren." Aynen öyle. Ellis. Beş yıl oldu. Çok fazla erkeğin kollarında geçti ve hepsini bir araya toplasanız bile bunun bir kısmı bile değil. Hayal kırıklığı üstüne hayal kırıklığı ve gittikçe daha da boş hissetmek, bende bir sorun olup olmadığını merak etmek oldu. İçimde bir şey mi kırıldı diye. Onunla attığım her adım beni sahip olduğum o yüce rahatlık fikirlerinden daha da uzaklaştırıyor ve *buna* daha da yaklaştırıyor. Bu ezici, iç gıcıklayıcı, ruhu parçalayan his çok tehlikeli. Ve kendimi çok az dikkatle ona doğru dalarken izliyorum.

"Seni biraz daha öpmeme izin ver," diyor şakağıma karşı. Sanki onun da buna ihtiyacı varmış gibi. "Seninle ilgilenmeme izin ver. Lütfen."

Ona başımı sallıyorum ve kirli sakalları yanağıma çiziyor. Beni çenem boyunca, kulağımın altından ve boynumdan aşağıya doğru daha fazla öpücükle ödüllendirirken, duvara yumuşak bir şekilde bastırılana kadar beni geriye doğru yürütüyor. Dili boğazımın çukuruna dalıyor ve köprücük kemiğimin rafı boyunca devam etmeden önce oraya serin hava üflüyor. Omzuma ulaştığında, elbisemin askısını özenle, santim santim kaydırmadan önce dilini tenimde gezdiriyor. Bir süre göğsümün üstünde asılı kalmasına izin veriyor ve yutkunduğunu duyuyorum, sanki o parçamı ortaya çıkarmaya hazırlanıyor. Omzumu kaldırıyorum ve o fırsat bulamadan elbisemin düşmesine izin veriyorum.

"Siktir," diye fısıldıyor dudaklarını meme ucumda ileri geri gezdirmeden önce. "Siktir, seni özledim." Sesindeki saf duygu içime işliyor.

Diğer kayışı aşağı kaydırıyor, her iki göğsümü de kaldırıyor ve onları bir araya getiriyor, üzerlerine soğuk hava üflemeden önce her birini ıslak bir şekilde öpüyor ve daha da sıkışmalarını izliyor. Yüzünün tamamını yüzeilerine sürüyor, burnunu, dudaklarını ve hatta kaşlarını, sanki bu hissin içinde kaybolmuş gibi. Sanki onlardan tamamen büyülenmiş gibi, sanki her korkunç rüyası canlanmış gibi. Kollarım hâlâ kayışlarım tarafından yanlarıma sıkıştırılmış durumda ve alt yarım hâlâ onunki tarafından duvara sabitlenmiş durumda. Kalçalarım eğiliyor, bir şeyler arıyor ve o sanki biliyormuş gibi orada, kalçasını bacaklarımin arasına bastırıyor ve beni duvardan yukarı kaldırıyor, en çok ihtiyacım olan yere mükemmel bir şekilde baskı uyguluyor. İlk başta yavaşça sallanıyorum, kovaladığım şeyin kenarını hissedene kadar. Sonra dişleriyle meme uçlarımı çekiştirdiğinde kıvranıyor, kıpırdanıyor, öğürüyor, nefes nefese kalıyor ve çaresiz, yalvaran sözcükler savuruyorum. Bunu inşa ediyor, içimde alev alev yanıyormuşum gibi hissedene kadar körüklüyor, umutsuzca ve beceriksizce dönüp duruyor. Tüm bunlar olurken beni emmeye ve diliyle oynatmaya devam ediyor.

"Böyle mi geleceksin?" diye mırıldanıyor, hayretle. "Oraya varabilir misin Sadece dizimle mi? Siktir, eminim ıslanmışsındır. Sana dokunursam biterim. Sanki yeniden on altı yaşındaymışım gibi pantolonuma boşalırım." İkimizin de ne kadar muhtaç olduğumuzu görünce eğleniyor. Benim sızlanmalarına inliyor ve nefes nefese, yüksek sesle attığım kahkahalara kıkırdıyor. Göğsümü bırakıp kalçalarımı kavrayarak beni ona doğru daha sert salladığında acı dolu, diş gıcırtilı bir ses çıkarıyorum. "Evet, böyle boşalacaksın," diye mırıldanıyor kararlılıkla. İç çamaşırımın yana kaydığını ve kot pantolonuna karşı çıplak kaldığımı hissediyorum. Ona daha sert binerken bile pantolonuyla ilgili saçma sapan bir şeyler mırıldanıyorum. "Evet, ortalığı dağıt" diyor.

Dişlerini omzuma geçiriyor ve beni kaldırıyor, eğiyor, sürüklüyor, ta ki her his tek bir kabarcıklı, akkor gibi uzun salınımda birleşene kadar. Beni son nabzıma kadar alıyor, boynuma övgüler fısıldıyor, göğüs kemiğimi öpüyor, sonra kollarımı elbisemin askılarından ustalıkla çekip boynuna doluyor ve beni yatağa taşıyor.

Beni dikkatlice yere yatırıyor ve tekrar sarılıyor, tenime hafif öpücükler konduruyor ve içimde küçük artçı şoklar yaratıyor. Parmaklarımla kafa derisi boyunca dolaşmasına izin veriyorum ve dingin yüzüne dokunuyorum. O eğlenmeye devam ederken kirpikleri yanaklarına doğru yayılıyor.

"Ben de seni özledim," diyorum, göğsüm hâlâ inip kalkıyor ve terim tenimde soğuyor. Gözlerini açıyor ve benimkilerle buluşuyor. "Çok özledim." Gömleğinin üst düğmesiyle oynadığımda eli benimkini sarıyor ve sabit tutuyor. Dudaklarımı öpmek için yataktan yukarı kayıyor. "Sana dokunabilir miyim?" diye soruyorum.

"Zaten gelmem bir tûy kadar kaldı, Wren. Ben sadece-oof-nesin sen-bok." Kot pantolonunun üzerinden avuçladığımda gözleri geri döndü ve bileğimi tekrar yakaladı. "Hayır, tatlım. Ben ciddiğim. İlk kez seninle birlikte oluyorum ve bunu son kez yapmak istiyorum."

"Bunu yarına ertelemenin nasıl bir faydası olacağını düşünüyorsun?" Düşünüyorum.

Bir kahkaha atıyor ve avucuyla meme uçlarımdan birini şakacı bir şekilde yuvarlıyor. "Çünkü şimdi odama geri döneceğim ve orada öfkeyle mastürbasyon yapmayı planlıyorum" diye beni bilgilendiriyor.

"En azından izleyebilir miyim?" Ben de öyle dedim.

Gözleri kekeleyerek kapanıyor. "*Tanrım*, beni öldürmeye çalışıyorsun," diye inliyor güçsüzce.

Kollarımdan kurtulup ayağa fırladığında, dirseklerimin üzerine eğilip cilveli bir bakışla onu kısıtıyorum, elbisem hâlâ belime dolanmış durumda. Ağzımın kurummasına neden olacak şekilde kendini kabaca ayarlamadan önce elleriyle kalçalarını destekliyor. Bana bakarken parmaklarını başının arkasına geçiriyor, gözle görülür bir şekilde kendi içinde bir savaş veriyor, pazıları bükülüyor ve esniyor. Başparmağımı tembelce bir meme ucunun üzerinde kaydırıyorum ve onun yalvarışı düpedüz kederli.

"*Hayır*," diyor aniden-bağırıyor-ve ben biraz sıcıyorum. Bu da beni yarım yamalak bir özür diliyor, memelerim zıplayınca bir başka miyavlamaya dönüşüyor. "Bunu doğru yapıyorum. Biz

Ağırdan alıyorum. Sabah görüşürüz. Çıkış 11'de, ama ikimiz de şafaktan önce kalkacağımızı biliyoruz, o yüzden kahvaltı etmek istediğinde bana mesaj at. Ya da uğra. Ya da posta güvercini gönder. Mors alfabesiyle kapıma vur." Ağzıma sert bir öpücük kondurmak için kendini ikiye eğiyor. "I-"

Gözleri büyüyor ve dudakları soluyor. *Seni seviyorum* demek üzere olduğunu fark ettiğimde benimkiler de aynı şeyi yapıyor. Onu tekrar öpmek için hızla uzanıyorum ve fark etmemiş gibi yapıyorum.

"Seninle sabah konuşuruz," diyorum gülümsemeye zorlayarak.

Duygular, bir fırtınanın zaman atlaması gibi yüzünde geziniyor. Son bir öpücük için eğiliyor. "Seninle sabah konuşuruz."

O gittiğinde bunu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Duş alıyorum, bütün bir cilt bakım rutinini uyguluyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve bıraktığı tüm izlere hayranlıkla bakıyorum. Kendime bunun kolay bir hata olduğunu söylüyorum. Bir rutin cümlesinde zamanda geriye düşmüş olması, hep birlikte en karanlık zamanımıza geri dönmeye mahkum olduğumuz anlamına gelmiyor. Çoğunlukla işe yarıyor. Sonunda uyumak için uzandığımda içimde gerçek kelebekler uçuşuyor.

Ama... kelebeklerden daha ağırdırlar, kanat açıklıkları ve hızları farklıdır. Daha çok kuşlara benzerler.

BÖLÜM 24

WREN

Sonunda deliksiz bir uyku çektikten sonra uyandığımda karanlık odamdaki yatağımda doğruluyorum. Bildirimlerimi kontrol etmek için telefonumu elime alıyorum ve gelen kutumda Ellis'ten gelen iki e-posta olduğunu görüyorum. Biri bir gece önce saat tam 7:00'de gönderilmiş, sanki akşam yemeğinde olacağımızı bildiği için önceden planlamış gibi. Diğeri de gece yarısından biraz sonra. Önce öncekini açtım.

Kimden: ellis.byrd@gmail.com

Kime:

wrenbyrdbakes@gmail.com

Konu Günlük

(Bunu senin yaptığın gibi yazmaya çalıştım, senin hakkında uzaktan yazdım ama beynim dilimi tuttu (lobum mu tuttu? Kulağa iğrenç geliyor). Her neyse, zaten yazdıklarınıza yanıt veriyorum, bu yüzden umarım bu şekilde yapmam ve size yazmam sorun olmaz).

Wren,

Akvaryumda geçirdiğimiz uzun ve eğlenceli bir sabahın ardından otele döndük ve bu yaşlı adamın biraz kestirmesine izin verme nezaketini gösterdiğiniz için teşekkür ederek başlamak istiyorum. Günlüğünüze sizin kadar güzel ve düşünceli bir şekilde satır satır cevap veremeyeceğim, ancak düşüncelerimi serbest bırakırsam tutarlı bir şeylerin bir araya geleceğini düşünüyorum.

Size ilk iltifatımı savunarak başlamak istiyorum. Gözleriniz bana bir ineğin gözlerini hatırlatıyor. Büyük, karanlık ve hipnotik. Güzel kirpiklerle kaplılar ve odanın çoğunu kaplıyor gibi görünen irisleri var. İçinde kaybolabileceğiniz ve sırlarınızı anlatmak isteyeceğiniz türden gözler çünkü güvenle saklı kalacaklarını biliyorsunuz.

Sanırım daha sonra ikimiz söz konusu olduğumuzda, düşüncelerime her zaman o kadar uyum sağlıyordun ki bunu kanıksamıştım. Onları yüksek sesle paylaşmayı unutmaya başladım.

Bazen kendi kafamın içinde kayboluyorum Wren ve sana ağzını çevreleyen küçük çizgileri sevdiğimi söylemeyi unutuyorum. Dün hız trenine bindiğimizde ve o pahalı, hileli karnaval oyunlarında kazandığında, sonra bu sabah su samurlarının oyununu izlediğinde yine tam olarak sergileniyorlardı. Suratını astığında ya da konsantre olduğunda ortaya çıkan alt dudağının köşesindeki çukura bayılıyorum. Son birkaç aydır saçlarının daha açık renk olduğunu fark ettim. Bunu daha sonra belirtmeyi unutmamalıyım. Kahretsin, muhtemelen unutacağım. Farklı bir şey mi yaptın? Hayal mi görüyorum? İltifatlarda daha iyi olmak için elimden geleni yapacağım.

Yeminlere gelince, bu gece özür dilemeyi planlıyorum ama burada tekrar söyleyeceğim. Önemli olan uzlaşmak olmalıydı. Onları yazabilirdim. Senin okuman için kağıda dökebilirdim. Düşüncelerimi doğru bir şekilde ifade etmek için kendime zaman verdim. Onları başkalarının önünde söyleyemesem bile, sana bir şeyler vermeye çalışabilirdim.

Kendimi onurlandırmaya devam ederken istedim.

Günlüğünü okumak ve zihninde olmak bana pek çok şey hissettirdi ama en çok da hayranlık. Hepimiz Sage'in insanların neye ihtiyacı olduğunu gördüğünden ve empatisinden bahsediyoruz, ama bana göre sen her zaman aynıydın Wren. Sevdiğin insanlar söz konusu olduğunda her şekilde yılmazsın. Beni gördüğün için minnettarım. Teşekkür ederim. Sanırım senin dostluğun sayesinde çocukluğuma dönüp baktığımda sadece annemin ölümünü ya da babamın titrekliğini ve sürekli istikrarsızlığını hatırlamıyorum. Terapide ailem hakkında çok konuşuyoruz ve bunu beklemediğimi söylediğimde muhtemelen biraz aptalca geliyor, ama gerçek şu ki, beklemiyordum. *Neden* böyle olduğumu değil, kendimi nasıl düzeltereceğimi öğrenmeyi bekliyordum. Kızdığım şeyler hakkında konuşmaktan hep korktum çünkü onlar hala iyi ebeveynler ve iyi insanlardı. Bunu yaptığımda onları sadece olumsuz bir şekilde hatırlıyormuşum gibi hissediyordum, ancak birden fazla duyguya nasıl yer açacağımı öğreniyorum.

Onlar söz konusu olduğunda ikimizin de hiç konuşmadığı bir şey var. Aslında ikimizin hiç konuşmadığı pek çok şey var. İnsanların bir evlilikte sırlara ya da herhangi bir şeyi saklamaya (alçakça şeyler hariç) yer yokmuş gibi davranması bence çok garip. Seni hayatım boyunca tanıdım ve hâlâ beni şaşırtıyorsun.

Neyse, hikayeme dönelim.

Eski evimizdeki (Sage'in) ilk ahırımızda çıkan yangının ardındaki tüm ayrıntılardan ve nasıl başladığından size hiç bahsetmediğimi biliyorum. Her zaman alakasız görünmüştür. Yangına propan ısıtıcının neden olduğunu zaten biliyorsunuz.

Muhtemelen bir tür fare ya da vahşi bir kedi tarafından devrildi. Bilmediğiniz şey, babamın tavşan kulaklı eski bir televizyonu olduğu ve o eski propan ısıtıcıyı ahıra götürüp huzur ve sessizlik içinde o televizyonu izlediği idi. Evin içinde çok daha güzel bir televizyonumuz olması önemli değildi.

Kendi başına kalmak ve huzur bulmak istiyordu. Bunun için onu suçlamıyorum ama... Wren, annemin kaç kez dışarıda uyumaması ve geri döndüğünde ahırda o dost ısıtıcıyı bırakmaması konusunda başının etini yediğini anlatamam.

Neredeyse *her seferinde*. Annem hayattayken, geri döner ve onu alırdı, ama daha sonra, yükten kurtulmak için onu kapatır ve bırakırdı. Bir insanın kendisine sürekli hatırlatılan bir şeyi neden unuttuğunu anlayamıyordum. Pek çok şey için böyleydi.

Antrenman ve maç programları

Ve bir programa bağlı kalmayı gerektiren her şeye ikisi de öncelik vermezdi. Anı yaşama konusunda alışılmadık derecede iyi olduklarını biliyorum ve belki de eve gelip çocuk sahibi olmaya geç başladıkları için, küçük şeylere takılmama politikasını çoktan benimsemişlerdi. Tam olarak küçük *şeyler* bile değil, çünkü sıradan şeyleri özel hissettirmekte iyidiler, ama daha çok hayatın sorumlulukları gibi. Onlar bunu dert etmezse kim ederdi ki? Sürekli geç kalmaktan ya da bir şeylerin veya birilerinin unutulduğunu hissetmekten bıkmıştım. Bir seyahate çıkarken bir şeyin açık mı yoksa kilitli mi bırakıldığını ya da Macaulay Culkin'in hala tavan arasında olup olmadığını hatırlayamadığınız o his var ya? Büyürken hep böyle hissedirdim. Sanırım onların hayata lakayt yaklaşımı benim düzen ihtiyacımı daha da artırdı.

Bir yanımda, babamın yangını söndürmek için neden bu kadar uzun süre uğraştığını düşünüyorum. Neden o kadar çok duman soludu ve kalp krizi geçirdi. Bu konuda ne hissettiğimi hâlâ bilmiyorum. Utanmış olabileceği için utandım mı? En başta sorumlu davranmadığı için mi kızgınım, özellikle de kendisine defalarca hatırlatılmışken?

Düzenli yaşam sorumluluklarına, yapıya ve planlara öncelik verdiğim için, yıllar içinde sadece eğlence için başka planlar yapmaya ne kadar az yer bıraktığımı fark ettim. Bu işlerin varsayılan olarak size nasıl düştüğünün farkındayım ve üzgünüm.

Bunu burada bitirmek istemiyorum ve biraz daha parlak şeylerden bahsetmek istiyorum. Çünkü Wren, gerçekten yıllardır hissetmediğim kadar parlak hissediyorum. Son iki gün, en iyi şekilde bir yüzyıl sürmüş gibi hissettirdi ve bu seyahatin yarısı bile bitmedi. Yine de ben bir yazar değilim ve burada nasıl yumuşak bir geçiş yapacağımı bilmiyorum. (Garip bir duraklama için bekleyin??)

İlk tanıştığımız zamanı hatırlamıyorum ama anılarım on bir civarında güçlenmeye başladı. Bu konuya daha önce kısaca değindiğimizi biliyorum, ancak ilk uygunsuz, kötü zamanlamalı ve çok tesadüfi olan birçok şey için ilham kaynağım sendin.

ereksiyonlar. Kendimi kontrolden çıkmış gibi hissettiğimi hatırlıyorum, açıkçası. Sanırım bu yüzden on altı ve on yedi yaşlarındayken sana karşı olan gerçek hislerimi kabullenmem bu kadar uzun sürdü. Kendimi her zaman sapık, güvenilmez, arkadaşın olmayı bile hak etmeyen bir yaratık olarak düşünmüştüm.

Sesinin benim için değiştiği zamanları da hatırlıyorum, adımı söyleme şeklinin kaburgalarımın altında bir kanca gibi hissettirdiği zamanları da. Bir araya gelip ders aralarında öpüştüğümüzde, mutluluğun herkesin görmesi için dişlerime sıkıştığından emindim.

Bu gece seni görmek için sabırsızlanıyorum. Şimdi biraz kestirmeye çalışacağım ve sonra eğer vakit kalırsa, senin de orada olma ihtimaline karşı havuza gideceğim ve seni bikininin içinde seyredeceğim.

Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Kimden: ellis.byrd@gmail.com

Kime:

wrenbyrdbakes@gmail.com

Konu: Teşekkür ederim

Bu gece beni öptüğün için teşekkür ederim.

Yastığıma doğru çok ağırbaşlı bir ciyaklamadan sonra lambayı yakıyorum ve yolculuğumuzun bir sonraki ayağı için heyecanla eşyalarımı topluyorum.

BÖLÜM 25

WREN

Telefonum zaten standart doğum günü bildirimleriyle her zamankinden daha meşgul, ama hızlıca kaydırıyorum ve Ellis'in kapımın önüne bir kahve bıraktığını söyleyen bir mesaj buluyorum.

Telefonumda sevdiğim insanların isimlerini gördüğüm sırada dün geceye dair anılar içime hücum ediyor. Bu, evrenin dikkatli olmamız, geri dönmemiz gereken düzenli bir hayatımız ve evimiz olduğunu, daha önce enkazımızı toplamak zorunda kalan aynı yer ve insanlar olduğunu hatırlamamız için nazik bir dürtüsü gibi geliyor. Ama Ellis'le dün yeniden keşfettiğimiz kolay yakınlığı ve beni parçalara ayırdıktan sonra bile gözlerindeki çıplak zevki hatırladığımda, tüm bu ihtiyata isyan etmek ve bu yolculuğun geri kalanını iki elimle tutmak istiyorum.

Kahve için teşekkürler, Ellis'e mesaj attım. Uyudum.

Güzel. Mutlu yıllar, Byrd. Hazırlanmak için zamana ihtiyacın varsa kahvaltı alıp bırakabilirim.

Onu bırakıp kaçmak zorunda değilsiniz :)

Üç nokta havada asılı kalır ve kaybolur. Tekrar geri gelir ve tekrar kaybolur.

Eğer buradan zamanında çıkmak istiyorsak, evet istiyorum.

★ ★ ★

Güne hazırlanırken sinirli ve neşeli olmanın düzensiz bir karışımı olmaya devam ediyorum, ancak onu lobide gördüğüm an, tüm

dairesel düşünceler sona erer.

Ona doğru ilerlerken her santimimi kataloglamasını izliyorum. En sevdiğim yıpranmış kovboy çizmelerimden başlıyor, sonra beyaz dökümlü eteğimin üzerinden geçiyor, beni uçurumun kenarına sürüklerken avuçlarını nasıl doldurduklarını hatırlıyormuş gibi kalçalarımın eğiminde oyalanıyor. İç çektiğini görüyorum ve üstümde gezindiğinde bunun rahatlama mı yoksa boyun eğme mi olduğundan emin olamıyorum. Göğsümden bağlanan basit bir siyah örgü şey, gövdemin bir üçgeni sergileniyor. Onu çıkardığını şimdiden hissedebiliyorum. Yakamın kenarında bana verdiği bıyık yanığının küçük şeridini yakaladığında bunu görüyorum. Çenesi gevşeyip baş döndürücü bir sırtışa dönüşmeden önce sıkıca kenetleniyor.

"Hey, doğum günü kızı," diyor. Sanki bugün ilk kez sesini kullanıyor. Çantalarımın ikisini omuzlarımdan alıp kendi çantasına geçiriyor. "Devam etmeye hazır mısınız?"

"Öyleyim."

Gideceğimiz yere varmak için Santa Cruz dağlarına doğru kırk beş dakikalık bir yol var ve ben daha fazla soru ve işkence edici, üzgün kız çalma listeleri planlıyorum, ancak otoparktan çıkar çıkmaz dış dünya araya giriyor.

Önce Sage arayıp doğum günümü kutluyor, ardından Sam ve annem geliyor. Sonra Silas geliyor, telefonda oyalanıyor.

"Eee, siz ne yapıyorsunuz?" diye soruyor şarkı söyler gibi. Kaşlarını çatarak telefona bakan Ellis'e bakıyorum.

"Hoparlördesin Silas," diye bilgi verince kaşlarımı kaldırdım.

"Sadece bir sonraki durağımıza gidiyoruz," diyorum. Sessiz kaldığında, "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Noel için aldığım Sluggers biletlerini kullanmak için Micah ile Beaverton'a gidiyorum."

"Onu beyzbol maçına mı götürüyorsun? Tanrım, Silas." Micah'nın şu anda sporla ilgili zor bir durumda olduğu düşünüldüğünde biraz duyarsız görünüyor.

"Ne? Ona biletleri verdiğimde hâlâ oynuyordu. Zaten bu sirk topu. Normal beyzbol değil."

"Bu bir *şaka*," diye tükürdüğünü duyuyorum Micah'nın. "Ve mutlu yıllar, Wren."

"Sağ ol dostum," diyorum. Ama geçen Noel'den kurtulmak için nasıl hasta numarası yapmak zorunda kaldığımı hatırlıyorum. Şükran Günü'nden sonra... çok taze hissettirdi ve bu kadar erken bir zamanda daha fazla birliktelik fikrini kaldıramadım.

Boşanmadan sonraki ilk iki yıl böyleydi. Sanırım hem benim hem de Ellis için. Tatiller ve aile toplantıları herkes için çok rahatsız ediciydi. Acı herkesi etkilemeden ona tekrar yakın olmayı kaldırabileceğim bir yere gelmek çok çalışma gerektirdi.

Birkaç gün içinde geri alabileceğimiz işler.

Silas, Micah ile sirk topunun geleneksel beyzboldan daha eğlenceli olduğu konusunda tartışmaya başlıyor ve atışmaları moralimi daha fazla bozmaya fırsat bulamadan hemen telefonu kapatıyorum.

"İyi misin?" Ellis soruyor.

İçimi çekiyorum ve onu inceliyorum. Yıllardır olmadığı kadar dinlenmiş ve huzurlu görünüyor. "Sadece ağırdan almak ya da çok hızlı hareket etmek konusunda nevrotik davranıyorum." Telefonuma ve Sam'in kolunu Sage'e ve bana doladığı arka plandaki resme bakıyorum. Ne kadar derine inersek, tekrar başaramazsak geri çıkmak için o kadar büyük bir tırmanış olacak.

Orta konsoldaki elimi tutuyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Sana daha önce de söyledim, yavaşlığı seviyorum" diyor. Ama sonra parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor ve kolumdan aşağıya, göğsümde ve önceki gece öptüğü tüm yerlerde karıncalanana kadar takla attığını hissediyorum.

"Bildiğimiz şeylere geri dönmek çok kolay... iyi," diyorum. Yakıcı, hayatı değiştiren, patlayıcı ve iyi.

"İyi, ha?" dedi, dudaklarını büken bir sırıtişla. Kafamın tam olarak nereye gittiğini biliyordu. "Anlıyorum ve katılıyorum. Ama bugün senin doğum günün ve bana nasıl ihtiyacın olursa olsun ben senin emrindeyim. Konuşmak istersen konuşuruz. Yazmak istersen yazarız." Gülüyor, gülme çizgileri yayılıyor. "Bedenimi kullanmak istersen, bunu sana karşı kullanmayacağım."

"Sanırım beni azdırmak için bana karşı bir şey tutman gerekecek," diyorum ve elimi daha sıkı kavlıyor. "Ama." Aklıma parlak bir fikir geldi. Yeni kurallar. "Daha önce yaptığımız hiçbir şeyi yapamayacağımızı söylesek?"

"Anlamı?" Alt dudağını yalıyor.

Ona biraz takılmadan edemiyorum. "Yani, kenara çekip arka koltukta sevişemezdik-"

"Tanrım, Byrd."

"-Ama dün gece ilk kez kalçana boşaldım." Ona sinsi bir sırıtış attım. "Yaratıcı olabiliriz." Her nasılsa bu da beynimde başka bir gerekçe.

Çenesi kasılıyor. "Yaratıcı düşünme becerilerini her zaman takdir etmişimdir," diye homurdanıyor. Birbirlerine bastırdıkları yerde terlemeye başlayan onun avuçları mı yoksa benimkiler mi emin değilim.

"Teşekkür ederim. Geçmişte bana oldukça iyi hizmet ettiler. Dün gece de sizin büyük bir hayranınızdim."

"O zaman anlaştık."

"Güzel," diye ilan ediyorum. "Şimdi sesini kıs ki doğum günü marşımı dinleyebilelim." Telefonumdaki Play tuşuna basıp sesi açıyorum. Yola bakıp sırıtıyor ve elimin arkasını tekrar öpüyor.

★ ★ ★

Bizi Montetesta Çiftliği'ne götüren geri dönüşlü yol, esintide sallanan yumuşak, buğday renkli otlarla kaplı, ara sıra Kaliforniya gelinciği patlıyor, ayrıca selvi ve diğer herdem yeşillerin bir karışımı. Tırmanış hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor, ta ki sonunda tepeye varıp bizi iki yönlü bir durakta bırakana kadar. Solda ve uzakta web sitesinde gördüğüm malikâne ve önümüzdeki tabelaya göre sağda da giriş yaptığımız misafir evleri ve tadım odası yer alıyor.

Tadım odası malikanenin yoğunlaştırılmış bir versiyonudur; siyah süslemeli beyaz sıva ve çatıda pişmiş toprak kiremitler. Masa ve sandalyelerle dolu bir güverte dört bir yanını sarıyor.

İçeri girdiğimizde tezgâhın arkasındaki kadın "Byrds için rezervasyon mu?" diye soruyor. Sam'den biraz daha büyük gibi görünüyor. İsim etiketine göre Emilia.

"İki rezervasyon olmalı ama evet," diyor yanımdaki Ellis. Elindeki bardağı silmeye ara verip bize baykuş gibi bir bakış attığında, sırada ne olduğunu tahmin edebiliyorum.

"Arayıp rezervasyonunuzu bir yazlık olarak güncellemişsiniz...?" diye devam ediyor, gözleri aramızda gidip geliyor.

Ellis ve ben birbirimize döndük. "*Silas*," diyoruz hep bir ağızdan.

"Ona mesaj atarım," diyorum ama Ellis sessizce başını sallıyor, çoktan telefonundan Ara tuşuna basıp dışarı çıkıyor.

"Üzgünüm," diyorum kıza. "Eğer sorun olmazsa, iki kulübe olarak değiştirmemiz gerekecek."

Yüzünü buruşturuyor. "Bu hafta sonu için bir bekleme listemiz vardı. Listedeki ilk ismi aradım bile."

Gözlerimi kapattım. Bu *iyi bir* şey. Önemli bir şey değil. Zaten onunla takılmak gibi bir niyetim vardı. Bu aşılabilir bir sorun değil. Kendime yalan söylemeyeceğim ve bu yolculukta ortaya çıkardığımız sorunları uygun bir şekilde ele almadan eski sevgilime erken atlamama neden olacak şey buymuş gibi davranmayacağım.

Dün gece yapardım.

"Silas ve Micah onların yapmadığına yemin ediyor," diyor Ellis odaya geri dönerken.

"Sage bunu yapmazdı," diyorum şüpheyle. "Sence...?"

Bana tuhaf bir gülümseme veriyor. "Sence *Ebeveyn Tuzağı'nı* Bize mi?" Gülüyor. "Şimdi mi?"

Öğrenmek için Sam'i aramaya çalışıyorum ama iki kez çaldıktan sonra telesekretere düşüyor. "Zaten fark etmez," diyorum iç çekerek. "Artık hepsi dolu."

"O zaman sizi kulübeye götüreyim mi?" diye soruyor Emilia. "Aşçılık dersinden önce yerleşmek ve araziye keşfetmek için birkaç saatiniz olacak."

"*Yemek* kursu mu?" Kızgınlığımı sesimden uzak tutmak için mücadele ediyorum. Haftanın altı günü yemek pişiriyorum ve yaptığım işi ne kadar sevsem de

Doğum günümü bir mutfakta geçirmeye pek niyetim yoktu. Yine de Sam'in muhtemelen güzel bir sürpriz planladığını düşündüğünü fark ediyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Eğlenceli olacak," diyorum sahte bir gülümsemeyle.

Kamyonete geri dönüyoruz ve Emilia'yı golf arabasıyla sıra sıra evlere kadar takip ediyoruz. Çok küçükler. Her taraftan sıkıştırılmak üzereyiz. Dramatik, biliyorum, ama son kırk sekiz saatin bu kadar başarılı olmasının nedeni bizim de ayrılacak yerimiz olmasıymış gibi geliyor ve birden bu ekstra baskının bizi çatlatabileceğinden endişeleniyorum.

Elimizde çantalarımızla küçük verandaya çıktığımızda Ellis bana bakıyor ve başını sallayarak "Biz iyiyiz" diyor.

Nefesimi tuttuğumu fark ediyorum ve gergin bir kahkaha atıyorum. "Biz iyiyiz."

Kapının kilidini açıp içeri girdiğinde endişeyle gülme sırası ona geliyor. Odanın en az yüzde 75'i bir yatakla dolu.

BÖLÜM 26

ELLIS

Ben iyi değilim.

Sanırım Sam'e kızgın olmanın iyi yanı, onu kaybetme olayını yumuşatması. Tüm ailemizin burada ne yaptığımızı tam olarak bildiğini ve bu noktada işbirliği içinde olduğunu varsaymak güvenli.

Onlar tarafından ya da herhangi bir dış güç tarafından itilmek istemiyorum. Kontrolün bizde kalmasını istiyorum.

Hâlâ yatağa bakarken Wren'e "Gerçekten yemek kursuna gitmek istiyor musun?" diye soruyorum.

Gözlerini üzerimde hissediyorum ama ben de gözlerimi aptal yataktan ayıramıyorum. "Elbette," diyor, sesi yüksek. Sam'in yanındayken değiştirdiği sesin aynısı, çok gergin ve çok dikkatli. "Sam planladı, yani."

Şimdi ona bakıyorum. O kadar güzel ki acıtıyor. Gömlek parçasının açıkta bıraktığı bel kısmında bir çil görüyorum ve kendimi göz kırpmaya zorluyorum. "Byrd, Sam burada değil. Burada kimse yok. Bizden başka plan yapan kimse yok. Bütün bunlar... Burada direksiyona *biz geçiyoruz*. Ayrıca, bugün senin doğum günün."

Derin bir iç çeker. "O zaman, hayır. Bilmiyorum," diye itiraf ediyor ve yüzümde beliren memnun ifadeye gülümsüyor. "Şimdi bana bir gerçeği söyle. Bu konuda korkuyor musun? Bunlardan herhangi biri hakkında?" Bakışları odanın içinde geziniyor.

"Evet."

Yüzündeki pembe kızarıklık kaybolur ve gözleri daha da parlar. "Bekle, sen mi?! Hayır demeni ve beni övmeni beklerdim!" O

Parmağımı göğsüme saplıyor ve ben parmağımı tutup ısırılmamak için kendimi zor tutuyorum. "Neden korkuyorsun?"

Çünkü seni bu tertemiz beyaz çarşafların üzerine yaymak ve tadına bakmak istiyorum. "Çünkü kollarımı açtığımda bu odanın her iki ucuna da dokunabiliyorum, bu da burada nerede olursan ol dokunabilecek kadar yakın olduğun anlamına geliyor." *Çünkü seni on yılın yarısı boyunca kaybetmiş olmaktan nefret ediyorum ve bunun mükemmel olmasına her şeyden daha çok ihtiyacım var. Seni yakalayıp öpmemek ve ikimiz de kaybettiğimiz zamanı unutana kadar seni becermemek için mücadele ediyorum. İkimiz de isimlerimizi unutana kadar.* "Çünkü bu kadar yakın olmak büyük ve hızlı bir değişim ve aramızda hiçbir şeyin çok hızlı gitmesini istemiyorum. Çünkü bunu doğru yapmak istiyorum, bu aynı zamanda doğum günün olmayan bir günde kötü şeyleri de gözden geçirmemiz gerekeceği anlamına geliyor ve bu beni korkutuyor çünkü kaybettiğimiz tüm güzel anıları ve iyi şeyleri bulmayı çok sevdim. Çünkü arka verandadaki küvette uyumadığım sürece muhtemelen o yatağı paylaşıyor olacağız ve senin horladığını beş yıldır falan duymadım." *Çünkü sen benim ruhumun yarısını oluşturuyorsun. Çünkü sana yakın olmak, senin içinde olmak için ne kadar çaresiz olsam da, sana tekrar bu kadar yakın olmanın, ayrılmak istediğin tüm parçalarımı sana hatırlatacağından korkuyorum.*

Yüzü şaşkınlıkla dondu. "Bu... bir sürü gerçektir."

Ve yarısı bile değil.

"Ama ben horlamıyorum," diyor gözlerini devirerek.

Evet, öyle. Kişisel ses makinem olarak kullandığım yumuşak, kopuk küçük hırıltılarla. "Neden çıldırdığını söylemeye cesaretin var mı?" diyorum.

Yumuşuyor, kahverengi gözleri parlıyor. "Artık cesaretin var, ha?" Bunu dosyalıyormuş gibi sertçe bakıyor bana. "Ve yukarıdakilerin hepsi."

Aramızdaki tek şey ayaklarının dibindeki bavul. Kalçamın dış kısmı yatağın kenarına değiyor. Üzerine devrilmek çok kolay olurdu. "En azından hâlâ aynı fikirdeyiz o zaman? Bu iyiye işaret gibi görünüyor," diye teklif ediyorum.

Bavulun sapını tutuyor ve göğsüme doğru adım atmadan önce bileğinin hassas bir hareketiyle bavulu arkasına yuvarlıyor. Hissedebiliyorum.

Kalbim şakaklarımda. "Bir cesaret alabilir miyim?" diye soruyor.

Yutkunuyorum. *Coax. İkna et. Nazikçe. Çok hızlı gitme. Atlatman gereken tüm önemli şeyleri es geçme.* "Uslu dur Byrd," diyorum ama yalvaran bir hırıltı gibi çıkıyor ve kulağa daha çok "*Merhamet et,*" gibi geliyor. "Ama evet, cesaretini toplayabilirsin."

Gülümsemesi yavaşça açılıyor, gözleri ağzımdan hiç ayrılmıyor. İnce eliyle çenemi kavıyor ve başparmağını çenemde gezdiriyor. Sikimde hissediyorum. Tanrım, nasıl da kokuyor. Burnumu saçlarına gömmek istiyorum.

"Sana meydan okuyorum, benimle tadım odasında biraz kafayı bul, sonra içeride gördüğüm hazır tabaklardan birini üzüm bağlarına götür ki birlikte piknik yapabilelim" diyor, gülümsemesi ışıldayarak. Ben kıkırdayıp bunu kabul edemedim, "Ve sonra senden biraz faydalanmama izin ver" diye ekliyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, güneye doğru akan kanın neredeyse acı veren dalgalanmasına karşı gözlerimi kapatıyorum. "Wren, bu üç cesaret gibiydi."

"Üstü kalsın," diye şarkı söylüyor. "İkisini daha sonra benim üzerimde kullanabilirsin." Ve böylece, göğsünü kaburgalarımın sürtmeye özen göstererek yanımdan geçip gidiyor.

İnledim. "Daha da huysuzlaştın," diyorum ona, iyice işkence çekmiş bir halde. Biraz da hayretle.

"Güzel," diyor tatlı tatlı. "Belki ben de senin kötü olmanı istiyorumdur."

Hâlâ sırtarak kapıdan dışarı süzülüyor ve benim yarı yolda yürüyerek tadım odasına gitmem bir futbol sahası kadar sürüyor.

BÖLÜM 27

ELLIS

Şarap tadarken sarhoş olmak rahatsız edici derecede kolaydır.

Emilia bizi kapalı verandada üzüm bağına ve uzaktaki büyük eve bakan bir masaya oturttuktan bir saatten biraz daha fazla bir süre sonra, iyiyim ve kafam güzel.

Wren, "İnsanı yakalayan küçük yudumlardır," diye düşünüyor. "Özellikle de lezzetli olduklarında ve onları geri atmak istediğinizde." Gösteriyor.

"Bu kadar mı? Daha çabuk bitsin diye sevmediklerimi mideye indirip duruyorum," diyorum bardağıma bir kahkaha atarak.

Zaman içinde diğer müşteriler de yavaş yavaş bize katıldı. Birkaç aile, asmaların kenarına doğru eğimli yamaçtaki çim alanda dolaşıyor. Çoğunlukla, güvertede yakındaki masalarda oturan diğer çiftler ve özellikle de tüketimimizi körüklediğini düşündüğüm biri.

"-burunda, armut, ezilmiş kaya, taze ot, liçi ve bal özü var," diyor adam. Bazı insanlar bana insandan çok hayvana benziyor ve yemin ederim ki bu bir gelincik.

Sarhoş olmaya yaklaşıyor olabilirim.

Wren'in gözlerini yakalıyorum ve ona doğru başını sallayarak "*Ne oluyor lan?*" diyor. Omuz silkiyorum. Beni yener.

"Damakta, tropikal meyve ve narenciyenin canlı tatlarını gösteriyor. Gerçekten son derece parlak bir bitiş" diye ekliyor. Alkışlayalım mı? Ortağı sadece mırıldanarak onaylıyor.

B i r sonraki bardağını dolduruyor ve yüksek sesle kokluyor, sonra çeviriyor, geri koyuyor ve kendini beğenmiş Listerine gibi çenesinin etrafında döndürüyor. Metal bir kutuya geri tükürmesine kadar.

"Daphne'nin güzel parfümü. Taze dilimlenmiş elmalar-"

Ağzımın kenarından Wren'e, "*Bahse girerim günler öncesine aitlerdir,*" diye mırıldandım. "*Eski, kurtlu, dilimlenmemiş elmalar.*"

"-ve Anjou armutları. Yasemin çayı ve bir damla hanımeli ile sonlanır. Kesinlikle Burgundian yaşlandırma tekniği. Ağızda kadifemsi bir his bırakıyor."

"*Sana kadifemsi bir ağız hissi vereceğim,*" diyor Wren kulağıma. Güneş gözlüklerimin üzerinden ona en iyi kaşlarımı çatıyorum. Bu şeytani kadın Ferret Face dinlerken beni sertleştiremez. Dolgun dudakları bir sırtışıya dönüşüyor ve onu birkaç santim daha yakına çekmek için ayağımı sandalyesine doluyorum.

Ferret bir sonraki şaraba geçer. "*Tanrı aşkına, sence bir şey için antrenman mı yapıyor?*" Wren fısıldıyor. Kulağımın kabuğuna değen hafif puf sesi kollarımı ürpertiyor.

"-çam ve orman zemini dokunuşu," dediğini duyuyorum Ferret'in. Wren ağzını açıyor, *ORMAN ZEMİNİ?* Ve ben sessizce gülüyorum. "Bu karmaşık meşe dilin üzerinde patlıyor, değil mi?"

Wren bir kıkırdama nöbetine tutuldu ve ben de suyumu içerken boğuldum. "Evet, buradan gitmeliyiz," diye idare ediyorum.

Denediğimiz en sevdiği şey olan şampanyadan bir şişe aldık. -Ayrıca etler, peynirler ve kuruyemişlerden oluşan paket servis tabaklarından biri ve üzüm bağına gitmeden önce hazır bulundurdıkları ödünç piknik battaniyesi. Şişeyi açıyorum ve labirentte güvenli bir mesafeye geldiğimizde ona uzatıyorum. Doyurucu bir yudum alıyor, dudaklarını yalıyor ve şöyle diyor: "Mmmm. Üzüm notaları algılıyorum." Bu da beni kahkahalara boğuyor.

Duruyor ve yüz ifadesinin ciddiyetini görmek için ona bakıyorum. "Bunu özledim," diyor sessizce, sanki bunu kabul etmek onu üzüyormuş gibi. "Seni böyle güldürmeyi özledim."

Muhtemelen küçük yudumlarla içtiğim şaraplar yüzünden, ama farklı duygular da beni sarhoş ediyor. O her zaman tanıdığım aynı kadın. Aynı büyük, ışıltılı gözler. Aynı geniş, dolgun ağız. Keskin çene, pürüzsüz boyun, *düz, yuvarlak* ya da *dalgalı* diyemeyeceğim vahşi, isyankâr bukleler çünkü hepsi aynı. Ama yine de ona bakarken kafam karışıyor. Kendimi çarpılmış hissediyorum.

"Ben de özledim," diyorum, sesim titreyerek. Bunu ona dün gece de söylemiştim ama o sırada üstsüz olduğunu ve belki de onu sadece yarı çıplak özlediğimi düşündüğünü de fark ediyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, yüzüm her ne yapıyorsa ilgisini çekmiş.

"Sen, çıplak," diye itiraf ediyorum. Düzleşmiş bakışlarına ekliyorum, "Ve sana bir şeyler hissettirmeyi ne kadar özlediğimi. Seni tahrik etmeyi, mutlu etmeyi. Seni kızdırmayı bile özledim." Damakta yeni bir tat - Ferret bundan çok etkilenirdi - ama alttan alta acı bir şeyler de seziyorum. Sanki küçük, acınası bir parçam onun benim üzerimde ne kadar gücü olduğunu fark ediyor. Bana ne kadar sahip olduğunu. Altı yaşımdan beri ona ait olduğumu biliyordum, öyle ya da böyle, arkadaş olmanın ötesinde buna direndiğim yıllar olsa da. Hiçbir zaman onu hak ettiğimi düşünmedim.

Geri kalan kısmım ise almak, itmek ve tekrar sahip olmak isteyen bir vahşi.

Arka cebimden plastik su şişesini çıkarıp bir dikişte içiyorum. Turşu gibi olmuş beynimin bu kadar karmaşık olmaya hakkı yok.

Söylemek istediklerini çiğniyor ve yürümeye devam ediyor, zemin botlarının altında sessizce çıtırdıyor. Yeterince uzağa gitmiştik ki, sarmaşıkların sıralandığı iki yüksek tepenin arasına sıkıştık, çevredeki binaların sadece üst kısımları görünüyordu. Şampanya şişesinden bir yudum alarak, "Beş yıl geçmiş gibi hissetmemem çok garip," diyor.

Battaniyeyi omzumda daha yükseğe kaldırıyorum ve homurdanıyorum. "Daha uzun hissettirdi," diyorum somurtarak.

"Mutlu muydun?" diye soruyor. "Yani, iyi olduğun bir yere ulaştın mı? Mutluluğu hissedebildiğin bir yere?"

Kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Sanırım öyle, evet. Doğuştan coşkulu falan değilimdir ama... O son yıllara kıyasla, boşandıktan sonra işin içinden çıkınca kendimi daha hafif hissettim sanırım. Peki ya siz?"

"Evet," diyor sıkıca. "Mutluluğu hissettim. Sadece farklıydı."

"Nasıl?"

Sinirli bir şekilde nefes alıyor. "Sanırım... Pencereden giren güneş hissetmek gibi. Güneş ışığı orada ve sıcak, ama onu tenimde hissetmekle aynı şey değil."

Şampanyaya uzandım ve o da bana uzattı. Baloncukların içimde köpürmesine izin veriyorum, o hafif, ferahlatıcı acı. Ve sonra onu öpüyorum.

Onu öpüyorum çünkü şu anda aramızda cam, duvar ya da kilometreler yok. Sadece o, onun parlayan teni ve tatlı, parlak üzümler gibi tadı olan dolgun dudakları var. Onu öpüyorum çünkü o nazik, zeki ve nefesimi kesecek kadar güzel. O benim, ben de onunum ve hayatımın en büyük mutluluğu ona dayanıyor, bu yüzden onu öpmek istediğim için öpüyorum ve gerisini unutuyorum.

Çılgınca başlıyor, birbirimizin dilinden şarap ve iniltiler yalıyoruz. Ben boştaki elimle yüzünü kavrarken şampanya şişesi kalçasına çarpıyor. Çabucak durgun bir şeye dönüşüyor. Tırmalayıcı iç çekişler ve yavaş çekiştirmeler. Beş duyumun da aşırı farkında oluyorum. Boğazına takılan sesleri duyuyorum, kuş cıvıltılarını duyuyorum. Teninin yumuşaklığını hissediyorum ve başparmağımı çenesinde gezdiriyorum. Onun tadına bakıyorum. Ellerin kollarıma ve sırtıma baskı yaptığı yerde kendimi sıkıyor ve esnetiyorum. Uzaklaştığımda, gözlerinin ağır ve yavaş bir şekilde açılmasını izliyorum. Gözbebekleri küçüldüğünde görüyorum, irisleri parlak günde brendi gibi. Gülümsemesi önce ağzının bir köşesiyle savaşıyor, sonra diğer köşesine yayılıyor. Sanki bir gün doğumunun tüm yüzünü kaplamasını izliyor gibiyim.

"Hadi kulübeye geri dönelim," diyor hülyalı bir şekilde. Başımı sallıyorum. "Piknik," diyorum.

Kara kaşlarından birini bana doğru kaldırıyor ve ben de kaşına dokunuyorum. "Bugün benim doğum günüm," diye hatırlatıyor bana çenesini küstahça eğerek.

"Öyle olduğunu biliyorum. Bu yüzden elimi eteğine sokmak ve boşalana kadar seninle oynamak istiyorum," diyorum. Sonra geri çekilip battaniyeyi seriyorum. "Bunu daha önce bir bağda hiç yapmamıştım."

Göğsü dengesiz bir şekilde yükseliyor. "Her zaman istediğini elde edemezsin, biliyorsun," diyor ve kendini yorganın üzerine bırakıyor. Kalıyor

Dirseklerine dayanıyor ve dizleri eteğinin altından kayarak hafifçe ayrılıyor.

"Biliyorum Byrd," diyorum, kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Yanına uzanıp bir koluma yaslanıyorum ve çıplak omzuna bir öpücük konduruyorum. "Beni istediğini söylemiştin."

İkimiz de elimin bacaklarından yukarı kayışını ve eteğini yukarı sıyırışını izliyoruz. Pürüzsüz, bronzlaşmış diz kapağı ortaya çıktığında duraksıyorum ve yanındaki iki inçlik yara izini görüyorum.

O ve Sam benim ve kardeşlerimin yanına taşındıktan kısa bir süre sonra, Sage'e bir okul projesinde elleri ve dizleri üzerinde yardım ediyordu, hatırlayamadığım bir şey için poster tahtasını kesmek için bir X-Acto bıçağı kullanıyordu. Kendine doğru kesiyordu ve biraz sıkıştı, çok sert çekti ve kendi derisini kesti. Saç çizgisinde, üçüncü sınıftayken maymun demirlerinin tepesinden geçmesi için ona meydan okuduğum zamandan kalma hafif bir yara izi daha var. Karnında iki yara izi daha var. Biri Sam'i sezaryenle aldıklarında, karnının yarılışını izlediğim ve koca bir hayatın çekilip alındığını gördüğüm yara. Bir diğer dikey yara izi ise fallop tüpü yırtıldığında yapılan acil laparotomiden, soğuk ve klinik bir odada onun ameliyattan çıkmasını beklerken beynime kazınan terminolojiden. Onun yaralarının çoğu benimle ilgili. Ciğerlerimde kabaran duygularla nefes almakta zorlanıyorum.

"Eğer bu senin kabalığınsa, seninle birlikte olduğumda hayatta kalabileceğimi sanmıyorum.
güzel," diyor Wren. Gözlerimiz kilitlendiğinde kaşlarını sertçe çatıyor.
"Sorun nedir?"

Yutkunmak için mücadele ediyorum ve başımı sallıyorum. "Buraya benimle geldiğin için mutluyum," diyorum boğazım düğümlenerek. Parmak uçlarım dizindeki yara izinin üzerinde geziniyor. "Seninle tekrar birlikte olabildiğim için mutluyum. Şu anda yani. Biliyorum, bu bir şey değil... Hiçbir şeye karar vermediğini biliyorum. Sadece hiç vermeyeceğimi düşünmüştüm." Ruh halimi bu kadar dengesizleştiriyorsa bir daha asla şarap içmemeyi de planlıyorum.

Bir elini boynuma doluyor ve beni dudaklarına doğru çekiyor. Ağırlığımın yarısının onun üzerine çökmesine izin veriyorum ve onu sessizce yutuyorum.

İnle. Parmak uçlarımla tenindeki desenleri izlemeye geri dönüyorum.

"Çok yumuşak," diyorum, sonra kot pantolonumun üzerinden beni avuçladığında tıslıyorum. "Değilsin," diyor ağzımın içine.

Kalçasında bir yol açıyorum, parmak uçlarımda külotuna sürtünmesine izin veriyorum, onun sıcaklığıyla damarlarımda kan dolaşıyor. Avuç içimi diğer kalçasından aşağı kaydırıyorum, kıvranıp nefes nefese kalana kadar masaj yaparak tekrar yukarı çıkıyorum. Çeneme karşı küçük, ısırılmış sesler çıkarıyor.

"*Lütfen*," diyor bir lanet gibi.

Sanırım sonunda ona dokunduğumda ben ondan daha fazla ses çıkarıyorum. Alev alev yanıyor ve "Çok ıslak." Islak, gür ve mükemmel. Saçıma bir yumruk atıyor ve çekiştiriyor. Hangi ritim ve basınçtan hoşlandığını bilmek ikinci doğası. *Çırpma gibi ama parmağınızla*, diye tarif etmişti bir keresinde gençken. Hatırladıkça boynuna karşı gülümsüyorum. Ağzımı kendi ağzıyla kovalıyor ve hepsi, hepsi bana geri geliyor. Nasıl hafifçe dönmeye başladığını ve hemen öncesinde nasıl aşırı sessizleştiğini biliyorum, sanki tam önünde hissediyor ve onu elde etmeye konsantre oluyor. Devrilmek üzere olana kadar gözlerini kapatıyor ve sonra gözlerini açıp bana bakıyor ve alçak bir sesle mırıldanıyor.

"Al bebeğim," diyorum, onun mutluluk içinde parçalanmasını izlerken. Yapıyor, başka bir küçük ıstıraplı ses onu sıcak, nefes nefese bir yalvarışla terk ediyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.

Fermuarıma uzandığında hâlâ parmak uçlarımda nabızı atıyor ve o kadar canım yanıyor ki hayır demek için bir neden bulamıyorum. "Bu battaniyeyi çalmamız gerekecek," diyorum, daha beni kot pantolonumdan kurtarmadan nefes nefese kalarak.

"Ağzıma boşalırsan olmaz," diyor ve sanırım bayılıyorum.

Pantolonumu kalçalarımın altına indirmiştik ki bir hoparlörden geri bildirim sesi duyuldu. "*Wren ve Ellis Byrd'e ana evde ihtiyacımız var*," diyor bir ses. "*Wren ve Ellis Byrd*," diyor yine, her heceyi uzatarak. Son sınıftayken okul müdürünün odasına çağrıldığımız zamanki gibi.

Wren'in dolabının yanında öpüşen bir öğretmen tarafından yakalandı.
"Ders bir dakika içinde başlıyor."

BÖLÜM 28

ELLIS

Görünüşe göre, yemek kursuna gitmezsek kendi halimize bırakılacağımızı varsaymak güvenli değildi.

Ses sisteminden bizi bir kez daha çağırdıktan sonra, yolda kıyafetlerimizi düzelterip yemek kursunu gösteren işaretleri ve bangır bangır çalan müzik seslerini takip ederek malikaneye doğru yola koyuluyoruz.

Wren'e bizi koruyacağımı ve ev sahibi her kimse katılmayacağımızı bildireceğimi söylemek üzereydim ki köşeden beyaz, tüllü bir kumaş bulutu içinde, kollarını açmış ve gülümsemesi daha da genişlemiş minik bir kadın uçarak geldi.

Az önce ayrıldığı odaya doğru "Geldiler!" diye mırıldanıyor, bu da odayı bir tezahüratla inletiyor. Bize geri dönüyor. "Biz de sizi bekliyorduk!" Gülümsemesi, arkaya taranmış saçları ve keten pantolonu kadar beyaz. Dans ederek odaya geri dönüyor ve bizi takip etmemizi işaret ediyor.

Wren'e "Onlara kalmayacağımızı söyleyeceğim," diyorum. Müzik yüzünden biraz bağırarak zorunda kalıyorum.

"Yapsak iyi olur!" diye bağırıyor. "Şimdi meraklandım."

Köşeyi döndüğümüzde, ocak üstü ocaklar, lavabolar ve malzeme ve pişirme kaplarıyla dolup taşan tezgahlarla tamamlanmış dört ayrı adaya sahip uzun, kiremitli bir odaya giriyoruz. Odanın bir duvarı inşaatın çeşitli aşamalarında araziye sergileyen fotoğraflarla kaplı, bir diğeri dolaplar ve devasa bir buzdolabıyla dolu ve sonuncusu demir parmaklıklı bir verandaya açılan akordeon tarzı büyük bir kapı setine sahip.

Odanın bir bölümünde birbirine karışmış ve birlikte sallanan sekiz kişilik bir grup var; bunların yarısı üzerinde BRIDESMAID yazan bir şey giyiyor. Başında tacı ve duvağıyla beyaz bir sundress giymiş bir kız, gruptaki erkeklerden birine doğru kayarak yaklaşıyor. Adam şişeden bir yudum aldıktan sonra şişeyi arkadaşlarından birine uzatır ve kızın önünü keserek onu daldırır ve öper. Odanın geri kalanı buna uygun olarak alkışlar.

Beyaz saçlı kadın, odanın ön tarafında aynı derecede keten giyimli bir adamla bir tür salsa yapıyor ve Ferret ile ortağı da yan tarafta metanetle duruyor.

Wren kulağıma, "Olamaz, düşmanlarımız," diyor.

İnlemekten kaçınıyorum. Şu anda kimsenin "parlak bir son" hakkında konuşmasını kaldırabileceğimi sanmıyorum.

"Herkese iyi günler!" diye sesleniyor ev sahibemiz ön taraftan, bir kumandayla müziğin sesini kısarak. "Ben Bernadette, ama lütfen bana Bernie deyin, bu da ortağım Robbie, ama lütfen ona Bob deyin. Tahmin edebileceğiniz gibi Avustralya'dan geliyoruz. Lütfen bizden 'aur naur' dememizi ya da Cleo veya yoğunlaşma ile ilgili herhangi bir şey söylememizi istemeyin, çünkü bundan ilk ve tek kez bahsedeceğiz." Yüksek sesle alkışlıyor.

"Tamam o zaman," diyor Bob. Mekânın kısa bir tarihçesini ve ne zaman inşa edildiğini anlatmaya başlıyor. Ben biraz bekarlığa veda partisine takıldığım için anlamıyorum, yakından bakınca hepsi de kafayı *bulmuş* gibi görünüyor.

"Her şey sırayla," diyor Bernie. "Odaya dağılın ve kendinizi tanıttın. Herkes neden burada olduğunuzu, neyi kutladığınızı bilsin."

Wren ve ben birbirimize bakarak dertleşiyoruz. "Yeni insanlarla tanışmak istemediğini biliyorum ama...?" diyor.

Bağda başladığımız işi bitirmekten başka bir şey istediğimden emin değilim ama sosyal enerjimi toplayacağım. "Biraz terbiye toplayabilirim," diyorum. "Yine de nedimenin etrafından uzak dur. Hiç şüphesiz bugün bitmeden fırlayacak."

"Kesinlikle öyle," diye onaylıyor Wren. Geçirmenin şiddetiyle kızın çenesinin geriye doğru çekilmesini, cildinin bir ton daha yeşile dönmesini izliyoruz.

Bernie, Wren ve bana, "Sanırım bu onların gün içindeki ilk durağı değil," diyor ve Bob'un güneşten yıpranmış yüzünde güler yüzlü bir sırıtışla Wren'in yanına sokulduğu gruba doğru başını sallıyor. "Siz muhabbet kuşları burada neyi kutluyorsunuz o zaman?"

"Oğlumuzu üniversiteye bıraktık," diyor Wren. "Ve bugün onun doğum günü," diye ekliyorum.

Bernie, Wren'e, "Üniversitede bir çocuk sahibi olmak için çok gençsin," diyor, gerçekten şaşırmış bir halde.

Wren bilmiş bir sırıtışla bana bakıyor ve sanki burada başka kimse yokmuş gibi birbirimize sırıtıyoruz. Sanki karşı köşede *porrón* denen bir tür şarap nargilesine vurmaktan bahseden sağdıçlar yokmuş gibi ve sanki Ferret ve ortağı geri kalanımıza kötü davranmıyormuş gibi. Bernie ve Bob'a ikiz, kibarca bastırılmış ifadeler çeviriyor ve sabırla kaşlarımızı kaldırıyoruz. Sam küçükken ustalaştığımız aynı zamanlama ve aynı bakışlar. Kimseye yaşımızla ilgili açıklama borçlu olmadığımızı erkenden öğrenmiştik.

Gülümsemeleri sertleşiyor ve bekârlığa veda partisindeki gelin sendeleyerek Wren'i dirseğiyle dürtüyor. "Daha yaşlı erkekler, değil mi?" diyor ve açıklama yapmak için çenesini bana doğru eğiyor. Nişanlısına bakıyorum, gerçekten de tahmin etmem gerekirse kendisinden on yıldan fazla daha yaşlı görünüyor. Ve Wren'in onunla ilişki kurabileceğini mi düşünüyor?!

Wren kahkaha atmamak için kendini zor tutuyor.

"Ne kadar *yaşlı* olduğumu sanıyorsun?!" Geline kızgınlıkla sordum.

Wren bir kahkaha daha atar ve gelin kızarır. "Kahretsin, özür dilerim," diyor. "Sen sadece, şey, öyle görünüyorsun-" Yüzünü buruşturuyor ve özür dilercesine omuz silkiyor.

Wren çeneme yatıştırıcı bir öpücük konduracak kadar kıkırdamayı bitiriyor. "Sadece çok seçkin bir görünüşün var," diyor.

Sağmak istiyorum ve beni tekrar öpmesini istiyorum. "Yorgun ve yaşlı demek istiyorsun," diye homurdanıyorum, sert görünmeye çalışarak. "Haggard."

"Yakışıklı," diye düzeltiyor, usulca gülümseyerek. Hızla ağzımın kenarını öpüyor ve bir elini saçlarımın arasından geçiriyor. Mırıldanmak istiyorum.

Bob odanın önünden alkışladığında sınıf arkadaşlarımızın geri kalanı kendi aralarında sosyalleşmeye geri dönmüştü.

"Pekâlâ millet," diye başlıyor. "Başta da söylediğimiz gibi, Bern ve ben Avustralyalıyız, evimiz olarak adlandırdığımız bu İtalyan villasında yaşıyoruz ve Kaliforniya topraklarında Fransız üzümleri yetiştiriyoruz. *Dolayısıyla*, doğal olarak, bugün Hint mutfağından yemekler pişireceğiz!"

Ferret elini kaldırıyor, ardından kendisine seslenilmeden önce konuşuyor. "Yemeğe eşlik edecek bir eşleştirme listeniz var mı, yoksa sadece kanatlanmamız mı gerekiyor?" diye soruyor.

"Ne istersen iç dostum. Buzdolabında bira da var," diyor Bob.

Ferret anevrizma geçirecek gibi görünüyor. Eşi ayaklarının üzerinde uyuyakalmış, topuklarının üzerinde sallanıyor. Bahse girerim onun yudumlayıp tükürmesine karşılık, o da tüketiyordur.

Tüm bu fiyaskonun çirkinleşeceğine dair içimde bir his var.

"Herkesin üç gruba ayrılması gerekiyor," diye açıklıyor Bernie. "Biri samosalardan sorumlu olacak, biri çeşitli Hint turşuları yapacak ve sonuncusu da keema'yı bir araya getirecek. Burada vejetaryen ya da diyet kısıtlaması yok, tamam mı?" Hepimiz hayır dedik. Baş nedime iğrenç bir şekilde "*Naur!*" diye bağırıyor. "Tamam o zaman," diyor Bob, devam etmeden önce Bernie'ye uzun uzun bakıyor. "Herkes dağılsın! Tek kural, birlikte geldiğiniz partnerinizle aynı grupta kalamazsınız! Biliyorum, biliyorum. Çok üzücü. Ama bu dersin amacı kaynaşmak. Karıştırmak ve yeni bir şeyler yapmak. Yemeğinizin istediğiniz bölümüne kendi tarzınızı katmakta özgürsünüz, ancak talimatları, ihtiyacınız olan tüm uygun araçlarla birlikte adanızdaki klasörde bulacaksınız."

Bu yeni kısım beni hafif rahatsızlıktan düpedüz rahatsızlığa götürüyor. Yeni bir şey istemiyorum. Karıştırmak istemiyorum. Mümkün olduğunca karımın yanına dönmeli ve bu zamanı akıllıca harcamalıyım. Sam'e resmen kızgıyım.

"Gizlice kaçmak ister misin?" Wren'e doğru eğilerek deniyorum.

"Daha önce tesis genelindeki bir ses sistemi aracılığıyla bizi izledilerse, şimdi yaygara koparmadan kaçmamıza izin vereceklerini mi düşünüyorsun?" Kıkırdıyor. "Ben açım zaten." Kıçıma hafifçe vurup samosa adasına doğru ilerliyor ve hemen damadı, nedimeyi ve Ferret'in ortağını yanına çağırıyor.

Surat asıyorum. Mutfakta patronluk taslamasına bayılıyorum.

Tabii ki Ferret önce bana geliyor. Lanet olsun. Gelin ve zar zor anlaşılan bir sağdıç bize katılıyor.

"Ayı," diyor Ferret, tokalaşmam için elini uzatarak. Kahretsin, bunu hatırlamak hiç kolay olmayacak.

"Ellis," diye cevap veriyorum yorgun bir iç çekişle, nemli avucunu avucumun içine alarak.

Gelinin adının Tabitha olduğunu ve sağdıçın (aynı zamanda sağdıç) Schwartz olduğunu öğreniyorum.

Bob müziği tekrar açar, tam o sırada Bernie elinde içki dolu bir tepsiyle dans ederek gelir.

Harika. Bu iş kesinlikle çirkinleşecek. Bir tane alıyorum, odanın diğer ucundan Wren'i selamlıyorum, sonra geri atıyorum. Onlardan ayrılamıyorsan, onlara katıl, sanırım?

Schwartz tek gözünü kapatarak baharatlı ananas turşusunun tarifini okumaya başladı. Malzemeleri kaselerden çıkarmaya başladım ve ananasla birlikte gelişigüzel atılmış bir çift eldiveni bir kenara bırakarak bir kesme tahtası ve bir bıçak aldım.

Tabitha birdenbire hızla solmaya başladı. Beni Mahzen Bekçisi ile kıyasladığı için birkaç kez daha özür diledikten ve uykulu bir şekilde omzuma yaslandıktan sonra, şimdi Michael Bubl  'ye sallanıyor ve penis pipetli bir bardaktan içiyor. *Fer-Bear* tamamen görev dışı ve işe yaramaz durumda, "yıllanmış bir Riesling" aramaya gitti        "başka bir şey bu yemeğin yanında bilgewater olabilir". En ayık olan benim, bu y  zden bıçağı kapıp doğramaya başlıyorum.   nce ananas, sonra biberler. Tabitha ve Schwartz sağdıç konuşmasında nelerden bahsedip nelerden bahsetmemesi gerektiği konusunda tartışmaya başlarken, dalgınlıkla doğranmış ananası doğrudan

Kase. Kaydırıyorum ve biraz daha doğruyorum, ardından soğanları olabildiğince hızlı bir şekilde kesiyorum. Yıllarca itfaiyede yemek pişirdim ve gözlerimi bu lanet şeylere karşı hiç duyarsızlaştırmadım, bu yüzden elbette bu süreçte sulanmaya başlıyorlar. Bileğimin tersiyle onları siliyorum ve yapılması gereken kesim işinin geri kalanını tamamliyorum, böylece tuvalete hızlı bir yolculuk yapabiliyorum ve ölü gibi sarhoş ekibimi bıçaklarla baş başa bırakmıyorum.

İşimi halledip ellerimi yıkamaya başladığımda gözümün altındaki bir nokta yanmaya başlıyor. Biraz soğuk suyla sıvazlayıp mutfağa geri dönüyorum. Tanrım, biri "Sweet Caroline" çalmaya başladı. Kaosun içine düştük. Bob ve Bernie gruba sevgiyle bakıyor, sanki bu onlar için sıradan bir Pazar günüymüş gibi.

Baş nedime şimdi avludaki bir sandalyeye yığılmış, başı öne eğik, ayakkabıları kucağında, derin bir uykuya dalmış durumda. Wren'in işi başından aşkın, hala ayakta olan takım arkadaşlarını güldürüyor ve gülümsetiyor. Herkesi sıraya dizmiş, samosa hazırlatıyor ve bazılarını fritözde pişirmeye başlamış bile.

Kahretsin, gözüm yine yanıyor. Sulanmaya başladı. Tekrar siliyorum ve daha da kötüleşiyor, tam diğeri de acımaya başlamadan önce. Daha sert ovuyorum ve aniden, sanki sıcak közleri dürtmüşüm ve bir alevi karıştırmışım gibi oluyor.

Kalbim göğsümdede güm güm atmaya başlıyor, acı arttıkça panik içime işliyor. Acıdan iki gözümü de açamıyorum ve burayı hiç bilmediğim için ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi bilemiyorum.

"Ellis?" Bir adaya çarpıp küfrettiğimde Wren'in sorduğunu duyuyorum. Gözlerimi olabildiğince sıkı kapatmış olmama rağmen gözlerimden hâlâ yaşlar süzülüyor. "Ellis, sorun ne? İyi misin?"

"Hayır. Ne olduğunu bilmiyorum. Gözlerim yanıyor. Onları açamıyorum." Bunu söyler söylemez başka bir yerimde bir karıncalanma hissettim.

Yanık hissetmek isteyeceğim en son yer.
Beynim bunu kabul ettiği anda ateşleniyor.

SIKTİR.

BÖLÜM 29

WREN

Ellis lazımlık dansı yapıyor.

Eminim bunu tarif etmenin daha iyi bir yolu vardır, ama şu anda aklıma gelen tek şey bu. Çok büyük, çok yetişkin bir adamın lazımlık dansı versiyonu.

Dizlerini kaldırıp hafifçe çaprazlayarak bir dizi küfür savuruyor. Gözleri hâlâ kapalı ve elleri sürekli iki yanında yumulup açılıyor.

"Olamaz!" Bernie bağılıyor, tüm çarşaflarıyla buraya doğru çırpınıyor. Sanırım yine *aur naur* dedi. "Eldivenleri takmadın mı?!" diye soruyor Ellis, yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle.

Ellis onun sesine doğru döner, ama yanlış yöne doğru bir adım kadar eğilmiştir. "Eldivenler talimatlarda yoktu!" diyor çaresizce.

"Ah, lanet olsun, dostum. Anladığım kadarıyla gözlerine dokundun?" diyor Bob.

Ellis bana doğru dönüyor. "Wren," diyor, derin, kırık bir hırıltıyla. Onu buradan çıkarmalıyım.

"Dostum, doodle'ına dokunmadın, değil mi?" Bob ekliyor.

"Eldivenler biberler içindi! Onların tenine değmesini istemezsin!" Bernie ağlıyor.

"Hadi canım," diyor Ellis dişlerinin arasından.

Baş nedime sandalyesinden yüksek sesle hıçkıra hıçkıra ağlıyor, gelin ve bir başka nedime onun önünde çömelmiş derin bir sohbeta dalmışlar. Sağdıçlardan biri balkondan işiyor. Ellis'in dirseğini tutuyorum, böylece onu yakaladığımı biliyor. O da

Bir avucunu kasıklarının önüne uzatmış, sanki onu yakalamak için can atıyor. Gözlerinin etrafındaki deri kızgın bir kırmızı.

Şarapçı adam elinde şişelerle mutfağa koşarak gelir. "Buldum! Riesling ve mükemmel Chardonnay var!" diye ilan eder.

Kusma sesini duyduğumda geri döndüm. Baş nedime sonunda şeytanlarını temizlemeye başladı, doğrudan gelinin elbisesinin ön kısmına. Gelin titrek bacakları üzerinde ayağa kalkıyor, sonra balkonun kenarına koşuyor ve ardından kusuyor.

Samosalardan bazıları tütmeye başlıyor ve Bob fritöze doğru koşuyor. Boştaki elimle Bernie'yi tutuyorum ve kaçmadan önce onu yerinde tutuyorum.

"Onunla ilgili ne yapmalıyım?" Ellis'e başımı sallayarak ısrarla soruyorum.

"Dondurma!" diye sesleniyor Bob ötmeye başlayan duman dedektörünün üzerinden. Bir an için *kıç* kremi dediğini düşündüm ve kışının sorun olmadığı konusunda ona çıkışmak üzereydim. "Gözlerini suyla yıkamak lazım, ama dondurma deriyi parçalayacak!" Bu sefer aksanından anlıyorum.

Bernie koşarak dondurucuya gidiyor, kapağını açıyor, bir karton kapıyor ve bana fırlatıyor.

"Gidelim," diyorum Ellis'e, elini elime sıkıştırarak.

"Hayır!" Geri çekiliyor. "Ya hâlâ ellerimdeyse?" diyor. Ve tam o anda, sanki kalbimin ayırmaya çalıştığım parçası göğsümden fırladı. Aleti ve gözbebekleri alev alev yanarken, gözlerinin kenarlarından ve burun deliklerinden bıyıklarına doğru sıvı akarken orada durabilmesi ve *hala* beni düşünebilmesi...

Yine benden ne isterse alabilir. Her şey onun.

"Al tatlım, gömleğimi tut o zaman." Eline verdim ve onu uzaklaştır.

Evden güvenli bir şekilde çıktık ve üzüm bağlarına giden merdivenli yoldan aşağı indik. Durmak zorunda kalmadan önce yolun yaklaşık dörtte birini tamamladık.

"Lanet olsun, bu çok acıtıyor Wren," diyor baş dönmesiyle. Gözlerini açmaya çalışıyor ve tıslıyor, daha fazla gözyaşı dökülüyor. Tekrar doğrulmadan önce kısa bir süre ellerini dizlerine koyuyor, bacaklarını teker teker sallıyor ve kot pantolonuna hava almaya çalışıyormuş gibi çömeliyor. Dondurmanın buğusu kolumdan aşağı akıyor.

"Hadi tatlım," diyorum nazikçe. "Olabildiğince çabuk odaya dönelim."

Korkunç bir inilti çıkarıyor. "Şu anda bana bu sözleri söylemenin sebebinin bu olduğuna inanamıyorum," diyor.

Gömleğimin ucunu tekrar eline veriyorum ve kararlılıkla adımlarımı uzatarak yürümeye devam ediyorum. Bir tepeyi aşıp doğruca kulübemizin kapalı arka avlusuna çıktık. Kilidi açmak için anahtarı ceplerinde aramam gerekiyor, sonra çitalı ahşap kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Açık hava banyosu için suyu açtığımda irkildi.

"Bu sadece su, böylece gözlerini yıkayabilirsin" diye açıklıyorum. Onu dizlerinin üzerine çöktürüyorum ve başını yavaşça akan musluğun altına itiyorum, o suya gözlerini kırpmaya çalışırken sırtına daireler çiziyorum. Birkaç turdan sonra, "Daha iyi misin?" diye soruyorum.

Hızla göz kırpmıyor ve başını sallıyor. "Pek sayılmaz. Ama aletimle ilgili bir şeyler yapmalıyım," diyor.

Onu bu kadar savunmasız görmek ve bunun onu öldürdüğünü bilmek tüm göğsümü ağrıtıyor. "İşte, ayağa kalk. Hayır, hiçbir şeye dokunma. Bana bırak," diyorum.

Elleri yanlarında, çenesi çalışıyor. Önce gömleğini çıkarıyorum. Çıplak gövdesini görünce tüm vücudumun kızardığını hissediyorum. Burun delikleri açılıyor. "Buna inanamıyorum," diye fısıldıyor. "Şu anda beni soyarken seni izleyemeyeceğime inanamıyorum."

Bunu çok sert bir şekilde söylediği ve bunun için yapılacak bir şey olmadığı için mizahı hedefliyorum. "Sınıftan erken çıkmanın daha kolay yolları vardı, biliyorsun. Bu kadar zahmete girmene gerek yoktu."

Tek tepkisi yumuşak bir homurtu.

"Pantolonunu çıkarsam sorun olur mu?"

Gözlerini açmaya çalışıyor ve yine yüzünü buruşturuyor. "Daha önce hiç bu kadar iyi olduğumu sanmıyorum Wren," diyor sefilce. "Siktir, siktir, daha da kötü."

Hızlıca kemerini çözmeye çalışıyorum. "Daha da kötüleşiyor çünkü sertleşiyorsun." Çok, çok hızlı. Etkileyici bir hızla. Kemerinin metali ayaklarımızın dibindeki ahşap güverteye çarpıyor.

"Lütfen. Zor deme," diyor botlarını ve çoraplarını çıkarırken. "Aslında, kahretsin, hiçbir şey yardımcı olmayacak." Gözle görülür şekilde daha da telaşlanıyor. Gözleri kapaklarının ardında hızla dönüyor, elleri iki yanında sallanıyor ve biliyorum, ona iyice bakmama izin vermemin bir insan olarak benim için iyi bir şey olmadığını *biliyorum*, ama baktığımda, başımdan ayaklarımın tabanına kadar kendi zonklama yanığımı hissediyorum.

Yarısı erimiş dondurma kutusunu elime alıyorum ve sağ elini içine sokuyorum. Hemen biraz alıp diğer avucuna götürüyor ve tamamen dikleştiği yerin önünde duraksıyor.

"Unutmuşum..." Kendi kendime söylüyorum, sesim uzak. Onun ne kadar büyük, kalın ve yapılı olduğunu unutmuşum. O inanılmaz geniş göğsünü. "Hatırladığımdan biraz daha kıllıymışsın," diyorum. Yine de şakaklarının etrafı dışında hiçbir yeri gri değil. Elleri birbirine sürtünüyor, vanilya fasulyesi parmaklarının arasında eriyor, ama acıyla sertleşmiş sikini yatıştırmak için herhangi bir hareket yapmıyorlar.

"Wren," diyor hırıltılı bir sesle, başı iki yana sallanıyor ve tüm vücudu kasılıyor. "Her şeyin üzerine yemin ederim. İstemeyeceğime hayatım üzerine yemin ederim ama ellerimde bir şey kalırsa diye dokunmaya korkuyorum."

Tereddüt etmeyi düşünmeliyim. Ama düşünmüyorum. Uzanıp üç parmağımı dondurmayla ıslatıyorum ve dikkatlice etinde gezdiriyorum. İçinde bir yerlerden gelen bir ses kemiklerinde yankılanıyor. Teni burada sıcak ipek gibi. Ağır boyunu biraz daha yukarı kaldırıyorum, böylece birazını her tarafına yayabiliyorum. "Tanrıya şükür taşlı yol falan değildi, haksız mıyım?" Başım dönüyor, diyorum.

Sızlanmayla kesilen bir kahkaha atıyor. "En azından yardımcı oluyor." Ağır bir şekilde yutkunuyor, ağırlığını ayaklarının üzerinde kaydırıyor, ellerinden güverteye dondurma damlıyor. Onu pompalamamaya dikkat ediyorum ama yine de... parmak uçlarımda acı verecek kadar sert, ucunda bir nem damlası var.

"Ellis, sanırım yumuşamaya çalışmalısın." Yutkunmam duyulabiliyor. "Deniyorum," diyor, sonra bir gözünü açmaya çalışıyor ve hemen tekrar kapatıyor. "Ama hâlâ seni duyabiliyorum, kokunu alabiliyorum ve sanırım vücudum sadece, ah siktir" -siki istekle seğirirken yüzünü buruşturuyor
-"Seni tanıyor."

Şimdiye kadar gördüğüm en erotik şeydi, şaftı erimiş dondurmaya parlıyordu. Gülme krizine mi girsem, ona sarılıp teselli mi etsem, yoksa dizlerimin üzerine çöküp yalayarak mı temizlesem karar veremiyorum.

"İşte, banyoya gir ve ben başka neler yapabileceğimize bakarken yıkan," diyorum. İçeri girmesine yardım ediyorum ve o da kendini ılık suya bırakıyor. "Gerekirse dondurmaya bir tur daha yaparız."

Küvetin kenarını sertçe kavırıyor, iri vücudu sıkıca sıkışmış. "Beni biraz burada bırakabilir misin?" diyor. "Yalnız başıma. Orada olduğunu bilmezsem sakınleşebileceğimi düşünüyorum."

Ağzının sertliğini ve kaşlarının arasındaki çizgileri işaretliyorum. Hala sıkılı olan gözlerini ve küvetin kenarındaki beyaz parmak eklemlerini. Bundan ne kadar nefret ettiği çok açık; bu şekilde savunmasız ve kontrolsüz olmaktan. Ama bu sakinleşme ihtiyacından daha fazlası. O da saklanmak istiyor.

"Tamam," diyorum sessizce, sonra içeri girip yatağa oturuyorum.

Google'da "biberli penis ve parmaklar" için çareler arıyorum, şaşırtıcı olmayan bir şekilde karışık sonuçlar çıkıyor. Doğru terminolojinin "kapsaisin yanığı" olduğunu anladığımda doğru yoldaydım.

Kendini ve acısını benden gizlemek istemesinden dolayı incinmemeye ya da rahatsız olmamaya çalışıyorum. Bunu daha da büyötmek istemiyorum.

olduğundan daha anlamlı.

En azından benim var.

Sadece şu anda bunun bu kadar ikiyüzlü olması sinir bozucu. Ne zaman bir risk alsak ve birbirimize güvenmeye eğilsek, sonunda daha güçlü çıkıyoruz. Bizi daha önce mahveden şey geri çekilmek, acılarımızı saklamak. Çok *dikkatli* olmak. Kendimi bu yolculuğa ve hedeflerine adadığımdan beri, hiçbir şeyi saklamadım.

Ve anlıyorum. Anlıyorum. Acı çekiyor. Kafasında dönen düşünceleri duyabiliyorum. Bunu planlamak, her şeyin yolunda gitmesini sağlamak için çok çaba sarf etti. O da kendini adamıştı ama sürücü koltuğunda da o vardı. Bugün, giriş yaptığımızdan beri onun kontrolü dışındaydı ve şimdi işler ters gitti ve yapabildiğini geri almaya çalışıyor.

Siktir et. Buraya kadar sadece gelmiş olmak için gelmedik.

İhtiyacım olan şeyi bulmak için tuvalet çantamı karıştırıyorum ve verandaya geri dönüyorum.

Şimdi gözlerini açmayı başardı ve bana ihtiyatlı, kan çanağı bir bakış attı.

"İyileşiyor musun?" Diye sordum. Başını salladı.

"İyiye gidiyor." "Bırak yardım edeyim," diyorum.

Sokulmuş gibi gözlerini kapatıyor ve başını geriye atarak güçlü boğazının uzun hatlarını ortaya çıkarıyor. "Gururumun bir parçasına tutunmama izin ver, Wren. Lütfen."

"Hayır."

Şimdi gözlerini açıyor ve yine beni buluyor. Üstümü çözüyorum ve düşmesine izin veriyorum. Bir küfür fısıldıyor.

"Görünüşe göre yağ, biberdeki kimyasalın parçalanmasına da yardımcı oluyor," diye açıklıyorum, bakışları altında meme uçlarım sıkışıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi özlemle sertleşiyor.

"Sığmayacaksın."

Gülümsememin ısınmasına izin verdim. "Sana uymayacağını ilk söylediğimde bana ne demiştin? Bunu b a ş a r a c a ğ ı z ." Eteğimi sıyrıyorum ve

iç çamaşırlarını giyip
çıkacağım. "Wren."

"Yavaş gideceğim. Acıtmamaya çalışacağım. Eğer seni incitirsem söyle, durayım. Sanırım bunların hepsi senin de bana söylediğin şeyler."

"Siktir, bebeğim." Şimdi ağır ağır nefes alıyor, ıslak avuçlarını bıyıklarının üzerinde gezdirirken küvete girmem için yer açmaya çalışıyor, bu sırada kenardan su damlıyor. Dizlerinin arasında duruyorum ve bakışlarını yavaşça her santimimde gezdirmesini izliyorum, sanki beni yeniden hafızasına kazıyormuş gibi. Diz çöktüğümde cesaretimin bir kısmı sarsılıyor, çünkü bu konuda zarif olmaya çalışıyorum ve sonunda kendimi bacaklarının arasına sıkıştırarak ona yaklaşmak ve kıvrılmak zorunda kalıyorum.

Göğsünün inip kalkması dışında tamamen hareketsiz kalıyor. Su her nefes verişinde göbek deliğinin altını yalayıp geri çekiliyor, sikinin mağrur başı da orada duruyor. Avucuma düş yağımdan biraz sıkıyorum ve tekrar soruyorum. "Yardım edeyim mi?"

"Pekâlâ," diye mırıldanıyor.

Elimin suyun altına kaymasına izin verdim ve boynunu öpmek için öne doğru eğildim. Dudaklarıma değerken çıkardığı sesi hissediyorum. Kendimin de biraz titrediğini hissediyorum. Yağ suyun altında elimin üzerinde kalıyor gibi görünüyor, ama dikkatli ve yavaş tutuyorum, parmaklarımla nazikçe ona doğru kaymasına izin veriyorum. Ağzının köşesini kendiminkiyle yakalıyorum, elimi sikinin etrafına sarıyorum ve uzun, nazik bir çekiş yapıyorum. "Tamam mı?"

"Evet," diyor yumuşak, çakıllı bir solukla. Meme uçlarımdan birini boş boş okşuyor.

"Ah-ah-ah," diye azarlıyorum, bu da onun küvete tutunmaya geri dönmesine neden oluyor. Beni yakacak herhangi bir kalıntıdan endişe ettiğimi düşündüğünden eminim ama bir kez olsun onunla ilgilenmem gerekiyor. Sadece onunla. Onu biraz daha sıkı tutuyorum ve yağın yumuşak kayganlığının kaybolduğunu fark ediyorum. "Benimle içeri gelir misin?" Arkama yaslanıp soruyorum.

Ağırlaşmış bakışları yüzümde geziniyor, bir eli içgüdüsel olarak kalkıyor, sonra tekrar indiriyor. Bıyığındaki bir damla suyu siliyorum. "Yapabileceğimizi sanmıyorum," diyor, biraz kederli.

"Biliyorum," diyorum. O kadar ağrımına rağmen, onu içimde hissetmeyi deneyecek kadar cesur değilim. "Başka bir fikrim var."

Yumuşak sırtıtlşını göğsümde bir sancı gibi hissediyorum. "Pekâlâ," diyor.

Onu küvetten çıkarıp küçük kulübeye geri götürmeme izin vermeden önce duş yağını alıyorum, arkamızda ıslak ayak izleri bırakıyoruz.

Arka kapı ile yatak arasındaki mesafe neredeyse yok denecek kadar az. Dönüp yatağın kenarına oturuyorum, onu kalçalarından tutarak kendime yaklaştırıyorum ve bakışlarını kendi bakışlarımla birleştiriyorum.

"Daha önce hiç yapmadığımız bir şey düşündüm." Yağı alıp birazının göğsümün ortasına damlamasına izin veriyorum, ağzı açık kalıp kalçaları hafifçe titrediğinde midemdeki her şey sıkışıyor. "Buraya gel."

Tökezleyerek yaklaşıyor ve kafatasımın dibini elleriyle kavıyor, saçlarımla arasına giriyor ve eğilip beni öpebilmek için çekiyor. Bu hareket, sikiinin önümde bir yol çizmesine neden oluyor ve ağzına bir inilti bırakıyorum.

Bir elini saçlarımda tutuyor ve onu göğüslerimin arasında sıkıca sıkıştırdığım yere geri döndüğünde kendini izliyor.

"Tanrım, Wren," diyor, hâlâ görüntüye yapışmış bir halde. Onu izlerken ya da yüzündeki şehvet ve hayranlıktan başımı çeviremiyorum. Tekrar bana doğru ittiğinde meme uçlarımı kopararak itmeye devam ediyorum. Kalçalarım çarşafıara doğru kıvrılıyor ve saçlarımdaki tutuşu daha da sıkılaşıyor, itişleri hızlanıyor. "Sık beni bebeğim," diye yalvarıyor, kaygan, sıcak teninin üzerinde kayıyor, uyluklarındaki kaslar geriliyor. Zamanın farkında değilim, yüzüne ve yakınlığına yeniden hayret ediyorum. Nefesinin ritmine ve göğsümün üzerindeki deride sıcak ve sert sürtünmesine. "Yapabilir miyim?" diye soruyor kaba bir solukla.

"Evet. Ortalığı darmadağın et," diyorum, dün geceki sözlerini ona tekrarlayarak.

Geri çekilip kesik bir iniltiyle boşalmadan hemen önce kaşları şaşkınlık ve rahatlama içinde kıvrılıyor, bir kısmı dudağımın köşesinin altındaki çeneme düşüyor. Dilimi üzerinde gezdirmeden önce gözlerini bekliyorum, bu da boynunun bir başka derin iniltiyle geriye kıvrılmasına neden oluyor

tatmin olmuş, sert bir ses. Beni tekrar öpmek için eğilmeden önce bir kez daha bana doğru sallanıyor. "Teşekkür ederim" diyor, dudaklarını ısırdıktan sonra alnımı öpüyor. "Bir havlu getireyim, ben... Sanırım saçına da biraz bulaştı. Özür dilerim."

Elimi bileğine doluyorum, hâlâ başımı büyük avucunun içine alıyor. Başparmağını çenemde gezdiriyor ve orası yansa da umurumda değil. "Sorun değil," diyorum usulca gülerek. Sanki tüm vücudum uğulduyor, sanki buna en az onun kadar benim de ihtiyacım varmış gibi hissediyorum.

Ufacık kapalı duşa birlikte giriyoruz. Ben gözlerinin etrafındaki yumuşak pembe teni öpüyorum, o da saçlarımı yıkıyor, kahkahalar içimizden kayıp gidiyor ve ellerimiz birbirinin üzerinde köpürüyor. Öpüşmeyi ve dokunmayı becerebildiğimiz kadar iffetli tutuyoruz, ancak havluyu çıkardığımızda hala açıkta kalan bir sinir ucu gibi hissediyorum.

Saatin kaç olduğu ya da telefonumun nerede olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok ama Ellis'in gömleklerinden birini üzerime geçirirken gün batımı panjurlardaki boşluklardan pembe turuncu şekiller saçıyor. Çıplak tenimdeki hissi ve burnuma gelen kokusuyla ilgili bir şey beni ağlatmakla tehdit ediyor. Islak saçlarımla ilgilenmeliyim, ama onu yataktan bana bakarken yakalıyorum, çıplak göğüslü ve şerbet ışığında hafifçe gülümsüyor ve şimdi yanına kaymayı tercih edeceğime karar veriyorum.

Kendimi omzunun kıvrımına sıkıştırdığımda bile, sırtımdaki elini çarşafa ya da gömleğine bastırıyor, çıplak tene dokunmamaya dikkat ediyor.

"Hâlâ acıyan bir şey var mı?" Ben soruyorum.

"Parmak uçlarım biraz acıyor ve gözlerim hala sızlıyor ama..." İç çekiyor. "Diğer her şey daha iyi."

Göğsüne karşı sırtıyorum. Onunla bu anda her şey gerçekten daha güzel.

Umut, umut, umut yine o nabız gibi atıyor, umutsuzca hiçbir şeyin değişmeyeceğini umuyor. Yoksa her şey çoktan değişti mi? İkisinden de emin değilim ve mutlu bir şekilde uykuya dalıyorum.

BÖLÜM 30

WREN

Uyandığımda Ellis'in ağzı çıplak kalçamdaydı ve gömleği belime dolanmıştı.

"İyi misin?" Karanlık odamızdaki yataktan aşağı kayarken uykulu bir şekilde fısıldıyorum.

"Açlıktan ölüyorum," diye mırıldanıyor. "Uykunda bu küçük sesleri çıkarmaya devam ediyorsun." Dili uyluğumun iç kısmına doğru ilerleyip beni nazikçe ısırduğında nefesim kesiliyor. "Evet. Bu ses," diyor karanlık bir sesle. Kalçamın dışından aşağı doğru bir yol öpüyor ve ben sırt üstü dönüyorum, bacaklarımı birbirine bastırıyorum. Ondan yarım dakika önce titremeye başladığımı hissediyorum ve hemen duruyor.

"Bu da ne?" diye soruyor, o kadar sessiz ki neredeyse hayal ettiğime kendimi inandıracağım. "Nasıl oluyor da... nasıl oluyor da ben sana dokunmadan önce titremeye başlıyorsun?" Ellerini çekiyor ve boğazım düğümleniyor. "Bu yeni bir şey, Byrd. Sorun bende mi? Ben de mi...? Sanki korkuyorsun."

Sesi korkmuş gibi geliyor. "Sen değilsin," diyorum, hâlâ sessiz. "Sensin, ve değil." Başını benimkinin yanındaki yastığa koyuyor ve loş ışıktaki yüzünü seçebiliyorum. Bu konuşmayı yapamayacak kadar ihtiyaç duyana kadar eğilip onu öpmenin cazibesi var. Ama o bana dün gece çıplak anlarını yaşattı, ben de şimdi ona kendiminkini yaşatacağım.

"Sanırım," diye başlıyorum, sonra yutkunmak için duraklıyorum. "Sanırım bizimle seks yapmanın nasıl bir şey olduğuna çok alışmıştım. Her zaman çok rahattım. Ve ... ve bilmiyorum, Ellis." Bir elimi yüzüme götürdüm. "Bunu duymak istediğine emin misin?"

"Her şeyi istiyorum," diyor açıkça. Artık fısıldamıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça üflüyorum. "Dışarıda taş gibi garip tipler var. Ve ben sadece seninle birlikteydim, bu yüzden hiçbir şey bilmiyordum, sanırım. Sadece. Bizimle olduğu gibi değildi. Başka biriyle. Hiç hayal kırıklığına *uğramadım*. Ve bir parçam bunun benim yüzümden olduğunu düşünüp durdu. Belki de denediğimiz o yıllar... belki de seksi seksten çıkardılar ve ben bir şekilde mahvoldum ya da kırıldım ve bundan bir daha asla zevk alamayacaktım." Aptalca bir gözyaşı kaçıyor ve onu silmek için yüzümü yastığa dönüyorum. Hâlâ yüksek sesle söyleyemediğim bazı şeyler var. Birinin ağırlığının üzerime çöktüğünü her hissettiğimde, Ellis'in ağırlığını üzerinde hisseden başka birini düşünmem gibi. Başka biriyle ilk kez yattığımda nasıl ağladığım ve öğürdüğüm gibi. Şimdi onun adını bile hatırlayamıyorum. "Korkuyorum," diye itiraf ettim. "Bunun gerçek olmamasından korkuyorum. Ve gerçek olmasını bu kadar çok istediğim için dehşete düşüyorum."

Yanımda hareketsiz ve sessiz duruyor, göğsü aldığı her nefeste kolumu hafifçe dürtüyor. Alnı omzuma iniyor ve gömleğinin üzerinden göğsümün yan tarafını öpüyor. "Hemen döneceğim," diyor.

Odaya kaşlarımı çatarak giriyorum, ayağa kalkıp külotuyla kapıya doğru yürüdüğünde yatak hafifçe sallanıyor. "*Ciddi misin?*" Geri çekilen formuna soruyorum. "Az önce söylediğim her şeye böyle mi cevap veriyorsun?!"

Alacakaranlık gökyüzünün aydınlattığı kapı aralığında duraklar. "Az önce bana anlattığın her şey hakkında söyleyecek çok şeyim var Wren. Bazılarını kelimelerden daha fazlasıyla çözmek istiyorum." Ve bununla birlikte, dışarı çıktı. Kamyonun kapısının açılıp kapandığını duyuyorum ve elinde bir şeyle gülümseyerek geri döndüğünde hâlâ kızgın bir ifade takındığımdan eminim.

Yatağın üzerinde dizlerinin üzerine çöküyor. "Zamanda geri gidip her şeyi düzeltemem bebeğim. Yapabilseydim yapardım. Hataları silebilmeyi dileyerek o kadar çok zaman geçirdim ki... Ve birlikte beş yıl kaybettiğimiz için nefret ediyorum." Sürünerek yaklaşıyor, yumruğunda hâlâ bir şey sıkılı. "Ama artık buradayız."

Hâlâ kızgınım ama ilgimi çekti. "Açıkla."

Karnıma doğru gülerek eğiliyor ve dişleriyle gömleğimi birkaç santim yukarı çekiyor. "Açıklamamızda çok daha iyi olmaya başladık, değil mi?" Yara izlerimi öpüyor. "Konuşabiliyoruz. Yazabiliriz. Ve belki seni bağlayabiliriz ve ilgilenilmediğin bazı zamanları telafi edecek kadar dilime boşalabilirsin." Dili göbeğimde dolaşıyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

"Madem yalvarıyorsun," diyorum. Yine de bu kadar nefes nefese olduğunda içinde kabadayılık yok.

Kahkahasının içini kıpır kıpır ettiğini hissediyorum. "Oh, yalvarıyorum. Çok açım, Byrd. Lütfen."

Doğrulup gömleğimi çıkarıyorum ve o da beni çılgınca bir öpücükle kovalıyor. Ben daha bacaklarımı ayıramadan, bir dizini kalçalarımın iki yanına dayamış, koca gövdesini benimkinin üzerinde gezdiriyor.

Onu görevine odaklanırken izlemek, düşüncelerimi sıcak şekerleme gibi sıvı ve damlayan hale getiriyor. Bu konuda hızlı ve istekli, kasları derisinin altında kayıyor ve üzerinde dans eden gölgeler gönderiyor. Avucuna düz, yumuşak bir ip alıyor ve önce boynumun arkasından geçiriyor, sonra önümden göğüslerimin arasından geçiriyor, eğilip meme uçlarımı tembelce yalıyor. İpi geri getirip karmaşık bir şekilde örmeye ve düğümlemeye başlıyor, göbek deliğimin hemen üzerinde durduktan sonra ikiye ayırıp her bir ayak bileğimin, sonra her bir bileğimin etrafından dolanıyor ve ortadan geri örüyor. Kuyruğun ucundan nazikçe çekiştirmeden önce kısa bir süre yaptığı işi inceliyor, ayak bileklerimi bir inç daha geniş çekiyor ve bunu yaparken benden sessiz bir nefes çıkıyor. Gülümsemesi eriyor.

Dizlerinin üzerinde yataktan aşağıya doğru yürüyor, ilerledikçe ipi biraz daha çekiyor, beni daha fazla yayıyor.

Ona yetecek kadar genişlediğimde hiç vakit kaybetmeden beni ağzına götürüyor. Kalçalarım çenesinin etrafında bir parça kapanıyor ve ipi bir kez daha sertçe çekiştiriyor, topuklarım çarşafıya gömülüyor. Klitorisimi dudaklarımı öptüğü gibi öpüyor, yumuşak, taparcasına, yutarcasına. Sanki beni özlemiş ve beni duymak, tatmak ve her şekilde görmek için sabırsızlanıyormuş gibi. Çıkardığım her seste, her kıvranımda ve dönmemde cesaret verici bir şekilde mırıldanıyor.

"Hâlâ seviyor musun-" Başparmağını alıp klitorisimi kenara sıkıştırıyor, belirli bir noktadan, tam olarak çıldırtıcı bir açıyla beni okşuyor.

Bir dizi karışık küfür mırıldanıyorum.

"Evet. Hâlâ seviyorsun. Tanrım, küfretmene bayılıyorum." Yüzünü o alışılmadık, aç haliyle bana sürtüyor, kirli sakalları en hassas tenime sürtünüyor ve ben gırtlaktan, çaresiz bir ses çıkarıyorum. "Benim pis ağızlı tatlı fırıncım. Seni çok özledim."

Bana karşı yalvaran bir ses çıkarıyor ve diliyle bana tekrar saldırıyor, güçlü, kaygan ve çok tanıdık. Vücudum yataktan fırlıyor ve beni bastırmak için bir avuç içi getiriyor.

"Ona ihtiyacım var Wren," diyor neredeyse özür dilercesine.

Yorulmak bilmeden klitorisimin üzerinde duruyor, ben inleyip küfredinceye ve ona karşı çırpınıncaya kadar beni açık ve yakın tutuyor. İnanılmaz derecede yükselip kıvılcımlara dönüşüyorum ve o beni asla bırakmıyor, sadece açısını değiştirip tekrar üzerime geliyor ve bir iniltiyle iki parmağını içime sokuyor. "Tekrar, tatlım. Hissetmeye ihtiyacım var."

Tutarsız bir sesle hıçkırıyorum ve tekrar dağılıyorum, açgözlülükle parmaklarına sarılıyorum ve seğirmeye çalışıyorum, tenimdeki her şey çok hassas. Bana bir anlık rahatlama veriyor, iç uyluklarımı öpüyor ve ısıtıyor.

"Beş yıl," diye homurdanıyor. "Sanırım beş yılla başlayabiliriz."

BÖLÜM 31

WREN

Telefonumun titrediğini duyduğumda Ellis hâlâ uyuyordu. Bu da iyi bir şey, çünkü yataktan kayarak çıkıp ilk adımımı attığımda bacaklarım dramatik bir şekilde sallanıyor. Kendini beğenmiş olması için ona altıncı bir sebep veremem.

Yatağın köşesinde cep telefonumu buluyorum, sonra hızla giyinip sessizce dışarı çıkıyorum, tam annem tekrar arayana kadar.

"Anne?" Nefesimin altında söylüyorum. Saat sabahın altısını ancak geçiyor, bu yüzden panik refleksimi henüz kontrol edemiyorum.

"Merhaba tatlım," diyor şarkı söyler gibi bir sesle. "Nasıl gidiyor?"

"Anne, iyi misin? Fırında her şey yolunda mı?"

Telefonla konuşuyor. "Oh, kahretsin. Çok erken falan mı aradım? Sanırım saate bile bakmadım. Dün seninle zar zor konuşabildim ve doğum günün hakkında bir şeyler duymak istedim. Yolculuğun şu ana kadar nasıl gittiğini öğrenmek istiyorum."

Savannah Meridian çok kibar biri. Saati kontrol etmeyi unutmuş olma ihtimali yok. Yolda durdum ve gölete doğru şüpheyi gözlerimi kısıtım. "Lanet olsun anne. Sen miydin?"

"Ben, *ne*?" diye bağırıyor.

"*Anne*. Rezervasyonumuzu mu değiştirdin?"

Beş saniye boyunca çok uzun süre sessiz kaldı. "Yani, Tanrı aşkına, Wren, tekrar birlikte olup olmamanız gerektiğine karar vermek için adamlar bir yolculuğa çıkıyorsunuz. Birlikte uyuyabilirsiniz de!"

"*Vay canına*."

"Ve kulağa çok güzel bir gezi planlamış gibi geliyor, tatlım." "Sen benim pezevengim misin yoksa annem mi?"

"Oh, şimdi, kabalaşma."

"Bunu az önce beni tatile götürdüğü için bir adama borçlu olduğumu ima eden aynı ağız mı söylüyor?"

Dişlerini emiyor ve bıkkın bir ses çıkarıyor. "Birlikte *uyuyun* dedim. Tekrar aynı mekânı paylaşmaya katlanıp katlanamayacağınıza karar verin. Bu bana her zaman anlaşılanın en kötü tarafı gibi gelmiştir."

Kot ceketimi üzerime daha sıkı geçirerek yeniden yürümeye başlıyorum. "Öncelikle, buradaki asıl amacın bu olduğunu *herkes* biliyor mu? Sıradan arkadaşlık kutlama gezisi konusunda kimse bize inanmadı, değil mi?" Diyorum.

"Bir saniye bile olmaz canım."

"Doğru," diyorum. "Ama o zaman... Bu ilişkinin yürümemesini umduğun anlamına mı geliyor?" Tırnağımı çiğnemeye başladım. Ellis'i her zaman çok sevdi ama boşanma konusundaki duygularını bana yansıtmaya da hiç çalışmadı. Anlayışla karşıladı, sağlıklı bir ortak ebeveynlik ilişkisi sürdürmem için beni teşvik etti ve bunun dışında kendi işine baktı. Ancak geçen sonbaharda *erkek arkadaşı* David'le tanıştığından beri bazı fikirlerini serbest bırakmaya başladı. Artık o yokken benim yalnız olmam fikrinden hoşlanmadığını düşündüm, bunun özellikle Ellis'le bir ilgisi olduğundan değil.

Bir fırın kabını sertçe yere bıraktığını duyuyorum. "Tabii ki işe yaramasını istiyorum," diyor sertçe. "Tabii ki biraz... *hamuru karıştırmanın* ikinizin birkaç şeyi çözmenize yardımcı olabileceğini umuyordum."

"Hayatım boyunca bu örtmeceyi duymadan yaşayabilirdim."

"O çocuk," diye hırlıyor. "O *adam*," diye düzeltiyor kendini. "O adam iynin en iyisi. Görölmek istemeyen ya da övgölere boğölmek istemeyen türden bir iyi. O bir eylem adamı."

"Oh, aksiyona geri döndük, değil mi?"

"Wren Salem, şu anda bana karşı gevezelik etme," diyor ve sözlerindeki sertlik karşısında şok oluyorum. "Daha önce neden ayrıldığınızı anlıyorum, çünkü başka birinin hayatınızı nasıl sürdüreceğiniz üzerinde herhangi bir etkiye sahip olmasını istememenizi anlıyorum. Evliliğin en iyi ihtimalle son derece sakıncalı, en kötü ihtimalle de felç edici olduğunu anlıyorum."

"Çoğu insan evliliğin uygun olduğunu savunur," diyorum. Parayı, yemekleri, sorumlulukları paylaşmak.

"Çoğu insan salaktır," diyor annem. Şakayla karışık nefes alıyorum. Ondan nadiren küfür duyuyorum. "Tek bildiğim," diye devam ediyor, "ikinizin de en iyi şeyleri hak eden, ilgilenilmeyi hak eden insanlar olduğunuz, ama ikinizin de bunu nasıl yapacağınızı bildiğinizi hiç sanmıyorum, çünkü ikiniz de hep başkalarıyla ilgileniyordunuz, ya da belki... belki senin durumunda, ben daha fazla yanında olmadığım için kendinle ilgilenmek zorundaydın."

"Anne, hayır."

Uzun bir iç çekişle sözümü kesti. "Güven bana, tatlım. Her zaman en iyi örneği vermediğimi biliyorum ama bence istediğin her şeye sahip olabilirsin ve olmalısın da. Kendini buna bırak. Tekrar peşinden gitmekten korkma."

"Anne, bana gösterdiğin şey tam olarak buydu," diyorum. "Bu konuda en iyi örnek sendin."

Tekrar iç geçiriyor ama bu sefer hayal kırıklığıyla dolu. "Sana hayatta romantik bir partnere ihtiyacım olmadığını gösterdim çünkü bunun en güvenli bahis olduğunu biliyordum, kendime güveniyordum, başka kimseye değil. Ama ben bile bazen insanlardan yardım istemek zorunda kaldım, Wren. Ve hayır, romantizm olmadan dolu dolu bir hayattan yoksun değildim, ama... Kalbim çok fazla kez kırılmıştı ve tüm kararlarımı bundan sonra tekrar kırılma korkusuna dayanarak verdim," diyor. "David'le tanıştığımdan beri bunu gördüm. Ve pişman oldum. Ama sen her zaman benden daha cesur oldun, Wren." Kıkırdıyor. "Kahretsin, pişirdiğin şeyle bile öylesin! Bazen öyle şeyler deniyorsun ki!"

Daha sonra fırın hakkında konuşuyoruz ve bana her şeyin yolunda gittiğine dair güvence veriyor.

"Yılın bu zamanı için yoğun, değil mi?" diye gözlemliyor, sesi biraz telaşlı çıkıyor. "Ben yokken daha fazla kişiyi işe almanız gerekebilir."

Bu konuşma dizisinin sonunu ben getirmiyorum. Geldiği birkaç günde kısmi olarak çalışıyor ve resmi olarak emekli olduğunda ben de iyi olacağım. Büyük etkinlikler için yerel belediyelerin önerilen tedarikçiler listesinde yeterince yer alıyorum ve mevsimsel

akınlar da güvenilirdir. Daha fazla personel çalıştırabilirim. Burası benim diyebildiğim için heyecanlı olsam da, onu çok hızlı bir şekilde dışarı itmek için hiçbir nedenim (veya hakkım) yok.

"Her zaman Savvy'nin olacak anne," diyorum ona.

"Olmayacak, tatlım, ve bunun için daha iyi olacak," diyor. "Yeni başlangıçlar, eskisinden neleri taşıyacağınızı seçebildiğiniz zaman en iyisidir."

"*Zekice*." Gülüyorum. "Yanmış bir keki fırına geri koymamaya ne oldu?"

"Bu *kek*, bebeğim," diyor. "Ama yakıldıktan sonra daha iyi hale gelen her şeyi düşünün. Karamelize şeker, alevde pişirilmiş muzlar, alevde pişirilmiş elmalar... ooohhh, Bask usulü bir cheesecake..." Tam o sırada garip bir sürtünme sesi duyuyorum ve üzüm bağlarından bir şeyin havalanıp önümdeki yola düştüğünü görüyorum.

"Hey, anne? Gitmem gerek."

BÖLÜM 32

ELLIS

Gözlerimi açtığımda gün ışığı odayı aydınlatıyor ve güneşli bir Wren yatağın üzerinde bağdaş kurmuş, çenesi elinde beni uyurken izliyor.

"Anlaşılan bugünlerde sen de horluyorsun," diyor. "Günaydın."

Gözlerimi kapatıyorum ve takdirle homurdanıyorum. "Fazladan yorulmuş olmalısın."

Bana sempatik bir şekilde gıdaklıyor ve bir elini saçlarımda gezdiriyor. "Dün gece çok ama çok sıkı çalıştın. Bunu kanıtlayacak sakal yanıklarım var." Ses tonundaki kızarıklığı duyabiliyorum.

"Öyle mi?" Körü körüne ayak bileğinden tuttum ve görmek için eteğini kaldırdım.

Ellerimi savuşturdu.

"Hayır, bunun için zamanımız yok. Toparlanmamız gerekiyor ve Bernie ve Bob'un evine kahvaltıya davet edildik, onlar da konaklamamızı üstlendi. Biraz önce küçük bir yürüyüşte onlara rastladım." Dolaşan ellerimden tekrar kaçıyor ve yataktan süzülüyor.

"Hey, Byrd?" İçimden bir esneme geliyor ve geriniyorum. Dizimde bir şey çatırdıyor.

"Öyle mi?" diyor, dağınık saçlarını toplamaya çalışırken.

Aynadaki konsantre surat ifadesini görünce mutlulukla iç geçiriyorum. "Odamızda neden başka bir adam var?" diye soruyorum.

Yanıındaki duvara yaslanmış şişme bebeği kapıyor ve onunla birlikte dönüyor. "Oh, onu mu kastediyorsun?"

"Mm-hmm."

Onu neşeyle sallıyor. "Yürüyüşe çıktığımda, yolun karşısından esintiyle sürüklenerek geldi, ahlaksızlığın hüznünlü bir yuvarlanma otu gibi," diye açıklıyor iç çekerek. "Gölete düşmesini ya da bir hayvanın onu boğmasını falan istemedim. Bu ve verandalardan birinde baygın gördüğüm sağdıç arasında, en iyi tahminim diğer kulübelerin gelin partisi tarafından işgal edildiği yönünde."

Sanırım hala yavaş anlıyorum. "Ne tür bir hayvan koca kıçlı bir şişme bebekle boğulur ki?"

Şımarıkça bir alay ediyor. "Yani, eğer patlarsa ya da başka bir şey olursa," diyor. "Neden, yeni arkadaşımı mı kıskanıyorsun?" O şeyi biraz daha yakından kucaklıyor.

O kadar mutluyum ki midem bulanıyor. "Wren, bıyıklarımda hâlâ senin tadını alabiliyorum. Şu anda gezegende kıskanılacak tek bir kişi bile düşünemiyorum."

Ağzı küçük bir O'ya dönüşüyor ve gözleri yuvarlaklaşıyor, yanakları ve göğsü güzel bir pembeyle kızarıyor. "Kahvaltıya gitmeliyiz," diyor boğuk ve inandırıcı olmayan bir sesle. Yüzümün aldığı şekle bakarak ekliyor: "Ciddiyim Ellis. Dün öğleden beri bir şey yemedik. Çoktan orada olmamız gerekiyordu," diyor gülerek.

Kendimi yataktan kaldırıyorum ve göğsümü kaşıyorum. Külotumun içinde beni süzdüğünü fark ettiğimde, son bir teklif gibi kaşlarımı kaldırıyorum. Yanaklarındaki renk artıyor.

"Dışarıda olacağım," diyerek bavulunu arkasından yuvarladı.

★ ★ ★

Kahvaltı büyük bir zevkle sona erdi. En azından Wren ve benim için. Bob ve Bernie, Tabitha ve müstakbel damadını bir yerlerde yakalayıp onları ve ekibini bize katılmaya ikna ettiler ve ben de bana yaşlı dedikten sonra *gençlerin* hepsinin bir daha yemek yemenin iyi olmayacağını düşünüyor gibi göründükleri gerçeğinden dolayı kendimi beğenmiş oldum. Bu arada ben ayaktaydım, harika hissediyordum ve omletimi ve kızarmış patateslerimi coşkuyla mideye indiriyordum.

Şu anda beş saatlik sürüş süremizin dört saatinden fazlasını geride bıraktık (çoğunlukla arkadaşça bir sessizlik içinde ya da Wren iseniz usulca horlayarak geçirdik) ve bu süre kolaylıkla akıp gitti.

Bu da doğal olarak beni tedirgin etmeye başladı.

Yolculuğumuzun son durağına doğru gidiyoruz ve bu da bundan sonra nereye gideceğimiz, ne olacağımız konusunda kararlar verilmesi gerektiği anlamına geliyor. Biz... çıkıyor muyuz? Birlikteyiz ama ayrı mı yaşayacağız? Hâlâ yaşadığım ev her zaman onun tarafından ele geçirilmiş gibi hissettirirken bu garip bir kavram. Belki çok aceleci davranıyorum ama sanki bir şeyleri kanıtlamak için son şansım gibi geliyor. Mantıklı olmadığını biliyorum. Tüm gerçek sınavlarımızın hala evde bizi beklediğini, hayatın günlük düzeninin arasına sıkıştığını biliyorum.

Ama tüm bu sıradan şeyler için tekrar sabırsızlanıyorum. Bu yolculuk bana en çok bunu fark ettirdi. Onunla güzel ve romantik bir ortamda mum ışığında yemek yemek, mutfak masamızda yemek yemenin, hatta ayakta ve ocağın üzerinde yemek yemenin ne kadar özel olduğunu hatırlamamı sağladı. Onunla bir üzüm bağında şampanya içerek gülmek, arka bahçemizde çim sandalyelerde oturup bir bira ve bir paket tuzlu sirkeli cipsi aramızda paylaşarak gülmeyi özlememe neden oldu.

Evimizde onun hüzünlü müziğinin çalmasını ve banyo tezgahının her yerinde onun bokunun olmasını istiyorum. İzin günümde onunla tembellik etme şansı istiyorum. Sıkıcı hayatımızı geri istiyorum.

Yolcu koltuğundan mutlu bir mırıltı çıkarıyor, sırtındaki kasları, göğüsleriyle çok dikkat dağıtıcı bir şey yapacak şekilde kavislendiriyor ve boğuyor. Direksiyonu biraz daha sıkı kavriyorum ve yola bakıyorum.

"Birkaç soruyu daha gözden geçirmeliyiz, değil mi? Yapmadıklarımızı. Sadece seni baştan çıkarmak için tasarlanmış uydurma bir tane vardı," diyor ve ona en yakın kolunda bir çizgi çiziyor.

"Ben varım. Onları okumanız gerekecek."

Homurdanıyor. "Tabii ki varsın. Onları çoktan araştırdın."

"Eğer yardımı olacaksa, çoğuna verecek cevabım yoktu ve hala sormanız için gergin olduğum pek çok soru vardı."

Başını gözümün en uzak köşesine doğru eğiyor. "İyi o zaman. Daha belirsiz bir liste bulmaya çalışacağım."

"Devam et, Byrd."

"Nasıl öleceğine dair bir fikrin var mı?"

"Oh, yani bugün işleri neşeli tutuyoruz."

Kıkırdıyor. "İlk gördüğüm oydu. Hadi başka bir tane seçelim."

Her ne kadar bu işe hazır olduğumu kanıtlamak ve bu konuda kararlı olduğumu göstermek istesem de, bu düşünmek istediğim son soru. Her zaman, ara sıra kendini belli eden bu kalıcı, gömülü duyguya sahip oldum, tıpkı rüyanın kendisi kanayıp gitse bile unutamadığım bir tür tekrarlayan kabus gibi. Ayrıntıları hatırlayamıyorum ama yine de ertesi gün beni paniğe sürüklüyor. Sevdiğim herkesin benden önce öleceğine dair bu mantıksız korkuyu hep taşıdım. Bu tam olarak bir önsezi değil, ama bu sorunun aklıma getirdiği tek şey bu. Ve sanırım... Sanırım Wren benden önce ölürse, vücudum muhtemelen pes eder. Bu hayatta uzun süre kalacağımı sanmıyorum.

"Pekâlâ. İşte yeni bir tane" diyor. "En büyük başarınız nedir?" İkimiz de cevabımızı bildiğimiz için hep birlikte tek bir ses çıkarıyoruz.

"Sam," diyorum yine de. "Tüm hatalarımıza rağmen biz iyi ebeveynleriz."

Dramatik bir nefes üflüyor. "Tamam, bu kadar ağlama yeter. Daha mutlu bir tane bulayım." Dilini tıkırdatarak telefonunda geziniyor. "Pekâlâ. Bu cümleyi tamamlayın. 'Keşke paylaşabileceğim biri olsaydı...'"

Garip bir şekilde ensemi kaşıyorum. Bu, kulağa fazla abartılı gelmeyen bir cevap bulmaya çalıştığım ve bulamadığım bir cevap. Oh, neyse. "Ee, her şey," diyorum gergin bir şekilde. "Kulağa klişe geldiğini biliyorum ama gerçekten. Kafanızda olması gerekenden daha fazla yer kaplayan büyük, boktan şeylerin çoğu söz konusu olduğunda yalnız olmakla iyi olmayı öğrendim. Vergiler, çocuklarla ilgilenmek

ev." Ona kısa bir süre baktığımda gülümsüyor. "Bir yatağı paylaşmayı özlüyorum, hem de *sadece* senin düşündüğün sebeplerden dolayı değil." Yola geri dönüyorum. "Bir süre senin eski tarafında uyumaya başladım çünkü yatak benimkinin üzerine çöküyormuş gibi geliyordu."

Hâlâ sessiz olduğunda ona tekrar bakıyorum ve gözlerinin parladığını görüyorum. "Yeni bir yatak alabilirdin," diyor ıslak bir kıkırdamayla.

Hayır. Onunla ilgili çok fazla anı var. Belki birlikte yeni bir tane alırız. "Peki ya sen? Sen bu cümleyi nasıl bitirirdin?"

"Her şey de," diye nefes alıyor. "Her şey, her yerde. Günün herhangi bir anında birini arayıp endişelendiğim ya da kafamı kurcalayan şeyleri paylaşabilmek istiyorum." Elini tutuyorum ve öpüyorum. "Bazen sadece paylaşmak bile yardımcı olur, karşıdaki kişi bunu çözemesse bile." Son kısmı çok dikkatle söylüyor. Sanırım araya girip bir şeyleri düzeltmeye çalışma eğilimim var. "Bu tür şeyleri daha çok yapmak istiyorum," diye devam ediyor. "Geziler. Uzak olmasa bile bir yerlere gitmek. Bunu biriyle paylaşmak güzel olurdu."

"Bunu... bunu daha fazla yapmaya çalışmalıyız." Bu çok sıradan bir şey ama başka bir şey olması gerekiyordu. *Benimle sonsuza kadar plan yap*, demek istiyorum. *Hayatını tekrar benimkine bağla ve bir yerlere gidelim. Her planı, her ağır şeyi birlikte paylaşacağız ve tüm iyi şeyleri de.*

Hoparlörden telefon bir sonraki çıkışta inmemizi söylüyor ve neredeyse cevap vermeyeceğini düşünüyorum.

"Katılıyorum, bu arada," diyor. "Bunu daha fazla yapmaya çalışmalıyız."

Biraz fazla hareketli bir şekilde başımı sallıyorum. İşte burada eski ben devreye girip eve geri dönüp birlikte olmak isteyip istemediğini, hatta belki benimle yeniden evlenmek isteyip istemediğini, yeni bir seyahat ayarlayıp ayarlamayacağımı ve tam olarak ne zaman ayarlayacağımı sormak istiyor. Dürtümü bastırıyorum ve şimdiye kadar işe yarayan şeyi yapmaya devam ediyorum. Ağırdan alıyorum. Son durağımıza sadece on dakika kaldı.

Sorulara tekrar bakıyor. "En değerli anınız nedir?" diye soruyor.

Bunu daha önce de görmüştüm ama cevabımı düşünmeme gerek kalmamıştı. "Sam'in beşinci doğum günü partisi," diyorum sırtarak.

"Kendi pastasının içine oturduğunda mı?" Wren gülüyor. "Evet. Mükemmel bir gündü."

Beni incelediğini hissediyorum. "Bugünü mükemmel yapan neydi?"

Yol, otoyoldan uzaklaştıkça daha da uzayan kızılçamların arasından keskin bir şekilde kıvrılıyor. Günün hızlandırılmış bir videoda geçtiği yanılsamasını veriyor, orman kalınlaştıkça gökyüzü etrafımızda daha da kararıyor. "Sadece hafif hissettiğimi hatırlıyorum, sanırım," diyorum. "Sage yeni mezun olmuştu ve bundan sonra ne yapacağını biliyordu. Silas benimle birlikte itfaiyede işe başlamıştı. Micah Double-A'da harika gidiyordu ve birkaç günlüğüne bahar antrenmanından eve dönmüştü. Sanırım onlarla biraz daha rahatlayabileceğimi hissettim, sanki birdenbire hepimiz kendi insanlarımız olmuştuk ve başarmıştık ve o kadar endişelenmeme gerek yoktu. Herkesin liseyi bitirmesini sağlamak... sanki onlarla olan birincil ebeveynlik rolüm sona eriyormuş gibiydi." Nadiren güneşli bir gün olduğunu hatırlıyorum. Evimize yeni taşınmıştık ve neredeyse hiç eşyamız yoktu, bu yüzden yeni bahçemizde küçük bir aile partisi düzenledik. Çim oyunları oynadık ve mangal yaptık. Sam gülmek için her şeyi yapabileceği bir dönemdeydi, hatta zaman zaman bu iğrenç bir hal alıyordu. Wren pastasını getirip o sırada sahip olduğumuz piknik masasının üzerine koydu ve biz daha mumlarını yakamadan, bankın üzerine atladı, herkesin gözlerini üzerinde hissetti, arkasını döndü ve üzerine oturdu.

Hepimiz ağızımız açık bir şekilde orada durduk. Ama sonra ben başladım saçmalığına güldü, bu da diğer herkesin katılmasını sağladı. Pasta kurtarılamaz haldeydi ve kimsenin umurunda değildi.

"Mutlu olduğumu hatırlıyorum ve o gün mutlu olmanın kolay olduğunu hatırlıyorum. Sanırım bu yüzden mükemmeldi," diyorum. "Peki ya sen?"

Tekrar sessizleşiyor, dalgın dalgın pencereden dışarı bakıyor. "Emin değilim. Bende bunlardan çok var. Şimdi düşündüğümde - kendimi tüm bunları düşünmeye zorladığımda, çok fazla mutluluk hissettiğimi hatırlıyorum. O kadar çok ki, o şeyler büyük olmadığı için kendimi deli gibi hissediyorum.

Sonunda kötü şeylerden daha ağır basacak kadar." Ellerini kaldırıyor, küçük bir alkışla kalçalarına düşmeden önce omuz silkiyor. "Yani, anlamıyorum. Neden kötü şeylerin kazanmasına izin verdik?"

Burnum sızlıyor ve boğazım düğümleniyor. "Aslında bunun için bir cevabım var," demeyi başarıyorum. "Terapistime göre." Söylerken zorlanıyorum ama hak edene hakkını vermek gerektiğini hissediyorum.

"Anlat bana."

Boğazımı temizliyorum. "Çünkü işin özüne indiğimizde, fiziksel düzeyde, mutlu hissetmek hayatta kalmaktan daha öncelikli değil," diyorum. "Nelerden uzak durmamız ve nasıl devam etmemiz gerektiğini bilmemiz için kötüyü hatırlamaya programlanmışız. Bu yüzden canımızı yakan şeyler zihnimizde öne çıkar. Bu yüzden mutluluğa tutunmak çaba gerektirir."

Gözleri kocaman açılmış ve dudakları birbirine sıkıca yapışmış. "En kötü anın ne?"

Ciğerlerim bir anda daraldı. "Wren." Bu tür bir çaresizliği kelimelere nasıl dökeceğimi bilemiyorum. Onun ölebileceğine dair gerçek korkuyu. Bununla birlikte gelen açıklayamadığım suçluluk duygusu.

"Ellis," diyor, kenarlarda sallanarak. "Bu konuyu bir noktada konuşmalıyız."

Ama şimdi giriş yapmak için otoparka giriyoruz. "Önce eşyalarımızı yerleştirelim ve şu kamyondan inelim. Yürüyüşe çıkacağız" diyorum.

"Bu son kez oyalayabileceğimiz bir şey," diyor.

"Biliyorum. Öyle olduğunu biliyorum."

Kamyondan inip kontuara gidiyoruz ve check-in yapıyoruz. İkimiz de tek çadırılık rezervasyona geçirildiğimizi öğrenince şaşırıyoruz. Birbirimize sırtıyoruz ve çadırımızın yerini gösteren haritayı alıyoruz.

Yerimize ulaşmamız birkaç dakika daha sürüyor. Önünde ahşap bir güvertesi ve tepesinden çıkan küçük bir bacası olan kirli beyaz bir kanvas çadır bizi karşılıyor. Onu geçince, sık ağaçların yerini kayalık bir plaja giden bir patikaya doğru daralan bir açıklığa bıraktığını görebiliyorum.

Park etmek için durduğumuzda her iki telefonumuzdan da birkaç bildirim gelmeye başladı. Ormanın derinliklerinde telefonumuz çekmiyor olmalı. Bugün Bluetooth'a bağlı olan benim telefonumdu ve Metin Okuma ayarını açık unutmuşum, bu yüzden Siri'nin "Silas'tan sana ve Wren Byrd'e: Bu sefer ben aradım" diye okuması sarsıcı oldu.

Wren çarpık bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Çadır," diyor. "Zaten ona gideceğimizi söyleyeceğim için heyecanlıydım. Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmek için."

Ben cevap veremedim Siri tekrar çalışmaya başlıyor. "Kirby'den," diyor robotik ses. "Ona söyledin mi?"

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. Wren'in yüzünü terk edişini izliyorum. "Bana ne söyleyeceksin?" diye soruyor.

BÖLÜM 33

WREN

Yüz ifadesinin korkudan bembeyaz kesilmesi nefes borumun daraldığını hissetmeme neden oluyor.

"Neden bir kadın sana mesaj atıyor ve 'ona' bir şey söyleyip söylemediğini soruyor?" Havayı geri yutmaya çalışarak soruyorum. Sesimi kullanmak düdük çalmak gibi geliyor.

Başını hafifçe sallıyor ve gözlerini kırıştırıyor. "Bekle, bunun bir kadın ismi olduğunu nereden biliyorsun?"

Aslında bu son derece aptalca açıklamayı yaptığı için biraz minnettarım. Şimdi ruhumu parçalayan korku yerine anlık bir öfke hissedebiliyorum. "Şu anda bana ciddi bu mu soruyorsun?"

"Hayır, yani, öyle, ama-"

"Kim o?"

"Wren, o sadece bir arkadaş. Yemin ederim." Farkına varır. "Şükran Günü. Mesajını gördüğün kişi bu."

Nefes almaya başlıyorum, kalbim parmak uçlarımda, boğazımda, şakaklarımda ve olması gereken yer dışında her yerde. "Yani tatillerde sana mesaj atan bir arkadaşın. *Geçen sonbahardan* beri sürdürdüğün çok çekici bir arkadaş mı?! Şu anda ciddi misin sen? Bu da ne böyle? Nedir bu, Ellis? Bana hemen şimdi söyleyen iyi olur."

"O bir arkadaş," diyor sakince. Çünkü yapabildiği şey bu. Hayatımızı değiştiren bir felaket karşısında sakın kalarak bu felaketi atlatabiliriz. O da benim kadar sarsılana kadar boğazını sıkma istiyorum. "İkimiz hakkında dertleştığım bir arkadaşım. Silas'ın kazasından sonra, ben... Ben... O benden on yaş kadar küçük. O bir çocuk! Mürettebatın geri kalanı zaman ayırdığında bir kampanya yangını üzerinde biraz çalıştım."

ve ben onu bu yüzden tanıyorum. O sadece bir arkadaş, Wren. Her şey üzerine yemin ederim."

"O zaman benim bilmediğim neyi biliyor? Neyi *anlatacaksın*, Ellis? Söyle. Bana. Neyi."

"*Seni hâlâ sevdiğimi*," diye nefes nefese kalıyor, gözleri kapanıyor. "Seni hâlâ sevdiğimi. Sana çok erken söylemenin adil olmayacağından endişelendim. Sana doğru şekilde söylemem gerekiyordu. Sana doğru yolu göstermem gerekiyordu."

Geri söylemek istiyorum. Geri söylemek istiyorum ama hâlâ çırpınıyorum. "Ama *başka* birine söyleyebilirdin? Bana söylemeden önce her şeyi başka biriyle konuşabilir miydin?" diye soruyorum. Bu kamyonet kabininde hissettiğim her şey için yeterli yer yok. Olmaya karar verdiğimin farkına bile varmadan dışarı çıkıyorum ve o da hemen arkamda, arabasının kapısı benimkinin hemen ardından kapanıyor ve adımları bana doğru geliyor.

"Dur." Avucumu kaldırdım. Ona bakarsam cesaretimi kaybedeceğimi biliyorum. "Bugünkü kötü şeyim. Bu yapacağım son şey çünkü diğerlerinden daha kötü. Ama *nefret* ettiğim şey... hala *nefret* ediyorum. Bana güvenmemen. Ne şimdi, ne de o zaman."

Nefes alıp verirken çıkardığı sesteki gözyaşlarını tuttuğunu anlıyorum. Gözlerimi kapalı tutuyorum. "Neden bahsediyorsun?" diye mırıldanıyor.

Tanrım, çok çabalıyor ama bunu ondan zorla çıkarmam gerektiğini iliklerime kadar biliyorum ve buna gücüm var mı bilmiyorum. "Hiç başka bir bebek istedin mi?" diye sordum.

Topuklarının toprak zeminde kaydığını duyuyorum. "Üç yıl boyunca denedik. Dış gebelikten sonra, tekrar olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu söylediler. *Ölebilirdin*. Bunu riske atamazdım."

"Hiç başka bir bebek istedin mi?"

"Wren. *Byrd*." Sesindeki aksaklık beni tırmalıyor. "Sana istediğin her şeyi vermek istedim. Hiç."

"Hiç başka bir bebek istedin mi, Ellis?"

"Senin mutlu olmanı istedim."

"*Sen hiç-*"

"*Hayır*," diyor, heceler göğsünden sökülüp atılıyor. Ve şimdi gözlerimi açıyorum, bir avucunu ağzına silmeden önce yüzünün buruştuğunu görmek için tam zamanında. Gerisi çorap söküşü gibi geliyor. "Hayır. Başka *kimseyle* ilgilenmek istemedim. Tüm bu parçaları sürekli bir arada tutmaya çalışmaktan *yorulmuştum*. Daha fazlasını kaldıramayacak kadar *yorulmuştum*!" Nefesinin dalgaları düzensizleşti. "Yine de seni mutlu etmek istedim. Seni... senden çok şey çaldığımı düşündüm, Wren. Daha fazla hayattan! Her ne kadar tesadüfen de olsa, bu kadar genç yaşta hamile kalmış olsam da, yine de seni bir şeylerden mahrum bırakmışım gibi hissettim. En azından *bunu* deneyimlemekten, heyecanlanmaktan ve bir bebek için hazırlanmaktan. Biz çocukken bunu yapmak zorunda kalmak çok *zordu*. Senden başka bir şey alma fikrine dayanamadım."

Parçalanıyorum, tüm çatlaklarım tek bir pürüzlü, taşkın kanyona doğru genişliyor. "Beni *senden* mahrum bıraktın! Bana gerçekten ne hissettiğini söylememenin beni *senden* nasıl mahrum bıraktığını görmüyor musun?" Feryat ediyorum. "Üç yıl ve her gün hissettim. Uzaklaştığını *hissettim*. Gittikçe daha çok çalıştın. Gittikçe daha sessizleştin. Geri çekildin, geri çekildin ve geri çekildin. Bunun *üzgün* olduğun için olduğunu düşündüm. Ve o zaman terapiye gitmek istemedin. O zamanlar başka biriyle konuşmak istemiyordun. Ve *benimle* konuşmadın!"

"Sen de benimle konuşmazdın!" diye ağlıyor. Öfkeli gözyaşları aramızdaki toprağa çarpıyor. "Sen de *sessizleşirdin* ve çoğu zaman, ne kadar hayal kırıklığına uğradığını ve üzüldüğünü bildiğim için seni zorlama düşüncesine dayanamazdım. Her lanet ay."

"Düşündüm ki-" Titreyen bir nefesi yutkunarak geri çekiyorum. "*Beni* hayal kırıklığına uğrattığını sanmıştım."

Dehşete kapılmış görünüyor. Ay ve yıldızlar o kadar parlak ki ifadesinin her satırını görebiliyorum. "*Hayır*."

"Bunun makul olmadığını biliyorum," diyorum. "Şimdi bunun gerçek olmadığını *biliyorum*. Ama o zamanlar her şeyin içinde boğuluyordum. Bana öyle hissettirdi. Ve buna içerlemeye başladım." Hıçkırıklarımı tutmak için duraklamak zorunda kaldım. "Sana kızmaya başladım. Sana ne kadar ihtiyacım vardı. Seni ne kadar istediğime. Sen benden gittikçe uzaklaşırken."

Ve sonra... ve sonra, Tanrım, Ellis. Üç yıl, ve ameliyatımdan üç gün sonra, bana bittiğini mi söylüyorsun?! Vasektomi yaptırıyorsun. Beni terslemişsin gibi hissettim. Bu senin seçimindi. Tıpkı Sam'e hamile kaldığımda ne yapmaya karar verdiğimizizin benim olduğu gibi. Ama tam o anda, zaten hiç istemediğini anladım." Gözyaşlarımla mücadele etmeyi bıraktım ve düşmelerine izin verdim. "Her şeyden sonra. Birbirimiz için yaptığımız onca şeyden sonra, ne istediğini önemseyemediğim konusunda bana güvenmeyeceğini bilmek? Ve sonra daha önce hiç kimseye ihtiyacı olmayan annemle ilgili şeyler başladı ve hiçbir şey *adil* gelmedi ve ben sadece... Her şey beni öfkeliendirdi. Her zaman. Ve olduğum kişiden nefret ettim. Sam'e karşı çabuk sinirlenmeye başladım. İşe gitmekten nefret ediyordum. Senden nefret *edememekten* nefret ediyordum. Ayrılmak istediğimi söylediğimde benimle hiç mücadele etmedin, edebileceğimi düşündüm ama en fazla kendimden nefret edebildim. Senden nefret edemedim, sana kızgın bile kalamadım." Yakıcı bir hıçkırık daha. "Çünkü seni tanıyorum. Senin nasıl bir adam olduğunu biliyorum." Ona parmağımı saplıyorum. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. *Seni* seçerdim. Her şeyin üzerine! Herkese karşı." Yanağından süzülen haydut bir gözyaşı dışında bir heykel gibi. "Hâlâ seçerdim. Seni hâlâ seviyorum." İki elimi göğüs kemiğimin üzerine koyuyorum, sanki kalbimi orada tutabilirmişim gibi, kaburgalarımın kafesi beni bir arada tutmaya yetmiyor. "Benden ne istersen Ellis. Hepsi senin. Her zaman senin oldu."

Tek bir adımda bana ulaşıyor.

Nazik değil ve bunun için minnettarım. Bir kez olsun benim kadar dağınık ve kontrolsüz olduğu için minnettarım. Bileklerimde daireler çiziyor ve ellerimi yanlarıma doğru savuruyor, ağzı avuçlarımla yerini alıyor. Beni sertçe öpüyor, tam göğsümün kemiklerine karşı. Bunu vücudumda bir volt gibi hissediyorum. Dişleri köprücük kemiğime sürtündüğünde parmaklarım saçlarında kıvrılmak için geri geliyor. Boynumu ısırıldığında çenesine doğru küçük bir çığlık atıyorum, kavrayışının belimden ayrılıp kalçalarımın etrafında sıkışmasına. Ağzı benimkini kovalıyor ve ondan sonraki her sesi yutuyor. Omurgam eğiliyor, karnımız birbirine bastırıyor, kemerinin metali yumuşak tenimi ısıtıyor. Paylaştığımız milyonlarca öpücük için, hiç

böyle hissettim. Onun içinde olmak ve onun da benim içimde olmasını istiyorum. Ellis *olmak* istiyorum. Onun da ben *olmasını* istiyorum. Tek bir beden ve ruh olmak istiyorum ve onun için hissettiklerimi kendi ciğerlerindeki hava gibi hissetmesini istiyorum.

"Özür dilerim. Kendimi suçluyordum. Seni öldürdüğümü sanıyordum, çünkü senin istediğin gibi olmasını istemiyordum ve sonra sen neredeyse..." Boğuk bir ses çıkarıyor. "Özür dilerim," diye dudaklarıma yapışıyor, elleri saçlarımda şimdi. Çenemi kavlıyor. Boğazımın etrafında. Dudakları gözyaşlarıyla tuzlanmış. "En kötüsü daha önce olmuştu. Annem hastalanmıştı. Babamın hastalanması. Bazen en kötüsü gerçekten olur ve bunun tekrar olabileceğini biliyordum. Bunun benim hatam olduğunu düşündüm ve kendimi kapattım."

"Özür dilerim," diye karşılık veriyorum, burunlarımız birbirinin üzerinde kayıyor ve dillerimiz ağızlarımızı yalıyor. Yanımdaki kamyonun motorundan gelen sıcaklığı hâlâ hissedebiliyorum ve diğer tarafta bir çadır olması umurumda değil, beni ayaklarımızın dibindeki toprağa kadar becermesini istiyorum. Hiçbir şeyin onun bir an önce içimde hareket etmesinden daha önemli olduğunu düşünmüyorum. Neredeyse onun boyuna tırmanıyorum, körü körüne kıyafetlerini çıkarmaya çalışıyorum. Beni yukarı çekiyor ve kalçalarımı kalçalarının etrafına sarıyor ve çadıra doğru ilerliyor. İçeri girmeden önce gömleğim güverteye çarpıyor. Öpücüğü bırakıp onunkini çekmeme izin veriyor.

Sonra yumuşak bir yatağa uzandım, üstümde beyaz bir branda ve etrafımda beyaz çarşaflar, çadırın tepesine asılmış parlayan bir fener. Onun dışında her şey bulanık. Sessiz bir kararlılıkla şortumu soyuyor ve pantolonunu indiriyor ve sonra orada, çıplak ve görkemli bir şekilde üzerimde duruyor.

"Sana daha fazlasını anlatmalıyım Byrd," diyor hoyratça, gözleri siyah ve açgözlü bir şekilde her santimimde geziniyor, ellerinin izini takip ediyor. "Ama sana o kadar ihtiyacım var ki" diye fısıldıyor. "Söylemem gereken daha çok şey var."

"Sonra," diyorum. "Sonra anlatırsın." Şu anda, ondan ve al ve al. Bacaklarımı açtım, elini kalçamda yakaladım.

ve ona ihtiyacım olan yere yönlendiriyor. Bana karşı kaydığı zaman ikimiz de inliyoruz. Ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde. "Sana ihtiyacım var."

Kendini üzerime sürüklüyor, bacaklarımın arasına diz çöküyor, tüm vücudu titriyor. Acı verici derecede sert. Bana sürtünmek için kendini aşağı itmek zorunda kalıyor. Aletinin başını içime soktuğunda utanmaya zahmet edemediğim gözyaşlarım gözlerimden süzülüyor.

"Nazik olma," diyorum, sesim gergin. "Kırılmayacağım." Onsuz bu kadar uzun süre yaşamak bana bir şey öğrettiyse, o da budur.

Hemen hareket etmiyor. Düşüncelere dalmış, gözleri üzerimde öyle bir hayranlıkla dolaşiyor ki içim acıyor. Hiç bu kadar güzel hissetmemiştim. Avuçlarıyla beni şekillendiriyor; kalçalarımın bol kabarıklığından belimin keskin eğimine kadar. Elleri karnımın düzlüğü üzerinde genişçe yayılıyor. Göbek deliğimin altındaki parıldayan çizgileri ve tüm yara izlerimi parmak uçlarıyla takip ediyor.

Kıvraniyorum ve onu daha derine çekmeye çalışıyorum, ama kendini orada tutarken bile acımasızca inat ediyor, ihtiyaçla titriyor. Klitorisimi sevgiyle okşuyor.

"Beni mahvediyorsun," diye mırıldanıyor. "Tanrım, amın çok tatlı. Her yerin çok güzel. Hafızam sana asla adalet vermedi." Sonunda daha fazla ileri itiyor ve ben nefes nefese kalmaya başlıyorum.

"Ben-" Gözleri titreyerek kapandı. Homurdanıyor ve bir santim daha sokuyor, içinden bir titreme geçiyor. Sıkı bir nefes verdim. "Dayanamayacağım bebeğim. Önce seni oraya götürmeliyim." Boğazındaki derinin çılgınca attığını görebiliyorum. Geri çekilecekmiş gibi hareket ediyor.

"Sakın beni bırakayım deme," diyorum, topuklarımı sırtına gömüp yataktan doğruluyorum. Kalçalarımı kaldıraç olarak kullanıp kendimi ona doğru itiyorum. Mükemmel sıkıştırma gerginliğinde düşük bir inilti benden kaçıyor.

Sonunda kontrolünü kaybetmesine izin verdi. Kalçalarımı morartıcı bir güçle kavıyor ve yolun geri kalanını eve çarpıyor, başı acı dolu bir iniltiyle geriye düşüyor.

İçime girip çıkmasını izleyen ağır gözlü bakışlarının görüntüsü bana olması gerekenden daha fazlasını yapıyor, sanırım. O yavaş gitmeye çalışıyor, ben de onu daha hızlı itmeye çalışıyorum, onunla kabzasında buluşmak için sürüyorum. I

nefesimi tutamıyorum. Beni her yeniden dolduruşunda içimden dışarı itiliyor. Ellerim meme uçlarımı yatıştırmak için yukarı kalkıyor, o da durup üzerime eğiliyor, ağzıyla, diliyle ve dişleriyle parmaklarımın arasını ıslatıyor, sonra ağzımı ve boynumu öpebilmek için bir ön kolunun üzerinde dengede duruyor. Boştaki eli kalçamdan başlıyor ve vücudumu yukarı doğru sıyrıyor, ta ki omurgamın bir solukla yataktan fırlamasına neden olan belirli bir açıyla bana sürtünene kadar ve sonra beni çalıştırırken boynumun arkasını kavıyor. Acımasızca nazik ve yavaş olmaya çalışırken, her hareketsiz kaldığında kalçalarının arkamda titrediğini hissediyorum. Tırnaklarım sırtını tırmıkladığında boğuk bir ses çıkıyor ve içimde bir nabzın atmaya başladığını hissediyorum ve Tanrım, ona o kadar muhtacım ki, onun için *yaratıldığımı* hissediyorum. Tenim onun elleri için yaratılmış. Çekirdeğim onu tutmak içindi. Onun için büyümek ve bir zamanlar onun için bir hayat kurmak için. Güçlü kalçalarım onu kucaklamak ve ondan bir parçayı sonsuza dek tutmak içindi. Onun DNA'sı benimkini değiştirdi ve ruhlarımız kendilerini birbirleri için şekillendirdi. Vücudumdaki ve varlığımdaki her şey onun her parçasını karşılıyor ve lanet olsun, böyle boşalacağım, fark ediyorum. Boşalacağım ve onu her şekilde yanımda istiyorum; parçalanması için çaresizim.

"Bırak alayım," diye yalvarıyorum gırtlaktan gelen bir fısıltıyla. "Lütfen."

"*Siktir*," diye homurdanıyor. Gözleri kapandığında, birinden bir damla gözyaşı sızdığını görüyorum.

Bacaklarımdan birini daha yükseğe asıyor, dizimi yukarı doğru bastırıyor, sonra içime girmeye başlıyor, sıcak, sert, kaba ve hızlı, kontrolü çözüyor ve kalçaları bana çarpıyor. Bu çok fazla. Her şeyden çok fazla ve umurumda değil. Onun için her şeyi göze alırım. Serbest kaldığında büyüleyici oluyor.

Bir şokla boşalıyorum, hisler bir sel gibi omurgamdan yukarı fırlıyor ve onun adı beni aceleyle terk ediyor. Gözlerim tekrar açıldığında, onunkiler üzerimdeydi, geniş ve mutluluktan sarhoş.

"Wren," diyor hırıltılı bir şekilde. "Yapabilir miyim?"

"Evet," diyorum ona, sonunda küçük bir hıçkırık çalıyor. "Tuttum seni." Uzanıp koluna tutunmaya çalışıyorum ve sonunda kolunu tırmalıyorum.

Onu tekrar gördüm, tenimiz terden kayganlaşmıştı.

Hemen boşalıyor ve bu yıkıcı bir şey. Kırık inilti ve dizimin içindeki deriye adımı haykırıyor. Sıcaklığı içime akıyor ve gücü bana karşı gümbürdüyor. Onun nabızı benimkiyle senkronize. Cam gibi gözlerinden benim gözlerime parlayan çıplak, ham aşk.

Dizlerimden birini kalçalarına doluyor ve bizi yan yatırıyor, hâlâ içimde, güçlü kolları belimde. Yüzümü boynuna gömüyorum ve nabzının dudaklarıma çarpmasına izin veriyorum, nefesimizi yakalamaya çalışırken göğüslerimiz birbirlerine karşı yer için savaşıyor. Ağlıyor muyuz yoksa gülüyor muyuz ya da her ikisini de mi yapıyoruz bilemiyorum, bedenlerimiz aramızdaki bu yük her neyse onunla titreşiyor, sanki sonunda eve, gerçek limanlarımıza dönmüşüz gibi. Elimi göğsünde gezdiriyorum ve oradaki kaba tüylerin tozunu alıyorum. O da aynı şekilde sırtımı okşuyor, şakağımı öpüyor ve buklelerime sokuluyor. Yarın omurgamı ağrıtmayacak bir pozisyona geçmeye çalışıyorum ve bu hareket onun hâlâ sert olan sikini her ikimizin de inlemesine neden olacak şekilde eğiyor.

Kalçalarını biraz döndürüyor ve yüzünü benimkine çevirerek yanağıma karşı sert bir ses çıkarıyor. "İki dakikaya daha ihtiyacım var. Sonra tekrar," diyor.

Bunu bir kez daha yaptığında kahkaham tatmin edici bir tıslamaya dönüşüyor, ancak hoşgörölü beynim bunu sık sık yapmak için hesaplamalar ve planlar yapıyor ve riske atmak istediğim son şey bir İYE.

"Ellis?"

"Mmm?"

"Tuvalet nerede?"

★ ★ ★

Giysilerimizi giyip, güneş ışıklarıyla kaplı kısa bir patikadan aşağı inerek kamp alanımız ile bize en yakın kamp alanı arasındaki ortak hamama ulaşıyoruz (aslında ikinci kamp alanımız, ağaçların arasından gördüğümüzde hala boş görünüyor). Banyo, herhangi bir kamp alanı banyosunun sahip olabileceğinden daha süslüdür. Isıtmalı

beton zemin, demir armatür ve donanımlara sahip ıtalı am kapılar. İki duşa ek olarak iki kabin.

Diğer insani işlerimi hallettikten sonra duşlardan birini açıyorum ve soyunup akıntıya girdiğimde Ellis beni dikkatle izliyor.

"Duş için çeyrekliğe ihtiyacın yoksa kamp alanı banyosu bile sayılır mı?" Soruyorum, gülererek. Karbonatlı hissediyorum. Giggly ve uğultulu ve hoş bir şekilde ağrıyor. "Buranın su basıncı benim evimden daha iyi."

Kapıya yaslanıp kollarını kavuşturuyor ve bir ayağını diğerinin üzerine atıyor. E ş o f m a n ı n ı n içinde sertleşmeye başladığını görebiliyorum. "Bizim evden daha mı iyi?" diye soruyor.

Başımı arkaya yaslıyorum ve düşünmem gerekiyormuş gibi davranıyorum. "Hmm, aslında hayır," diyorum, dönüp önümden aşağı püskürtmesine izin vererek. "Bizim ev de aynı derecede iyi."

Arkamdan ellerini üzerimde hissettiğimde şaşkınlıkla ciyaklıyorum. Kollarının arasında dönüyorum. "Ne yapıyorsun sen? İslanacaksın!"

"Amaç da bu zaten," diyor, suyun üzerine yağmasına ve giysilerini ıslatmasına izin vererek. "Evimiz dedin. Bu eve geri taşınacağın anlamına mı geliyor?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve bedenimi onunkine yaslıyorum. "Su basıncı için mi?"

Yırtıcı bir gülümsemeyle başını eğiyor ve ıslak saçlarını geriye doğru tarıyor. "Duşta yapabileceğimiz her şey için," diyor. Utangaç olmaya çalışıyordum ama sanırım tam da onun tuzağına düştüm. "Sana hatırlatmama ne dersin?"

BÖLÜM 34

WREN

Ev gibi kokuyor.

Ertesi sabah aklıma gelen ilk bilinçli düşünce bu. Gözlerim hâlâ kapalı ve ilk canlanan diğer duyularım oluyor. Etrafımızdaki kızılağaçların topraksı-tatlı baharatını, Ellis'in çadırımızın dışındaki çemberde yaktığını tahmin ettiğim kamp ateşini, yakındaki okyanusun tuzlu nemini ve Ellis'in çarşıflardaki kokusunu alıyorum.

Ateşin çıtırtısını ve uzaktaki birkaç kuşun civıltısını duyuyorum ve daha uzakta bir telefon sesi duyuyorum. Yastığıma döndüğümde yüzüm bir şeye çarpıyor ve gözlerimi açıyorum. Yanlışlıkla üzerine yuvarlandığım için tek kanadı yıpranmış origami bir kuş *beni* bekliyor, boynunda *Aç beni* yazıyor. Aynı anda hem gülümseyip hem esneyerek hevesle açıyorum. İlk gördüğüm şey köşeye aceleyle karalanmış imzam oluyor.

Dün gece beni fayansa doğru ittikten sonra Ellis dizlerinin üzerine çöktü ve beni ağzına götürmeden önce bacaklarımı omuzlarına bağladı. Durup benimle oynamadan önce iki kez acımasızca beni dilinin ucuna götürdü ve beni çaresiz bıraktı.

"Evimize geri taşınmayı düşünüyor musun?" diye sordu bana. ikinci seferden sonra.

"Ellis." Yarı kaş çatma yarı yalvarma gibiydi. Sesinin titreşimlerini birkaç santim ötemde hissedebiliyordum ama bu beni uçurumun kenarına getirmeye yetmedi. Onu itmeye çalıştım ama o beni sıkıca tuttu. Başımı fayansın üzerinden kaldırdım ve ona pis bir bakış attım. *"Evet demeyi planlıyordum ama şu anda aklımın yarısı-"*

"Bir şey imzalar mısın? Yazılı hale getirir misin? Adamların benimkileri arasın mı?"

"Senin halkın benim halkım," diye hırladım.

Bana tatlı bir öpücük kondurdu, ben de onu kovalamaya çalıştım ama geri çekildi ve bana beklenti dolu bir bakış attı. *"Evet," diye sızlandım. "Bir şey imzalayacağım, sadece-"*

"Güzel," dedi. Gözlerimi tuttu ve klitorisime tükürdü. "Sen benimle birlikte eve aitsin."

Sonrasında beni son derece hoşnut hissettirmeye devam etti ve karanlıkta koşarak sitemize geri döndük. İş bitirdikten ve bana geri taşınacağıma dair bir ifade imzalattırdıktan sonra bir kez daha seviştik. Uykulu bir şekilde birbirimize dokunduktan sonra yatakta bir yığın kabarık yorganın altında çırılçıplak uzandık. Etrafımızda sadece gece kuş sesleri ve cırcır böcekleri vardı.

"Yani," diye sordum, gözlerim yarı kapalı. "Dövmeler mi?" Dövmelerin izini sürdürdüm.

Yanağının altına bir yastık sıkıştırırken kanatlardan birinin dış çizgisi, göz kapakları ağır ağır kırışıyordu.

"Sadece kalıcı bir şey istedim," demişti. "Aramızdaki her şey değişse bile silinemeyecek bir şey." Burnunun içinden güldü ve gözlerini kapattı.

"İçlerinden biri kuşkulu bir şekilde çalığışuna benziyor," diye mırıldandım.

"Hayır, o sadece bir çeşit meme," diye alaycı bir şekilde yalan söyledi, gözlerini açma zahmetine girmede. Gülüşüm son enerjimi de alıp götürdü ve ben de dalıp gittim.

Benim özensizce karaladığım anlaşma dışında, notun geri kalanında şöyle yazıyor:

Uyanmak için çok güzel görünüyordun (ve çok sesli horluyordun). Yine de canım çekmeye başlamıştı, bu yüzden bize kahve almak için kendimi kamp mağazasına doğru yürüyüşe çıkardım.

Seni seviyorum, Byrd.

-El

Bir yerden yine bir telefon sesi duyuyorum, bu yüzden isteksizce kendimi örtülerden çıkarıyorum ve onu aramaya gidiyorum. Tekrar duydum.

ve dün kamyonda unuttuğumu fark ettim. Ona ulaştığımda, Micah'nın çağrısını üçüncü kez kaçırdığımı görüyorum.

Ben daha Ara'ya basamadan adı beliriyor ve cevap vermek için hızlıca kaydırıyorum.

"Micah?"

"Hey, Wren," diyor, telefonda yoğun bir rahatlama hissederek.

"Ne oldu? Herkes iyi mi?"

"Evet. Hayır, evet, iyiyiz," diyor ve ben sinirli bir iç çekiyorum. "Sadece gidip beyzbol eşyalarımı senin evden almam gerekiyor. Artık dayanamıyorum."

"Tanrım, Micah. Beni korkuttun."

"Elektrik aramaları için özür dilerim."

Gülüyorum. "Her şey yolunda. Yedek anahtarımın nerede olduğunu biliyor musun?" "Hâlâ cücenin altında mı?"

"Evet. Her şey garajdaki kasamda. Şifreyi yazmaya hazır olduğunuzda bana haber verin."

"K. Bekle." Etrafta dolaştığını ve Ellis'in evindeki çekmeceleri karıştırdığını duyuyorum. "Tanrım, hangi yetişkin adamın bu kadar kalemi olur ki?" diye mırıldanıyor kendi kendine. "Tamam, ben hazırım."

Şifreyi ona gönderiyorum ve telefonu kapatıyorum, işte tam o sırada oynatmayı fark ediyorum. *Hangi yetişkin adamın bu kadar kalemi olur ki?*

"... hayatımı kurşun kalemle yaşıyorum, çünkü bir şeyi ilk seferinde doğru yapabileceğimi sanmıyorum."

"... ekibin geri kalanı izin aldığı anda bir kampanya yangını üzerinde biraz çalıştım." Ki bu geçen sonbahardı.

"Karımla tekrar bağlantı kurmak istiyorum."

"Sadece kalıcı bir şey istedim. Silinemeyecek bir şey."

"Ei"

"L"

BÖLÜM 35

ELLIS

Wren'in uyumasına izin vereceğimi düşünerek patikadan yavaşça kamp alanımıza geri dönüyorum, bu yüzden geri döndüğümde onu giyinmiş ve yürüyüşümüze çıkmaya hazır bulduğumda şaşıyorum. Botlarını bağlıyor, küçük sırt çantası çadırın dışındaki merdivenlerde yanında duruyor. Kaptığım kahvelerden birini ona uzatıyorum ve o da usulca gülümsüyor.

"Teşekkür e d e r i m ," diyor. İfadesinde biraz utangaç bir şey var. Belirsiz mi?

Hayır. Dün gecedен sonra bu konuyu kafama fazla takmamaya kararlıyım. Bugün sinirlerimin gergin olduğunu bildiğim halde olmaz.

"Hoş geldiniz. Günaydın." Ona kısa bir öpücük vermek için eğildim. Topuz yaptığı dağınık saçlarına bakıp sırtıyorum.

"Hazır mısınız?" diye soruyor.

"Elbette. Aceleye gerek yok. İstersen bunları bitirebiliriz?" Kağıt bardağımı kaldırıyorum.

"Aslında kendimi oldukça gergin hissediyorum."

"Oh, t a m a m ." Kalbim küçük bir tekme atıyor. "Evet. Ben çantamı alayım."

Birkaç dakika sonra sessizce dışarı çıkıyoruz ve ben sinirlerimi yatıştırmaya ve etrafımdaki her şeye kök salmaya çalışıyorum. Burada evimi anımsatan pek çok şey var. Kıyıya yaklaştıkça daha da cılızlaşan epey uzun ağaçlar var. Sahillerin her iki yanındaki kayalık, dramatik uçurumlar. Değişken, sivilceli güneş ışığı ve tuzlu-kalın hava. Annem buna hep *sert su havası* derdi. Tahtayı bükebilir ve taşı yıpratabilir, ama bu

karakter inşa eden şeyler. Bir şey buna dayanabiliyorsa, daha iyi yapıldığını bilirsiniz.

Kayalık bir derenin üzerindeki dar bir ip köprüye geliyoruz ve ben tereddüt ediyorum çünkü internette gördüğüm resimlerde daha sağlam görünüyordu. Wren beni iterek geçiyor ve hiç duraksamadan karşıya geçmeye başlıyor, benim ayaklarım da otomatik olarak beni onun arkasından sürüklüyor. İtme ve çekme. Birimiz nereye giderse, diğeri de onu takip edecek. En azından ben öyle umuyorum. Umarım aramızdaki bu bağın devam etmesine izin verir.

Çalılarla kaplı küçük bir yamacı aşıyoruz ve şelaleyi görmeden önce sesini duyuyorum. Bir köşeyi daha dönüyoruz ve işte orada, yosunlu kayaların üzerinden bir örtü gibi fışkırıyor ve aşağıda sisli bir bulutta son buluyor. Beni topraklayan, bu son, zorlu konuşmaya hazırlayan bir şekilde topraklı ve nemli kokuyor. Ona döndüğümde, çoktan bir kayanın üzerine oturmuş ve bana bakıyordu. Saçları burada, spreyin içinde daha dağınık ama gözlerindeki bakış anlaşılıyor.

"Wren," diye başladım, sonra zorlukla yutkunmak zorunda kaldım. "Dün gece, sana söylemem gereken daha çok şey olduğunu söyledim, ben..." Ona göstermenin daha kolay olacağını fark ettim, bu yüzden çantamı çıkarıp fermuarını açtım, çömeldim ve ihtiyacım olan şeyi aramaya başladım.

"Bunları mı arıyorsun?"

Çanta bir gümbürtüyle yere düşüyor ve ben ona, elindeki mektup yığınının bakıyorum. "Wren."

"Bana söyleyip söylemeyeceğini görmek istedim," diyor, o kadar sessiz ki akan suyun sesini neredeyse kaçırıyorum. "Daha bu sabah anladım."

Kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. "*Test* edilmekten hoşlandığımı sanmıyorum bebeğim," diyorum hissetmediğim bir ciddiyetle. Yüz ifadesi daha da sertleşiyor.

"Aldatılmış hissetmeyi sevmiyorum. Ya da en son öğrenen kişi gibi hissetmeyi. Şimdi anlıyorum ki bana açıkça yalan söylememekle çok akıllıca davranmışsın, değil mi?" Ayağa kalkmak için hamle yaptı ve ben de dizlerimin üzerine çöktüm, çünkü şu anda bacaklarıma güvenmiyorum. "Bana söylemen gereken şeyi söylemeni istiyorum, Ellis. I-" Çenesi titriyor ve derin bir nefes alıyor. "Beni manipüle etmeye çalıştığını göremiyorum. Anlat

Bana neden daha önce söylemedin?" Omuzları düşer, zarflar kalçalarına çarparak sallanır.

Ellerim titremeye başlıyor ve onları bacaklarıma bastırmak zorunda kalıyorum. "İlk başta-" diye mınıldandım. "İlk başta kendime yalan söyledim ve kendimi

Atlar hakkında bir şeyler öğrenebilir ve ihtiyacın olan şeyi sana getirebilirdim. Ve sonra sadece istedim ki... Ben olduğumu bilmesen bile seninle tekrar *konusmak* istedim. Ama sonra her şey ortaya döküldü ve hala nasıl hissettiğimi ve her şeyi itiraf edecek kadar cesur olmadığımı fark ettim. Sırf bu yüzden bile seni hak etmediğimi düşündüm. Seninle olan o bağı tekrar çalacağımı düşündüm ve..." Boğazımı temizlemeye çalışıyorum ve kendimi onun bakışlarını tutmaya zorluyorum. "Bana kader gibi bir şeye inanıp inanmadığımı sorduğun zamanı hatırlıyor musun? Gerçek şu ki, inanmak istemiyorum. Kaderin, şansın ya da lanet olası şansın birbirimize geri dönüş yolumuzu bulmamızda herhangi bir pay sahibi olmasından nefret ediyorum. Bu sefer olmaz. Bu kadar çok çalışmışken olmaz. Hamile kaldığımız için birlikte olduğumuzu düşünmek istemiyorum. Seni ilk kez öpmem için aptal ağabeyim ve arkadaşının seni okyanusa atmasına ihtiyacım olmamalıydı. Nefret ediyorum-" Nefesimi vermek ve sakinleştirici bir nefes almak zorunda kalıyorum. "Sana geri dönüş yolunu bulamadan bu hayatın geçip gitmesine izin vermiş olabileceğimi düşünmek beni dehşete düşürüyor. Bir daha asla, Wren. Söz veriyorum. Bir daha asla. Gitmene izin vermeyeceğim. Ve eğer bu konuda bana kızgınsan ve bunu senden saklayarak seni manipüle ettiğimi falan düşünüyorsan, izin verirsen hayatımın geri kalanını bunu yapmadığımı sana kanıtlamak için harcayacağım. Eğer artık beni geri almazsan, o zaman seni bir sonraki hayatta bulacağım. Buna inanmamı sağlayan tek şey sensin. Kendimden daha büyük bir şeye. Sana karşı hissettiklerim, sanki tek bir bedene ya da ömre sığdırılamamış gibi hissettiren tek şey oldu." Kıpırdamadı, ben de paniğimi bastırmaya çalışıyorum. "Mektupları bıraktım çünkü kendimi toparlamam gerektiğini biliyordum Wren. Belki hâlâ her şeyi çözmüş değilim ama üzerinde çalışıyorum ve çalışmaya devam edeceğim. Terapiye gitmeye devam edeceğim. Birlikte gitmek istersen ben de seninle gelirim. Seninle her şeyi konuşacağım. Her şeyi *dinlerim*. Kulaklarımı çınlat, bebeğim; yalvaracağım

Gerekirse her gün. Benimle savaşman, benimle her şeyi yapman için sana *yalvarıyorum*. Sadece benimle ol." Gözlerimi kırptıştırıyorum ve sıcak yaşlar yanaklarımdan süzölüyor. "Tezgâhın üzerinde o kâğıdı gördüm ve bir dakika daha bekleyemedim. Bir parçaman hâlâ senin içinde yaşadığını biliyordum ve ölmesine izin veremezdim. Son bir sırrı bir süre daha saklamaktan çok daha kötüsünü yapabilirdim."

Çok uzun süre sessiz kaldı. "Güzel bir konuşma," diyor sonunda. Büyük kahverengi gözlerinden yaşlar dökölüyor.

"Evet, şey..." Kızgın mı, üzgün mü ya da ne olduğunu anlayamıyorum ve bu durum nabzımı deli gibi attırıyor. "Bunu düşünmek için uzun zamanım oldu. Ben sadece... bunu senin seçmeni istedim."

Yaklaşıyor. "Bitirdin mi?" diye soruyor. Ona tekrar bakıyorum. "Neyi bitirdin? Konuşmayı mı?"

Omuz silkiyor, çenesi şimdi düzensiz bir şekilde sallanıyor. "O da var," diyor ve gözyaşlarıyla dolu tek bir kıkırdama çıkarıyor. "Ama kendini kanıtlama çaban bitti mi?"

"Bilmiyorum," diyorum, kalbim boğazımda. "Sen söyle."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve dizlerinin üzerine kayarak elini yüzüme koyuyor. Bana dokunduğu anda yine lanet bir çocuk gibi ağlamaya başlıyorum. Uzanıp avucunu tenime sımsıkı bastırıyorum.

"Zaten senin olmanı istiyordum," diyor ıslak bir sesle. "Ben *istedim* ki sen ol." Göğsümde hissettiğim küçük bir çığlık atıyor. "Ama sonra Şükran Gün'ünde o lanet mesajı gördüm ve her şeyi yanlış okudum ve aman Tanrım, Ellis, panikledim. Hayatına devam ettiğini sandım ve orada kaldığımı, seni hâlâ bir şekilde sevdiğimi fark ettim. Panikle çıktım! Korkunçtu!" Rahatlama beni onun içine çökertti ve benim gözyaşlarım özgürce akarken onun gözyaşlarını sildim. Gülüyoruz ve çılgınca öpüşürken dişlerimiz birbirine çarpıyor. "Her şeyi yanlış anladığım için çok üzgünüm. Daha önce fark etmediğim için üzgünüm."

"Hey, hayır. Hayır bebeğim," diyorum ona, sert kahkaham biraz histerik. "Kesinlikle sen değildin. Zamanlamam pek çok şey için bok gibiydi. Ve panikle çıktığın için üzgünüm. Teselli olacaksa, bunu her duyduğumda ben de biraz ölüyorum."

Bir feryatla başı geriye düşüyor. "Bazıları çok kötüydü! Sana çok kızmalıyım."

İkimiz de tekrar gülüyoruz. "Sorun değil bebeğim. Bana sonsuza kadar kızgın kal," diyorum. Ama sonra beni tatlı tatlı öpüyor ve sanki affetmiş gibi hissediyorum.

"Teşekkür ederim. Bunu yaptığınız için teşekkür ederim. Bu yolculuğun gerçekleşmesini sağladığın için," diyor. Sesinin tizliği yüzünün her köşesini öpmeme neden oluyor. Tekrar dudaklarına ulaştığımda birkaç dakika kaybediyoruz. "Beni eve bir gün erken getirmeni istesem gücenir miydin?" diye soruyor ve çenemi ısırarak noktılıyor. "Eve şimdi gelmek istiyorum."

Kendime engel olamıyorum ve bir kahkaha patlatıyorum. Sanki uçup gitmemi engelleyecekmiş gibi omuzlarından sıkıca sarılıp, "Sırf seninle tekrar yaşamak için kamyonete taşınırdım," diyorum. "Yine de küçük bir geçiş daha yapsak olur mu? Bu yapmak istediğim son şey."

Doğru olması gereken son bir şey.

BÖLÜM 36

WREN

Kampa dönüş yolu boyunca el ele tutuşuyoruz, sonra restorana gidip kahvaltı etmeye karar verdiğimizde onu geçiyoruz. Dün gece sadece diğer iştahlarımıza odaklandığımız için ikimiz de açlıktan ölüyoruz. Sanırım bırakamıyorum çünkü tıpkı onun dediği gibi, bunu kaçırmış olabileceğimiz düşüncesi beni biraz kararsız hissettiriyor.

Ellis ve ben bir waffle tabağını paylaşıyor ve doyurucu bir omleti aramızda bölüşüyoruz, tabakları değiştiriyor ya da parçaları kesip diğerininkine çatallıyoruz. Eski bir dansın adımlarını hatırlamak gibi.

"Ben de merak ediyordum," diye soruyor bana. Waffle'ının mükemmel köşesini otomatik olarak kesiyor ve tabağıma koyuyor. "Mektuplar hakkında hiç kimseyle konuştun mu?"

Melankolik bir gülümseme ve omuz silkme öneriyorum. "Hayır. Romantik falan değillerdi ama... Bilmiyorum, sanırım yine de samimi hissettiler?"

"Goblin gibi görüldüğünü ima etmek oldukça açık saçıktı," diye homurdandı. "Ha." Masamızdaki kahve makinesinden ona biraz taze kahve dolduruyorum.

"Ama yine de hayır. Bazen benden bir şeyler koparabilse de Sage ile konuştuklarım konusunda oldukça dikkatliydim. Ve evet, Silas düpedüz meraklıdır, bu yüzden randevu planlarım olup olmadığını sormaktan çekinmedi, ama... Bilmiyorum. Her zaman iyi bir yüz ifadesi takınıyorlar ama sana karşı sadakatsizlik yapıyor muşum gibi hissetmeden onlarla pek bir şey konuşamıyorum," diyorum. "Ayrıca, Sage'i bilirsin. Eğer yangına yakalanmış olabilecek bir çift attan bahsetseydim, gidip onları arardı.

Kendini ya da başka bir şeyi." Gülüyorum ama gülmediğini fark edince tekrar ona bakıyorum.

"Konuşabileceğin insanlar yokmuş gibi hissettiğin için üzgünüm," diyor. Elimi sürüklüyor ve avucumun tabanını öpüyor.

Başımı sallıyorum, akan gözyaşlarının mutlu mu yoksa üzgün mü olduğundan emin değilim. "Peki ya sen?" Diyorum. "Konuşabileceğin insanlar var mıydı?"

"Bunu Kirby'ye söyledim ve bunun yardımı oldu. Atlardan haberdar olan kuzeniydi. Ama diğerlerine gelince... ailem." Yorgun bir şekilde iç geçiriyor. "Tüm bu yıllar boyunca, ben sadece... onların sana benden daha yakın olduklarını varsaydım."

İç çekme sırası bende. "Bir bakıma, belki. Ama çoğunlukla, bunu sana yapamazdım. Bırakın arkadaşlarını, onların kardeşi olma şansını bile neredeyse hiç yakalayamadın."

Başparmağıyla elime sürekli daireler çizerek masaj yapıyor. "Onlarla daha çok çalışıyorum. Gevşemeye, daha az endişelenmeye. Sanırım onları yönetmek ve tepelerinde dikilmek yerine onlarla arkadaş olmaya çalışıyorum. Bazen kendimi en az eğlenceli kardeş gibi hissediyorum." Alaycı bir şekilde kıkırdıyor.

"Ehh. Öylesin," diyorum, omuzlarım küçük bir omuz silkmeyle zıplıyor. "Ama benim için *en* eğlencelisi sensin."

"Evet, şey. Senin için farklı türde bir eğlence sağlıyorum," diyor, ağzı çarpık bir sırıtişla eğiliyor. "Benimle her zaman seninle olduğu gibi bir şeyler paylaşmıyorlar ve sonra ben de kendimi bir şeyler paylaşmazken buluyorum ve bu da neden birbirimize daha fazla güvenmediğimizi merak etmeme neden oluyor. Bazen de onların eğlencesine gölge düşürdüğümü düşünüyorum." Rahatsız bir şekilde koltuğuna yerleşiyor. "Şaraphanedeki gelin bile bana bir kez baktıktan sonra yaşlı bir adam olduğumu düşündü."

"Günün dördüncü şarabını içiyordu ve sarhoştı, Ellis. Kardeşlerin seninle daha az eğlenmiyorlar. Size güvenmediklerinden de değil. Bence onlar sadece..." Kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Onlardan herhangi biri için her zaman her şeyi üstlendin. Herhangi *birimiz* için. Bu tür bir sevgiyi hak ettiğinizi hissetmek zor olabilir. Yüklerinizi paylaşmak zor oluyor, özellikle de sizi her zaman onlardan kurtarmaya çalışan bir kişiyle. Bu bana da oldu.

sen de." İri parmak eklemlerini öpüyorum ve boş yüzük parmağına dokunuyorum. "Eminim onlara daha fazla güvenirsen, seninle ortada buluşacaklardır," diyorum ve o anda aklıma bir şey geliyor. "Dövmelerinden haberleri var mı?" Başını sallıyor ve içimden mutlu bir ses çıkıyor. "Silas çıldırarak." Eminim hepsi öyle yapacak.

Kahvaltımızı bitirip el ele sitemize geri dönüyoruz ve bavullarımızdan çıkardığımız birkaç eşyayı topluyoruz. Bütün sabah kıkırdamanın sınırında hissediyorum. Çadırın köşesindeki tahta sandalyeye yayılmış, bacaklarını iki yana açmış, baş döndürücü bakışlarıyla hazırlanmamı izliyor. Gün için orta boy bir güneş elbisesi ve askılı, rahat sandaletler giyiyorum. Gözleri ısınıp çenesi titremeye başlayınca, ondan her şeyi tekrar çıkarmasını istemeye karar veriyorum, bu da bize bir saate mal oluyor ve süreci baştan başlatmak zorunda kalmama neden oluyor.

"Hazır mısınız?" diye soruyor. Bu sefer sandaletlerimi giydikten sonra. "Sadece bir durak daha."

"Pekâlâ. Ben hazırım."

★ ★ ★

Küçük McArthur-Burney kasabası yeşil ve turuncuya boyanmış, müzik, turistler ve her türden eğlenceyle dolup taşıyor. Sokaklarda yiyecek kamyonları ve bar arabaları sıralanıyor, her eski tuğla bina İrlanda kıyafetleri ve yıllık festivallerinin reklamını yapan tabelalarla kaplı. Yakındaki bir parkta, üzerinde bir grubun çaldığı ve üç genç kızın nehir dansı yaptığı bir açık hava sahnesi var.

"Bu çok rastgele," diyorum sevinçle Ellis'e. "Ama harika. Bayıldım o."

"Rastgele mi?" diye soruyor, şüphe uyandıracak kadar lakayt, elleri kayıyor Pantolonunun ceplerine. Botlarına baktığında yanaklarının renginin açıldığını fark ediyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, duruyorum ve ona bakmadan önce etrafıma bakıyorum. "Sen... mektuplar. Seyahat etmekten bahsettiğim zaman?" Santa Cruz'daki sıcak plaj. İtalyan villası; bir kopyası ve Kaliforniya'da, elbette, ama hiç olmadığım kadar yakın

bir İtalyan villasında şarap içmeye götürdü. Şimdi de beni dans dolu bir İrlanda festivaline getirdi.

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Seni Avrupa'ya götüremediğim için üzgünüm Byrd, ama işler umduğum gibi gitmese de sana elimden geleni yapmak istedim," diyor. "Hiç bir araya getiremesen bile, en azından ben bilirdim."

Ellerimi gömleğinin içinde kıvırıyorum ve onu çaresiz bir öpücüğe doğru çekiyorum. Dil ve dişler, kısa inilti ve düşük mırıltılar, kaldırırda etrafımızda yürüyen kalabalığa aldırmadan. Biz ayrılana kadar birkaç kişi ısıklık çalıp alkışlıyor, aramızdaki boşlukta usulca nefes alıp veriyor, alını benimkine bastırıyor.

"Bu daha iyiydi. Her şey daha iyiydi," diye ekliyorum. O *umut*, *umut*, Göğsümde atan *umut*, bir sevgi ve neşe senfonisine dönüşüyor.

"Biber yanığı konusunda karışık hislerim var," diyor yanağını okşayarak. "Ama tabii ki öyleydi. Bu biziz."

Güneş batmaya başladığında Burney Stone adında, müzikle dolup taşan bir bara giriyoruz. Duvarlar tuğla ve tarla taşından, tavanlar ahşap kirişli, odanın arkasında dışarıdakinden farklı bir grubun çaldığı yükseltilmiş bir sahne ve etrafta dönen, kollarını birleştiren, zıplayan ve ritme ayak uyduran insanlarla dolu oldukça büyük bir dans pisti var.

Ellis beni hemen üzerine çekiyor ve onun koca gövdesini hoplatmasını izlerken kriz geçiriyorum. Sadece bardan su almak ve ikimiz de terli ve dağınık olduğumuzda nefes almak için mola veriyoruz. Bir buz parçasını çıtırdatırken onu bana bakarken yakalıyorum ve o da benim hissettiğim gibi canlanmış görünüyor. Parlak bakışlar, parlak bir gülümseme, kızarmış bir yüz. Genç, canlı ve gerçek. Alt dudağı erimiş buzla parlıyor ve ayak parmaklarımin üzerine çıkıp yalıyorum. Gülümsüyor ve ben de yalıyorum, tam da grup selamlarını verip sahneden inerken.

Işıklar sönüyor ve buradaki ses sisteminden farklı müzikler çalmaya başlıyor. Popüler, ana akım hitler modern düzenlemelerle eski şarkılarla birleştirildi. Ellis ve ben izliyoruz.

dans değişmeye başlar. Artık atlama yok. Tüm o hızlı zıplamalar yumuşak dalgalara dönüşüyor.

"ıkmadan önce bir dans daha?" Onu omzumun üzerinden işaret edip o tarafa doğru yürürken soruyorum. İstekle geliyor, etrafımızda daha fazla insan piste akıyor. Sıcaklık boğuculuğa yaklaşana kadar yükseliyor ama dalgalanan bedenlerin yarattığı izdiham beni daha cesur hissettiriyor, sanki spot ışıklarının bu şekilde üzerimizde olması için çok fazla insan varmış gibi. Daha nceki kalabalık üyelerinden hiçbirini tanıyamıyorum, yüzlerin hepsi gölgeli ışıklarda gölgeli oyuklardan oluşan bir bulmaca. Odanın kırmızı ışıltısı damarlarımdaki sıcaklıkla eşleşiyor, hatta bu ritim benim içimde de hareket ederken benden yayılıyor gibi hissediyorum. Gıcırdayan bir tını ile noktalanın yavaş bir vuruş, ellerimi göğsünde gezdirdiğimde göğsünde hissettiğim titreşimle eşleşen içimde titreşen bir tını. Yüz ifadesini seçemiyorum, sadece kendimi ona doğru kaydırıp bastırdığımda, elleri kalalarımda sıkılaştığında ve parmak uçları kııma girdiğinde çenesindeki kasların esnemesini görüyorum. Onun pençesinde dönüyorum, kollarımı boynunun arkasına doluyorum. Ellerinin belimden aşağı kayarak tekrar kalçalarımı kavramasını izliyorum. Çenesi boynuma gömülüyor ve elbisemin altındaki görüntünün onu ıldırıttığını biliyorum, sertleştiği yere doğru dönüp eğildiğimde bunu hissedebiliyorum.

"Uslu dur, Byrd," diyor derin tınısıyla kulağıma. Bastırıyor Kendine engel olamıyormuş gibi yine bana karşı.

Başımın yana düşmesine izin veriyorum ve terden nemlenmiş saçlarının uçlarını parmaklarımla yakalıyorum. Dudakları omzumun kıvrımında ileri geri gezinirken göğsümden gırtlaktan gelen bir uğultunun yükseldiğini hissediyorum. Geri çekilip sert sikini yanaklarımla arasında mkemmek bir çekişle yakaladığımda tıslamasına gülümsüyorum.

"Beni öldürüyorsun bebeğim," diye inliyor. Tanrım, tamamen ayığım ve bu konuda tamamen sarhoşum. Eski kocamla dans pistinde sanki mezuniyet balosundaymışız gibi kuru kuruya seviştiğime inanamıyorum. O da beni ldryor. Bacaklarımla arasında alçak, muhtaç bir çekiş başlıyor. İri avuçlarını kalalarımla üst kısmına indirdiğinde kalbim yerinden fırlıyor, benimle dalga geçtiğinde drtnala koşuyor ve onları hemen geri getiriyor

Yukarı. Aşağı, yay, tekrar sık, ısı aynı ritimde açılıyor. Parmak uçları nihayet çıplak tenime değdiği an, kopuyorum. Dönüyorum ve sıcak, ıslak bir öpücük için ağzımı onunkine götürüyorum. Parmaklarımı kemerinin halkalarından geçirerek onu yakınımda tutuyorum ve dans pistinden karanlık koridora sürüklüyorum.

Dudakları bir saniye içinde tekrar benimkilerin üzerinde, seslerimi yiyor. "O kadar güzelsin ki Wren," diyor yarı hırıltılı, yarı nefes nefese, sonra havayı bırakıp dudaklarımı tekrar öpüyor. "Sesin ağrıyormuş gibi geliyor, ha? Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

"Evet. Daha iyi yap."

Bizi oyuğun derinliklerine götürüyor ve beni duvara yaslıyor. Gözleri siyah, saçları dağınık. Terden parılıyor ve nefis bir şekilde keyifsiz. "Çıkar onu bebeğim, bak bana ne yaptın," diyor. Avucumun içinde inanılmaz derecede sert ve sıcak. "Bacaklarını etrafıma sar-evet, kahretsin, kalçalarını seviyorum." İç çamaşırımı kenara çekip uzun ve sert bir hamleyle içime gömülmeden önce onları aşağı yukarı okşuyor. Nefesim ciğerlerimden sökülüp alınırken, şaşkınlık dolu bir sızlanmaya engel olamıyorum. "Çok mu fazla?" diye soruyor. "İyi misin?"

"Evet," diye iç geçirdim. Evet, çok fazla ve hiç bu kadar doğru hissetmemiştim. "Bu... iyi." Onun bir parçasının içimde gömülü olması çok uygunsuz bir şekilde gerekli.

Sırıtişını boynumda hissediyorum. "Güzel. Sessiz olursan senin için çok iyi olur. Bunu benim için yapabileceğini düşünüyor musun?" Tutarsızca başımı sallıyorum ve kalçaları inanılmaz derecede yukarı kalktığında inliyorum, ayaklarım güçlü kalçalarının arkasında çaresizce sallanıyor. "Pis kız, bu hiç de sessiz değildi."

Çenesine bir öpücük konduruyorum. Çileden çıkarıcı adam beni o kadar yavaş kaldırıyor ki her sinire dokunduğunu hissediyorum. Hızlı ve sert olacağını düşündüğüm şey yavaş ve ... hala sert. Ama çaresiz ve şefkatli de. Sabit bir tempo tutturuyor, alnı şakağıma değiyor ve morartıcı kavrayışı kalçalarımı sarıyor. Tek ses, diğer odadan içeri süzülen müzik ve o beni her dürttüğünde benim hızlı nefes alışı. Kendimi onun her parçasını hissetmeye bırakıyorum.

Ben. Güçlü omuzları ve pazıları ellerimin altında bükülüyor. Altımdaki sert kalçaları ve uylukları, beni duvara doğru becerirken beni istediği yerde tutuyor. Bir kilometre genişliğindeki göğsüyle tamamen korunduğumu hissediyorum, sanki bu köşeden herhangi biri gelebilir ve ben yine de güvende olurum. Orgazmım içimden taşıyor, erimiş, hızlı ve tüketen bir şey ve boğuk sesimi köprücük kemiğine gömmek zorunda kalıyorum. Ritmi tekliyor.

"Wren, kahretsin, yapabilir miyim-"

"Sorun yok, sorun yok. Evet, yapmanı istiyorum." Etrafta onunla dolu dolaşma fikri taze bir sıcaklık dalgası yaratıyor. Elbisemin altında ikimizin de dağınık olduğunu biliyor.

Bu ondan derin, ısırılmış bir inilti çıkarıyor ve sonra onun geldiğini hissediyorum, dereceli olarak gevşemeden önce her şey geriliyor, içimde yumuşamaya başladıktan sonra bile kalçaları hala ara sıra itiyor.

Acı verici bir yavaşlıkla kendini dışarı çekiyor, sonra iç çamaşırımı sevgi dolu bir okşamayla yerine yerleştirirken beni duvara yaslıyor.

Kolları hâlâ ellerimin altında titriyor ve nefes alış veriş hâlâ güçlkle gerçekleşiyor. Bunun yeniden gerçek olduğunu, birbirimize gerçekten geri döndüğümüzü kendime hatırlatır gibi ona sarılıyorum. Şakağıma bir öpücük konduruyor.

"Seni seviyorum, Byrd."

Önce çenesini, sonra dudaklarını öpüyorum. "Seni seviyorum."

37. BÖLÜM

WREN

Ellis ve ben McArthur-Burney'den ayrıldıktan sonra bir dinlenme tesisi otoparkında tam sekiz saat uyuyoruz. Yıldızlarla süslü bir gökyüzünün altında bir saatlik mesafeyi daha kat ettikten sonra park ediyoruz, koltuklarımızı izin verdikleri kadar geriye katlıyoruz, ellerimizi aramızda birleştiriyoruz, tıpkı sürüklenmemeye çalışan su samurları gibi.

Aynı anda uyanıyoruz, inliyoruz ve her birimiz bir dizi sefil ses çıkarıyoruz. Koltuklarımızı kaldırıp birbirimize yan gözle bakıyoruz. Kendimi bayat ve yapış yapış hissediyorum ve saçlarımı düzeltmek için yapmam gereken işten dolayı önceden yorgun hissediyorum. Ellis'in saçlarının bir tarafı dağılmış ve yüzünün yarısında avucunun üzerinde uyumaktan kaynaklanan bir iz var.

"Bizi eve götür, tatlım," diyorum.

"Mutlulukla," diye yanıtlıyor. "Üç saat daha."

Müziği kısık tutuyoruz ve sessiz bir anlaşmayla, ait olduğumuz yere geri dönme niyetiyle hiç durmuyoruz.

İki saatten biraz fazla bir süre sonra Ellis sessiz baloncuğumuzu deliyor. "Herkes nasıl anlatmak istiyorsun?" diye soruyor. "Herkes *ne* söylemek istiyorsun?"

Başımı düşünceli bir şekilde eğiyorum. "Bir süreliğine yapmasak nasıl olur? Sadece onları biraz delirtmek için." Parmaklarımı birbirine kenetliyorum. "Saygılı bir şekilde cevap vermek zorunda kalacakları sinir bozucu belirsiz bir şey söyleyebiliriz. 'Hâlâ çözmeye çalışıyoruz' ya da 'Her geçen gün daha iyiye gidiyoruz' gibi bir şey."

Kahkaha atması çok sevimli. Bu kahkaha ve onun yatak başı birleşince kendimi bir şekilde zamanda geri gitmiş gibi hissediyorum.

"Sence bunu ne kadar sürdürebiliriz?" diye soruyor. "En fazla bir hafta."

Bana sırtıyor, çocuksu bir mutlulukla. "O zaman evet Byrd, seninle gizlice dolaşacağım."

Son beş gün içinde benim için yaptığı güzel açıklamalardan ya da jestlerden hiçbiri değil, ama yine de onu şu anda buruşuk ve memnun görmek göğsümde patlayıcı bir zincirleme reaksiyon gönderiyor. Her bir parçasını bu kamyon kabininde hissediyorum, yüzünün tanıdığım her versiyonunun tüm anılarını, ona yeni bir şekilde aşık olduğum tüm zamanları. Altı yaşındayken, bir sınıfta tek başına ve diğer çocuklar daha gelmeden alfabadeki harfleri kurşun kalemle titizlikle çizerken. Ortaokuldayken, garip, çetrefilli, nazik ve zgn. Lisede o, vücudu dolgun ama kendi teninde huzursuz, aramızdaki arkadaşlık özlemle acıkıyor. Ona hamile olduğumu söylediğimde Wrangler'ımın yolcu koltuğunda oturuyordu. Benden zr dilemek için zıplaması ve gözlerindeki korku, sanki sadece kendisi yapmış gibi sorumluluğu hemen üstlenmesi. Otuz altı saatlik doğumdan sonra acil sezaryene ihtiyacım olduğunu söylediklerinde gösterdiği g. On sekiz yaşında, şimdiye kadar tanıdıklarımın hepsinden daha erkekti. Beni kesip bitiklerini gördüğünde beti benzi atsa da benimle konuşmaya devam etmiş, yapabildiklerime inanamadığını söylemişti. Bana bir mucize olduğumu, güçlü olduğumu, bebeğimizin de tıpkı benim gibi olmasını umduğunu söylüyordu. O ilk günlerde Sam'i nasıl nadiren yere bıraktığını hatırladığımda konsolun karşısında elini tutuyordum. Ellis'in onu dünyanın en şirin futbol topu gibi sık sık koluna sıkıştırarak taşıması nedeniyle ona şakacı bir şekilde karın zamanı ve çocuğun düz bir kafaya sahip olmasını istemediğim konusunda öğüt vermek zorunda kalmıştım. Sam'i doğurduktan sonra ilk kez birlikte uyuduğumuzu ve anne sütü sızdırmaya başladığımda utancımdan nasıl hüngür hüngür ağladığımı hatırlıyorum. Sıcak bir şekilde gülmüş ve beni yalayarak stm ve gözyaşlarımı temizlemişti. O anda kendimi kadınsı ve seksi hissetmemi sağlamıştı.

Sam'e bisiklete binmeyi öğrettiği zamanı, yumruklarıyla havayı nasıl pompaladığını ve nasıl zıpladığını hatırlıyorum. Bir kolunda hıçkıra hıçkıra ağlayan, dizlerinin bağı çözülmüş bir Sam, diğerinde bir çocuk bisikletiyle eve döndüğünde ona yeniden aşık oldum. Bana "Ona nasıl gideceğini öğretmeye o kadar odaklandım ki nasıl fren yapacağını öğretmeyi unuttum" dediğinde ağzı bir karış açık kalmıştı.

Fırın için endüstriyel bir mikser aldığını söylediğinde ona yeniden aşık oldum. Daha evimizi bile kapatmamıştık ve büyük alışverişler yapmamamız gerekiyordu ama onun umurunda değildi. Onun yeni bir arabaya benden daha çok ihtiyacı vardı ama Savvy's'in o zamana kadar sadece birkaç tezgah üstü mikseri ve bir yığın ekipmanı vardı. Hayallerimi destekleme konusunda kararlıydı, beni her fırsatta destekliyordu. Burayı olabildiğince kendime ait bir yer haline getirmemi istiyordu.

Peki ya bu? Ona karşı yeniden hissettiğim bu aşk yepyeni bir şey, tıpkı kömürleşmiş bir hatmi kabuğunun soyulup taze, yapışkan, bozulmamış bir merkezin ortaya çıkması gibi. Altında yeni bir katman bulabileceğimizi bilerek, hayatımın geri kalanında onunla birlikte kalbim yanmaya devam edecek. Ta ki her bir parçamız tükenene kadar.

Buraya gelene kadar bize yardımcı olması için ne kadar çok kelime kullandıysak, onları yazmaktan tutun da sonunda sakladıklarımızı paylaşmaya kadar, şu anda hissettiklerime gelince hepsi yetersiz kalıyor.

"Hey," diyorum. Yüzünü yoldan çevirip bana bakıyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. "Seni seviyorum."

Birbirimize bakıyoruz, yola dönmek zorunda kaldığında bile gülümsemesi değişmiyor. Elimi dudaklarına götürdüğünde bile gülümsemesi değişmiyor. "Ben de seni seviyorum." Bizi Spunes'daki evimize davet eden tabelayı geçiyoruz. "Başardık," diyor.

Yaptık.

Başardık. "Ellis?"

"Mmm?"

"Beklemek istemiyorum," diyorum. "Önce Sam'e söylemeliyiz, tabii ki. Ama herkese söylemek için beklemek istemiyorum. Umurumda değil.

baskı ya da herhangi bir şey hakkında." O yine benim ve bunu herkesin bilmesini istiyorum. Benim onun tarafından hissedildiğim kadar onun da benim tarafımdan bulunmuş ve seçilmiş hissetmesini istiyorum.

Omzunun üzerinden bakmadan önce gözleri kısa bir süreliğine tekrar bana kayıyor, flaşörü açıyor ve kamyonu öyle hızlı kenara çekiyor ki çığlık atıyorum. Yüzümü ellerinin arasına alıp beni sertçe öptüğünde hala Park'a fırlatılmanın etkisiyle geri çekiliyoruz.

"Güzel. Ben de beklemek istemiyorum," diyor. "Sam'i arayalım."

"Tamam," diyor hevesle gülererek. "Ona nasıl söylememiz gerektiği hakkında konuşmak ister misin? Belirli bir şey var mı? Ne söylemeliyiz?"

Kelimeler ağzından döküldüğünde yüzümü hâlâ avuçlarının arasında tutuyordu. "Evlen benimle."

Yüz ifadesi şokla yumuşuyor ve benim ağzım panikle kuruyor. "Ne?" diye sordu.

"Ya da değil, bilmiyorum. Ben sadece-"

"Bunu geri alamazsın!" diyor savunmacı bir şekilde. Yüzümün her yerine öpücükler kondurmaya başlıyor. "Daha önce hiç evlenme teklif etmedin mi?"

"Ben"-peck-"antrenman"-peck-"dışındayım."

"Karşınızdakine çıldırması için yeterince zaman vermelisiniz," diye beni bilgilendiriyor.

"Sormadan önce bunu yeterince düşünmek için kendime zaman vermedim!" Gıcırđıyorum.

"Sen istemedin, *talep ettin*" diyor. "Şimdi evet demekten başka seçeneğim yok."

"Gerçekten mi?" Orta konsolu kaldırıp kendini bana yaklaştırken, kirli sakalı yanağımlı tırmalarken bile söylüyorum. "Yapmak zorunda değiliz. Sadece birlikte olabiliriz."

"Hayır. Bu sefer her şeyi istiyorum. Seni tekrar karım yapmak istiyorum. Bir kutlamayı hak ediyoruz."

"Güzel." Gülüyorum. "Sam'in de orada olmasını istiyorum. Kravat takmanı istiyorum."

"Güzel bir buket almanı istiyorum. Sadece bir kalem ve bir kâğıt değil." Gözlerimin içine bakmak için boynumdan çekildi. "Bazı yeminler yazmak istiyorum."

Çenesinden öperim. "Ben de öyle."

BÖLÜM 38

ELLIS

Garaj yoluna girdiğimizde Fisher ve Indy'nin yanı sıra kardeşlerimin de evimde olduğunu görmek beni hiç şaşırtmadı. Micah'ya sadece erken döneceğimizi haber vermek için mesaj atmıştım ama diğerlerine de haber verir diye düşündüm. Wren ve ben birbirimize baktık, sonra kamyondan kendimizi indirdik, uzuvlarımız kurşun gibi hareket ediyordu. Bize yaklaşmaya başladıklarında yüzümüzü düz, pişmanlık dolu bir ifadeye büründürüyoruz.

"Heyyyy," diye sesleniyor Sage. "Evde olduğun için çok mu mutlusun?" Bunu bir soruymuş gibi söylüyor. Yaklaştığında neredeyse pes ediyordum ve gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordum. Önce Wren'e sarılıyor, sonra bana doğru geliyor. "Araba iyi gidiyor mu?" diye soruyor gergin bir sesle.

Micah da çoktan ön bahçeye geçti. Sadece Silas, Indy ve Fisher'la birlikte verandada bekliyor.

"Yolculuğun iyi geçti mi, geçmedi mi?" Micah sorar.

"*Micah*," diye homurdanıyor Sage.

"Ne?! Hadi şu işi bitirelim, tamam mı? Eve bir gün erken geldiler, belli ki yürümedi ve bu sorun değil. Onları hâlâ sevdiğimizi bilmeleri gerekiyor, değil mi?" diye soruyor ve Wren'i göğsüne bastırarak sarılıyor. "Hepimiz hayatımıza devam edebiliriz."

Micah'nın kollarında boğulmakta olan Wren'in gözlerini yakalıyorum. O uzaklaştığında, çakıl taşının karşı taraflarından birbirimizi inceliyoruz.

Kollarımı kavuşturuyorum ve botumla gevşek bir çakıl taşına tekme atıyorum. Hüzünlü bir iç geçiriyor.

Ve sonra birbirimize doğru bir adım atıyoruz.

Bir tane daha almadan önce kollarımın düşmesine izin veriyorum. Ve bir tane daha.

Ve bir tane daha.

"Sanırım başardık," diyor bana çarpmadan hemen önce ve onu kollarımın arasına alıp derin bir dalışa geçerek ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

Kim çığlık atıyor, kim ıslık çalıyor ya da kim alkışlıyor emin değilim ama dört kişilik bir kalabalık için hepsi cehennem kadar gürültülü.

Dudaklarının hissinde kayboluyorum, onun kokusu evin tüm kokularıyla karışıyor ve sanki sonunda kendi tenimin altında yeniden canlanıyorum. Olmam gereken versiyonum, şekilsiz kalbim eşleşen parçasını buluyor. Hava almak için geri döndüğümüzde herkes bizi kucaklıyordu.

Biri hariç herkes.

"Silas nerede?" diye sordum.

Wren ve ben arka bahçeyle karşılaşana kadar evin yanından el ele yürüyoruz. Silas bir çim sandalyede oturmuş, yüzünü ellerinin arasına almış, boynuna doladığı bira şişesi parmağından sarkıyor.

"Si?" diyor Wren usulca.

Onun sesini duyunca başını sallıyor ve şimdi anlıyorum. Bunalmış durumda. Mutlu olduğunda bile çok fazla hissetmenin ne demek olduğunu bilirim.

Aniden sandalyeden doğruldu ve içinden bir hıçkırık koptu ve kolları ikimize de sarılmak için uzandı. Omzuma ağlıyor, ben de onunla birlikte gülüyor ve ağlıyorum.

"Bunu mahvetmeyeceğini biliyordum," diyor gömleğimin içinde boğuk bir sesle. "Seni gururlandırdığıma sevindim kardeşim," diyorum.

"Zamanı gelmişti!! Kahretsini!"

Wren yatıştırıcı bir ses çıkarıyor ve başının arkasını okşuyor. "Hey, Si?" diye soruyorum.

Ayağa kalkıyor ve geri adım atıyor, agresif bir şekilde burnunu çekiyor ve yüzünü siliyor. "Öyle mi?"

"Sağdıncım olur musun?"

Birayı tutan elini bana doğrultuyor. Bana bir kez daha sarılmadan hemen önce şiddetle sallanan çenesiyle, "Şimdi tam bir pislik oluyorsun," diyor. "Ama hayır, aslında yapmayacağım," diye ekliyor. Tekrar uzaklaşıyor ve bize o bok yiyen sırtışlarından birini yapıyor. "Çünkü artık *papaz* oldum!"

"Oh, Tanrım, Silas. Bu biraz küstahçaydı, sence de öyle değil mi?" Wren azarladı.

"Zaten şu anda çoğu gün canım sıkılıyor, o yüzden hayır, sıkılmıyorum," diyor. "Yeniden bir kız kardeşim olması için sabırsızlanıyorum!"

"Bu da ne?" diyor Sage. Micah ona yanlamasına sarılıyor. "Bir tane daha demek istedim," diyor Silas, gözleriyle omuz silkerek. yuvarlan.

"Sam'e söylediniz mi?" diye soruyor Indy birkaç metre ö t e d e n , Fisher'ın kolunu omuzlarına atmış.

"Evet," diyor Wren, bana genişçe gülümseyerek. "Evet, öyle yaptık." Daha önce karar verdiğimiz gibi, Sam'i otoyolun kenarından FaceTime ile aradık.

Bir zil sesinden sonra telefonu açtığında "Selam anne," dedi.

"Selam oğlum. Nasıl gidiyor?" Wren söyledi.

"Oldukça iyi gidiyor. Tek çocuk olduktan sonra ev arkadaşı edinmek biraz tuhaf ama sanırım nefret etmiyorum," dedi. "Yolculuğun nasıl gidiyor? Aşçılık kursu nasıldı? İnternette eğlenceli görünüyordu."

Wren bana bir bakış attı ve ben de kaşlarımı kaldırdım. "Çok eğlenceliydi dostum," dedi sırıtarak. "Babam da burada." İkimizi de görebilmesi için telefonu düzelitti. "Seninle bir şey konuşmak istiyoruz."

Sam tamamen hareketsiz kaldı, yüzü değışti ve ürkütücü bir şekilde aynaya bakar gibi bize baktı. "Evet?" dedi Sam. "Herkes iyi mi?"

"Herkes iyi oğlum," dedim.

Gözleri aramızda gezindi. "Herkes iyi mi?" diye sordu sessizce ve yüz ifadesi o kadar umut doluydu ki cevap verirken ses tellerimin titrediğini hissettim.

"Evet, evlat. İyiden de iyi."

Hızla başını sallamaya başlamıştı, dudakları gülümsemek için sıkıca kapanmıştı.

"Babam ve ben tekrar bir araya gelmek istiyoruz," dedi Wren. "Bu konuda kendini iyi hissediyor musun? Eğer bu senin için tuhafsa, bize söylemende bir sakınca yok."

"Evet, anne. Ben..." İşaret parmağını ve başparmağını her iki gözüne sokarak gözyaşlarını engellemeye çalıştı. "Evet, bu konuda kendimi iyi hissedirdim," demişti.

Eve döndüğünde Wren'i tekrar kendime çektim ve kulağına fısıldadım, "Onlardan kurtulmamı ister misin, böylece gidip yatağımızda uyuyabiliriz?"

Kollarını ortama doluyor ve bizimkinde kendilerini evlerinde hisseden herkese bakıyor. "Hayır. Hazır olduğumuzda kaçıp gideceğiz." Çenesini göğsüme yaslıyor ve göz göze geliyoruz. "Sonsuzluktan geriye ne kaldıysa, sen ve ben varız."

BÖLÜM 39

WREN

Ellis kıcımlı minnettar bir şekilde sıkıyor.

"Dikkatin dağılmasın," diye uyarıyorum onu nefesimin altında.

"Çok geç. Bu kotları giymemeliydim," diye mırıldanıyor.

"Ellis Orion Byrd. Burada odaklanmalıyız. Her an gelebilirler."

"Sen de olabildin ama beni reddettin," diye yakınıyor.

Ona sert bir bakış atmaya çalışıyorum ama ay ışığındaki hararetili gülümsemesini gördüğümde kekeliyorum. "Bu öğleden sonra öğle yemeği için fırını kapattığımda çok fazla evet dediğimi hatırlıyor gibiyim." *Öğle yemeği* tırnak içinde. "Yine yakalanacağız." İki hafta önce bir öğleden sonra annemin arka kapıdan girip Ellis'le beni kendimizi toparlamaya çalışırken bulduğunda yüzünde beliren bıkkın ifadeyi hatırlayınca bir iniltinin ağzımdan kaçmasına izin verdim. "Annemi erken emekliliğe zorladık."

"Bir bahane arıyordu."

Haksız da sayılmaz. Seyahatimizden döndüğümüzde (bir aydan biraz daha uzun bir süre önce), annemin gittiğim iki gün boyunca fırını kapalı bıraktığını öğrendim. Diğerlerinde de erken kapatmış. Çırpıcıyı resmen bana devretmesini kutlamak için ona bir parti vermemize izin vermek yerine, o ve David bir hevesle Hawaii'ye uçtular.

Hala. "Bu gece seninle, benimle ya da annemle ilgili değil, Ellis. Gözlerini sudan ayırma."

Yanımdaki kumda hışırdıyor, karnından yan tarafına dönüyor ve başını eliyle destekliyor. "Görünüyorsun

çok güzel, Byrd. Ay saçlarını gümüş gibi gösteriyor." Uzanır ve dağınık bir tutamla oynar.

Ona başımı sallarken bile biraz eriyorum. Son zamanlarda iltifat etme konusundaki becerilerini keskinleştirdi ve geliştirdi. Bazen beni o kadar hazırlıksız yakalıyor ki nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, işte o zaman en ukala halini alıyor. Dün sabah benimle işyerinde buluştuğunda "Yine nutkum tutuldu, görüyorum," dedi ve beni pişirirken izlemenin orkestradaki bir şefi izlemek gibi olduğunu söyledi. "Hepsi de doğru miktarda dikkat gerektiren bir sürü hareketli parçası olan bir şey için tüm tutku ve konsantrasyon. Hepsi de herkesin keyif alacağı bir şey için." Yüzümde un ve elimde yarısı boş bir krema torbasıyla orada biraz aptalca durdum.

Daha sonra bana iltifat etmenin sırrının, onları mükemmel bir şekilde düzenlemeye çalışmadan, aklına geldiği anda söylemek olduğunu anladığını söyledi. Sanki göğsümün içinde bir yumurta kırmış gibi hissettim, bu kadar saf bir şekilde konuşmaya çalıştığını bilmek.

Gövdemi sıyıran kuma aldırmandan ona daha da yaklaşıyorum.

"Onun yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum," diyor.

"Ben de," diyorum. Tam o sırada saklandığımız küçük kumsalın aşağısından bir ışık gözüme çarpıyor. Yakından incelediğimde iki küçük telefon feneri olduğunu görüyorum.

"Bunlar Micah ve Silas," diyor Ellis ve tıpkı Ellis ve benim gibi başka bir kütüğün arkasına saklandıkları yerden yüzlerini seçebiliyorum.

Mükemmel bir Temmuz sonu akşamı. Spunes'da nadiren rastladığımız sıcak yaz gecelerinden biri. Bulutsuz, yıldızlı bir gökyüzünde ay dolunay ve parlak.

"Umarım Indy zamanında buraya gelir," diyorum.

"Yapacak. Sage'in hiçbir şeyden şüphelenmemesi için onlar ayrılırken evde olması gerekiyordu."

Micah bize doğru çömelmiş bir şekilde koşmaya başlıyor, kum tutamlarını tekmeliyor ve kendi ayaklarına takılıyor.

"Ne yapıyorsun?! Saklandığın yere geri dön!" Ellis ona fısıldar.

"Sakin ol! Sadece Wren'e hızlıca bir şey sormam gerekiyor," diye cevaplıyor Micah. Uzaktan bir araba kapısının kapandığını duyuyorum ve bir süre sonra Indy'nin sahile indiğini görüyorum.

"Wren," diye başlıyor Micah. "Mutfak lavabosunun üstündeki küçük kemerli pencereyi biliyor musun? Yerine yenisini nereden bulabileceğimi biliyor musun?"

"*Micah*," diye inledim. "Hayır, istemiyorum. Sen resmen gezegendeki en kötü kiracısın!" Micah eski evimde kendini evindeymiş gibi hissettiğinden, tüm ihtiyaçlarımı Ellis'le birlikte eve geri taşıdım. Eğer Micah mobilyaları taşıırken yanlışlıkla duvarda bir delik açmasaydı, buzdolabını kırmasaydı ve şimdi de birkaç hafta içinde ikinci bir pencere gibi görünen şeyi kırmasaydı, bu herkes için ideal bir durum olurdu.

"Hey!" diyor Indy, heyecanla koşarak yanımıza geliyor. "Kamerayı hazırladın mı?"

Ellis saç çizgime hızlı bir öpücük konduruyor, Micah'nın lanetli sakarlığı yüzünden hâlâ sıcak bir şekilde kıkırdıyor.

"Evet, burada var," diyorum.

Micah bedenini Ellis'le benim arama sokmaya çalışınca Ellis onu bedensel olarak uzaklaştırdı ve geldiği yere doğru itti.

"İyi, lanet olsun," diye fısıldıyor. "Indy, benimle gel. Manzara daha iyi zaten."

Saklandıkları yere geri döndüklerinde Ellis'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Dövmen nasıl? Bu şekilde yalan söylemek iyi hissettirmiyor."

Kalçasının üst kısmında, kot pantolonunun altında, benimkine benzer bir dövmeyi kapatan bir bandajın olduğu yeri okşuyor. Henüz tam olarak ne zaman bir tören yapacağımızı planlamadık ama bu arada birbirimize kendi yeminlerimizi yazdık. Onunki benim el yazım, benimki de onunki.

"Biraz acı çekmeyi seviyorum. Bana orada olduklarını hatırlatıyor" diyor. Ama başının hemen arkasında parlak bir neon ışığı seçebiliyorum.

Su.

"Şşşt, buradalar. Eğil!"

Elimizden geldiğince kıpırdamadan ilerliyoruz, Fisher ve Sage'i küçük cam tabanlı kayıklarında göremeyene kadar kütüğün arkasına alçalıyoruz, kıyıya ulaştıklarını anlamak için sese güveniyoruz.

"Kısa bir yolculuk oldu," diye merakla gözlemlediğini duyuyoruz Sage'in. "Benimle ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyor, sesinde masum olmadıklarını umduğunu ima eden bir ifade var. Kesin bir öpüşme sesi duyuyoruz. Ellis'in ağzının kenarları aşağı doğru kıvrılıyor. Bir kahkahayı bastırıyorum.

"Çok fazla planım var, Sage," diyor Fisher. Bu sinsi adam üç kardeşinin de onu duyduğunu biliyor. Bunun için ona saygı duyuyorum. "Ama çoğunlukla, sadece gündelik şeyler istiyorum. Altmış yaşındayken sabah uyandığında saçının nasıl görüldüğünü bilmek istiyorum. Gelecek hafta hangi cübbeyi giyeceğini görmek istiyorum."

Sage'in kahkahasını solar pleksusumda hissedebiliyorum, sanki onun mutluluğu benim mutluluğummuş gibi. Ellis'in gözlerinin çoktan dolduğunu fark ettiğimde gözlerim dolmaya başlıyor.

"Burada, yani kıyıda demek istedim," diyor Sage. "Bu sefer yanına battaniye falan aldın mı? Biliyorsun geçen seferden sonra tüm kumu çıkarmak bir hafta sürdü-"

"Ne demek istediğini biliyorum," diyor hemen. "Başka bir şey için plan yapmaktan bahsediyorum, tatlım."

"Oh! Oh, tamam," diyor. "Ne istersen onun için plan yapabiliriz."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum," diyor Fisher.

Sage'in nefesini duyuyoruz ve Fisher'ın tek dizinin üzerine çöktüğünü hayal ediyorum.

"Sage," diye başlıyor Fisher, duyguları sözlerini sertleştiriyor. "Indy bana geldiğinde ne yaptığımı bilmiyordum. Buraya geldiğimde de ne yaptığımı bilmiyordum. Bilmemenin sorun olmadığını görmeme yardım ettin. Anlarımla ilgilenmeme yardım ettin ve zaman bundan sonrasını devraldı. Geleceğin bana nasıl görüneceğini bilmiyorum. Kendi evim olacak mı bilmiyorum."

para için mücadele edip etmeyeceğimi bilmiyorum. İyi bir koca olup olamayacağımı bilmiyorum." Yutkunması duyulabilir. "İyi bir baba olup olamayacağımı bilmiyorum. Ama deneyeceğime adım gibi eminim. Sadece hayatı *seninle* denemeye devam etmek istiyorum. Seninle geçirdiğim her dakikayı değerli kılmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama. Ama lütfen benimle sonsuza dek birlikte olmayı planlar mısın? Karım olur musun ve hayatını benimle geçirir misin?"

Ellis eğilip beni öpüyor, gülümsemesi ay ışığında parlıyor. Mutlu gözyaşları altımızdaki kumları eritiyor.

Sage "*Evet,*" demeyi başarıyor ve hepimiz yerimizden sıçırıyoruz. Ne Fisher ne de Sage şaşkınlıkla irkilmedi bile. Birbirlerine uzanıp ağlamakla ve birbirlerinin ağızlarına gülmekle meşguller. Indy Sam'i FaceTime'a bağladığında fotoğraf çekmeye başlıyorum ve Byrd kardeşlerin hepsi sevinçle koşarak gelip birbirlerine sarılıyorlar. Fisher'ın kafası kütlenin üzerinden dışarı çıkmayı başarıyor ve bana bakıp "*Teşekkür ederim*" diyor. Fotoğraf çekmeye devam ediyorum.

"Bana henüz teşekkür etmeyin!" Micah, Silas ve Ellis'in her biri Fisher'ın bir parçasını tutup Sage'den ayırdıktan sonra onu buz gibi Pasifik'e çekmeleri için tam zamanında sesleniyorum. Indy ve tüm Byrds'ler kışlarıyla gülerken Fisher sudan fırlıyor, çırpınıyor, soluk soluğa kalıyor ve fırtına gibi küfrediyor.

"Bu bir kabul töreni gibi!" Ona bağıriyorum, sonra Ellis beni omzuna atıp kumsaldan arabamıza doğru taşımaya başladığında çığlık atıyorum.

"Seni seviyorum, Sagey! Tebrikler!" Dedim.

"Ben de seni seviyorum! Teşekkür ederim!" diye sesleniyor ve titreyen, ıslak Fisher'ı kollarının arasına alıyor.

Ellis ve ben eve vardığımızda merdivenleri hızla çıkıyoruz, kumlu nemli kıyafetlerimizi bir yığın halinde fırlatıp odamıza giriyoruz. Onu yatağıma bastırıyorum ve uyluğundaki hala iyileşmekte olan yeminleri öpüyorum, sonra onu ağzıma alıyorum ve bana izin verdiği sürece onu bu şekilde seviyorum. Burada sadece o ve ben varız ve istediğimiz kadar gürültülü olabiliyoruz. Çarşaflarımız birbirine dolandığında gülüyoruz ve

Beni dizlerimin ve dirseklerimin üzerine yatırıp arkamdan sevişiyor, tüm yol boyunca elimi omzumda tutuyor, sanki fazladan bir bağlantı parçası gibi.

Sonrasında birlikte yatağa uzandığımızda, sıradan şeyler hakkında konuşurken ellerimden birini göğsüne götürüyor. Birkaç gün izin aldıktan sonra yarın işe dönüyor. Silas'ın da on bir ay aradan sonra işe döndüğü ilk hafta olacak. İki gün önce Lennon Kirby ile bir FaceTime görüşmesinde tanıştım. Çok sevimli ve Ellis'i şakacı bir şekilde taciz ediyor ve ben buna bayılıyorum. Eğer daha yakın bir yerde yaşasaydı, onu Micah'a ayarlamak için planlar yapıyor olurdum.

Bu hafta pastanede ne yapmayı planladığım hakkında konuşuyoruz. Antep fıstıklı birkaç şey denemek istiyorum, o da biraz mızızlanıyor ve döndüğünde benim de birkaç tane yapabileceğimden emin olmamı istiyor. Hangi noktada dalıp gittiğinden emin değilim, ama eli benimkinin üzerinde gevşediğinde, kendimin de dalıp gittiğini hissetmeden hemen önce, tenindeki kelimelerin üzerinde iz sürmek için elimi aşağı indiriyorum.

Eğer kaybolursan, seni bulurum.

Sana bedenimi, kalbimi ve ruhumu vereceğim.

Karşılığında senin her parçana değer vereceğim.

Seninle savaşacağım. Senin için savaşacağım.

Seni sonsuza dek, elimize geçen her ömürde seveceğim.

BÖLÜM 3

Sonsuza dek

SONSUZA KADAR

WREN

Yatak odamın kapısı yumuşak bir sesle çalındığında, boy aynasında kendime gülüyor, yansımamın elbisemin arkasındaki en üst düğmeye ulaşmak için çırpınışını izliyordum.

"Tanrıya şükür," diye mırıldanıyorum. Çiseleyen bir güne bakan pencere duvarının altına sıkışmış, yerdeki en sevdiğim yıpranmış botlarımın yanından geçerek aceleyle ona doğru ilerliyorum. Buketim de oradaki tuvalet masasının üzerinde duruyor. Sage elbette eşsiz bir şekilde mükemmel bir şey tasarlamış. Yeşilden pembeye ve kırmızımsı mora kadar değişen olgunlaşmamış yaban mersini sapları, arkadan gelen okaliptüsler, narin dikenli duman çalısı parçaları (Ellis'i temsil ettiğini söylemişti), mercan nasturtiumları ve koyu kozmoslar arasında duruyor... adını hatırlayamadığım birkaç tane daha var. Titizlikle seçilmiş olmasına rağmen, rastgele toplanmış bir şey gibi görünüyor. Hayatın küçük parçaları - tanıdık ve yeni ve henüz tam çiçeklenmeye ulaşmamış.

Sanırım kapıdaki Sage'in ta kendisi. Ya o ya da annem, ikisi de hava tahmininde yağmur beklendiği ve bugünkü tüm planlarımız değişmek zorunda kaldığından beri ellerini ovuşturuyorlar.

"Mükemmel zamanlama," diyorum ve kapının kilidini açıp içeri giriyorum.

"Bu bir ilk," diyor Ellis, kapı çerçevesindeki bir koluna yaslanarak.

Şaşkın bir kahkaha atıyorum ve hızla kendimi kapı çerçevesinin arkasına sıkıştırmaya çalışıyorum. Gıcır gıcır beyaz gömleğinin üzerine ustalıkla dikilmiş elbise pantolonu ve jartiyeriyle onu görünce tüm yüzüm ısınıyor. Çözülmüş bir kravat boynunda gevşekçe sallanıyor. "Gelini görmenin uğursuzluk getirdiğini duymadın mı?" Şakayla karışık sordum.

Ağız hafifçe kıvrılıyor ve başını sallıyor. "Hayır. Sen ve ben kendi şansımızı kendimiz yaratırız, Byrd." Kendini dikleştiriyor. "Ayrıca, sanırım kötü şans kotamız yağmurla doldu. Seni görmeme izin ver, bebeğim."

Onu içeri almak için kapıyı daha geniş açıyorum, kulaklarımda sertçe çarpan kalbimin üzerine kapattığında çıkan sesi duyuyorum. Ona sırtımı dönüyorum ve saçlarımı ensemden kaldırıyorum.

"Son düğmeyi ilikler misin?"

Yaklaştığını hissediyorum. Parmak eklemleri tokayı kapatmak için tenime dokunmadan önce yutkunduğu duyuluyor.

"Mükemmel," diye homurdanıyor.

Ellerimi elbisenin üzerinde gezdiriyorum. Fildişi rengi ve sade, vücudumun büyük bir kısmını sarıyor, alt kısmı ise dans etmek için bacaklarımı hareket ettirebileceğim kadar bol. Üzerinde dantel ya da süsleme yok, sadece omuzdan başlayıp bileklerimde biten tüllü, şeffaf kollar var. Annemin gözyaşı incileri ve eski yüzüğümünden başka takı yok, zümrütten küçük bir bant, çünkü beni her zaman yeşil renkte severdi. Saçlarımı açık ve dağınık bıraktım ve duvak takmamaya karar verdim. Neye bulaştığımızı tam olarak biliyoruz ve gözlerimin üzerine bir şey çekilmesini istemiyorum.

Yüzümü ona dönüyorum ve o da elini göğsüne götürüyor. Gözlerindeki çıplak duygu makyajımı mahvetmek üzere.

"Çok mükemmel," diyor tekrar, boğuk bir fısıltıyla.

Onu içime alıyorum ve iki kez yutkunmak zorunda kalıyorum. "Ne dedikleri umurumda değil. Şu anda kendimi çok şanslı hissediyorum." Kıkırdıyorum, söylediklerimde ne kadar ciddi olduğumu gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Kravatını bağlamana yardım etmemi ister misin?"

Orada olduğunu yeni hatırlamış gibi yere bakıyor. "Ah, evet. Diğerlerinin nereye gittiğinden emin değilim."

Kravatını titrek ellerimle düğümlüyorum, bakışlarının ağırlığı üzerimde geziniyor. Bir parmak ucunu kollarımdan birinde boş boş gezdiriyor. Avuçlarımı sert göğsüne bastırıyorum ve aşk sarhoşluğuyla ona sırtıyıyorum. Saçımdan bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor ve gözleriyle beni kataloglamaya devam ediyor.

Tam o sırada dışarıdan bir ses duyuyoruz ve yatak odamızın penceresinden dışarı bakıyoruz. Sage aşağıda, evimizden ahıra giden çakıllı yürüyüş yolunun üzerinde. Fisher onun üzerinde şeffaf bir şemsiye tutarken o da yolun her tarafına yapraklar serpiştiriyor. Saçından bir taç yaprağı kopardıktan sonra öpüşmelerini izliyoruz. Ahırın açık kapısında Silas'ın bir o yana bir bu yana volta attığını ve kendi kendine bir şeyler okuduğunu görüyoruz.

Bir araba kapısının kapandığını duyuyoruz ve karşı taraftaki, ön taraftaki pencerelerden bakmak için odamızdan koşarak geçiyoruz. Micah orada, Venüs ve Athena'yı selamlıyor ve onlara kendi şemsiyelerini uzatıyor. Gözle görülür bir şekilde ona sarılıyorlar ve yanaklarından öpüyorlar.

Daha sonra Martha ve Walter, ardından Lennon Kirby, Bea Marshall ve annesi, sonra da Serena Lindhagen ve nişanlısı Peter geldi. Meğer Ellis geçen yılbaşında Starhopper'ın açılışında beni Peter'la konuşurken görmüş ve onun benim eşim olduğunu sanmış. Bugünlerde, hayatımızda kötü zamanlanmış şeylere gülüp eğlenmek çok kolay.

Ellis parmaklarını benimkilerin arasından geçirip beni odamıza götürüyor ve burada en yakın olduğumuz insanların küçük ahırımıza süzülüşünü izliyoruz.

"Tanrıya şükür küçük tuttuk, değil mi?" diyor.

Kapı bir kez daha çalınıyor ve ardından Sam kapıyı açıp odamıza giriyor. Ellis ve ben onu görünce aynı mutlu iç çekişi yaptık.

Geçen kış Noel için eve geldiğinde biraz halsizdi ama okul konusunda gerçekten heyecanlı görünüyordu ve şu ana kadar öğrendiği her şeyden ilham alıyordu. Anladığımız kadarıyla mutlu ve Kaliforniya'da gayet iyi idare ediyor. Yine de tatillerde eve gelmeye devam ettiği için içten içe memnunum.

"Hey, işte buradasın," diyor Ellis'e gülümseyerek. Ona kendi ceketıyla uyumlu lacivert bir ceket uzatıyor ve parmaklarında birkaç yara bandı olduğunu fark ediyorum. "Büyükannem hemen oraya gitmen gerektiğini söylüyor. Neredeyse başlama vakti geldi."

"Parmaklarına ne oldu?" diye sordum.

Sage açık kapıdan içeri süzülür. "İşte buradasın! Aşağı inmелisin!" diye azarlar Ellis'i. "Hadi, hadi!" Kollarıyla bir süpürme hareketi yapmaya başlıyor ve elindeki bandajlı parmağı da fark ediyorum.

"Herkes kendini neyle kesti?" Boşuna sormuyorum.

"Tamam, tamam, gidiyorum," diyor Ellis gülerek. "Gelinimle bana on saniye ver." İkisi de daha fazla bir şey söylemeye fırsat bulamadan elimi dudaklarına götürüyor. "Sana bir koltuk ayırayım, Byrd."

Her tarafım ısınıyor ve onun uzaklaşmasını izliyorum.

Sam kaşlarını çatarak, "Sanırım ayakta durmanızı bekliyorlar," diyor.

Sage bana doğru atılıyor ve yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor. "İnanılmaz görünüyorsun." Omuzları neşeyle yükseliyor. "Görmem için sabırsızlanıyorum. Yani, dışarıda planladığımız gibi değil ama... sanırım başardık."

"Seni seviyorum dostum. Teşekkür ederim." Bu insanlar orada olduğu ve o adam beni beklediği sürece gerisi umurumda değil. Bu düşünüş zaten birlikte kazandıklarımızı kutlamak için yapmak istedik. Sahip olduğumuzu *bildiğimiz* şeyi, onu korumak için ne kadar süremiz kaldıysa.

Herkesin ahıra girişini izlerken oğlum yanıma geliyor. Ellis şemsiyesinin altından başını kaldırıp bize doğru bir öpücük gönderiyor.

"Hazır mısın?" Sam bana kolunu uzatarak soruyor. Kendi kolumu onunkine doluyorum ve buketimi alıyorum.

"Öyleyim," diyorum. "Senin de bunun bir parçası olmana sevindim." Başka türlü olmasını istemezdim. Bana geniş bir bakış atmadan önce ayaklarına gülümsüyor.

"Çok güzel görünüyorsun anne. Senin adına çok mutluyum. Ben de babam için çok mutluyum."

"Ben de bizim adımıza mutluyum, dostum."

Sam beni eski odasının önünden, bir zamanlar düşüp bileğini kırdığı merdivenlerden geçiriyor. Eskiden yemek pişirmek için onu yanımdaki tabureye oturttuğum mutfaka doğru. Yemek pişirdiğimiz masaya dokunuyor.

eski evimden geri aldım, bize okuldan ve ilk yetişkinlik hayalinin gerçekleşmesinden bahsetti.

Şemsiyesini açabilmesi için arka tarafa geçtiğimizde bir an için kolunu bırakıyorum. Annemin erkek arkadaşı David sürgülü ahır kapısında bekliyor, içeriden müzik sesi geliyor. David şarkının uygun bir yerinde ikimize de başıyla selam veriyor, sonra kapıyı çekip Sam'den şemsiyeyi alıyor.

Koridor iki dar koltuk sırasını ayırıyor, sadece iki sandalye genişliğinde ve on sıra uzunluğunda. Bir yığın çiçek yaprağı hayatımın aşkına giden yolu oluşturuyor. Her zaman seçeceğim kişiye. Her hayatta. Güzel oğlumuz bana birkaç adım daha rehberlik ediyor ve diğer her şey odak noktasına geliyor.

Sage, şimdi koridorun benim tarafımda bekliyor, gözyaşları yüzünden akarken gülümsüyor. Yapabildiği alanları daha güzel düzenlemelerle süsledi. Ahır kapılarında çelenkler var. Bud şimdi kafasını bir tanesinden çıkarıyor ve bana hafifçe homurdanıyor. Ellis ve ben, Sage onu bunca yıl elinde tuttuktan sonra geri alıp almamayı tartıştık ama o sorun olmayacağı konusunda ısrar etti. Ayrıca, geçen sonbaharın kötü bir yangın sezonuna dönüşmesinin ardından, daha fazla hayvan yerinden edildi ve o da hiç vakit kaybetmeden iki yeni üyeyi aldı. Major ve Kelpie'nin sahipleri yangın yerine kasırga riskini göze almaya karar verdiler ve Florida'ya taşındılar. Yaşları göz önüne alındığında, atlarının onlara hak ettikleri sevgi ve ilgiyi verebilecek bir yuva bulmalarını istiyorlardı. Sage ve Fisher, ilanı gördüğüm gün Colorado'ya gidip onları getirdiler.

Bundan kısa bir süre sonra (görünüşe göre bu gruplarda kalma konusunda dersimi almamıştım), yerel bir barınakta evini kaybetmiş ve sahipsiz kalmış tek bir atla ilgili bir ilan gördüm. Adını gördüğümde, Ellis'e gözyaşları içinde onun bizim olması gerektiğini söyledim. Hope'un kara kafası şimdi ahırından çıkıyor ve Sam ile bana mutlu bir şekilde kişniyor.

Tavandan ampul ışıkları sarkıyor, ama bundan daha fazlası, her yerde, farklı yüksekliklerden sarkan, farklı boyutlarda ve çeşitli renklerde origami kuşlar var. Sam'e dönüyorum ve gözlerini

parlıyor. Koridordan aşağıya bakıp Micah'nın ellerini arıyorum ve elbette onların da yara bantlarıyla süslendiğini görüyorum. Silas yara almamış gibi görünüyor, yakışıklı yüzünden özgürce düşen gözyaşlarıyla genişçe sırtıyor. En iyi arkadaşlarımın hepsi. Ailem, halkım. Byrd'lerim.

"Siz bunu ne zaman başardınız?" Islak ıslak gülerek soruyorum.

"Dün gece," diyor Sam, ilk gözyaşı süzülüyor. "Babam seni meşgul edeceğini söyledi."

Koridordan aşağı baktım ve onu buldum. Romantik olmadığını düşündüğüme inanamıyorum. Ve beni meşgul etti. Beni Founder's Point'te bir gecelik kamp gezisine götürdü. Aynı eski Coleman çadırı, yeni, yükseltilmiş bir hava yatağı ile.

Ellis bana gülümsemiyor. Sanki gözlerini kırpmaktan korkuyormuş gibi görünüyor, sanki bu anının ruhuna kazınmasını istiyor. Sam ve ben koridordan aşağı indiğimizde, Sam Ellis'in yanında Micah'ın yanındaki yerini almadan önce üçümüz kucaklaşıyoruz. Ellis ellerimi tutuyor, gözünden bir damla yaş yüzük parmağıma düşüyor.

"Herkes merhaba," diye başlıyor Silas. "Burada hepimiz aileyiz, bu yüzden tanıştırmayla vakit kaybetmeyeceğim. Özellikle de bu ikisi bunu ilk kez yaptığında konuşma yapma fırsatım elimden alındığı için. Bu konuşmayı yapmak için yıllarımı harcadım ve bu fırsat elimden alınırsa lanetleneyeceğim."

"*Silas*," diye inliyor Ellis.

Silas, "Kahramanlarım Wren ve Ellis Byrd hakkında her şeyi anlatma fırsatım elimden alındı," diye ekliyor.

Şimdi ikimiz de ona bakıyoruz ve onun ısıltılı sırtışı düpedüz kendini beğenmişliğe dönüşüyor.

"Görüyorsunuz... ağabeyim her zaman benim kahramanımdı. Bunda özel bir şey olmadığını düşünebilirsiniz; her küçük kardeş kardeşine saygı duyar. Bence bu bazen yakınlığın ve o kişinin sizden daha büyük ve havalı olmasının bir yan ürünüdür, ama benim durumumda Ellis hiçbir zaman uzaktan bile daha havalı olmadı, bu yüzden..." Oda kıkırdıyor. "Ellis bana ayakkabılarımı nasıl bağlayacağımı ve nasıl tıraş olacağımı öğretti ama her şeyden önce bana nasıl bir erkek olmam gerektiğini öğretti. Herkesin onun sakın ve dikkatli bir adam olduğunu düşündüğünü biliyorum. Kahretsin, o ilk

Hayatında çok dikkatli olduğunu düşündüğünü söyleyen biri. Ama ben her zaman gerçeği gördüm." Ellis bana bakıyor, gözleri yaşlardan mosmor olmuş, Silas devam ediyor. "Ellis her şeyi berbat ettiğinde, bunu kabullenir. Biraz zaman alsa bile. Ve bunu yaptığında da tek bir kararlılıkla düzeltir. Ona ihtiyaç duyan herkesin her zaman yanında, hatta"- boğazını temizliyor-"ona izin vermekte zorlansalar bile. Başta itfaiyeci olmak istememin nedeni oydu. Başkasını tehdit eden bir alev duvarına karşı duracağını biliyordum, bu yüzden belki onun da kendisini kollayan biri olması gerektiğini düşündüm. Kardeşim gerçek anlamda hayatımı birden fazla kez kurtardı, bu yüzden bir ateş topunun içinde dağdan düştüğümde aklımdan geçen tek şey onun beni bulmasına yetecek kadar uzun süre dayanmaktı. Bulamayacağı hiç aklıma gelmedi." Sanırım Ellis'in kalbinin sesini duyabiliyorum. "Gerçek şu ki, Ellis'ten daha cesur başka bir insan tanımadım. Biri hariç.

"Wren'e en başından beri hayranlık duymak kolaydı, eğer sadece Ellis'i gerçekten sarsabilecek tek kişinin o olduğu gerçeği. Tüm anılarımda, sadece onun hayatındaki varlığının bile onu daha maceracı bir çocuk yaptığını fark ettim. Küçük şeyleri deneme konusunda daha cesurdu ve bence bu onu muhtemelen daha sonra üstleneceği büyük şeyler için eğitti, örneğin sadece on sekiz yaşındayken hepimizi yetiştirmeyi üstlenmek zorunda kaldığı zaman. Ve bu konuda... bunu asla tek başına yapmadı. Kardeşlerim ve ben Wren'in pek çok şapkayı içeren bir role cesurca adım attığını gördük. Her birimiz bizi beladan kurtarması ve Ellis'in etrafından dolaşması için onu aradık." Ellis bana şaşkın şaşkın bakıyor, ben de bir kahkaha atıyorum. "Yeni bir anne olmak, bize ebeveynlik yapmak ve en iyi arkadaşımız olmak arasında herkesin isteyebileceğinden daha büyük bir zarafetle dans etti. Wren onu ailemize kattığımızı düşünüyor ama bizi kendi ailesine katan o.

"İkinizin birlikte bir hayatın temelini atmanızı ve ardından güzel bir hayat inşa etmenizi izlemek yaşadığım en ilham verici şeylerden biriydi. Bir süreliğine kaybettiğinizi görmek..." Başını sallıyor, gözle görülür bir şekilde mücadele ediyor. "Bir süreliğine kaybettiğinizi görmek çok üzücüydü. Bazılarımız, isimsiz kalacak, umut edemeyecek kadar korkmuştuk.

tekrar anlayabilirsin. O isimsiz insanlar daha iyi bilmeliydi. Birbirinize umut bağlamak, ikinizin en başta nasıl bu kadar cesur olduğunu açıklıyor. Sonuçta, cesaret eylem halindeki umut değilse nedir?

"Sizi seviyorum. Bugün burada sizinle birlikte olmaktan ve ikinizin de bu işi doğru yapmasına yardımcı olmaktan onur duyuyorum." Tüm oda kahkahalara boğulur.

Derimize işlediğimiz yeminleri okuyoruz.

Fisher'ın yaptığı yemekleri yiyoruz, pasta da dahil. Ellis ve ben Silas'a sürpriz bir şekilde saldırıp yüzüne vuruyoruz.

Dans ediyoruz. Oh, dans ediyoruz. Yarıyı ahırda, yarıyı da dışarıda yağmurun sise dönüştüğü zamanlarda.

Küçük bir parti olduğu için her şeyi toparladık ve güneş batmaya başlarken herkes dışarı çıktı. Sam bize birkaç gün Micah'larda kalacağını söyledi. Bahar tatili bitmeden önce Sage'lere gidip bir aile yemeği yemeyi planlıyoruz.

Ve sonra, sessiz ve sıcak evimizde, bir kez yavaş, sallantılı, soluk soluğa seviştikten ve bir kez de hızlı, pençeli, gürültülü seviştikten sonra, bu hayatta milyonlarca kez daha uyuyacağım gibi uyuyacağım. Parmak uçlarımı tenindeki yeminlerin ve sırtındaki kuşların üzerinde gezdireceğim. Sage için bir sinek kuşu, Micah için bir karga, Silas için kırmızı kuyruklu bir şahin, Sam için bir kırlangıç ve benim için bir çalıkuşu. Onu aldığı anda çalıkuşularının ömür boyu çiftleştiğini bilip bilmediğini sordum, o da gülerek hayır dedi. Geçen Noel'de kalçama uyumlu bir çalıkuşu aldım, çünkü o hepsini taşıyabiliyorsa ben de onu taşıyabilirim.

Gün doğarken Bud ve Hope'u gezintiye çıkaracağız. Planlar yapacağız ve dalga geçeceğiz. Flört edeceğiz ve kavga edeceğiz. Bir gün, çok yaşlandığımızda ve saçlarımız ağardığında, birimiz gözlerini diğerinin açmayacağı bir güne açacak, ama hayatın ne kadar dolu olduğunu, sonsuzluğu nasıl geçirdiğimizi bilerek gülümseyeceğiz. Geriye kalan her şeyi birlikte.

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi, bu kitabı hangi formatta seçmiş olursanız olun aldığınız ve okuduğunuz için teşekkür ederim. Bunu yapmaya devam etmemin nedenlerinden biri de sizsiniz! Özellikle *de Savor It'te* Ellis'in "O hala bir Byrd" dediğı andan itibaren bu kitaba aşık olan ve talep eden sizler. Teşekkür ederim.

Son derece kişisel hissettirmeyen bir kitap yazıp yazamayacağımı merak ediyorum, ama şu ana kadar hiç şansım olmadı. Bu şimdiye kadarki en kişisel olanıydı. Daha başlamadan önce bir hikayeyi hiç bu kadar bütünüyle şekillenmiş hissetmemiştim. Bu kulağa harika bir şey gibi gelebilir... süreci kolaylaştırması gereken bir şey, değil mi?

Yanlış.

Bunun yerine, bu durum, yazdığım kelimelerin kafamdaki hikayenin hakkını verdiğinden emin olamama neden oldu. Bu da beni etrafımda olması gereken ham, kırılğan küçük bir canavar haline getirdi. Bu nedenle, aileme ve arkadaşlarıma sürekli güvence verdiğiniz ve bana olan sağlamaz inancınız için teşekkür ederim.

Ty, aşık olduğum ve çok genç yaşta bebek sahibi olduğum adam: bu sefer elimi daha sıkı tuttuğun için teşekkür ederim.

Köpeklerime ve kedilerime, ruh sağlığımın ağırlığını yumuşak kulaklarınızın arasında taşıyan gerçek kahramanlar sizlersiniz.

SDLA'daki ekibime teşekkür ederim: Jen, "finansal patrik"; yabancı ve alt haklar temsilcim Andrea Cavallaro; ve özellikle edebiyat temsilcim Jessica Watterson. Çalkantılı bir yılı atlatmama yardımcı oldunuz ve size olan minnettarlığım asla bitmeyecek.

St. Martin's Griffin'deki ekibime teşekkür ederim: Brant Janeway ve Anne Marie Tallberg; editörlerim Cassidy Graham ve Alex Schulster ile Ashley Quintana. Yayıncılarıma ve pazarlamacılarıma hikâyelerimi daha fazla ellere ulaştırdıkları ve beni

ve tüm kötü şakalarımı daha fazla yüzün önünde (aleni F-kelimesi kullanımı için özür dilerim). Alyssa Gammello, Kejana Ayala, Althea Mignone, Sophia Lauriello ve Marissa Sangiacomo. Aceleciliğiniz beni daha çok çalışmak için motive ediyor.

Oyundaki en güzel kapak için Liza Rusalskaya ve Olga Grlic'e teşekkür ederiz.

Kitaplarım hakkında bağırp çağırın kütüphanecilere, kitap satıcılarına, Bookstagrammer'lara ve BookTokker'lara sonsuz teşekkürler. Desteğiniz ve sevginiz beni her zaman derinden etkiledi ve onurlandırdı. Lütfen hiç durmayın.

AYRICA [TARAH DEWITT](#) TARAFINDAN

[*The Co-op*](#)
[*Savor It*](#)
[*Komik Duygular*](#)
[*Rootbound*](#)

YAZAR HAKKINDA

Jacob Carpenter / @jcarpenter_photos

[Tarah DeWitt](#) kahkaha ve büyük duygularla dolu, karakter odaklı romanlar yazıyor. Mükemmel kusurlu karakterlerin, özellikle de onları komik tutmaya yetecek kadar travma geçirmiş olanların etrafında dönen hikâyeleri seviyor. *Savor It*, *The Co-op* ve *Funny Feelings* kitaplarının ulusal çoksatan yazarıdır ve daha pek çok kitabı *bulunmaktadır*. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

Bunu aldığınız için teşekkür ederiz
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Griffin tarafından, St. Martin's Publishing Group'un bir baskısı olarak yayımlanmıştır

SONSUZLUĞUN SOLUNDA. Telif Hakkı© 2025 Tarah DeWitt tarafından. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.stmartins.com

Olya Kirilyuk tarafından kapak tasarımı
Kapak illüstrasyonu: Liza Rusalskaya

eISBN 9781250329455

Bu kitabın yayıncısı, bu kitabın herhangi bir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermez. Bu kitabın yayıncısı, 2019/790 sayılı Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Direktifi Madde 4(3) uyarınca bu kitabı Metin ve Veri Madenciliği istisnasından açıkça saklı tutmaktadır.

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefonda veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2025

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı Bildirimi](#)
[İthafı](#)
[Sevgili Yabancı](#)
[Çalma Listesi](#)

Önsöz

Bölüm 1. Geçen Sonbahar

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)

Bölüm 2. Günümüz-İlkbahar

[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)

[Bölüm 3. Sonsuza dek](#)
[Sonsuza dek](#)

[Teşekkür Ayrıca Tarah](#)
[DeWitt Yazar Hakkında](#)
[Telif Hakkı](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

